

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

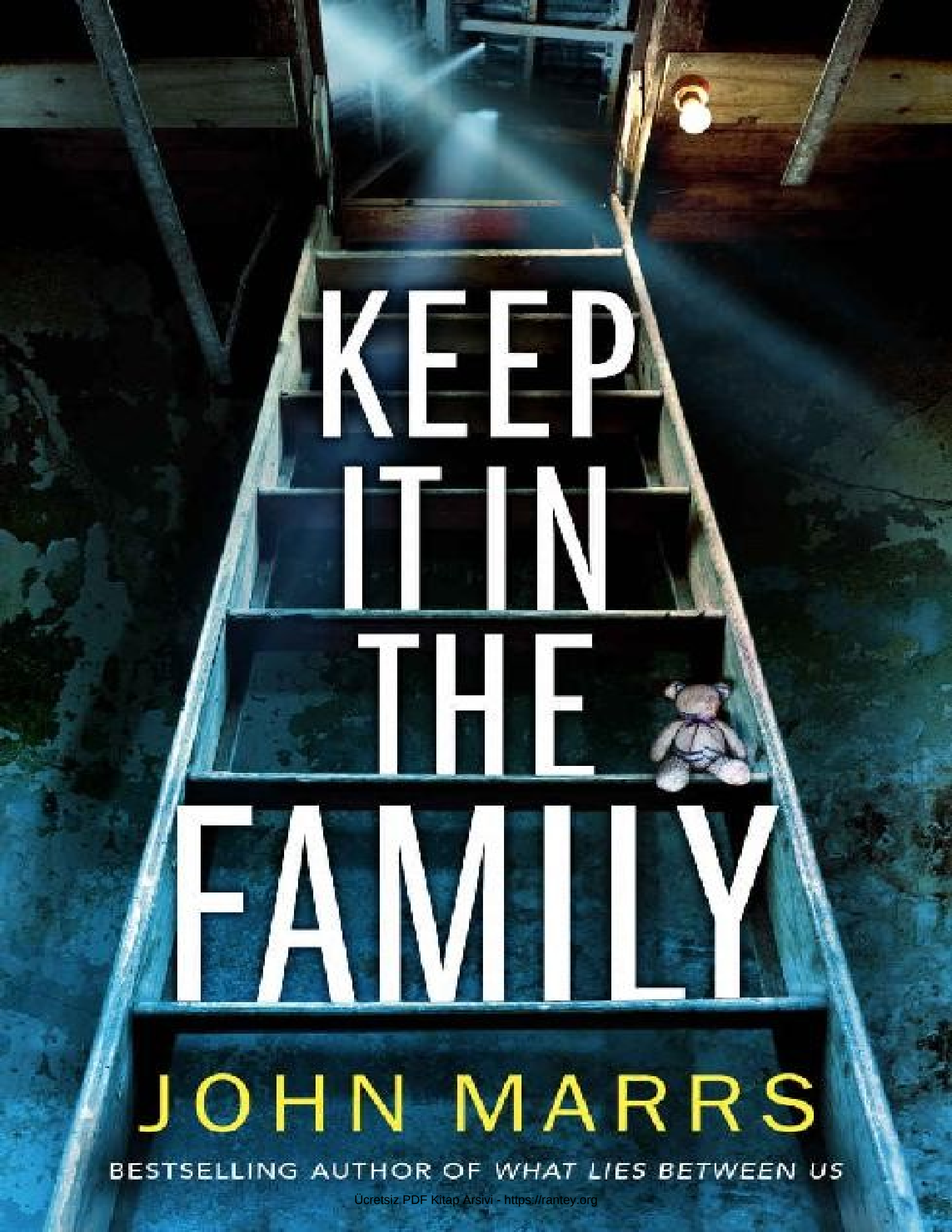
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KEEP IT IN THE FAMILY

JOHN MARRS

BESTSELLING AUTHOR OF WHAT LIES BETWEEN US

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

JOHN MARRS'A ÖVGÜLER

"Ne kadar çarpık ve uğursuz bir kitaptı. Bayıldım."

-Peter Swanson, The Kind Worth Killing kitabının yazarı

'Ne yaparsan yap, bunu karanlıkta okuma..'

-Cara Hunter, Close to Home kitabının yazarı

'Gerçekten zekice bir konsept, harika karakterler ve ters köşeler. Tamamen orijinal, zekice ve düşündürücü bir şeyler okumak gerçek bir keyif'

-Peter James, Roy Grace serisinin yazarı

'Piyasadaki en heyecan verici, orijinal gerilim yazarlarından biri. Kitaplarından birini asla kaçırmam'

-Simon Kernick

'Muhteşem bir şekilde yazılmış ve kalp atışları hızlanmış'

-Louise Beech, The Mountain in My Shoe kitabının yazarı

'... Bu, kalp atışlarını hızlandıran muhteşem bir gerilim romanı'

-The Sun

'Zekice yaratılmış bir gerilim'

-Good Housekeeping

'Başından itibaren sürükleyici ve sürprizlerle dolu olan bu kitap, ışıklar söndükten sonra da bizi uyutmadı'

-Isabelle Broom, Isı

'İlgi çekici bir okuma ... merak uyandıran fikirler'

-SFX

'... Gerilimli olduğu kadar g¼ncel de... İlişkilendirilebilir karakterleri, zekice fikirleri ve akıcı hikaye anlatımıyla John Marrs'ın neden bu kadar pop¼ler bir yazar haline geldiğini anlamak için hiçbir beceri gerekmiyor'

-Sunday Express

'Bu tıkış tıkış ile b¼k¼lmüş ve d¼ner bu tutmak Sonuna kadar tahmin y¼r¼t¼yorsunuz. 5/5'

-TAMAM!

'Bu sizi etkisi altına alacak'

-Woman's Own

"Karanlık, arpık ve s¼rprizlerle dolu.

-Mark Edwards, Here to Stay ve The Geri ekilme

'M¼kemmел bir psikolojik gerilim. Kıvrımlı, dokunaklı ve t¼yler ¼rpertici.

-Sarah Pinborough, Behind Her Eyes kitabının çok satan yazarı

"Harika bir ¼ng¼r¼ ve ustaca kullanılan şaşırtmacalar.

-Claire McGowan, What You Did kitabının çok satan yazarı

'Bu karanlık bir şey okuduğumdan emin olmasam da çok sevdim...'

-Susi Holliday, Violet ve The Lingerin kitaplarının yazarı

"Sempatilerimle bu kadar ustaca oynayan bir roman okuduğumu hatırlamıyorum.

-Simon Lelic, The House and The House kitaplarının çok satan yazarı

Yalancının Odası

"John Marrs bir kez daha dikkate alınması gereken bir ses olduğunu kanıtlıyor.

-Phoebe Morgan, The Doll House ve The Girl kitaplarının yazarı
Yan Kapi

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

**KEEP
IT IN
THE
FAMILY**

AYRICA JOHN MARRS TARAFINDAN

Bir
Sen Ortadan
Kaybolduğunda Tatil
İyi Samiriyeli Son
Hamlesi
Yolcular Aramızda
Ne Var
Akıl Verenler

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

KEEP IT IN THE FAMILY

J H N M A R S

THOMAS MERCER

OceanofPDF.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı© 2022 John Marrs Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Thomas & Mercer, Seattle tarafından
[yayınlanmıştır www.apub.com](http://www.apub.com)

Amazon, Amazon logosu ve Thomas & Mercer, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781542017275

ISBN-10: 1542017270

Kapak tasarımı: Blacksheep

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ

BİRİNCİ

BÖLÜM

ANGLIA TV HABERLERİNİN KATE THURSTON, HIGH STREET,
STEWKBURY, BEDFORDSHIRE İLE YAPTIĞI RÖPORTAJIN
DEŞİFRESİ

BÖLÜM 1

BÖLÜM 2

BÖLÜM 3

BÖLÜM 4

BÖLÜM 5

MANŞETLERİN ARKASINDA PODCAST BÖLÜM 4/6 STEWKBURY,
THE WHITE HART PUB'IN SAKİNİ VE EV SAHİBİ GABBY
GIBSON İLE YAPILAN RÖPORTAJIN KISMİ TRANSKRİPTLERİ

BÖLÜM 6

BÖLÜM 7

BÖLÜM 8

COSTCUTTER SÜPERMARKETİNİN FRANCHİSE'İ JILL MORRIS İLE
YAPILAN GÖRÜŞMENİN DEŞİFRESİ
STEWKBURY BÖLÜM 9

BÖLÜM 10

BÖLÜM 11

BÖLÜM

BÖLÜM İKİ12

BÖLÜM 13

BÖLÜM 14

BEDFORDSHIRE POLİSİ BASIN TOPLANTISI METNİ

BÖLÜM 15

BÖLÜM 16

BÖLÜM 17

BÖLÜM 18

BÖLÜM 19

BÖLÜM 20

BÖLÜM 21

ALINTI: HAKSIZ YERE SUÇLANAN

BÖLÜM 22

BÖLÜM 23

BÖLÜM 24

BÖLÜM 25

BÖLÜM 26

BÖLÜM 27

BÖLÜM 28

BÖLÜM 29

IPSWICH HERALD, 1990 POLİSİ JIMMY SHAKESPEARE'İN KAYIP
KARDEŞLERİ İÇİN İNSAN AVI BAŞLATTI

BÖLÜM 30

BÖLÜM 31

BÖLÜM 32

BÖLÜM 33

TELEGRAPH GAZETESİNDEN ALINAN İLAN, 15 AĞUSTOS 1946

BÖLÜM 34

BÖLÜM 35

BÖLÜM 36

37. BÖLÜM

BÖLÜM 38

PAZAR HABERLERİ 'TAVAN ARASINDAKİ BEBEKLER' KOCASI
GİZLİ BİR AŞK HİLESİ CAROLE WATSON, SUÇ ŞEFİ
MUHABİR

BÖLÜM 39

BÖLÜM 40

BÖLÜM 41

BÖLÜM 42

STEWKBURY, HIGH STREET, 45 NUMARALI EVİN BAHÇESİNDE
BULUNAN İKİ CESET ÜZERİNE YAPILAN OTOPSİ RAPORU

BÖLÜM 43

BÖLÜM 44

BÖLÜM 45

BÖLÜM 46

METRO POLİSİ KAYIP YAZAR CLAIE WILSON İÇİN ENDİŞELİ

BÖLÜM 47

BÖLÜM 48

BÖLÜM 49

BÖLÜM 50

BÖLÜM

BÖLÜM ÜÇ

51 BÖLÜM

52

BÖLÜM 53

ÖN İZLEME: BİR SERİ KATİLLE EVLENDİM

BÖLÜM 54

BÖLÜM 55

ALINTIDIR: GERÇEK SUÇ DEDEKTİFİ

BÖLÜM 56

BÖLÜM 57

BÖLÜM 58

BÖLÜM 59

BÖLÜM 60

ALINTI: REVESAND KAFE SAHİBİ HÅVARD HALVORSEN İLE

NORVEÇ GAZETESİ AFTENPOSTEN'DE YAPILAN

RÖPORTAJ

BÖLÜM 61

BÖLÜM 62

BÖLÜM 63

64. BÖLÜM

BÖLÜM 65

BÖLÜM 66

BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ

KISIM67

BÖLÜM 68

POLİS RAPORU: ESKİ BİR GÖRGÜ TANIĞININ İFADESİ

BROADMOOR PSİKIYATRİ HASTANESİ HASTASI, TRACY

FENTON

BÖLÜM 69

BÖLÜM 70

BÖLÜM 71

BÖLÜM 72

BÖLÜM 73

BÖLÜM 74

ALINTIDIR: TAVAN ARASINDAKİ BEBEKLER - İNGİLTERE'NİN EN

KÖTÜ ŞÖHRETLİ ÇOCUK KATİLİNİN ARKASINDAKİ AİLE

EPILOG

YAZAR HAKKINDA

BİLGİLER

OceanofPDF.com

**KEEP
IT IN
THE
FAMILY**

PROLOGUE

OTUZ DOKUZ YIL ÖNCE

Cesaretimi toplayıp harekete geçiyorum ve merdivenden çıkmaya başlıyorum. Bu yolu iyi bildiğim için her gıcırdayan döşeme tahtasından kaçınıyorum.

Yaklaştığım kapıdan bir kol boyu uzakta durarak dizlerimin üzerine çöküyorum ve kuru dalların kırılması gibi çatırdadıklarında donup kalıyorum. Eğer sesim duyulur ve kapı kolu dönerse, işim biter. Böyle bir kural ihlali bir dahaki sefere beni odanın içine sokabilir.

Riskleri bilsem bile, burada, aksiyona yakın olmak istemekten kendimi alamıyorum.

Kendimi güvenli olduğuna ikna ettiğimde, tüm bedenimi kapının önüne yatırıyorum. Sıcak yanağım soğuk döşeme tahtalarına bastırıyor ve sonunda onu duyuyorum. Sesi bu sabah olduğundan daha boğuk ve kısık. O zaman yumrukları ve ayaklarıyla yere vuruyor, çığlıkları ve serbest bırakılma yakarışları duvarlara ve tavana çarpıyordu. Bu uzun sürmedi, çünkü onunla yüzleşmek için merdivenlerden yukarı fırladıklarında hızla sessizleşti.

Şimdi kapının altındaki boşluğa öyle bir bakıyorum ki gözlerim yanıyor. Dışarıda gün ışığı var ama içerisi karanlık, bu yüzden perdeler çekilmiş olmalı. Başka hiçbir yapı buraya tepeden bakmadığı için anlamsız önlem. Dışarıda sadece özel, duvarlarla çevrili bir bahçe ve yemeklik elma ağaçlarından oluşan mütevazı bir meyve bahçesi var. A disused farmyard

Bizi yolun çeyrek mil yukarısındaki en yakın komşumuzdan ayırıyor.

Sonunda bir çift çıplak ayak seçiyorum. Tabanları kavisli ama zeminle birleşmiyor, bu yüzden parmak uçlarında duruyor olmalı. Muhtemelen bu adam tarafından dik tutuluyor. Halat ekli için ve tavan Kanca. Onlar Ağzındaki tıkacı gevşetmiş olmalılar, çünkü 'ev' ve 'bırak beni' gibi kelimeleri seçebiliyorum. Çaresizliği onları memnun edecek.

Onların ağına düşen ilk kişi değil ve sonuncusu da olmayacak. Çoğu merhamet için yalvarıyor ama hepsi zamanlarını boşa harcıyor. Kalplerinde bir değişiklik olmayacak çünkü hiçbir zaman olmadı. Bu çatı altındaki hiç kimse merhamete inanmıyor. Empati burada yabancı bir duygu.

Düşüncelerim ondan onlara doğru kayıyor. Onları uyumsuz bir ortaklık ama yine de birbirleri için yaratılmışlar. Sadece birlikte gerçek benlikleri olabilirler. Dışarıda, çevreleri üzerinde hiçbir kontrollerinin olmadığı gerçek dünyada, uyum sağlamaya ve performans göstermeye zorlanıyorlar. Sessiz ve alçakgönüllüdürler ve sanırım çoğu insan onlarla yollarını kesiştirdikten kısa bir süre sonra kim olduklarını unuttur. Göz önünde saklanarak ve sıradan olarak yaptıklarından . Kimse onlarda benim gördüğümü görmüyor çünkü bakmaları için bir sebep yok. Gözlerindeki boşluğu sadece ben fark ediyorum.

Odanın içinden gelen kuru bir öksürük beni kendime getiriyor ve hemen ardından çaresizce, boğulurcasına nefes alıyorum. Sonra içeride bir ışık huzmesi beliriyor ve daha önce parçalanmış olan görüşüm bütünleşiyor: ayak tırnaklarının ucunda dengede duruyor. Ama bu kesinlik karşısında bile pes etmiyor. "Lütfen," diye yalvarıyor. "Yapma bunu. Ona verdiğim değerden daha ısrarcı.

Kendisinden öncekiler gibi o da bir mucize umuduna tutunur. Onlar için insan olmadığının farkında değildir. O sıradan, on kuruşluk bir nesne. Ve gündelik bir nesneye ne kadar dikkatsizce davrandığınız gerçekten önemli değildir, çünkü kırılırsa, kolayca değiştirilir. İşte bu yüzden

onun başına gelir. Haftalar ya da aylar sürebilir ama eninde sonunda onun gibi bir başkası ortaya çıkacaktır. Biri her zaman çıkar.

Plastik bir poşetin hışırtısı bana onunla oynamayı bitirdiklerini söylüyor. Sonra hızlı bir manevrayla ayakları yerden ayrılıyor ve sanki melekler onu cennete götürmüş gibi yukarı doğru kayboluyor. Götürmediler tabii ki. Burası meleklerin bile kaçındığı bir yerdir. Oda sessizliğe gömülmeden önce, daha fazla hışırtı ve boğuk çığlıkların eşlik ettiği şiddetli bir çarpma sesi duyulur.

Şimdi geriye kalan tek şey kapının altından sızan ince bir sigara dumanı perdesi.

Bu benim gitme işaretim. Geldiğim gibi yavaşça ve sessizce kalkıyorum, odama ulaşana kadar koridor boyunca ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Elimde açık bir kitapla yatağımda , kısa bir süre sonra kapıma yaklaşıyorlar.

İlk konuşan o oldu, sesinde şarkı söyler gibi bir ton vardı. "Artık dışarı çıkabilirsiniz," diye cıvıldıyor. Sadece olaydan sonra bu kadar neşeli olur.

Cevap vermeyince ayak sesleri kesildi. Kapım yavaşça açıldı ve ikisi de kapı aralığında duruyordu. Saçları dağınık ve boynunda koyu kırmızı bir ruj izi var. Yüzünde sigarasından ilk nefesini çektiği andaki memnun ifade var. "Beni duydun mu?" diye sorar.

"Evet," diye cevap veriyorum ve samimiyetsiz bir gülümseme takınıyorum. "Özür dilerim.

Onlar gitmeden önce bir an bana bakıyor, kapıyı aralık bırakıyor ve ben de okumadığım kitaba dönüyorum.

Zemin kata döndüklerinden emin olduğumda, hastalıklı merakım beni odaya dönmeye zorluyor. Kapının altına tekrar bakmamı ve cesedini bulmamı istiyor çünkü artık işlerine yaramadığında ne yaptıklarını hiç görmedim. Yine de hayal ettim. Sık sık. Yine de gitmekten vazgeçtim. Hayır, diye düşünüyorum, bugün şansımı yeterince zorladım ve ödül riske ya da intikama değmez.

Bu son kaybolma olayının kamuoyuna uzun sürmeyecektir. Birkaç gün, hatta bir hafta boyunca gazetelerde ya da televizyonlarda kalabilir. Sonra onun yerini daha taze ve daha acil bir şey alacaktır. Aileleri dışında herkes kayıp bir çocuğu kısa sürede unuttur. Bir de ben. Ben her birini hatırlıyorum.

Çünkü ben onları buraya çeken yemim.

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

ANGLIA TV HABERLERİNİN KATE THURSTON, HIGH STREET, STEWKEBURY, BEDFORDSHIRE İLE YAPTIĞI RÖPORTAJIN DEŞİFRESİ

Yıllardır köyde yaşıyor olsanız bile fark edemeyeceğiniz türden bir ev. Köyün hemen dışında ve o kadar büyümüş ki ağaçların ve çalılarının arasından göremiyorsunuz. Burada en son otuz yıl önce yaşlı bir çift yaşamış ve sanırım daha sonra onlara genç bir aile katılmış. Birkaç yıl sonra hepsi ay ışığında kaçmış. Kimse neden ya da nereye gittiklerini bilmiyor. Her neyse, o yeni çift gelene kadar kimsenin gelip gittiğini görmemiştik. Hepimiz böyle bir yeri kimin alacağını merak ediyorduk. Cepleri dolu ve boş zamanları çok olmalı diye düşündük.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

MIA, 2018

Finn'in minibüsünün içinde otururken solumuzdaki araziye bakıyoruz. Kontağı kapatıyor ve sessizlik hissedilir bir hal alıyor. İkimiz de önce ne söyleyeceğimizi bilemiyoruz.

"Yani," diye başlıyor sonunda, "burası bizim evimiz mi olacak?"

Sanki zaten bildiği bir bilgiyi teyit etmemi istiyor. 'Burada çok mutlu olacağız' ya da 'Burası hayalimizdeki ev' gibi coşkulu bir şeyler söylemeye çalışıyorum ama cevabım güven vermekten ziyade kısa ve öz oluyor. "Öyle," diyorum.

Yaptığımız şeyi anlamaya çalışırken yavaşça başını sallayarak cevap veriyor. Sonra önümüzde duran görevin büyüklüğü kafamıza dank edince tekrar sessizliğe gömülüyoruz. Midem bulanıyor.

Ön aynadan ana caddenin geri kalanına bir göz atıyorum. Geçen yıl boyunca bu yollarda birkaç kez yürüdük ve araba kullandık, tam da taşınmak istediğimiz türden bir köy olduğuna karar verdik. Kriterlerimiz açıktı: şehir merkezine ve tren istasyonuna arabayla en fazla on beş dakika uzaklıkta olmalıydı, dükkanları ve bir barı olmalıydı, fazla gözden uzak olmamalıydı ve her zaman kendimize söz verdiğimiz köpeği aldığımızda yapacağımız uzun kır yürüyüşleri ile çevrili . Stewkbury her kutuyu işaretledi.

Tek anlaşmazlık noktası - ve bu büyük bir sorundu - emlak fiyatlarıydı. Eğer yeni bir apartmanda yaşamak istemiyorsanız

o zaman bu ayrıcalık için para ödemeye hazır olun. Ve bizim o kadar paramız yoktu.

Ne Finn ne de ben bu iki katlı, beş yatak odalı, müstakil Viktorya dönemi evini daha önceki keşiflerimizde fark etmemiştik. Radarımıza ancak kayınvalidem internetteki bir müzayede evi broşüründe ilanını gördüğünde girdi. O ve kayınpederim evi kendileri yenilemek için teklif vereceklerdi ama Finn ve benim için mükemmeldi. Birkaç tartışmadan sonra, isteksizce de olsa, teklif vermemize izin verdiler.

Ve ne olduğunu anlamadan, cereyanlı bir salonda oturmuş, yarım düzine yabancıya karşı teklif veriyorduk.

Açık artırma başladığında Finn'in parmak eklemleri yüzü gibi bembeyazdı. Sanki bizi nelerin beklediğini önceden sezmiş gibiydi. Bu evi yıkıp yeniden inşa etmek, Bay ve Bayan Smith'in butik otellerde geçirdiği hafta sonlarına, benim kızlarla yaptığım spa tatillerine, onun Pazar sabahı çocuklarla yaptığı futbol ligine, konserlere ve pahalı spor salonu üyeliklerine son verecekti. Elveda eğlence, merhaba sıkı çalışma.

Ev satın almak bizim için kolay bir süreç olmadı. Beş yıl önce evlendiğimizde Londra'daki dairemi sattık ve Finn'in Leighton Buzzard'daki teraslı evine taşındık. Ancak iki yukarı iki aşağı olan bu ev bir aile kurmak için yeterince geniş değildi. Bu yüzden evi sattık ve bir yer bulmayı beklerken ailesi Dave ve Debbie'nin yanına taşındık. Dört kez bir ev için teklifimiz kabul edildi, ancak dördünde de ya teklifimiz reddedildi ya da ev sahipleri fikir değiştirdi. Bu yüzden, tedbiri elden bırakarak ve evi bizzat görmeden ya da bir eksper ayarlamadan, kendimizi açık artırmada ayakta kalan son kişiler olarak bulduk.

Şimdi Finn'e bakıyorum, bakışları farlara yakalanmış bir tavşan gibi eve sabitlenmiş. Benim de şüphelerim olduğunu bilmesine izin veremem. Bir sonraki sorum eleştiriye davetiye çıkarıyor ama yine de soruyorum. "Düşündüğünden daha mı iyi yoksa daha mı kötü?

"Bunu söylemek zor," diyor. Kelimelerini dikkatle seçiyor. Yapılması gereken işlere öncelik verirken beynindeki çarkların döndüğünü neredeyse duyabiliyorum. Finn pragmatik bir tip ve problem çözme konusunda doğal bir yeteneğe sahip. Sanırım onu iyi bir tesisatçı ve tamirci yapan da bu. Bir nesneye bakıp içgüdüsel olarak nasıl çalıştığını veya nasıl tamir edileceğini bilebilir. Ben tam tersiyim. Bir şeye bakıyorum ve parçalanıyor.

"Ama işin çoğunu sen ve baban yapacaksınız, değil mi?"

"Umarım öyledir."

Minibüsten çıkıyoruz. "İçeri girelim mi? Ellerimi koluna doladım. Bir rehine arabulucusu kadar gergindi."

Birbirimize karşı her zaman yüzde 100 dürüst olduk, ancak bugün gerçekten ne düşündüğümü paylaşmaktan çekiniyorum - çok büyük bir hata yaptık ve konfor alanımızdan o kadar uzaktayız ki şu anda durduğumuz yerden bile göremiyoruz. Ama istediğimizi elde etmenin tek yolu bu - taşrada çok daha bir ev ve ailesiyle yaşamaktan kaçmak. O onlara yakın olabilir ama ben kesinlikle değilim.

Burası bizim için iyi olabilir, diyorum kendime. Tam da ihtiyacımız olan şey .

Pozitifliğim düşüncenin sürdüğü kadar sürüyor. Sonra tekrar mide bulantısı hissetmeye başlıyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 2

FINN

Az önce ne halt ettik biz? Gerçekten ne halt ettik? Kalbim düzinelerce atıyor ve Mia'ya gerçekten nasıl hissettiğimi ağzımdan kaçırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Birbirimize her zaman, karşımızdakini ne kadar üzerse üzsün gerçeği söyleyeceğimizi söyledik ama konu bu ev olunca içime attım. O müzayede yerine adım attığımız andan bir saat önce anahtarları aldığımız ana kadar içgüdülerim bana büyük bir hata yaptığımızı söylüyordu. Hayatımız boyunca biriktirdiğimiz parayı daha içine bile girmedığımız bir binaya yatırdık ve bunun ne kadar para götüreceği beni strese sokuyor.

Aslında bunu yapabileceğimizi düşünmemiştim. Temel kural şudur: Eğer annem seviyorsa, Mia nefret edecektir. Ancak bu sefer Mia gerçekten istiyordu ve hayır cevabını kabul etmeyecekti. Annemle babam bunu tersine çevirmeyi planlıyorlardı ve şimdi bu fırsatı ellerinden aldığım için kendimi berbat hissediyorum çünkü paraya gerçekten ihtiyaçları var.

En yüksek teklifimiz kabul edildiğinde bile, hala son dakikada bir şeyler olacağını düşünüyordum. Ama şimdi buradayız, anahtarlar elimizde, ismimiz tapulara eklenmek üzere. Ve ben bir avuç müshil içmiş gibi sıcıyorum. Dışarıdan hızlıca bir göz attığımda, durumun düşündüğümde de kötü olduğunu anladım. Ama Mia'nın iyiliği için her şey yoluna girecekmiş gibi davranmalıyım. Ben katılmadan yeterince şenlik ateşi yaktı zaten.

Belki de karımı yanlış anlıyorum, ama bir ses onun burayı söylediği kadar sevmediğini söylüyor. Bir konuda endişelendiğinde ya da korktuğunda ama bunu itiraf etmek istemediğinde, baş ve işaret parmaklarını birbirine sürtüyor. Bugün onları o kadar hızlı hareket ettiriyor ki kıvılcım çıkarma tehlikesi var.

Yolu ilk Mia geçiyor; ben de hemen arkasındayım. Bel hizasındaki paslı metal bir kapıyı açıyor ve o kadar büyümüş bir araba yolundan geçiyoruz ki, yolun nerede bitip bahçenin nerede başladığını görmek zor. "Jumanji gibi," diyorum. "Dwayne Johnson'ın bir motosikletin üzerinde görünmesini bekliyorum. Şakam sağır kulaklara çarpıyor.

Ön kapı ve zemin kat pencereleri metal kaplama ile sabitlenmiştir, ancak birinci kattaki pencereler hala görülebilir durumdadır. Bazıları ya zaman ve hava koşulları ya da vandallar tarafından kırılmış, bazıları ise çürümüş çerçevelerinde pamuk ipliğine bağlı. Hiç bu kadar büyüyen bir salkım görmemiştım - gövdesi küçük bir ağacınki gibi ve çatıya kadar uzanıyor. İki baca ve kapı çerçevesinin etrafındaki tuğlaların çoğunun yeniden örülmesi gerekiyor ve ahşap kaplamalar çürümüş. Bu bir yap-satçı değil, her şeyi yıkıp yeni baştan inşa eden bir yapı.

Ancak bunu yapacak paramız yok. Planımız, yapabildiğimiz kadar çok işi kendimiz yapmak. Bunu asla yüksek sesle söylemem, ama Tanrı'ya şükür babamın işi battı, çünkü aksi takdirde bu evin ihtiyacı olan zamanı bulamazdı. Ödenmeyen faturalar ve kuruyan işler onu inşaat işini kapatmaya zorladı, bu yüzden şimdi ufak tefek işlerle ve başkaları için çalışarak hayatta kalıyor. Bana bu durumun onun için ne kadar zor olduğundan bahsetmiyor. Kayda değer bir şey hakkında nadiren konuşuruz.

Mia anahtarları kullanarak kapıdaki asma kilitleri açıyor ve içeri giriyoruz. Pencereler kapalı olduğu için içerisi karanlık, bu yüzden minibüse dönüp alet kutusundan birkaç fener alıyorum. Ayrıca neye öncelik vereceğimi hesaplayarak daha sonra tekrar izlemek üzere telefonuma kayıt yapmaya başladım.

Ne kadar zamandır boş olduğunu hatırlıyor musun? I
Sor.

"Sanırım müzayedeci kırk küsur yıl demişti.

Mutfak ilk uğrak yerimiz. Burası ahşap panelli duvarlar ve yarım perdeler ya da kapılarla gizlenmiş dolaplar. Her şey çok eski. Yemek odası, salon, banyo ve resepsiyon alanı daha iyi değil ve her basamağın kenarlarına bastığımızdan emin olarak ya da zayıflamış bir orta kısımdan düşme riskini göze alarak merdivenlerden dikkatlice yukarı çıkıyoruz. Beş yatak odasına çıkan sahanlıktaki döşeme tahtalarına da aynı şekilde dikkat ediyoruz. Durum raporu ya da bina incelemesi olmadan, bildiğimiz kadarıyla kibrit çöpleri üzerinde parmak ucunda yürüyor olabiliriz.

Mia önümde yürüyor ve son kapıyı açıyor. İçeride tavana vidalanmış bir kanca ve ona bağlı bir ip içeren boş bir yatak odası var. İlmik gibi bir şeye benziyor, geride bırakmak için oldukça karanlık bir şey. Ne düşündüğünü önceden tahmin ediyorum. "Eminim çocuklar gülüyordur," diyorum, buna pek inanmasam da. O da ikna olmadı.

Alt katta, hangilerinin taşıyıcı olduğunu ve açık plan yaşam için hangilerini yıkabileceğimizi keşfetmek için duvarlara dokunuyorum. Bu evi istediğimiz hale getirmek yıllarımızı alacak ama itiraf etmeliyim ki yapılabilir.

"Doğru olanı yaptık, değil mi? Mia soruyor. Bir kolumu onun omuzlarına doluyorum. "Zaman gösterecek. 'Bunun beni rahatlatması gerekiyorsa, kötü bir çaba.

'Bakın, bunun bizim için işe yarayacağını gönül rahatlığıyla söyleyemem. Tam bir felaket olabilir. Ancak elimizden gelenin en iyisini yapabilir ve parmaklarımızı çapraz tutabiliriz.

'Komik, ben de evlilik yeminimde bunu söyleyecektim,' diye şaka yapıyor.

"Bayanlar ve baylar, komedyen eşim," diye kestirip attım. "Her neyse, annemle aynı şeyi almak için kavga ettiğinize kim inanırdı?

"Seninle tanıştığımızdan beri bunu yapıyoruz.

Evi kastetmiştim. Sonunda ikinizin ortak bir noktası var.
"Erkekler anneleriyle evlenir derler.

'Bir dahaki sefere yorganın altına girmek için yalvardığında sana bu karşılaştırmayı hatırlatacağım. İstersen bana anne demene bile izin veririm.

"Sen kazandın," diye ekliyorum ve az önce yarattığı görüntüyü kafamdan silkeliyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

MIA

"Ev tamamen bizim. Anahtarları tutup şingirdatıyorum. "Tebrikler," diyor Debbie ama gülümsemesi hiç değişmiyor.

gözlerine ulaştı.

O oğluna sarılıyor ve ben de kolumu okşuyorum. Bu samimiyet düzeyi bana gayet uygun. 'Müzayedenin bugün olduğundan bahsetmemiştin,' diyor.

"Bir şey söyleyip uğursuzluk getirmek istemedik," diye yanıtıyor Finn. "Daha önce kaç kez hayal kırıklığına uğradığınızı biliyorsun.

"Ve burada yaşayarak yeterince zaman kaybettik," diye ekliyorum. 'Bizim için yaptığınız her şey için minnettarız ama hayatımıza devam etmemiz gerekiyor. Sadece Debbie'ye bakıyorum. "Sadece Finn ve ben.

Yemin ederim ki Finn'in benimle evlendiğini her hatırladığında tuza batırılmış bir sümüklü böcek gibi büzüşen bir yanı var. Ama bunu sadece ben fark ediyorum. Onunla tanıştığım ve , bileğimdeki ve sırtımdaki dövmeleri fark ettiği andan itibaren kartım işaretlendi, oğlunun bir kolunda eski kız arkadaşı Emma'nın yüzünün ve benim dırdırlarıma rağmen henüz lazerle aldırmadığı bir dövme olmasına rağmen.

İçimde küçük, aptal, güvensiz bir parça, acaba hala onu tamamen bırakmadı mı, bu yüzden mi saklıyor diye merak ediyor. Debbie kesinlikle Aziz Emma'ya veda etmeye niyetli değil. Lise balosunda çektirdikleri çerçeveli bir fotoğrafı yemek odasında saklıyor. Emma gümüş bir elbise giymiş, Finn de sık bir takım elbise ve kravat takmış. I

Sonunda fotoğrafı düğün resimlerimizden biriyle değiştireceğini düşündüm ama hayır. Ne zaman oraya gitsem, yemin ederim o kızın gözleri beni takip ediyor.

'Yapılması gereken çok şey var ama saatlerimizi harcamaya hazırız' diyorum.

Debbie yarı gülüyor, yarı domuz gibi kıs kıs gülüyor. 'Oh Mia, John Lewis'te dolaşıp yatak takımları ve uyumlu perdeler seçmek "mesai harcamak" değil. İşin çoğunu Finn ve babası yapacak, değil mi?'

Kocamı seviyorum ve bazen kaldığını kabul ediyorum, ancak böyle zamanlarda onun bir çift büyümesine ve benim için ayağa kalkmasına ihtiyacım var. Dilimi ısıyorum ve son on dört aydır onun çatısı altında yaşamaya nasıl katlandığımı merak ediyorum. Annexe bize ait olmasaydı eminim çıldırırdım. Küçük ama kendi yatak odası, oturma alanı, mini mutfak ve banyosu var. Bize iyi hizmet etti, ancak kanun dışı kişilerin istedikleri zaman girmelerini engellemiyor.

Dikkatimi ondan uzaklaştırıp Dave'e yöneltiyorum. Geçen yıl içinde ne kadar yaşlandığını düşünmeden edemiyorum. İri yarı ama birkaç ay öncesine göre daha az kaslı. Saçlarındaki gri artık en baskın renk ve saçları azalıyor, bu yüzden alnının yarısını ve göz kapağının bir kısmını kaplayan koyu kırmızı porto lekesini artık bir saçakla gizleyemiyor.

"Burası kesinlikle iyi büyüklükte bir yer," diyor Dave. "Buraya damganızı vurmak için çok fazla alan var.

'Tüm o yatak odalarını dolduramayacak olmanız çok yazık-

"Debbie," diye araya giriyor Dave ve karısının az önce söylediklerine inanamayan tek kişi o değil.

'Ah, özür dilerim . ." diye başlıyor ama yüzü farklı bir şey söylüyor. Şimdi odadan çıkıyorum ve Annexe'e geri dönüyorum. Canımı en çok yakacak yumruğu tam olarak nereme atacağını biliyor. Ben , istiyorum ki

Finn'in ona bunun ne kadar düşüncesizce olduğunu söylediğini duymak isterdim. Ama o sadece beni takip ediyor.

Annexe'in kapısını arkamdan çarpıyorum ama aynı hızla yeniden açılıyor. "Bebeğim," diye başlıyor ama ben duymak istemiyorum.

"Sakin söyledikleri için bahane uydurmaya kalkma.

"Düşünmeden söyledi. Omzuma koyduğu elini . "Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun.

Kesinlikle öyle. Beni değersiz hissettirmeye çalışmaktan kendini alamıyor. Kusurlu gelinine nasıl baktığını görüyorum. Yumurtalıklarımın kırık olmasına sevindim çünkü bu, pençelerini asla bir toruna geçiremeyeceği anlamına geliyor.

"Bunu kastetmiyorsun. Onunla konuşacağım."

"Zahmet etmeyin çünkü dinlemeyecek," diyorum. "Şımarık bir velet gibi davranıyor çünkü o evi hak ettiğimizi biliyor ama o hak etmiyor. Yatağın altından bir bavul çıkarırken bile tamamen mantıksız davrandığımı biliyorum, ama devam etmekten başka bir şey yapamıyorum. 'Kıyafetlerimizi ve bazı banyo malzemelerini toplayalım ve Travelodge'da bir oda tutalım. Geri kalan eşyalarımızı yarın toplarız. Depo şirketini arayıp haber vereceğim ve eşyaların yeni eve teslim edilmesini ayarlayacağım.

"Burası yaşanmaz bir yer Mia. Bunu sen de biliyorsun. Biraz uyuyalım ve sabah bu konuyu konuşuruz. Ve eğer hâlâ gitmemize kararlıysan, gidecek bir yer buluruz.

Sadece beni sakinleştirdiğini, duymam gerekeni söylediğini biliyorum. Beni göğsüne çekmesine izin veriyorum. İkimiz de biliyoruz ki sabah olduğunda bu kötü ruh hali geçmiş olacak. Ama bu gece Debbie'nin oğluyla yüksek sesle, tutkulu bir şekilde seks yapmak ve gerekirse avazım çıktığı kadar bağırarak niyetindeyim ve kimin duyacağı umurumda değil. Ona bir bebek veremiyorsam bile en azından hayatının en güzel anlarını yaşatacağım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 4

DAVE

Debbie ve ben gece boyunca uyanık kalıp bir kez daha Finn ve Mia'nın o evi almasının artılarını ve eksilerini tartıştık. Finn'i yalnız yakalayabilirse, evi bize satmaya ikna edebileceğine inanıyor. Ama Mia'da, karımda birçok kez gördüğüm o ateşli kararlılık var. Bir şeyi kafalarına koyduklarında, ikisini de vazgeçirmek kolay olmuyor. Korkarım bu Debbie'nin kazanabileceği bir savaş değil.

Daha önce aile kurmalarıyla ilgili yorumu üzerine konuşmuştuk. Debbie'nin bunu o şekilde söylemek istemediğini biliyorum ve Mia hışımla dışarı çıkmasaydı Debbie'nin özür dilediğini duyacaktı. Bazen düşünmeden bir şeyler söylüyor ama kötü bir niyeti yok. Ancak Mia asabi biri ve aralarındaki tartışma buradaki atmosferi bir süre daha garip hale getirecek.

Doğruyu söylemek gerekirse, sanırım Mia bir tartışma çıkarmak istiyordu. Önümüzde evlerinin anahtarlarını şingirdatmasında hırçın bir şeyler vardı. Sadece bir ev satın almayı değil, Debbie'ye üstün gelmeyi de kutluyordu.

"Evin bir başkasına ait olmasındansa bizden birine ait olmasını tercih etmez miydin? diye sordum.

"Sanırım öyle," diye kabul ediyor ama kaybetmekten nefret ediyor.

Ayrıca Debbie'yi, Mia'yı kazanmaya ve onun düşman olmadığını fark etmesini sağlamaya çalışmazsa, onu öldüreceği konusunda uyardım,

o zaman Finn'i kaybedecektir. Karısını mutlu etmeyi bizi memnun etmeye tercih edecektir, her şeyin doğasında olduğu gibi. Ancak Finn'in de işi zor çünkü Mia her zaman memnun etmesi kolay bir kız değil. Finn onu hırslı ve inatçı olarak tanımlıyor ama ben onu saldırgan ve her zaman sahip olmadığı bir şeyi isteyen biri olarak tanımlıyorum. Muhtemelen kalıtsaldır. Anne ve babasıyla sadece birkaç kez görüştüm ama onlar da hallerinden hiç memnun değillermiş gibi bir izlenim veriyorlar. Belki de bu yüzden beş yıllık küresel bir yelken macerasındalar: dünyanın diğer tarafında çimlerin daha yeşil olup olmadığını kendileri görmek istiyorlar.

Bunu Debbie'ye asla itiraf etmem ama Mia'nın anne ve babasını biraz kıskanıyorum. Endişelerimin ağırlığı beni yerin dibine soktuğunda birçok kez kaçmayı düşündüm. O anlarda ortadan kaybolmak için her şeyimi verirdim. Ama gerçekte bunu yapamazdım. kalmadıkça Debbie'yi yalnız bırakamazdım. çok ihtiyacımız var.

Bu gece midemi kemiren ve bir türlü geçmeyen fiziksel bir ağrı var, bu yüzden Debbie sonunda uykuya daldığında yatak odasından çıkıyorum, alt kattaki yemek odasına iniyorum ve içecek dolabında saklı bir şişeden birkaç tablet alıyorum. Sonra da onları sek bir Jim Beam burbon viskisiyle yıkıyorum. Artık sabahın erken saatleri ve bu saatlerde ya günün son içkisini ya da ilk içkisini içiyorum. Böyle düşününce kendimi o kadar da suçlu hissetmiyorum.

İçkiyle bir sorunum yok, ancak son zamanlarda bir alışkanlıktan daha fazlası haline geldiğini de biliyorum. Hayatımdaki tüm sivri uçları yok etmek için ona olan bağımlılığım Debbie'nin teşhisinden kısa bir süre sonra başladı. İşler elimden kayıp gitmeye başlayınca da daha da arttı. Daha büyük, daha iyi, daha ucuz inşaat şirketleri daha düşük genel giderler ve fiyat teklifleriyle ortaya çıktı ve benim gibi zanaatkârlara yer kalmadı.

Bir kadeh daha dolduruyorum ve bunun bugün için son olacağına dair kendime söz veriyorum. Alkolün mü yoksa gizli zulamdaki hapların mı mide ağrımı hafiflettiğinden emin değilim. Her iki şekilde de,

Bu geçici bir çözüm - özellikle de telefonumu şarjdan çıkarıp Finn'in bana gönderdiği videoyu oynatmaya başladığımda. O her odayı gezerken kollarımdaki tüyler diken diken oluyor ve yapılması gereken işleri kabaca hesaplamaya koyuluyorum. Sonunda vazgeçiyorum. Dikkatimi dağıtacak çok şey var. Bizzat görmem gerekiyor.

Yine de tüm bu bulutların arasında bir umut ışığı olabilir. Belki de bu proje Finn ve benim birbirimize yakınlaşmamız için gereken şey olabilir. Baba ve oğul arasındaki mesafe Finn'in dünyamıza geldiği gün başladı ve kabul ediyorum ki bunda kısmen benim de hatam var.

Telefonumu tekrar şarja takıyorum, banyoya giriyorum ve gece ikinci kez dişlerimi temizliyorum, burbonun tadını alamayana kadar nane aromalı gargaradan uzun bir yudum alıyorum. Sonra sessizce Debbie'nin yatağına giriyorum.

Kolumu, yükselip alçalan göğsünün üzerine koyuyorum. Tüm hatalarına rağmen, bu kadın olmadan asla yapamam. Birinin yanımda olmasına ihtiyaç duyduğum bir anda hayatıma girdi ve asla gitmedi. Onun için tereddüt etmeden ölürüm. Aslında, eğer o olmasaydı, muhtemelen çoktan ölmüş olurdum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

Eve yürüyerek yaklaşırken rahat bir görüntü çiziyorum. Buraya en son ne zaman geldiğimi hatırlamaya çalışarak geçmişe dönüyorum. Merakımın beni ele geçirdiği otuz yıl kadar önce olmalı. Ama o gün daha evin yoluna varmadan, karmakarışık çocukluğumun her bir genç yüzü, sanki hepsi benim dönüşümü bekliyormuş gibi, hava koşullarından lekelenmiş pencerelerin ardında belirdi. Böyle bir yüzleşmeye hazır olmadığım için aceleyle geri çekildim.

Bugün, bu endişe geri dönüyor. Ağzından sigara sarkan bir kamyon şoförünün, eski tuğlalar, alçıpan ve tanıdık bir banyo takımıyla dolu bir çöp konteynerinin tepesine file takmasını izlerken hızım yavaşlıyor. Yanında, bir zamanlar tanıdığım evin diğer kalıntılarıyla doldurulmaya hazır boş bir çöp kamyonu var. Çalışmaları tamamlandığında orijinal demirbaşlardan geriye çok az şey kalacağını tahmin ediyorum.

İleride bir araba yanaşıyor ve görünmemek için endişelenerek izlerimde duruyorum. Yolun karşı tarafındaki ağaçların arkasına saklanıyorum. Yeni sahipleri kamyonun garaj yolundan geri dönmesini beklerken, boyunlarını yukarı doğru kaldırıp çatıya bakıyorlar. Gözlerim kafalarının hareket ettiği yönü takip ediyor.

Burası benim zamanımda tertemizdi, şimdiki halinden çok farklıydı. Babam evin bakımıyla ilgilenirken, bahçe annemin alanıydı. Onu hala burada, başında çiçek eldivenleri, elinde bir çift budama makası ve yanında budanmış dal ve saplarla dolu bir çanta ile hayal edebiliyorum

Ayakları. Doğanın içinde huzurlu görünüyordu. Ancak burada geçirdiğimiz zamanın sonuna doğru bu bile onu tatmin etmeye yetmedi. Bugün çiçek tarhları ya da çimler diye bir şey yok; hepsi yeşil bir denize karıştı. Yabani otlar ikinci katın oluklarından soluk mavi gökyüzüne doğru uzanıyor.

Burada yaşamaya nasıl başladığımızı ya da daha önce nerede olduğumuzu tam olarak hatırlayamayacak kadar gencim. Ama kardeşim George, buraya yerleşmeden önce ailemizin sürekli seyahat ettiğini, sürekli hareket halinde olduğumuzu, nadiren bir dairede ya da evde birkaç aydan fazla kaldığımızı ve her zaman annem ve babamdan çok daha yaşlı kişilerle birlikte yaşadığımızı anlatırdı. İlk geldiğimizde bu evde iki yetişkinin olduğunu hayal meyal hatırlıyorum, ama uzun süre kalmadılar. Kısa süre sonra keşfetmek için tamamen bize kalmıştı. George, "Babam bizim guguk kuşu olduğumuzu söylüyor," diye açıkladı ama ben ne demek istediğini anlamamıştım.

Gözlerim şimdi iki cumbalı pencereye yöneliyor, altı camın da izinsiz girenleri dışarıda tutmak için kapatıldığını varsayıyorum. Çimenlerin olduğu yere bakıyorum, yarı yarıya o pencerelerden birine fırlattığım sandalyenin kalıntılarını görmeyi bekliyorum. Sonra daha fazla anı ve uzun zamandır gömülü duygular, ayaklarımı yerden kesecek kadar yüksek dalgalar halinde geri dönüyor. Artık doğduğumdan farklı, daha sert bir deri giydiğimi biliyorum, ama yüzeyin altını kazıdığımda aynı, korkmuş çocuk olduğumu görüyorum.

Kamyon uzaklaşırken ve evin yeni koruyucuları araçlarından ayrılırken dikkatim adamdan çok kadına yöneliyor. Başı dik, omuzları geriye atılmış ve kendinden emin adımlarla yürüyor. Ama adamın koluna can havliyle yapışması özgüvenini zedeliyor. O bir aktris. Ona, adamın ona olduğundan daha çok ihtiyacı var.

Bu binanın tarihinden habersiz oldukları için ne kadar şanslı olduklarını düşünüyorum. Onlarca yıldır o çatı altına adım atmamış olsam da, sonsuza dek onun dokusunun bir parçasıyım. Ben

Tuğlaları birbirine bağlayan harç, her musluğu birbirine bağlayan borular, çatıyı tutan ahşap kirişler. Ondan hiçbir zaman gerçekten kaçamadım. Ben oyum ve o da benim. İyi ya da kötü, beni bugün olduğum kişi yaptı. Bazılarına göre bir kurtarıcıyım, bazılarına göre ise bir canavarım. İşimin ne olduğunu biliyorum, işkence görmekten kurtardığım tüm ruhları. Rolümü asla dünyayla paylaşamamam da anlaşmanın bir parçası. Anlamaları için hiçbir umut yok. Onlar gibi gözleri kapalı olsaydım, sadece bir canavar olabilirdim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

MANŞETLERİN ARKASINDA PODCAST

BÖLÜM 4/6 KISMI

TRANSKRİPT GABBY GIBSON İLE RÖPORTAJ, STEWKBURY, WHITE HART PUB'IN SAKİNİ VE EV SAHİBİ

Evde çalışma yapıldığından ilk ne zaman haberdar olduğunuzu söyleyebilir misiniz?

Kamyonların ilki, satıldı tabelası asıldıktan yaklaşık iki hafta sonra dar köy yollarımızdan gürleyerek geçmeye başladı. Gürültüden pencerelerim takırdıyordu. Deprem oluyor sandım.

En yakın komşuları olarak, ne görebildiniz?

Buradan bir şey görünmüyordu ama köpeği yürüyüşe çıkardığımda daha iyi görebiliyordum. Birkaç gün boyunca bahçenin altını üstüne getirdikten sonra nihayet o yerin ne hale geldiğini görebiliyordunuz.

onca yıl saklanmıştı. Üstlenilmesi gereken müthiş bir projeydi.

Köyde büyüdünüz. Dinleyicilerimize evle ilgili neler hatırladığınızı anlatır mısınız?

Hiç dolu olduğunu görmedim. Arka bahçe duvarlarla çevrilidir ve gözden kaçmaz. Yani gençler olarak okulu asmak, günü kafayı çekerek ve elma şarabı içerek geçirmek, sonra da ayılıp eve dönmek için mükemmel bir yerdi. Ama hiçbirimiz içeri girmeyi denemedik. O yerde öyle ürkütücü bir şey vardı ki, bir grup kafası güzel genç bile içeri girecek kadar aptal değildi.

Köyün geri kalanı daha sonra içeride bulunanlara nasıl tepki verdi?

Beklediğiniz gibi, tam bir şokla. Hiçbirimizin hayal edemeyeceği kadar kötü.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 6

MIA

Girdiğimiz her odada toz bulutları dolaşıyor. İyi ki eBay'den bir sürü maske almışız, yoksa şimdiye kadar ciğerlerimiz öksürüyor olurdu. Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve keşke baret taksaydım diyorum çünkü daha şimdiden kuru ve tozlu hissediyorum ve sadece bir saattir buradayım. Bu gece ona hayatının bakımını yapacağım.

Bu mutfakta en son durduğumda mutfak şeklinde, pis ve bu büyüklükteki bir ev için gülünç derecede küçüktü. İki gün sonra bir taşıyıcı duvarı eksik ve metal direkler tavanı destekliyor. RSJ teslimatı yarın yapılacak. Neredeyse neden bahsettiğimi biliyormuşum gibi konuşuyorum, sanırım. Ama iş başladığından beri geçen iki ay içinde çok şey öğrenmek zorunda kaldım. Dave bir yandan proje yönetimi yaparken bir yandan da tadilat işlerinin çoğunu kendisi yapıyor. Eğer sahada bir işçi varsa, Dave de onu bir gölge gibi takip ediyor ve her şeyin istediğimiz gibi olduğundan emin oluyor.

Tamamlandıklarında bu odalardan ne istediğim ve ne istemediğim konusunda çok kesin fikirlerim var. Londra'daki halkla ilişkiler işimin bir parçası olarak, müşterilerimin ürünlerini sergilemek için kiraladığım evlerde düzinelerce fotoğraf çekimi düzenledim. Ve eski sevgilimle birlikte, bakımsız dönem evlerini saraylara dönüştürmek için iç mimarlarla çalışan ünlülerin evlerinde çok zaman geçirdim. Dolayısıyla çok daha kısıtlı bir bütçeyle de olsa neyi taklit etmek istediğimi biliyorum.

Muhtemelen toz ve bu maske midemi bulandırıyor, ancak bu mide bulandırıcı hissin sadece kafamda olmadığına tam olarak ikna olmuş değilim. Ne zaman burada olsam, yıkım işlerinin durgun olduğu zamanlarda bile, endişe verici bir sıklıkta başıma geliyor. Taşınmayı düşünmeden önce yapılması gereken çok şey varken, bu işe ne kadar para harcadığımızı sürekli hatırlatıyor. Belki de Debbie ve Dave'in satın almasına izin vermeliydik.

Birçok kez havlu atmanın eşiğinden döndüm. Sızdıran bir su deposu yüzünden üst kattaki banyo tavanının büyük bir kısmının çökmesi gibi. Ya da işin ilk haftasında gittiğimizde fırtınanın bacanın üst yarısını araba yolunun alt yarısında bıraktığını fark ettiğimizde. O zaman evin anahtarlarını Finn'e fırlatmak, arkamı dönmek ve bir daha buraya adımımı atmamak istemiştim.

Ama alternatifi ne? Şimdi vazgeçersek, satın aldığımızdan daha da kötü bir durumda bırakmış oluruz. Ve onu elimizden kim almak ister ki? Ayrıca mali etkisi bizi felç eder. Zaten tüm harcamalarımızı kısıyoruz. Ailemi hayal kırıklığına uğratacak şekilde, onlarla Long Island'da buluşma ve bir hafta boyunca Florida'ya yelken açma planlarımızı iptal ettik. Kemerlerimiz o kadar sıkı ki, benimki korse gibi hissettiriyor.

Gerçekten şanslıyım çünkü patronum Helena, evden de aynı işi yapabilecekken haftanın beş günü başkente gidip gelmeme gerek duymuyor. Yani eğer Annexe'de dizüstü bilgisayarımda çalışmıyorsam, o zaman şehirdeki bir sürü farklı kafe ve kafede rotasyon yapıyorum. Bir kızı Londra'dan çıkarabilirsiniz ama elinden hindistan cevizi serpiştirilmiş büyük boy üç shot latte'yi alamazsınız. En azından bir levye olmadan. Tatlıya olan düşkünlüğüm ve artan hamur işi alımım aslında bana bir göbek ya da Finn'in deyimiyle 'yemek bebeği' vermeye başladı. Şaka olarak söylüyorum ama biraz duyarsızca. Ya da belki hala biraz alınganım.

Ön kapıya doğru yöneldiğimde Debbie'yi yol boyunca ayaklarını sürüyerek ilerlerken yakalıyorum. Bacağı bugün özellikle hantal görünüyor. Onu görebildiğimi bilmiyor, belki de sempati kazanmak için bazen abarttığını düşünmekle yanılıyorum. Eğilip aceleyle eve giriyorum ve duvardaki kocaman delikten çıkıyorum.

Harika bir zamanlama çünkü artık onun ana evde pusuya yatıp kötü bir koku gibi içeri sızmayı beklemediğini bilerek Ek Bina'dan çalışabiliyorum. İşimi ya da halkla ilişkilerin amacını hiç anlamadı. Bunun piyasada gerçekte var olmayan bir boşluğu doldurmak için yaratılmış, uydurma, imparatorun yeni giysileri gibi bir kariyer olduğunu düşünüyor. Öyle de sayılır. Ama bu kadar iyi para kazanırken kimin umurunda? Eminim Finn ona 'uydurma işimde' ondan ne kadar fazla kazandığımı söylemiştir. Bu da muhtemelen onun daha da içerlemesine neden olmuştur.

Arkadaşlarım ve meslektaşlarıma Hoxton'daki dairemi bırakıp burada, taşrada yaşayacağımı söylediğimde nutukları tutuldu. Hatta bir kısmı beni fikrimi değiştirmeye ikna etmek için yarı şaka bir şekilde 'müdahale' olarak adlandırdıkları bir toplantı düzenlediler ve Finn'inki kadar sıradan bir işi olan bir adam için bile hiçbir şeyden vazgeçmemem gerektiğini hatırlattılar. "O sadece bir tesisatçı," dedi birden fazlası. Ve bir zamanlar ben de muhtemelen aynı şeyi söylerdim.

Ama tanıştığımızda, çıkmaya alışık olduğum yüzeysel erkeklerden daha fazlasına ihtiyacım vardı. Finn erkek topuzlu bir moda fotoğrafçısı ve beni A-list partilere sokabilecek bir rehber değildi; ailesi unvanlı değildi ve bir taşra yığnında yaşamıyordu; hafta sonlarını Chelsea setiyle bar atlayarak geçirmiyordu. Büyük R harfi ile normaldi. Ve ben de normalden hoşlandığımı fark etmeye başlamıştım. Şimdi bile Pulp'ın 'Common People' şarkısını duyduğumuzda, bana Jarvis Cocker bizim hikayemizi söylüyormuş gibi geldiğini söylüyor. Bunda beni güldürmeye yetecek kadar gerçeklik payı var.

Kendimi tekrar hasta hissetmeye başladım ve artık dışarıda olduğum için maskemi çıkarıp derin nefesler aldım. Arabaya bindim, kontağı açtım ve Daft Punk'ın 'Get Lucky' şarkısı çalmaya başladı.

rad-yoda beliriyor. Patlatırken gülümsüyorum. Finn'le tanıştığımız gece çalışıyordu. Arkadaşım Priya'nın Leicester Square'deki W Hotel'deki bekârlığa veda gecesindeydim, Ellis'ten ayrıldıktan kısa bir süre sonra. Barda oturuyorduk ki, uğruna cinayet işleyebileceğim kirpikleri ve saçları kadar koyu renk gözleri olan bu iri yarı adam dikkatimi çekti.

Ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Bir grup arkadaşıyla birlikte duruyordu ve ben de Prosecco'nun verdiği cesaret ve kızların teşvikiyle ona yaklaştım. Tahmin ettiğimden biraz daha gençti ve düşündüğümde daha yumuşak konuşuyordu. Sarhoşken öpüşmekten ya da biraz zorlarsam tek gecelik bir ilişkiden başka bir şey olmayacağını düşünmüştüm. Şimdi bile Finn bana seksi ve baştan çıkarıcı olduğumu sandığımı, aslında o beni kibarca savuştururken bir Saint Bernard zarafetiyle üzerine salya akıttığımı hatırlatmaktan hoşlanıyor. Ama benim sakarlığım ve cinle ıslanmış halim bile aramızdaki kıvılcımı söndürmeye yetmedi.

Onda biraz farklı bir şeyler vardı. Finn açık bir kitap gibiydi - ve hâlâ öyle - ve Emma adında bir kız arkadaşı olduğunu hemen itiraf etti. Yine de cebinden telefonunu aldım ve içine numaramı yazdım. Kendime Kız Kuralları'nın yalnızca yarışmacıyı şahsen tanıyorsa geçerli olduğunu söyleyerek bunu haklı çıkardım. Hiç hoş değil, Mia, hiç hoş değil.

Takip eden günlerde mesajlaşmaya başladık - onun kışkırttığını da eklemeliyim - ve sonra beni FaceTime'dan aradı - yanlışlıkla olduğunu iddia etti. Görüşme neredeyse iki saat sürdü. Ertesi gün, öğle yemeği molamda beni kahve içmeye götürmek için Londra'ya giden bir trene bindi. Kısa bir süre sonra da çocukluk aşkıyla ilişkisini bitirdi. Altı aydan kısa bir süre içinde dairemi satmış ve Leighton Buzzard'a taşınmışım.

Kısa bir süre sonra Maldivler'de sahilde evlendik. Bir müşterimiz aracılığıyla büyük bir indirim aldık ancak Debbie ve Dave'in hayatlarında bir kez yapacakları bu seyahatte bize katılacak paraları yoktu. Sanırım onu yurtdışında evlenmeye 'zorladığım' için beni asla affetmedi. Annem ve babam da bize katılınca, bu onun yaralarına tuz basmaktan başka bir işe yaramadı. Ona verdiğimiz çerçeveli fotoğraflar

Kumsalda 'evet' derken çekilmiş fotoğraflarımız henüz evinin herhangi bir yerinde görünmüyor.

Finn ve ben neredeyse hemen bir bebek için denemeye başladık. İlk yıl başarısızlıkla geçti ve doktorum beni taramalara gönderene kadar bir uzman bana her iki yumurtalıkta da endometriozis teşhisi koydu. Üç yıl sonra ve bir ameliyat, iki ücretsiz NHS IVF turu, iki özel doğurganlık kliniği transferi ve üç düşükten sonra, çok istediğimiz çocuğumuza sahip olmaya yaklaşamadık. Finn'e çocuk verememekten duyduğum suçluluk duygusu zaman zaman her şeyi tüketiyordu ve evliliğimizin buna dayanıp dayanamayacağını merak ediyordum.

Finn'e tekrar tekrar şimdi bildiklerini bilseydi benimle evlenir miydi diye sordum. Evet, bana sürekli güvence veriyordu, elbette evlenirdi. Ama bu hiçbir zaman içimi rahatlatmaya yetmedi. Debbie'nin yemek odasındaki Emma'yla balo gecesinde çekilmiş fotoğrafına bakıp kendime benim gibi kırık dökük biriyle değil de onunla ne kadar mutlu olacağını söylüyordum. Bu, başka bir kadının erkeğini çaldığım için evrenin beni cezalandırmasıydı.

Hatta telefonunu karıştırdım, kısa mesajlarını ve e-postalarını okudum ve birbirlerinin doğrudan mesajlarına girip çıktıklarını görmek için sosyal medya hesaplarını taradım. Ama hiçbir şey bulamadım. Finn'in kimseyle bir ilişkisi yoktu ama deli bir kadın gibi davranmaya devam edersem onu başka birinin kollarına itme riskim vardı. Sahip olamadıklarımın vazgeçmeyi öğrendiğimde, sahip olduklarımın değerini anladım. Finn. Benim Finn'im. O yeterliydi. Ve sahip olamayacağım bir çocuk gibi davranmayı bıraktım.

Çocuk. Kelimeyi kendime tekrar ediyorum. Çocuk. Kavram geçici, ama yine de orada. "Çocuk," diyorum yüksek sesle.

Tanrım! Son zamanlarda kendimi hasta hissetmemin sebebi değil, değil mi? Hamile olamam, değil mi? Hayır, son tüp bebek denememiz aylar önceydi. Adetlerim hep düzensizdi, ama şimdi düşünüyorum da, uzun zamandır adet görmüyorum.

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve daha fazla toz çıkıyor. Dakikalar sonra bir eczane bulmak için şehir merkezine doğru sürüyorum. Bunu hayal edip emin olmalıyım. Çünkü eğer nihayet hamileysem, bu şimdiye kadarki en iyi haber ama olabilecek en kötü zamanda.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

FINN

Mia'da bir sorun var, bunu hissedebiliyorum. Ortaya çıkıp bir sorun olduğunu söylemedi ama son birkaç gündür bana karşı mesafeli. Ondan bir şeyler saklamak konusunda oldukça deneyimliyim ama onu kızdıran bir şey olduğunda genelde sesini çıkarır.

Şu anda tadilatın on bir haftasındayız, ancak tam zamanlı bir kariyer ve parayı idare eden bir akşam işi ile hokkabazlık yapan kişi olduğu için bu onun için sonsuzluk gibi hissettiriyor olmalı. Mesele şu ki, onun hevesinin azaldığını biliyorum - en başta tamamen var olsaydı bile - benimki ise bir-sekiz yaptı. Sabah uyandığımda aklımdan geçen ilk şey artık "Az önce ne halt ettik?" değil. Bunun yerine, bitiş çizgisine doğru ilerlememize yardımcı olmak için bugün ne yapmam gerektiğini düşünüyorum. Olaya şöyle bakıyorum: Burayı özel bir yere dönüştürmek için elimizde hayatta bir kez ele geçecek bir fırsat var. Ve her bir boru, bağlantı parçası, döşeme tahtası ve tuğla duvar üzerinde kıcımlı yırtarak ne kadar çok zaman harcarsam, bu o kadar çabuk gerçekleşecek.

Mia'yı koridorun sonundan izliyorum.

Depo. Mutfakın montajı yaklaştıkça lavabonun ve ocağın üzerinde kullanacağımız tasarımda karar kılmaya çalıştığımız için panoları çeviriyor. Ben o zamansız, beyaz Metro tarzı fayansları istiyorum ama onun gönlü Pinterest'te gördüğü renkli bir Fas tasarımında. O kazanacak. Hep öyle yapar. Arkadaşlarım benimle dalga geçiyor,

O kadar kılıbık olduğumu söylüyor ki bahçede kendime bir tünek inşa edebilirim. Mia pantolonu giydiğini ve benim hakkımda her şeyi bildiğini düşünmek istiyorsa, onu aksi yönde ikna etmeye çalışmayacağım. Kızartacak daha büyük balıklarım var.

Daha önce çıktığım herkesten çok farklı. Ergenlik ve yirmili yaşlarım boyunca birlikte olduğum ve her şeyini bildiğim kızdan tamamen yeni birine geçmek büyük bir sıçramaydı. Ama bu da cazibenin bir parçasıydı. Emma tatlı ve nazik biriydi ve ondan istediğim her şeyi yapardı ama ilişkimiz klostrofobikti. Her şeyi birlikte yapmamız konusunda ısrar ediyordu, ki bunun önemli olduğunu biliyorum ama 24 saat değil.

7. Mia'yla tanıştığımız gece zaten bir çıkış yolu arıyordum. Eğlenceli, kendine güvenen bir doğa gücüydü ve bir kokarca kadar sarhoştı. Oh, ve istediğin kadar fit.

Kalabalığı takip etmeyen, botoks ve dudak dolgusu yaptırmayı reddeden ve Instagram'da zayıf kalmak için sadece salata yemeyen bir kızda özel bir şeyler vardır. Mia altı beden olmamasını umursamıyor. Sarı saçları ve mavi gözleri yıllar sonra bile içimde bir şeyleri yakmaya devam ediyor. Ayrıca kendi alanına değer veriyor, bu da kendime zaman ayırabileceğim anlamına geliyor ve bu bana çok uygun. Evliliğimden uzakta bir hayatım var.

Ünlülerin dedikodu dergilerini okumadığım için tanışmadan önce adını hiç duymamıştım ama arkadaşlarımın kız arkadaşları onu hemen tanıdı. Eski sevgilisi Strictly Come Dancing'i kazandığında bir dizi oyuncusuydu ve bir gecede herkesin tanıdığı bir isim haline gelmişti. Bu Mia'nın da spot ışıklarının altına atıldığı anlamına geliyordu. Geçenlerde onu Google'da arattım ve dergilerin kapağında eşimin daha genç bir versiyonunu görmek tuhaftı. Mia ve Ellis evlenmeye hazırlanırken Ellis profesyonel partneriyle Mia'nın arkasından kirli dans ederken yakalandı. Mia onu terk etti ve onun kaybı benim kazancım oldu.

Mia bir kutu fayans alıyor ama karton taban düzgün sabitlenmemiş olmalı çünkü fayanslar yere düşüp paramparça oluyor. Küfrederek onları toplamaya koyulur, sonra parmağını keser ve tekrar küfrederek kanayan parmağını emer.

İpucu. Sessizce ağladığını fark ettiğimde geri kalanını dikkatlice topluyorum. O kadar acımış olamaz.

'Sorun değil, onlar sadece fayans,' diyorum.

"Hamileyim," diye ağzından geçiriyor. Onu yanlış duyduğumu düşünüyorum ama bana başka ne söylemiş olabileceğini düşünecek zaman bırakmıyor. "Evle ilgili yapmamız gereken o kadar çok iş varken ve ailenle yaşarken zamanlamanın çok kötü olduğunu biliyorum ama ... Hıçkırıkları geri dönüyor ve bu kez onları susturamıyor.

Bu duymayı beklediğim son şey. "Ne zamandır tanıyorsun? diye sordum.

"Yaklaşık üç hafta," diye cevaplıyor ıslak bir şekilde. "Dün hastanede tomografi çektirmeye gittim ve sonograf on iki haftalık olduğumu söyledi.

Bunu haftalardır biliyordun ve bana söylemedi mi? Belki de sır tutma konusunda sandığımdan daha iyidir. 'Neden hiçbir şey söylemedin? Taramaya tek başına gitmemeliydin.'

"Bir sorun çıkma ihtimaline karşı seni umutlandırmak istemedim. Burnunu geri çekerek temizledi ve derin bir nefes aldı. "Yüzündeki hayal kırıklığını tekrar görmeye dayanamadım.

"Peki her şey yolunda mı?

Ancak Mia başını salladığında gülümsemekten vazgeçiyorum. "Mükemmel," diye cevap veriyor ve avuç içini karnının üzerine koyuyor. "Kesinlikle mükemmel. Sonra el çantasına uzanıp siyah-beyaz bir ultrason fotoğrafı çıkarıyor. Bebeğin tam olarak nerede olduğunu göstermesi gerekiyor çünkü bana okyanustaki bir lekeyi andırıyor.

O ayağa kalkıyor, ben ise kelimenin tam anlamıyla ve mecazi anlamda afallamış bir halde bunun bizim için ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum. "Peki sen ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Ayağa kalkıyorum ve başını göğsüme yaklaştırıyorum. "Kesinlikle harika.

Zamanlama sıkışık olacaktır, ancak bir evi tamamlamak için evinizi istememekten daha iyi bir motivasyon yoktur.

Bir inşaat alanında yaşayan yeni doğmuş bir bebek. Fayanslar hakkında hiçbir karar vermeden arabaya doğru ilerliyoruz. O konuşuyor ama ben dinlemiyorum. Onun yerine, beni baba yapacağı haberini kafamda oturtmaya ęalıřıyorum. Çocukların bizim için gündemde olmadığını kabullenmiştim. Ve kendime karşı dürüst olursam, bunu yapmak o kadar da zor olmadı. Bir aile kurmayı benden çok daha fazla isteyen hep Mia'ydı. Bunu ona hiç söylemedim.

Bu haber ne kadar heyecan verici ve hayatımı değiştirici olsa da, beni aydınger kağıdından daha ince bir şekilde gelecek. Ve bu, daha önce hiç olmadığı kadar gözümü toptan ayırmamam gerektiği anlamına geliyor. Çünkü bunu yapmazsam ve hata yaparsam Mia beni asla affetmez.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

DEBBIE

Mia ve oğlum, yerel pub'ımızın bira bahçesinde Dave ve benim oturduğum ahşap masanın karşı tarafında oturuyorlar. O ve Finn bardan bir tepsi içkiyle döndüler. Sanırım bizimle yalnız kalmamak için her zaman ona yardım etmeyi teklif ediyor. Bunun için onu suçlayamam; ben de onunla yalnız kalmayı tercih etmem. Ne söylersem söyleyeyim, hep yanlış bir şey oluyor.

Dave daha fazla çaba göstermemin herkesin yararına olacağını söyledikten sonra onunla gerçekten uğraşıyorum. "İkiniz arkadaş olmak zorunda değilsiniz," dedi, "ama bunu yürütmenin bir yolunu bulmalısınız.

Elbette oğluma karşı korumacıyım ama bu onu paylaşmak istemediğim anlamına gelmiyor. Mia'yı Finn kadar sevmek istiyorum: Emma ve ben çok iyi anlaştık, bu yüzden sorun bende değil. Mia benim arkadaşım olmak istemiyor. Onunla denedim, denedim ama benimle asla yarı yolda buluşmuyor ve bir çıkmaz sokakta yakalanmak için o yolda gitmeye devam edebileceğiniz çok fazla zaman var. 'Elimden gelenin en iyisini yapacağım,' diye ona söz verdim.

Yarım bardak biramı kaldırıyorum ve zayıf bileğimle ağır geliyor. Mesleki terapistim bana yeni bir ilaç verdi. Kaslarımı gevşetmeye ve spazmları gidermeye yardımcı olması gerekiyor. Aralıklı olarak işe yarıyor ve yan etkileri hoş değil - ishal ve çoğu sabah uyandığımda boğaz ağrısı. Tabletleri çok fazla karıştırırsam

Alkol yüzünden bazı şeyleri unutuyorum. Ve bunu göze alamam.

Bu Dave'in üçüncü birası, sayıyorum. Ve sanırım bugün alkolün dudaklarından geçtiği tek olay bu değil. Çalıştığı şantiyeden doğruca bara gelmiş olmasına rağmen, beni öptüğünde nefesinde bira kokusu aldığıma eminim. Günü atlatmak için ne kadar sık içki içtiği konusunda endişelenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. İçki dolabındaki viskinin etiketin hemen altına düştüğünü fark ettim. Hafta başında hala üstündeydi.

Ayrıca orada sakladığı reçeteli tablet şişesini bulduğumu da bilmiyor. Etiketdeki ismi tanımıyorum - Antoni Kowalski - ve ağrı kesicilerin Lehçesi olduğunu keşfetmek için Leki Przeciwbólowe kelimelerini Google'da aramam gerekti. Dave benden bir şey saklayacak değil ya. Şimdilik neden ihtiyacı olduğunu sormayı erteledim ama eminim ona sorun çıkaran sırtı olacak. Yaşlandıkça, işin ona zarar verdiğini kabul etmeye daha az istekli oluyor.

Sol bacağıma keskin bir kramp giriyor ve kaynağındaki ete sertçe bastırıyorum. Gerçekten acıyor, sanki biri bana kızgın bir bıçak saplamış ve sonra da gömülü bırakmış gibi. Bağırmamak için kendimi zor tutuyorum, böylece ailem ve Mia'nın bundan haberi olmuyor. En kötüsü de bunun zamanla daha da kötüye gideceğini biliyor olmam. Henüz ellili yaşlarımin başındayım ama giderek kendimi tutkal fabrikasına doğru giden yaşlı bir at gibi hissediyorum.

Son zamanlarda yardım için Finn'e daha çok güveniyorum. Dürüst olmak gerekirse, ona her zaman ihtiyacım olmuyor ama bana oğluyla vakit geçirmek istemeyen bir anne gösterin, ben de size onu düzgün yetiştirememiş birini göstereyim. Sonra kendime teşhisimin bize koyduğu zaman sınırını hatırlattığımda kalbim sıkışıyor.

"Sana söylememiz gereken bir şey var," diye başlıyor Finn, beni acıma partimden uzaklaştırarak. İçinden beyaz bir zarf çıkardı.

arka cebine koyar ve masanın üzerinden kaydırır. 'Aç şunu,' diyor.

İçinde bir ultrason görüntüsü var. Yeterince net, ama yine de algılaması biraz zaman alıyor. "Hamile misin?" diye soruyorum Mia'ya ve o da başını sallıyor.

Dave'e bakıyorum, o da benim kadar şaşırılmış. "Nasıl?" diye soruyorum.

'Umarım bunu size açıklamama gerek yoktur. . .' Finn kıkırdar.

"Doğal yolla," diyor Mia. "Ameliyattan ve tüm tüp bebek denemelerinden sonra, sonunda doğa kazandı.

"Peki emin misin? Ben soruyorum.

"On dört hafta," diyor ve oğlumun kolunu, avının etrafını saran bir boa yılanı gibi daha sıkı kavlıyor.

Dave ayağa kalkıp oğlumuzun elini sıkarken, ben de ona ikimizin de kopmak için sabırsızlandığı kibar bir sarılma teklif ediyorum. Ama oğlumu kucağıma aldığımda bırakmak istemiyorum.

"Büyükanne olacağım," diyorum, kendi sözlerime inanmakta güçlük çekerek.

Mia, Finn ve babası konuşmaya devam ediyor ama ben yine kendi küçük dünyamda kaybolmuş durumdayım. Ailemize yeni bir üyenin katılmasıyla hayatımızın nasıl değişeceğini hayal ediyorum. Kendimi torunumun içinde olduğu bir bebek arabasını iterken görüyorum; arkadaşlarıma torunumun fotoğraflarını gönderiyorum; Finn'in onu ilk kez kucağıma aldığımdaki kadar değerli bir şekilde kucağına alışını izliyorum. Sonra bu çocuğa çoktan bir cinsiyet atadığımı fark ediyorum.

Gerçeklik sert ve hızlı bir şekilde ısıyor. Uzun süre büyükanne olamayacağımı düşünüyorum ve rüzgâr yelkenlerimi terk ediyor. Dave haklıydı. Torunumla geçireceğim zamanı en iyi şekilde değerlendirmek istiyorsam Mia ile olan ilişkim üzerinde çok daha fazla çalışmam gerekecek. Onun düşmanı değil, dostu olabileceğimi fark etmesini sağlamanın bir yolunu bulmalıyım. Umarım o da benim için aynı şeyi yapar.

COSTCUTTER SUPERMARKET, STEWKBURY FRANCHISEE'Sİ JILL MORRIS İLE YAPILAN GÖRÜŞMENİN DEŞİFRESİ

İlk müdahale ekibinin arabası yanımdan geçtiğinde öğle vardiyası için dükkana gidiyordum. Tüm işlerin yapıldığı evin önünde durdu ve bir kaza olduğunu varsaydım. Bir dakika kadar sonra mavi ışıkları yanıp sönen bir ambulans takip etti ve ben de neler olduğunu görmek için yolun aşağısına doğru yürüdüm. Çok geçmeden sedyede yatan biriyle çıktılar, başı ve omuzları boyunluklardan birindeydi ve kolu bir tür atel içindeydi. Yüzünde o kadar çok kan vardı ki kadın mı erkek mi olduğunu bile anlayamadım ama kesinlikle bilinci yerinde değildi. İçinde bulundukları duruma bakılırsa muhtemelen en iyisi de buydu.

BÖLÜM 9

Avlu kapısının kilidi dikkatsizce açıldı ve kolaylıkla kayarak açıldı. Sadece bir parça kaydardım, sadece boşluktan geçecek kadar. İçeri girdikten sonra sessizce salona ilerliyor ve etrafımı kolaçan ediyorum. Mobilyalar bu küçük alan için fazla büyük, manevra yapmak için çok az yer bırakıyor ama açık perdeler ve dışarıdaki neredeyse dolunay, bir şeye çarpıp dikkat çekmemek için yeterince iyi görmemi sağlıyor.

Nadiren de olsa bir mülke girmem gerektiğinde, ev benimle konuşurken içeri girdiğimde bir heykel gibi hareketsiz ve sessiz kalıyorum. Bir insanın sesini, döşeme tahtalarının gıcirtısını ya da ısıtma sisteminin gürleyen karnını ayırt edebilmek için sabırla dinlerim. Güvende olduğumdan emin olduktan sonra işime devam ediyorum. Bu gece, ağır nefesler beni kısmen açık bir kapıya doğru çekiyor. Kapıya ulaşana kadar halının üzerinde yavaşça yürüyorum.

O burada ve yalnız. Yatakta yatıyor, varlığımdan habersiz, sırt üstü ve derin bir uykuda. Nefes alıp verirken boğazından kıkırdama sesi geliyor. Bana bir ölüm çingırağını hatırlatıyor, birçok kez duyduğum - ve kışkırttığım - bir şey.

Hiçbir uyarı olmadan, dış mekandaki davetsiz misafir ışıkları yanıyor ve odanın içini daha parlak bir şekilde aydınlatıyor. Parlaklığın onu uyandırmasını bekleyerek ona dik dik bakıyorum ama en ufak bir kıpırdanma bile olmuyor. Pencereden, yavrusuyla birlikte çiçek tarhlarında yiyecek arayan bir vixen görüyorum. Ve burada, içeride, bu kadını açıkça görüyorum. Annem gibi.

Çirkin bir kalbi saklayan güzel bir kadın. Görünüşü yakında solacak ve ruhu daha da groteskleşecek. Ama benim müdahalem bunu durdurabilir.

Boynu incecik ve içgüdüsel olarak ellerimi boynuna doğru götürüyorum, tenine o kadar yaklaşıyorum ki avuçlarımda yaydığı ısıyı hissedebiliyorum. Nefes borusunu yırtmak ve onu boğarak öldürmek için ne kadar baskı uygulamam gerektiğini merak ediyorum. Sanırım çok az. Yeteneklerim iyi bilenmiş.

Yorganı belinin altına kadar indirmiş durumda ve nefes alıp verirken tişörtünün altında şişmiş, hamile karnının inip kalkışını net bir şekilde seçebiliyorum. Ellerim ona doğru hareket ediyor, yavaş yavaş yaklaşıyor ve sonunda üzerinde duruyorlar. Tenim onunkine değdiğinde kıpırdamıyor.

Göbeğinin üzerindeki bir kısımda duruyorlar. Dokununca sertleşiyor ve yüzeyin altında, doğmamış çocuğunun sırtının ona dayandığını varsayıyorum. Annesi gibi uyuyor, varlığımdan habersiz, karşı karşıya olduğu tehlikeden habersiz. Şimdi bir bıçağı onun hamur gibi etine saplamak için gereken gücü ve rahme girmek için gereken derinliği düşünüyorum. Onu kesip açarken, ellerimi içine sokarken, içindikileri bulup çıkarana kadar etrafını yoklarken, yarasının sıcaklığını serin tenime karşı hayal ediyorum. Daha önce hiç doğmamış bir bebeği almamıştım ama onun için bir istisna yapmaya hazırım. Masumların korunmaya ihtiyacı vardır, yaşı ne olursa olsun.

Şimdi onun üzerinde duruyorum, yüzüm tam onunkinin üzerinde, ağzım burnunun yanında. Yavaşça nefes veriyorum, böylece beni içine çekiyor ve ben de onun ciğerlerini dolduran ve bebeğini besleyen oksijen oluyorum. Sonra ağzımı açıyorum ve gümüşü tükürüğün en ince çizgisinin ağzımdan iplik gibi onunkine damlamasına izin veriyorum. Dilini bilinçsizce alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve ben onun içindeyim.

Tecrübelerim bana asla fazla kalmamam gerektiğini öğretti, bu yüzden odadan çıkarken

yavaşça girdim. Sadece birkaç adım sonra bahçe ışıkları söndü. Durup gölgelerin arasına bakıyorum ve beni yaratan evden sorumlu olan kadına son bir kez daha bakıyorum. "Yakında tekrar geleceğim Mia," diye fısıldıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

MIA

Ek binadaki yatağımızda uzanırken Finn parmak eklemlerini omzuma bastırıyor. Bir düğümün yavaş, nabız gibi atan sesi beni uyandırdı ve ben de onu uyandırdım. "Daha sert," dedim. Elinden geleni yapıyor ama yüzeyin altında sıkışıp kalmış olanı çözemiyor.

Komodinin üzerinde iki hafta önce otuzuncu haftamızı kutlamak için çekilmiş çerçeveli bir 4D taraması var. Oldukça detaylı. Oğlumuzun dudaklarındaki aşk tanrısı kavisini ve çenesindeki yarığı seçebiliyorsunuz. Anne olacağım için çok gerginim ama küçük mucize adamımızla tanışacağım için de çok heyecanlıyım.

Finn, hamile bir kadının vücudunda olması gerekenden çok daha deneyimli bir adamın hassasiyetiyle omuzlarımda ve sırtımda dolaşırken, ben yan yatmaya devam ediyorum, dirseğimle destekliyorum ve bu erken uyandırma çağrısını iyi bir şekilde kullanıyorum. Excel tabloları arasında geziniyor, hangi faturaları önce ödeyeceğime öncelik veriyorum. Ebemin tavsiye ettiği gibi sakinleşmek için asla zaman bulamıyorum.

Hamileliğim hiç de kolay geçmedi, özellikle de son üç aylık döneme girdiğim şu günlerde. Hemoroid, şişmiş ayak bilekleri, misket büyüklüğünde mesane ve bu pijamaların altında bir su aygırı kaçıırıyormuşum gibi görünmesi bir yana, hastanenin Doğum Değerlendirme Merkezi günde iki kez yükselen tansiyonumu kaydetmemi ve iki haftada bir bebek taramasına gitmemi istiyor. Onlara söyleyip duruyorum,

Üç düşükten sonra, beklemek beni bir sinir yumağı haline getiriyor ve tırmanışını teşvik ediyor. Ama onlar buna izin vermiyor.

Çalışma günlerimi azaltmalıyım ama şu anda gelen tek maaş benimki olduğu için böyle bir şey söz konusu değil. Finn günde on altı saat çalışıyor, iki yeni banyo kuruyor ve babasına dışarıda duvar onarımlarında ve pencerelerin sökülüp takılmasında yardım ediyor. Yaptıkları iş bize küçük bir servet kazandırdı. Ama şimdi doğum iznine çıkarsam kredi kartlarımızla geçinmek zorunda kalacağız.

Debbie bile çaba sarf ediyor ki bu endişe verici. Geçen hafta Annexe'in mutfağına benim için bir vazo sarı zambak ve içinde nemlendiriciler ve kokulu bir mum bulunan bir hamilelik şımartıcı seti bıraktı. Sanki hamilelikten önceki her şeyin altına bir çizgi çekmişiz gibi geliyor. Ya öyle ya da dilindeki ısırik izlerini onarması için çok iyi bir cerrah tutmuş. Yalan söyleyemem ama küçük bir parçam onun hata yapmasını beklemiyor değil.

Sadece bebekle ilgili her şeye dahil olmakta ısrar ettiğinde rahatsız edici oluyor. Finn yine abarttığımı düşünüyor ama bebek odası mobilyaları için alışverişe çıktığımızda kendini de davet etti ve her karyola, alt değiştirme masası, bebek askısı, monitör ve puset hakkında fikir sahibi oldu. Finn yan gözle baktığımı fark edince araya girdi ve göğüs pompası seçimimde beni destekledi.

Grup WhatsApp sohbetlerimizde arkadaşlarıma söylemeyi bıraktım hakkında nasıl o irks Ben Çünkü onlar düşünmek Ben nankörüm. Debbie'nin 'Keşke ben de senin gibi suçluluk hissetmeden yemek yiyebilsem' ya da 'Senin yaşında dış görünüşüne takıntılı olmayan bir kız görmek güzel' gibi pasif-agresif sözlerini hatırladığımda bile bana çok fazla anlam yüklediğimi söylüyorlar. Hamile olan arkadaşlarım da onun bu kadar ilgili olmak istediği için Tanrı'nın bir lütfu olduğunu söylüyorlar. Her neyse, bebek iki ay sonra gelmeden önce tüm evi bitirmek imkansız olacak, bu yüzden

bölümlere ayırdık. Birinci aşama salon, mutfak, alt kattaki vestiyer, ofis, üst kattaki ana banyo, bizim yatak odamız, çocuk odası ve arka bahçe. Ödeyebildiğimiz zaman geri kalanına başlayacağız.

'Ow! Bu acıtıyor! Finn'in eklemleri sonunda omzumda beni en çok kızdıran yeri tam olarak belirledi.

"Öyle olması gerekiyor," diyor, daha derine iniyor ve düğümü hafifleyene kadar dairesel hareketlerle hareket ettiriyor. Sonra dudakları boynuma ve kulağıma değmeden önce omuzlarıma masaj yapmaya başlıyor. Yorgunum, ağrım var ve itiraz etmek istiyorum ama ne kadar paramparça hissedersenem hissedeyim basması gereken doğru düğmeleri biliyor. Ve ben daha ne olduğunu anlamadan iPad yere düşüyor ve hatırı sayılır cüsseme rağmen ona sarılıyorum ve kalçalarım Shakira'nın gibi hareket ediyor.

Bugün işten izinliyim, bu yüzden kahvaltıdan sonra Finn'le birlikte eve gidiyoruz. Yolda kreşin başka nelere ihtiyacı olduğundan bahsediyor, banyo için termometre, bebek bezi kutusu, biberonları temizlemek için fırçalar, pişikler için Sudocrem, bitmek bilmeyen ıslak mendil paketleri, tülbentler ve karartma perdesi gibi daha önce hiç düşünmediğim şeyler öneriyor. Bütün bunları nereden biliyor? Araştırmasını yapmış olmalı. Harika bir baba olacak.

Doğum tarihimiz yaklaştıkça kendimi kendi ailemi özlerken buluyorum. Hiçbir zaman onun annesiyle olduğu kadar yakın olamadık, ki bu benim için kötü bir şey değil çünkü Debbie gibi zorba bir anneye katlanamazdım. Ancak üçünün sahip olduğu şeylere sessizce imrendiğim zamanlar oldu. Finn ve ben tek çocuğuz ama ben küçük yaşlardan itibaren bağımsız olarak yetiştirildim. Annem ve babam işten dönmeden önce akşam yemeğimi kendim hazırlardım; ödevimi yapmam için peşimden koşmazlardı ve bana izin verirlerdi

kıyafetlerimi kendim seçerdim. Eğitimimin son beş yılında yatılı okula gitmeyi tercih ettim ve etrafımdakilerden ihtiyacım olan ilgiyi gördüm. Gençlik yıllarımda isyan etmedim çünkü isyan edecek bir şeyim yoktu. Finn ve ben evlendikten ve babam prostat kanseri savaşını kazandıktan kısa bir süre sonra, dünya çapında bir yelken gezisi yapacaklarını duyurdular. "Artık bizim zamanımız geldi," diye açıkladı babam. "Ne zaman değildi?" diye sormaya direndim.

İlk iki düşükten sonra geri dönmediklerinde onlara üçüncüyü söyleme zahmetine girmedim. Skype aracılığıyla tekrar hamile olduğumu öğrendiklerinde çok sevinmelerine rağmen, tek torunlarıyla tanışmak için geri dönecekleri tarihi taahhüt etmediler. Bazen onların ilgisizliği benim ebeveynlik tutumumu şekillendirebilir mi diye endişeleniyorum.

Finn evin önünde iki minibüsün yanında durur. Dave ve Debbie zaten buradalar. İşin bu aşamasının bitiş noktasından çok uzakta değiliz. Burayı gerçekten evimiz olarak görmeye başlıyor muyum? Midemde beklenmedik sıcak bir kıpırtı belirliyor. Ya bebek hareket ediyor ya da bu ev söz konusu olduğunda içimde bir şeyler değişiyor.

Üst kata, çocuk odası olacak yere çıkıyorum. Finn'in ressam ve dekoratör bir arkadaşı yarın gelip duvarları 1970'lerin kahverengi ve sarı desenli duvar kağıdından sıyrarak, zemini ve süpürgelikleri zımparalayacak. Yeni duvar kağıdını ve tavana yerleştirmek üzere karanlıkta parlayan yıldızları seçtim.

Alt kattaki çekiç sesinden gelen titreşimler doğrudan bana ulaşıyor, bu yüzden kapıyı kapatıyorum, bu da sesi biraz azaltıyor. Marangoz kapının kırık kilidini ve kolunu onararak harika bir iş çıkarmış. Elma ağaçlarını budadığımızdan ve kozalaklı ağaçları kaldırdığımızdan beri güneş bu pencereden içeri doluyor ve artık her köşeyi ışıkla yıkayabiliyor. Gerçekten çok güzel.

Birden Finn'in minibüsünün arkasında bıraktığım perde kumaşı örneklerini hatırladım.

Kapı, süpürgelik kenarındaki yırtık duvar kâğıdı gözüme çarpıyor. İçimden bir şerit koparmak geliyor ve bu, güneş yanığı bir deriyi koparmak kadar tatmin edici. Altında daha fazla duvar kağıdı var, bu yüzden süpürgelikten biraz daha yırtıyorum.

O sırada güneş daha önce fark etmediğim bir şeyi ortaya çıkarıyor. Süpürgelik tahtasının boyasına kazınmış çizgiler var. Yaklaşıyorum ve sanki W harfini oluşturuyorlarmış gibi görünüyorlar. Başka harfler de var. Ters bir S ve bir P. Aslında bu bir kelime - 'Kaydet' yazıyor.

Dışarıda bir bulut beliriyor ve oda kararıyor. Kazağımın koluyla tereddütle daha fazlasını siliyorum, ta ki sonunda bütün bir cümle görene kadar. Harfler çocuksu bir görünümde.

Tam güneş açarken gözlerimi kısıyorum ve artık her şeyi okuyabiliyorum.

ONLARI TAVAN ARASINDAN KURTARACAĞIM.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

FINN

'Finn! Buraya gel!'

Mia üst kattan adımı bağırınca hemen en kötüsünü düşündüm. Danışmanımızın yüksek tansiyonuyla ilgili uyarısı aklıma geliyor ve aceleyle merdivenleri çıkıp Mia'yı yarı yolda karşılıyorum.

"Sorun nedir? Soruyorum ve karnına bakıyorum. Karnını tutuyor ve ben panikliyorum. Diğer hamileliklerimizin hiçbirinde yedi ay sınırına yaklaşmamıştık ama bu hamileliğimizde her şeyin yolunda gittiğini düşünüyordum. Şimdi değil, diyorum kendi kendime.

'Bir şeye bakmanı istiyorum,' diyor.

"Ambulans çağıralım mı?

"Ne? Kafası karıştı. "Tanrım, hayır, hayır, üzgünüm, bebek değil.

Uzun bir nefes verdim. "Tanrım, ödümü kopardın. Tekrar özür diliyor. "Çocuk odasında bir şey buldum,

"Süpürgelik tahtasına kazınmış kelimeler.

Annem ve babam onun çığlıklarını duyup bize katıldılar.

"O iyi mi? Annem bunu bana yöneltiyor ve ben de başımı sallıyorum. "Kelimeler mi? Neden bahsediyorsun?" diye soruyorum Mia'ya.

"Birisi kapının arkasındaki süpürgelik tahtasına bir şey kazınmış: "Onları tavan arasından kurtaracağım."

Babam umursamaz bir tavırla, "Bu birinin şaka anlayışı," diyor.

"Ben o kadar emin değilim," diye ekliyor Mia. 'Bu ne anlama geliyor? "Onlar" kim ve neden tavan arasındalar?"

Omuz silkiyorum.

"Burada yaşıyan son insanların çocukları varsa," diye devam ediyor baba, "muhtemelen onlardan biri aşırı aktif bir hayal gücüne sahipti. Küçükken nasıl olduğunu hatırlıyor musun Finn? Görünmez bir kız kardeşin olduğuna kendini inandırır, ona Noel ve doğum günü hediyeleri almamız için ısrar ederdin.

. Tan-Tan. Onu unutmuştum.

Mia'nın yüz ifadesi bana bu mesajın hayali kardeşim kadar masum olduğuna ikna olmadığını söylüyor.

"Finn," diyor babam, "duvar kurumaya başlamadan önce sıvaya geri dönmeliyiz. Aşağı inmeye başlar ama kimse ona katılmayınca durur.

Mia'yı oğlumuzun çocuk odası olacak yere kadar takip ediyorum. "Gördün mü?" diyor ve süpürgelikleri işaret ediyor. Dizlerimin üzerine çöküp tozu biraz daha siliyorum. Yüksek sesle okudum - tam da söylediği şeyi söylüyordu - ve ona döndüm.

Mia bebeğimizi bilinmeyen bir tehditten korur gibi yine karnını tutuyor. Sakin kalmasına ihtiyacım var. Kendini kaptırdığında nasıl olabileceğini biliyorum. Geçen ay YouTube'da yıllar önce bahçelerinde kaybolan ve bir daha bulunamayan bir erkek ve kız kardeşle ilgili bir belgesel izlemişti. Günlerce konuşabildiği tek şey buydu. "Bebeğimizi nasıl güvende tutacağız?" diye sorup durdu ama söylediğim hiçbir şey onu rahatlatmadı.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor şimdi.

"Babam haklı," diyorum. "Sadece çocuklar etrafta dolaşıyor. Anneme bakıyorum. Genelde bir salatalık kadar soğukkanlıdır ama o bile bu olaydan biraz ürkmüş görünüyor.

Mia kararlılıkla, "Oraya gidip bakmamız gerek," diyor.

"Tavan arası mı?" diyor babam. "Orada sadece birkaç bavul var, değil mi Finn?

"mı?" diye tekrarlıyor. "ne vardı?

Babam başını sallar. 'Bakmadık. Buna gerek yoktu.

"Şimdiye kadar.

Annem, "Bunu kim yazdıysa muhtemelen ailelerinin atmasını istemedikleri eski oyuncaklarından bahsediyordur," diyor. 'Finn büyüdüğünde Buzz Lightyear ve arabalarını çatı katımıza koydum. Hala orada bir yerdeler. Bebek için onları çıkarmalıyız.

"Yani Buzz ve Woody bizim için süpürgeliklere mesaj mı bırakıyorlar? Mia tersliyor. "Finn, o çantaların içinde ne olduğunu öğrenene kadar rahat etmeyeceğim.

Ve eğer karımı sandığım gibi , tanımayacaktır.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

MIA

Finn ucunda kanca olan metal bir sırık alıyor ve tavan arasındaki kapının mandalını söküyor. Kapı açılırken menteşeler gıcırıyor ve ahşap bir merdiven endişe verici bir hızla yer döşemelerine çarpana kadar düşerken hepimiz eğiliyoruz.

Finn tırmanırken sallanıyor, onu Dave takip ediyor. Debbie benimle birlikte dibinde bekliyor ve ikimiz de içinde kayboldukları karanlık deliğe bakıyoruz. Elimi tutuyor; irkiliyorum ama bırakmıyor. Belki de o da bir insandır. Üstümüzde, içlerinden biri bir ışık düğmesine basıyor ama bir saniye sonra bir ping sesi geliyor ve ampul patlıyor.

"Hiç süngülü ampulümüz kaldı mı?" diye bağırır Dave ve Debbie sanmadığını söyler. Bunun yerine telefonlarındaki fenerleri kullanırlar.

"Bundan hoşlanmadım," diyor Debbie endişeyle. Sesini üstümüzdeki deliğe doğru yükseltiyor. 'Burası eski bir ev, Finn; orası güvenli değil. Aşağı inmелisin. Döşeme tahtalarının sağlam olduğundan emin olana kadar beklemeli ve sonra etrafa bakmalıyız.

"Merak etme," diye bağırıyor Finn ve ben de onun kapaktan uzaklaşıp tam tavana doğru yürüdüğünü duyuyorum. 'Tamam, ambalaj kutularını görüyorum,' diye bağırıyor, 'ama kapakları çivilenmiş.

Yerde duran bir tornavidayı aldım ve merdivenden yukarı çıkmaya başladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar dehşete kapılmış Debbie.

"Sorun yok.

"Sevgilim," diye itiraz ediyor. Bana böyle hitap etmeye başlamasından nefret ediyorum. 'Yedi aydan fazla hamilesin. Oraya tırmanıyor olamazsın.

Onun benim iyiliğimi düşünmesine alışık değilim ama yine de bastonuna bakıp "Kesinlikle yapamazsın" demekten kendimi alamıyorum. Tırmanışına devam ediyorum. "Ben tepede kalacağım, içeri girmeyeceğim," diye kabul ediyorum. "Sen alt basamakta dur ve onu sabit tut.

Tornavidayı Finn'e uzatıyorum, o da yaptığım numaradan şikâyet etmek için ağzını açıyor ama ona attığım bakıştan bunun kulak ardı edileceğini anlıyor. Sadece da değil, artık burada olduğuma göre, süpürgelik mesajını abartıp abartmadığımdan emin olana kadar yerimde kalacağım.

Telefonunu babasına uzatıyor ve ben de cebimden kendi telefonumu el fenerini açıyor ve videoyu kayda ayarlıyorum. Finn aleti ambalaj kutusunun kenarının altına itiyor ve açıyor. İşlemi bir sonraki tarafta da tekrarlıyor. El fenerinin ışığı ilk birkaç çiviye yakalıyor ve kaldırmadan önce tüm gücünü harcıyor. Karanlığın içinden birbirimize bakıyoruz. Orada ne bulmayı beklediğimi bilmiyorum ama hayal gücüm aşırı hızda çalışıyor. Kanalizasyondaki palyaçolardan, parmakları jilette kesilmiş yanık kurbanlarına kadar, küçük bir kızken beni ölümüne korkutan tüm korku filmleri gözümün önünden geçiyor. Gergin Finn daha sonra babası içeriye ışık tutarken kapağı çekiyor. Sessizleşiyorlar ve kalbim göğsümden dışarı fırlayacakmış gibi atıyor.

"Nedir bu? İçinde ne var?" diye soruyorum. Cevap vermeden önce bir sonsuzluk geçiyor.

Finn, "Sadece eski duvar kağıdı ruloları ve boya kutuları," diyor ve rahatladığım hissediliyor.

"Peki ya ikincisi?

Bu daha kolay açılıyor. "Aynen," diyor ve şimdi onları oraya çıkardığım için kendimi tamamen aptal hissediyorum. Hamilelik hormonlarımı suçluyorum beni böyle bir aşağı bir yukarı gezdirdikleri için.

bir yoyo. Debbie'nin önünde mantıksız görünmekten hoşlanmıyorum ama dürüst olmak gerekirse o da en az benim kadar endişeliydi.

Finn arkasını döndüğünde "Tamam," diyorum. Meşalesi odanın köşesini, bir duvarı yakalıyor ama çatıya ulaştığı yerde garip, küçük bir boşluk var. O bunu fark etmemiş gibi görünüyor ama ben fark ettim. "Bu da ne? Soruyorum ve telefonumu alıyorum.

"Ne neymiş?

", ışığını benim gibi köşeye yönlendir.

İstedığımı yapıyor. Üçüncü bir ışınla daha da belirginleşiyor. 'Huh. Ev burada bitmiyor,' diyor. "Baba, şu duvar eklenmiş gibi mi görünüyor?

Dave, "Olabilir, ama eğer öyleyse muhtemelen yalıtım amaçlıdır" diyor. "1950'lerde daha sıcak tutmak için çatı katındaki alanı azaltmak ya da alçaltmak yaygındı.

Ben ikna olmadım, Finn de ikna olmadı ve ek duvara doğru ilerleyip avucunun içiyle duvarı itmeye başladı.

Dave, "Arkasındaki zeminin ne kadar sağlam olduğunu bilmeden bununla uğraşmamalıyız," diye tavsiyede bulunuyor. 'Daha yeni sıvadığımız yatak odalarının tavanlarına tuğlaların çarpmasını istemezsiniz.

Ama Finn de en az benim kadar bunun arkasında ne olduğunu keşfetmeye hevesli. Sonunda gevşek bir tuğla buluyor ve yerinden çıkarıyor. Diğer tarafa düşüyor ve bir gümbürtüyle yere iniyor.

"Ne oluyor?" diye soruyor altımdaki Debbie, gümbürtüyle irkilerek.

"Başka bir odaya benziyor," diyor Finn, ışığını deliğe tutarak. "Ve orada bir şey var.

Debbie, 'Lütfen aşağı in Finn, burası güvenli değil,' diyor. "İçeride ne var? Ben soruyorum.

"Tam olarak göremiyorum.

Finn, salondaki işçilerden birinden bir tokmak ve bir lamba ödünç almak için beni merdivenden aşağıya kadar takip ediyor. Debbie merdiveni tekrar çıkarken oğlunu geri dönmemesi için bir kez daha ikna etmeye çalışıyor ama Finn onu dinlemiyor. Ve ben de en üst basamağa ulaştığımda ben de değilim. Telefonumu doğrulttum.

Finn'e bakarken, onun girebileceği ve bizim de içeriyi görebileceğimiz kadar duvarı yıkmaya çalışıyor. Lambanın ışığı bu gizli odayı aydınlatıyor. İlk fark ettiğim şey, tuğlaları eksik olan ve ortasında bir delik oluşturan bir baca göğsü. Sonra yerde yan duran birkaç dikdörtgen nesneye odaklanıyorum. En yakın olanın arkasında tıpkı onun gibi bir çift daha var ve bu ikisinin ötesinde aynı şekilde dizilmiş dört sıra var. Oluşum, uçuş halindeki bir kaz sürüsü gibi V şeklinde yayılıyor, sadece nesneler yerde konumlanmış durumda.

"Bunlar bavul mu? Gözlerimi kısarak söylüyorum.

"Sanırım," diye cevaplıyor Finn ve onlardan uzaklaştığını fark ediyorum.

Yedi tane var. Bu kadar tozun altında söylemek zor ama hepsi aynı boyutta olmasına rağmen farklı renklerde görünüyorlar. Ve her birinin üzerinde kırmızı bir harf kabartması var, bir P.

"Önlerinde ne var? Her bavulun önünde küçük bir şey yığını var.

"Giysiler," diyor Finn. Şimdi en az oğlu kadar endişeli olan babasına döner. Finn bir poşet alıyor ve tozdan hapşırıyor. "Küçültülmüş bir poşette çocuk kıyafetleri," diyor hüzünle.

"Belki de aşağıya inmeli ve bunu başka bir zamana bırakmalıyız," diye öneriyor normalde soğukkanlı olan Dave.

Başımın döndüğünü hissediyorum. Kan basıncımdan mı yoksa kendimi mi kandırdığımdan emin olamıyorum. Finn gibi, ağır hava hapşırmama neden oluyor.

'Bir tanesinin içine bakmamız lazım,' diyorum. "Neden?" diye sordu.

'Çünkü tavan arasındalar. Birini aç.'

Sonunda açılana kadar isteksizce bir çantanın mandallarıyla oynar. Ancak kapak çok sıkıdır ve ne kadar çekmeye çalışırsa çalışsın yerinden oynamaz. Sonunda, Finn çantayı çekerken Dave tutar. Sonra

Üst kısım açılır ama öyle bir güçle açılır ki Dave kendini bırakır ve dengesini kaybederek dizlerinin üzerine düşer.

Anında bir çürüme kokusu geliyor ama çok baskın değil. Finn ışığını çantanın içine tutuyor ama başlangıçta ikimiz de neye baktığımızı anlayamıyoruz. Büyük, katı bir şey, koyu kahverengi, neredeyse siyah. Sonra kürkünü tanıdım ve kedi ya da köpek olduğunu düşündüm. Hayır bekle, bu saç mı? Evet, öyle. Ve bir kafatasına bağlı olduğunu görüyorum. Bir insan kafatası, sadece küçük. O zaman bir çocuğa ait olduğunu anlıyorum.

Bir çocuğun mumyalanmış kalıntılarına bakıyorum.

Bacaklarım kontrolsüzce titremeye başlıyor ve telefonu çatı kapağının kenarına düşürüyorum. Ama kendimi sabitleyemeden geriye doğru düşüyorum, ta aşağılara kadar, bileğim merdivene çarpıyor, sonra ağır bir gümbürtüyle aşağıdaki zemine iniyorum ve her şey kararıyor.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

BİR YIL ÖNCE

"Sen sonuncusun," diye fısıldıyorum cansız gri gözlerinin derinliklerine bakarken. Ellerim yüzünde ve kollarında gezinirken uzuvları yan tarafına düşmüş ve teni dokunulamayacak kadar sıcak. Parmaklarımın boynunda bıraktığı pembemsi kırmızı izler solmaya başlıyor. Sonunda elini tutmadan önce saçlarını okşuyorum. Benimkinde çok küçük hissediyor.

Kuğu şarkımın özel biri olması gerekiyordu. Koyu sarı bukleleri, çilli burnu ve yanakları olan bir çocuğu okuldan eve tek başına yürürken gördüğümde, aradığım kişiyi bulduğumu hemen anladım. Kardeşim George'un tıpatıp aynısıydı. Ve bunca yıldır ilk kez, bu çocuğun koşullarının hiçbir önemi yoktu. Onu hiçbir şeyden kurtarmaya çalışmıyordum. Onun ölümü bencilceydi. Onu öldürdüm çünkü bunu istiyordum.

Bu an bir dönemin sonunu işaret ediyor.

Bu güzel öğleden sonra altın sarısı buğday tarlalarının arasında dizlerimin üzerindeyim. Önümdeki ekinler ufka doğru uzanıyor ve çiftçilerin hasada başlamaları çok uzun sürmeyecek. Beni saran güzellik de çocuk da yok olacak. Ama ikisi de içimde yaşamaya devam edecek.

Bulunduğu yere ulaşmak kolay değildi. Önce onu ormanlık alanda sürüklemem gerekti, çalıların keskin dikenleri çıplak kollarımı yırtarken irkildim ve küfrettim. Ama etrafımızı saran renkler o kadar canlı ve manzara o kadar sürekliydi ki

görmezden gelinemeyecek kadar cazipti. Onunla bu son anları burada paylaşabildiğim için çok şanslıyım.

Gözlerini avuçlarımla kapatıyorum ve onu dikkatlice iç çamaşırına kadar soymaya başlıyorum.

Haftalar önce, tanıdık dürtü bir ısırıktan bir ısırığa dönüştüğünde, Bristol'daki bir sitede yerimi seçtim ve birkaç yıl önce bir araba satışından aldığım polis memuru üniformasını giydim.

Parkta bu çocuğa hiç benzemeyen bir başka çocuğa yaklaştım ve adını sordum. "Seni bulduğuma sevindim," dedim ve acilen, annesine bir araba çarptıktan sonra hastaneye kaldırıldığı için iş arkadaşlarımla birlikte onu aramaya çıktığımızı söyledim. Bana hemen güvendi ve gözyaşları yanaklarından süzülürken aceleyle park halindeki aracıma doğru ilerledik.

"Her şey yolunda mı Connor?" diye sordu bir kadın, elinde bir çocukla aniden ortaya çıkarken. Kahretsin, diye düşündüm. Onu tanıyor.

'Annem hastanede,' diye hıçkırdı.

Kadın bana döndü. "Sue'ya ne oldu?" diye sordu panik içindeki arkadaşı. "O iyi mi?"

"Arabadan radyomu almam gerekiyor," diye bilgilendirdim onu. "Connor'a bir süre göz kulak olabilir misin?"

"Elbette," diye cevap verdi, şaşkınlığı çocuğu rahatlatma ihtiyacından daha ağır basıyordu.

Gözden kaybolup aracıma döndükten sonra uzaklaştım.

Ucuz atlatılmıştı ve ertesi sabah haberlerde 'başarısız bir kaçırma' olarak yer aldı. İçim rahatladı, polis ressamının benim hakkımdaki izlenimi herhangi biri olabilirdi.

Yıllar içinde birkaç başarısızlık daha yaşamıştım ama bu seferki bende silinmez bir etki bıraktı. Eğer şimdi , yakalanacağım kesindi.

Yakında. Kapsamlı bir hazırlık ve kararlılık sayesinde bu kadar uzun süre yakalanmaktan kurtuldum - artı biraz da şansım yaver gitti. Ancak modern teknoloji ve sokak çocukları da bunu yapmamı zorlaştırıyor.

Örneğin geçen yıl Kuzey Yorkshire'daki o kızı ele alalım. Saati ping sesi çıkardıktan sonra son ritüelimi aceleye getirmek zorunda kaldım. Telefonunu zaten devre dışı bırakmışım, bunun onu şebekeden uzak tutmak için yeterli olduğunu düşünmüştüm. Ama akıllı saatinde de bir izleme cihazı olabileceğini düşünmemiştim. Birisi yerini tespit etmeye çalıştığında onunla neredeyse hiç vakit geçirmemişim. Sürecimi hızlandırmamış olsaydım, çok geçmeden kayıp olduğu bildirilecek ve polis son yerini tespit etmek için baz istasyonlarını kullanacaktı. Ona hak ettiği saygıyı gösteremediğim için sonsuza dek pişmanlık duyacağım.

Ben de zamanı arıyorum çünkü muhakemem eskisi gibi değil. Daha sonra o kızın saatini araştırdım - birisi ona 300 sterlinden fazla para ödemişti. Görünüşünden anlaşıldığı kadar fakir değildi. Sonra Devon'da kot pantolonundaki delikler ve saçındaki pastel tonlar nedeniyle seçtiğim çocuğu düşündüm, yıkanmamış boya gibi. O da sanki yoktan var olmuş gibi görünüyordu. Ancak o hafta ortadan kaybolması haberlere yansıyınca annesinin bir şirket yöneticisi, babasının da eczacı olduğunu öğrendim. Görünüş artık çok aldatıcı. Elbette çocukları bulmak için gizliliğimi bozup onları aramaya çıkmaktan başka yollar da var. İnternet konusunda ve mesaj panolarında, sohbet odalarında, sosyal medyada ve doğrudan kendime güvenerek yolumu bulabilirim. Bir keresinde beni on yaşında sanan çocukla görüşmeye çalışmışım. Kız o olmuştur mesajlaşma üzerinde Snapchat. Oyun alanında beklerken uzaktan izledim ama bir şeyler doğru gelmedi. Onu oraya çekmek için işin kolayına kaçtığımı hissettim. Son dakikada oradan uzaklaştım ve arabaya ulaştığımda tüm izleri silmişim çevrimiçi varlığımın.

Ancak bazı teknolojiler bana fayda sağlıyor. Yıllarca bilmediğim şehirlerde gideceğim bölgeleri daraltmak için haritalara ve kütüphane mikrofişlerindeki gazete kupürlerine bel bağladım. Şimdi ise emlak uygulamaları ve çevrimiçi sokak görünümeleri bana daha oraya gitmeden bir yer hakkında fikir veriyor. Ama nereye gidersem gideyim, CCTV düşmanım. Kameralar nerede olduğumun ve orada ne kadar kaldığının kaydını tutuyor. Otoparklar plakamı hatırlıyor; otobüsler, motosikletler ve bisikletlilerin hepsine kask veya gösterge paneli lensleri takılabiliyor ve kendi arabam bile her yolculuğumu kaydeden yerleşik bilgisayar sistemiyle bana karşı çalışıyor. Tüm bunlar çok yorucu.

Bu ve bahsettiğim diğer tüm nedenlerden dolayı, hala benim kararım olmaya devam ederken bu hayata veda ediyorum.

Dikkatimi elimdeki görevi tamamlamaya veriyorum. Ölüm katılığı tipik olarak üç ila dört saat sonra ortaya çıkar, bu yüzden o hala uysalken, gevşek, tüy kadar hafif bedenini alıp gövdesini ve bacaklarını nazikçe ikiye katlıyorum, kollarını ve boynunu bavulumun içine sığacak şekilde büküyorum. Bileğinin ikiye ayrılırken çıkardığı çatırtıyı duyuyorum ve ondan özür diliyorum. Kapağı kapatıyorum ve son kez temiz hava teninde geziniyor. Sonra kıyafetlerini bavulun önüne düzgünce yığılmış ve büzüştürülmüş bir poşetin içinde bırakıyorum.

Birkaç adım geri atıyorum ve yarattığım güzelliğe, bu sahnenin her santimetresinin hafızamda çerçevenip mühürlenmesini sağlayacak kadar uzun süre bakıyorum. Gelecekte, bu ana her döndüğümde, onu en küçük ayrıntısına kadar hatırlayacağım. Üzerimizdeki bulutların şekli ve gölgesinden bavulun gölge düşürdüğü yöne kadar hiçbir şey gözümünden kaçmayacak. Her bir kaya, her bir taş, önümüzdeki ağaçların her bir dalı beni günlerimin geri kalanı boyunca besleyecek.

Sonunda, o anda ihtiyacım olan her şeyi aldıktan sonra bavulu topluyorum ve çocukla geldiğimiz gibi gidiyoruz. Biz beraberiz ama ben yalnızım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 14

MIA, 2019

Bir siren sesini duyar gibi oluyorum ve irkilerek uyanıyorum.

Gözlerimi açıyorum ama görüşüm bulanık, bu yüzden etrafımda ne olduğunu anlayamıyorum. Neredeyim ben? Beynimi zorluyorum.

Son hatırladığım şey, bana ıssız bir his veriyor, bir ambulansın arkasındaki sedyede bilincimi yeniden kazanmam, yüzüme oksijen maskesi takılması ve beynimin kafatasımdan dışarı fırlayacakmış gibi zonklaması. Hareket etmeye çalıştığımda, bağlandığımı ve başımla boynumun sıkıca sarıldığını fark ettim. Ancak karnıma keskin bir ağrı saplandığında, dehşet içinde hamile olduğumu hatırladım.

"Lütfen panik yapmayın," dedi Finn, sözleri dehşete düşmüş ifadesiyle baltalanıyordu. Benimle oturuyordu, sırtı ambulansın yan tarafına gelecek şekilde küçük bir koltuğa sıkışmıştı.

"Bebek," diye nefes nefese kaldım, sonra tekrar bayıldım.

Bu yüzden hastanede uyanmamın mantıklı olduğunu düşünüyorum. "Güvendesin," diye geliyor Debbie'nin sesi.

Gözlerimi daha da açıyorum ve ağrı kesici ilaçların sisi arasından onu hastane yatağımın yanında otururken görüyorum. Doğmamış oğlum aklımdaki ilk şey. Debbie'nin eli kolumda duruyor ama hamilelik şişliğimi hissetmek için elini çekiyorum. Eskisi kadar sert değil. Ama ben daha haykıramadan, 'O iyi hayatım' deyip gülümsüyor ve ben ondan yayılan bir sıcaklık hissediyorum

Tanımadığım bir şey. "Sezaryenle doğum yapmışsınız," diye devam ediyor. 'Sadece üç kilo sekiz onsluk küçük bir şey ama doktorlar sağlıklı olduğunu söylüyor. Finn şu anda özel bakım bebek ünitesinde onunla birlikte.

"Onu görmek istiyorum," diyorum halsiz bir şekilde.

'Yapacaksın, ama henüz değil. Dinlenmen gerek. Ben seninle kalacağım.

Kendimi yatak boyunca kaydırmaya ve dirseğimle desteklemeye çalıştığımda vücudum top oynamayı reddediyor.

"Dikkatli olmanız gerekiyor" diye uyarıyor. 'Vücudun travma geçirmiş. Şanslısın - daha kötüsü de olabilirdi.

"Neyim var benim?"

Bana iki kaburgamın kırıldığını, omurgamda ve kafamda zedelenmeler olduğunu söyledi ve bir de sezaryen var. Ayrıca bileğimde birden fazla kırık var ve birkaç gün içinde düzgün bir şekilde yerine oturtulması için ameliyat olmam gerekecek. Ancak o zaman alçıyı fark edebilirim. "Ama en önemlisi, yaptığınız şeye rağmen torunum iyi" diyor. "O çok şanslı.

Sözlerini özümsemek için duraksadım. Yaptığın şeye rağmen. Tınısındaki samimiyet, kasıtlı olarak suçu paylaştırmadığını gösteriyor, ama öyle olsa bile, buna hakkı var. Neredeyse oğlumu öldürüyordum, torununu. Hâlâ hayatta olmasının benimle değil, onu benden kesip çıkaran ve hayatını kurtaran cerrahlarla ilgisi var. Debbie çantasından çıkardığı bir peçeteyi ve çatı kapağının kenarında bıraktığım cep telefonumu bana uzattı.

"Bavullar" diye sordum. "İçinde ceset var mıydı?"

Sanki düşüncesi bile midesini bulandırıyor gibi kılaniyor. 'Bilmiyoruz, polis şu anda orada. Her şey düşünmek için çok korkunç. Ama lütfen, şimdi bunu düşünmeyin. Gözlerinizi kapatın ve rahatlayın.

Dediğini yapıyorum ve kısa süre sonra ağır bir ağrı kesici battaniyesinin altına geri dönüyorum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde tekrar uyandım ve Finn ile gözyaşları içinde yeniden bir araya geldikten sonra, o ve bir hemşire beni a yerleştirdi.

Tekerlekli sandalye ve küçük oğlumuzla tanışmam için beni yenidoğan ünitesine doğru itiyor. Başlangıçta odaklanabildiğim tek şey onu dünyanın tehlikelerinden koruyan plastik kuvöz - benim gibi - sonra ayak parmağına bağlı kalp monitörünün bip sesi ve yanıp sönen ışıkları ve ona damardan sıvı veren tüp. Ona zar zor bakabiliyorum. O çok ama çok küçük, sıska ve savunmasız ve bunu ona ben yaptım.

Finn, 'Onu izlerken birkaç gün burada kalacak,' diye açıklıyor. 'Ama şu ana kadar gördüklerine göre doktorlar çok iyi durumda olduğunu söylüyorlar. Yarın ten tene temas etmemize bile izin verebilirler.

Umarım Finn bu öneri karşısında geri çekildiğimi görmemiştir. Kırılgan bebeğimizin ihtiyacı olan son şey benim onun yakınında olmam. Ben onun için bir riskim. Onu hak etmiyorum.

Daha sonra odamda iki polis memuru beliriyor - adını öğrenemediğim üniformalı bir memur ve tavan arasındaki cesetleri araştıran ve aynı zamanda aile irtibat görevlisi olarak atanan dedektif Mark Goodwin. İfademi aldılar ve onlara hatırlayabildiğim her şeyi anlattım.

"Ne biliyorsunuz? Bitirdiğimde Finn onlara soruyor.

"Şimdilik," diyor DS Goodwin, "tek söyleyebileceğim ölümlerin tarihi olduğu ve kasıtlı olarak gerçekleştirilmiş gibi görüldüğüdür.

"Hepsi çocuk mu? Ben de öyle dedim. "Muhtemelen, evet.

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı sallıyorum. Şimdilik başka bir şey bilmek istemiyorum.

BEDFORDSHIRE POLİSİ BASIN TOPLANTISI METNİ

DEDEKTİF BAŞKOMİSER ADEBAYO OKAFOR TARAFINDAN YÖNETİLEN MEDYA BRİFİNGİ

Herkese iyi günler ve bize katıldığınız için teşekkür ederim. Sözlerime, şu ana kadar bildiğimiz gerçeklere ilişkin kısa bir açıklama okuyarak başlayacağım. Yaygın olarak bildirildiği üzere, Stewkbury, 45 High Street adresindeki bir mülkün çatı katında, yenileme çalışmaları sırasında yedi kişiye ait insan kalıntıları bulunmuştur. Bugün, Olay Yeri görevlileri söz konusu yerde arama çalışmalarına devam etmektedir. Görevliler bir süre daha olay yerinden delil toplamaya devam . Kalıntılardan elde edilen kemikler bir İçişleri Bakanlığı patoloğu tarafından incelendi ve artık tüm kurbanların 1970'lerin sonu ile 1980'lerin başı arasında öldüğünü tespit edebiliyoruz. Ayrıca kurbanların üçü erkek dördü kız olmak üzere hepsinin çocuk olduğunu da teyit edebiliriz. Kalıntılarında DNA elde ediliyor ve bu süre zarfında kaybolan çocuklarla bir veri tabanına girilecek. Şimdi sözü basın mensuplarının sorularına bırakıyorum.

Çocuklardan herhangi birini henüz tespit ettiniz mi ve aileleri bilgilendirildi mi?

Hayır, henüz değil. DNA testinden önceki bir zamandan çalıştığımız için bu bir gecelik bir süreç olmayacak.

Çocuklarının tavan arasında olduğuna inanan birkaç aile ortaya çıktı. Daha ne kadar beklemeleri gerekecek?

Eminim ki hepimiz bu soruların cevaplanmasını istiyoruz, özellikle de aileler. Ancak, ne olduğunu tespit etmek için özel ekibimizle birlikte prosedürleri gözden geçirmemiz gerekiyor ki herhangi bir hata yapılmamasın. Elimize bilgi ulaşır ulaşmaz, herkesten önce aileler bilgilendirilecektir.

Çocukların nasıl öldüğünü biliyor musunuz ve bu tesislerde mi oldu?

Ölümlerin nedeni, iki hafta içinde elimize ulaşmasını beklediğimiz ve kısa bir süre sonra açıklayacağımız patoloji uzmanının tam raporunda ortaya çıkacak.

Evin önceki sakinlerinin yeri tespit edildi mi?

Hem mevcut hem de eski köylülerden gelen yanıtların yanı sıra özel yardım hattımıza gelen çağrılarının ardından önemli sayıda ipucunu takip ediyoruz. Ancak şu an itibariyle arama çalışmaları devam ediyor.

Bugünkü katılımınız için teşekkür eder,
soruşturmanın gidişatı hakkında sizleri
bilgilendirmek üzere yarın bir basın toplantısı
daha düzenlenecektir.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

MIA

Üç hafta önceki keşfimizden bu yana eve ilk kez dönüyoruz. İçeri girmeye hazır olup olmadığımı bilmiyordum ama polis bu kararı bizim elimizden aldı.

Finn'in elini o kadar sıkı tutuyorum ki parmaklarını kıracağımdan korkuyorum. Ama bırakırsam, ayaklarımızı yerden kesen kasırganın geri gelip işimizi bitirmesinden korkuyorum. Önümüzde polis memurları, CSI müfettişleri, fotoğrafçılar, kamera operatörleri ve adli tıp ekipleri var. Buradan uzakta arkadaşlarımızın bitmek bilmeyen sorularıyla baş etmek zorunda kaldık ve gazeteciler ve TV programlarıyla röportaj taleplerini geri çevirdik. Hepsi çok fazla.

Finn ve ben hiçbir şey söylemiyoruz. Sadece burada suç mahalline bakıyoruz. Büyük beyaz çevre tahtaları ve çitler evin kendisini halkın görüşünden gizliyor. Bahçe bile çoğunlukla görüş alanının dışında. Polis şeridine karşı durduğumuz yerden turuncu bir mekanik kepçeyi görebiliyorum. Bunun bahçe için olduğunu varsayıyorum.

Sonny uykusunda hapsiriyor ve bizi düşünceli sessizliğimizden çıkarıyor. Bebeğimiz gri bir askıyla babasının göğsüne bağlanmış. Minicik ve bu onu cüceleştiriyor. Finn dönüp bana bakıyor, sanki bir şey söyleyecek ilk kişinin ben olmamı bekliyormuş gibi. Ama artık burada olduğumuza göre kendimi nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum. Bir çocuk için kural kitabı yok.

Böyle bir senaryo. Elimi daha nazikçe sıkıyor, sanki bu beni biraz rahatlatabilirmiş gibi. Ama rahatlatmıyor. Bir telefon çalıyor ve benim telefonum olduğunu fark ediyorum. Ekranda Debbie'den gelen ve sadece Güçlü ol yazan bir mesaj ve ardından bir kalp emoji görünüyor. Ona teşekkür eden bir mesaj attım.

Üniformalı bir polis memuru üstlerine söylediğimiz kişiler olup olmadığımızı kontrol ederken nabzım hızla atıyor. Bana Finn'den daha fazla ilgi gösteriyor, muhtemelen merdivenden düşmemden dolayı yüzüme ve kollarıma dağılan morlukların soluk kalıntılarına bakıyor.

Mavi ve beyaz bantları kaldırarak yolun kordon altına alınmış bu bölümüne girmemize izin veriyor. Bizi gelişmelerden haberdar eden DS Mark Goodwin karşılıyor ve bahçenin bir köşesine kurulmuş mavi bir çadırın içinde kendisine katılmaya davet ediyor. Gökyüzünden gelen hafif bir vızıltı sesi bizi uyarıyor ve uçümüz de yukarı bakıyoruz. Mülkün etrafında dönen bir drone.

"Bu senin mi? Finn sorar.

"Hayır, bu büyük olasılıkla basın ya da halktır" diye yanıtlıyor. "Sinir bozucu ama yasal olarak yapabileceğimiz bir şey yok.

Çadırın içinde plastik koltuklar ve masalar, ayrıca çay ve kahve kutuları var. "Olay yeri inceleme ekibimiz molalarını burada veriyor," diye devam ediyor ve bizi oturmaya çağırıyor. Sanki bir işaretmiş gibi, tepeden tırnağa beyaz polietilen giysiler giymiş, her ellerinde iki çift eldiven, ayrıca ayak ve baş örtüleri olan iki figür beliriyor. Erkek olduklarını ancak koruyucu giysilerini çıkarıp çöpe attıklarında anlayabiliyorum. Oturup konuşuyorlar ve sanki ofiste sıradan günmüş gibi önceden paketlenmiş sandviçleri mideye indiriyorlar.

DS Goodwin'in kendisine seslenmemizi istediği Mark arkadaş canlısı ama profesyonel ve durumumuza sempati duyuyor gibi görünüyor. Finn'den daha uzun ve daha geniş, muhtemelen bizim yaşlarımızda ama tuzlu ve biberli sakalı . Annemin 'güvenilir bir çift el'.

"Size telefonda da açıkladığım gibi, devam eden bir soruşturma olduğu için sizi evin içine götüremem," diye söze başladı. 'Ancak neler olduğunu anlamaya çalıştığınız için, kıdemli soruşturma memurum en azından çalışırken kaydettiğimiz video görüntülerini size izletebileceğimi söyledi. Basının hikayeye yeni bir bakış açısı getirmeye hevesli olduğunu biliyorum ama biz mümkün olduğunca anlatıyı kontrol etmeyi tercih ediyoruz ve göreceklerinizi kendinize saklarsanız memnun olurum. Ayrıca içeride geniş çaplı bir arama yapıldığını da hatırlatmalıyım. Memur ekibimiz son derece titiz olmak üzere özel olarak eğitilmiştir, bu nedenle bu durum üzücü olabilir.

Finn ve ben başımızı sallıyoruz ve DS Goodwin cebinden telefonunu çıkarıyor. Sanki elinden almaya hazırlanıyormuşuz gibi ellerini cihazın üzerinde tutuyor. Görüntüler ön kapıdan başlıyor ve görebildiğim kadarıyla sundurma aynı kalıyor. Ancak giriş holünde artık neredeyse hiç zemin yok, sadece üzerinde yürünecek tahta kalasların bulunduğu boşluklar var. Yemek odası ile salon arasındaki duvar artık yok ve onu biz mi çıkardık yoksa onlar mı yaptı hatırlayamıyorum. Süpürgelik tahtasına kazınmış mesajı bulduğum üst kattaki yatak odasında, yere saçılmış ve her biri numaralandırılmış küçük sarı plastik işaretler var. Çocuk odası olarak planladığımız bir odada kaç çocuğun canının yandığını düşündükçe ürperiyorum.

Duvarlara yapıştırılmış, evin planlarını içeren birkaç kağıt var ve birisi de bir duvarı ölçüyor. DS Goodwin, "Aynı uzunluk ve genişlikte olup olmadıklarını görmek için iç ve dış kısımları ölçmek üzere yapı mühendisleri kullanıyoruz," diyor. "Bu sayede yıkmak zorunda kalmıyoruz. Küçük iyilikler, sanırım.

Bu kaosa karşı duyarsızlaşana kadar odadan odaya bu şekilde devam ediyor. Salon zemininde ve duvarlarında daha fazla delik var; DS Goodwin bunun, içeride kalıntı aramak için endoskopik kameralar yerleştirebilmeleri için olduğunu açıklıyor.

Yeni alçı levhamız sanki atış poligonu olarak kullanılmış gibi görünüyor.

Bileğimi ve ön kolumu kaplayan alçının altındaki kaşıntı bir an için dikkatimi dağıtıyor. Üç gümüş metal pim dışarı çıkmış, dört ayrı kırığı iyileşirken yerinde tutuyor. Şimdiden iki ameliyat geçirdim ve bu ay içinde alçının çıkarılmasını umuyorum.

Kamera merdivenlerden yukarı ve sahanlık boyunca kıvrıla kıvrıla ilerliyor. Yukarı doğru bakıyor ve ilk kez tavanın birkaç bölümünün söküldüğünü fark ediyorum. Artık doğrudan çatının altını görebiliyorum. İlk bavulun açılıp içinden mummylanmış bir çocuk cesedinin çıktığı anı hatırladığımda içimi soğuk bir ürperti kaplıyor.

Finn'in göğsüne yaslanmış uyuyan bebeğimin başını okşamak için elimi uzatıyorum ama temas etmeden önce sertçe geri çekiyorum. Finn fark ettiyse de bir şey söylemiyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

FINN

Polis görüntüleri tavan arasına ulaştığında Mia elimi sıkıca kavıyor. Yüksek sesle, "En azından yeni valiz almak için uzağa gitmemize gerek yok," demeden önce düşünmek için durmuyorum. Mia bana ters ters baktığında bunun aptalca bir laf olduğunu çoktan anlamıştım. Sanırım buna darağacı mizahı diyorlar. İkimiz de doğru düşünemiyoruz. Stres ve uykusuzluk kafalarımızı karıştırıyor. Şimdi o polis bana bir pislikmişim gibi bakıyor ve bu ilk kez olmuyor. Söylediklerinin çoğunu Mia'ya yöneltmiyorsa, sanki bir şeyden suçluymuşum gibi bana bakıyor.

Kamera operatörünün çekimin başladığı yere, verandaya dönmesini izliyoruz. Üst yıgılmış parke döşemeler bir şeyi tetikliyor ve gözlerim beklenmedik bir şekilde başlıyor. Bu döşeme eBay'den bulunmuştu ve onu elden çıkaracak olan görkemli evden almak için yüz milden fazla yol kat etmişim. Sonra bir haftanın büyük bir kısmını her geceyi zımparalamak, verniklemek ve her bir parçayı birleştirmekle geçirdim. Şimdi bazılarının altına bakmak için kırıldıklarını, yaralandıklarını ya da yontulduklarını görüyorum. Onca emek boşa gitmiş. Boştaki elimle gözlerimi siliyorum.

Başka bir CSI'nin duvarı delmesini ve bir köpek bakıcısının elinde bir springer spaniel ile belirmesini izliyorum. Kısa bir süre deliği kokluyor ve sonra uzaklaşıyor. Bunun içeride hiçbir şey ya da hiç kimse olmadığı anlamına geldiğini varsayıyorum.

Goodwin'e "Tüm bunların ne zaman sona ereceğini düşünöyorsunuz?" diye sordum.

Mia'ya, "Korkarım bir süre için değil," dedi.

Ben

. 'Ne kadar zaman? Birkaç hafta mı?' Israr ediyorum. Başını salladığında, biliyorum onun cevabı.

'Finn, bunun gibi birden fazla tarihi cinayeti içeren bir soruşturma aylar sürebilir. Biz bu işin uzun soluklu olması için varız.

"Aylar mı? Tekrar ediyorum. "Ama burası bizim evimiz.

"Bunu biliyorum, ancak arama izniniz, yasa gereği, içerde başka ceset olmadığından yüzde yüz emin olmak için gereken her adımı atmamıza izin veriyor.

"Hızlandırmak için daha fazla insan getiremez misiniz?

Bana bir kez daha aptalmışım gibi bakıyor. 'Bu büyüklükte bir yerde toplanacak ve korunacak çok fazla kanıt olduğu için, bu özel eğitimli, lisanslı memurlar gerektiren bir iş. Burada acil bir durum yok.

"Senin için değil dostum, ama bizim için var.

Dikkatini bir kez daha karıma veriyor, sanki o benden daha mantıklı davranabilirmiş gibi. Son birkaç haftadır benim gibi yirmi dört saat onun yanında olsaydı böyle düşünmezdi. Bir attan daha fazla iniş çıkış yaşadı.

"İşin kolayına kaçır ya da işleri hızlandırmaya çalışırsak hata yapma riskiyle karşı karşıya kalırız" diye ekliyor. "Hiçbir şeyi kaçırma riskini göze alamayız.

Haklı olduğunu biliyorum ama bu bizim durumumuza yardımcı olmuyor. Bu evden kurtulmak istiyorum ama bunun yakın zamanda gerçekleşeceğini sanmıyorum. Saflığımla, emlakçı olarak çalışan eski bir okul arkadaşım ile iletişime geçtim ve bu iş bittiğinde hızlı bir satış şansının ne olacağını sordum. Güldü ve sonra bana "Akli başında kim yedi çocuğun öldürüldüğü bir evi satın almak ister ki?" diye sordu. Evi yıkıp yeniden inşa etmeyi düşünmemiz gerektiğini söyledi.

ya da araziyi satmak. Goodwin, kalmaya karar verirsek İçişleri Bakanlığı'nın tüm onarım masraflarını karşılayacağını söyledi. Ancak burada başka bir yer inşa etmeye gücümüz yetmez ve araziyi satmak büyük bir mali darbe alacağımız anlamına geliyor. Yaparsak boku yeriz, yapmazsak boku yeriz.

Şahsen, burada yaşayabileceğimi düşünüyorum. Hayaletlere inanmam. Buraya damgamızı vurduğumuzda, eminim morg gibi hissettirmeyecektir. Ancak, bunu dehşete düşmüş karıma önerdiğimde, bunu kabul etmeyeceğini hemen belli etti. Belki zamanla fikrini değiştirebilir. Ama Goodwin'in söylediklerine bakılırsa, bu aceleyle vermemiz gereken bir karar değil. Yani şimdilik bizimkilerle yaşamaktan başka seçeneğimiz yok.

Mia, Goodwin'den cesetler hakkında tekrar bilgi istiyor ama dürüst olmak gerekirse, bugünlük bu kadar dinlemekten sıkıldım. Kulağa sert geldiğini biliyorum ama Mia ve benim hiç tanımadığımız ölü çocuklardan çok, elimde tuttuğum canlı çocuğa odaklanmamız gerekiyor. Benim önceliğim ailem, onlar değil.

Bu sabah kahvaltı haberlerinde çocuklardan birinin kimliğinin tespit edildiğini görünce konuyu bana açmaya çalıştı. Ama ben çoktan kapatmıştım. Kız mı erkek mi bilmiyorum. Umurumda bile değil. Bu cinayetlerin hayatımıza hükmetmesine izin vermemek için çok uğraşıyorum ama son zamanlarda aramıza çok giriyorlar. Beni soğuk ve duygusuz olmakla suçladı ama değilim. Sadece bölümlere ayırma konusunda ondan daha iyiyim. Oysa son zamanlarda kafasındaki her şey birbirine bağlı değil, sanki düşünceleri bir dodgem yolculuğundaki çarpışan arabalar gibi birbiriyle çarpışıyor. Anlıyorum, diyorum ona - gördükleri, ardından düşüşü ve bebeğimizin erken doğması onu fiziksel ve duygusal olarak çok etkiledi. Ama o yalnız değil. İkimiz için de zor oldu. Ve şimdi kendimizden daha öncelikli bir başkası olduğunu görmesi gerekiyor.

Oğluma her baktığımda hayatta olduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşünüyorum. Mia merdivenden düşüp kafasını sert bir şekilde döşeme tahtalarına çarptığında de kaybedeceğime ikna olmuşum. Arabanın arkasında tamamen çaresizdim.

Ambulans onun bilincinin gidip gelmesini izliyordu ve hayatımda ilk kez dua ettim. Tanrı, eğer varsa, beni dinliyor olmalıydı çünkü hepimiz hâlâ buradayız.

Goodwin telefonunu ceketine geri koyarken iki adli tıp uzmanı daha içeri giriyor, plastik baş örtülerini çıkarıp kaşlarını siliyorlar. Oğlum etrafını ölçmek için başını çevirirken Goodwin Sonny'ye sırtıyor. Kendimi Sonny'yi göğsümde biraz daha sıkı tutarken ve Goodwin'in görüş alanından çıkması için vücudumu hareket ettirirken buluyorum. Sonra hastalıklı tatlı, tanıdık bir koku dikkatimi çekiyor ve bez zamanı olduğunu anlıyorum. Mia meşgul olduğu için ondan yardım isteme zahmetine girmiyorum. Sonny'nin altını değiştirmek için onu çadırın köşesine götürüyorum.

Birkaç dakika sonra döndüğümüzde, gittiğimizi fark ettiğini bile sanmıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

MIA

Yorganı çeneme kadar çekiyorum. Başucu lambası açıkken ve arka planda Spotify'nın ortam müziği çalma listesi çalarken uyumaya başladım. Eğer dikkatim dağılmazsa, tavan arasındaki çocukları düşünmeden edemiyorum. Yatak odamın karanlık sessizliğinde, bavulun mandallarının açılma sesini gün gibi net duyabiliyorum. İçinden sızan çürümenin kokusunu alabiliyorum ve o zavallı akarın kafatasının şeklini görebiliyorum.

Bencilce, biliyorum ama iki aydan fazla bir süre önce merdivenden düşmemin tek olumlu sonucu, orada başka hiçbir şeyi anlamlandıracak zamanımın olmamasıydı. Zavallı Finn o kalıntıları benden daha uzun süre gördü. O görüntünün benim gibi onu da rahatsız edip etmediğini bana söylemedi, ben de sormadım. Eskiden her şeyi konuşurduk ama şimdi o kadar çok şeyi halının altına süpürüyoruz ki orada fil şeklinde bir yumru var.

Rahat bir pozisyon bulamadan dönüp duruyorum. Sürekli baş ağrısı için daha önce aldığım ağrı kesiciler kafein içeriyor olmalı çünkü müziği kapattığımda aktif beynim bir vites yükseltiyor ve yine o bavula bakıyorum. Böyle olduğum zamanlar sadece geceleri değil. Sonny'nin kıyafetlerine bakarken aklıma büzüştürülmüş ve kasaların önüne yerleştirilmiş çocuk kıyafetleri geliyor. Ya da duşta gözlerimi kapattığımda bacaklarım sanki bükülecekmiş ve ben de aşağıya düşecekmişim gibi hissediyorum.

Yine merdiven. Beynim ayrılmama izin vermediği bir ana hapsolmuş durumda. O çocukları kendi oğlumdan daha çok kafama takıyorum. Ve Finn bunu biliyor.

Sonny ile birlikteyken bana nasıl baktığını görüyorum; beni değerlendiriyor, bebeğimle aramda olması gerektiği gibi bir bağ olup olmadığını anlamak için beni inceliyor. Ama Finn'in kendisine bir kez bile neden bu kadar mesafeli olduğumu sorduğunu sanmıyorum. Beni sadece anne olmanın gereklerini yerine getiren birine dönüştüren şeyin ne olduğunu anlamaya çalışmadı. Böyle olduğumu bilmiyor çünkü hayatımı sürekli korku içinde geçiriyorum. Sonny'ye tamamen aşık olmama izin verirsem, dikkatsizce bir hata daha yapacağımdan ve ona daha da korkunç bir şey olacağından çok korkuyorum. Sorumluluğun ağırlığı çok fazla geliyor, bu yüzden kendi iyiliği için onu kendimden uzak tutuyorum. Kendi aptallığım yüzünden onu bu dünyaya çok erken getirdim. Aynı hızla terk ederse kendimle yaşayamam. Bu beni yıkardı.

Debbie inanılmaz bir destek oldu. O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. "Elinden gelenin en iyisini yaptığına eminim," diyor bana. Ama teşvikleri kulak arkası ediliyor. Bileğim hala alçıdayken ve sezaryen yaram hala hassasken onu kucağıma almakta bile zorlanıyorum, bu yüzden Sonny'nin bezini ve kıyafetlerini değiştiriyor, ağladığında onu rahatlatıyor ve biberonlara sağdığım sütle besliyor çünkü uyuyakalırsam boğulur diye göğsüme yapışmasına izin vermekten çok korkuyorum. Tüm bunları şikayet etmeden ve tecrübeli bir profesyonelin rahatlığıyla yaptığını tanık oluyorum. Ve endişeleniyorum, iyileştiğimde Sonny'nin ihtiyacı olan anne olabilecek miyim? Onun için benden daha iyi bir ebeveyn.

Onu yanlış değerlendirdiğimi fark ettim. Ebeveynlik hakkında bildiğimi sandığım şeyleri kendi annemin eli kolu bağlı yaklaşımına dayandırmışım. Debbie'nin davranışının aşırı olduğunu düşündüm, ancak annelerin böyle olması gerekir, yetişkinliklerinde bile yavrularını korurlar. Senin için savaşırlar.

Bedenim yakında iyileşecek ama kafam normal çalışma düzeninden çok uzakta. Debbie, Sonny'nin mucize bir bebek olduğunu ve dünyaya geliş şekli göz önüne alındığında hayatta olduğu için şanslı olduğunu söylerken haklı. Ve ben de kendime o doğmadan önce onunla aldığım aptalca riskleri hatırlatıyorum. Benim tek görevim onu büyütmek ve korumaktı ve ben bunu başaramayacak kadar bencil ve inatçıydım. Yüksek tansiyonuma rağmen çalışma saatlerimi azaltmadım ve sonra o merdivene tırmanarak neredeyse onu öldürüyordum.

Ona nasıl ihtiyacı olan ya da hak ettiği gibi bir anne olacağımı bilmiyorum. Debbie'nin bana yardım edeceğine güvenebildiğim için minnettarım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

ÜÇ YIL ÖNCE

Bugün son cinayetimin üzerinden 372 gün geçti. Ve eğer yakında tekrar saldırmazsam, akıl sağlığımdan endişe ediyorum. Dışarıda bana ihtiyacı olan tüm o zavallı ruhları ve kendi kendime verdiğim bu izinde kimleri hayal kırıklığına uğrattığımı düşünmek günlerimi tüketmeye başladı. Hiçbir şey yapmayarak ben de herkes gibi suç ortağı oluyorum.

Yakın zamana kadar günlük hayatımı kontrol eden bir dürtü değildi. Okulların önünden geçmiyor ya da bir sonrakini hedefleyerek alışveriş merkezlerini dolaşmıyordum. Günümü Joe Public ile aynı şekilde geçiriyordum. 1990'ların sonlarında dürtülerime daha sık teslim olduğum ve bir takvim yılı içinde iki, hatta üç kez vurduğum zamanlar olduğunu kabul ediyorum. Ama şimdi öyle değil. Kendimi yılda bir çocuğa yardım etmekle sınırlandırdım, çünkü kendimi çok fazla yayarsam ifşa olma riskim var. Benzer profildeki çocukların çok kısa bir süre içinde ya da yakın bir çevrede birden fazla kaybolması bir örüntü yaratıyor. Ve daha fazla polis gücü birlikte çalışıp bilgi paylaştıkça, kırmızı bayraklar yükseliyor ve güvenliğim tehlikeye giriyor.

Ama bu içgüdüsel dürtüleri görmezden gelemiyorum. En savunmasız olduğum ve dikkatimi dağıtmak için daha az fırsatımın olduğu geceleri beni hedef almaya başladılar. Karanlıkta, her sahneyi net bir şekilde hatırlayarak diğerlerine nasıl yardım ettiğimi yeniden yaşıyorum. Ancak bu artık yeterli değil. Değerli olanları daha iyi bir dünyaya teslim etme ihtiyacı

Derimin altındaki fareler. İçimi tırmalıyorlar ve yüzeye çıkana kadar etimi yırtıyorlar.

Bu yüzden artık diğer yanağımı çeviremem. Bu öğleden sonra, yapmak için eğitildiğim şeyi yapacağım. Ve sadece bu beklenti bile içimden akan adrenalin nehrini serbest bırakmaya yetiyor, neredeyse başımı döndürüyor ve sersemletiyor. Her parçam uyanıyor.

Siz öyle düşünmeyebilirsiniz ama ben yaptıklarımı sorgulayacak kadar öz farkındalığa sahibim. Birçok kez, aslında kendi tatminim için yaptığım bu işi kurbanların iyiliği için yaptığımı inanarak kendimi kandırıp kandırmadığımı merak etmişimdir. Bir can almanın küçük, bencilce bir yanı olduğunu inkar edemem, açıklaması zor bir fiziksel rahatlama. Ama bu yaptığım şeyin bir yan ürünü, nedeni değil. Bir şeyi yaparken, başka bir şeyi mümkün kılıyorum. Bu hayır kurumlarına para vermekten farklı değil. İhtiyacı olan birine yardım ederek kendimi daha iyi hissediyorum.

Kendimi Newmarket'ta bir çocuk parkının karşısındaki bankta oturmuş, mataramdaki kahvemi yudumlarken buluyorum. Telefonumdan haber başlıklarını kontrol ediyor ve elmamdan bir ısırık alıyorum. Buraya izlemek için geldiğim yer yakındaki toplum merkezi. Bugün burası bir oy verme merkezi ve ülkemizin Avrupa Birliği'nde kalmasına ya da ayrılmasına karar veren seçmenlerle dolup taşıyor. Merkeze bir aşağı bir yukarı bakıyorum. Pencerelerinin yarısı tahtalarla kapatılmış ve kapının üzerindeki CCTV kamerası askılarından sallanıyor. Arkasındaki site de daha iyi günler görmüş. Burası iyi bir yer.

Yüksek ziyaretçi sayısının avantajıma çalışacağına güveniyorum çünkü benimle ilgili akılda kalıcı hiçbir şey yok. Göze çarpmıyorum ve garip davranmıyorum. Kıyafetlerim sıradan, yüz ifadem sakin. Uyum sağlamayı bir sanat haline getirdim. Kimse beni hatırlamayacak.

Bugün buraya getirilen çocuklardan bazıları, ebeveynleri bir kutuya X işareti koyarken dışarıda oynamaya bırakıldı. Ancak nadiren merkezin içinde, bana görünmeden yaklaşabilecekleri kadar uzun kalıyorlar. Ancak yalnız bir çocuk dikkatimi çekiyor ve ona uzun uzun bakıyorum. Kısa boylu.

Gözlüklü, hafif yapılı ve kulaklıkları etrafındakilerin gürültüsünü ve varlığını filtreliyor. Tam ona göre. Gözümü ondan ayırmayacağım. Yalnız geldi ama doğru yaklaşırsam birlikte gideceğiz. Şimdiden tüylerimi diken diken ediyor.

İşte böyle anlarda, bu deneyimleri birlikte yaşayabileceğim, benim gibi düşünen bir ruha sahip olmanın ne kadar güzel olacağını düşünmeden edemiyorum. Bir zamanlar onlara sahip olduğumu sanıyordum. Bildiğim her şeyi o kişiyle paylaştım, hayatımı ve özgürlüğümü ona emanet ettim. Ama benim gibi biri olmak güç, direnç ve inanç gerektirir ve ben bunu onlar için ne kadar istesem de, nihayetinde bu onlarda yoktu.

Yollarımız ayrıldıktan sonra derin bir bunalıma girdim ve bunu etrafımdaki herkesten saklamayı başardım. Sonunda kendime geldim ve yenilenmiş ve yeniden başlatılmış olarak - biraz çürük olsa da - ama aynı amaçla geri döndüm.

Ebeveynlerimin buradan gelip gidişini izlemek beni kendi ebeveynlerim üzerinde düşünmeye itiyor. Ancak bir yetişkin olarak ve geriye dönüp baktığımda davranışlarının ne kadar çarpık ve acımasız olduğunu fark edebiliyorum. Yine de nereye bakacağınızı bilerseniz normallik pırıltıları vardı. Kardeşim George ile birlikte Noel'leri, Paskalya'ları doğum günlerini birlikte kutlardık ve diğer aileler gibi yaz aylarını karavan tatillerinde geçirmekten keyif alırdık.

Her zaman sadece dördümüz vardık. Teyzeler, amcalar ya da kuzenler ziyarete gelmezdi. Kuzenlerim olup olmadığını bile bilmiyordum. On iki yaşına kadar baba tarafından büyükannem ve büyükbabamla da hiçbir ilişkim olmadı. Daha sonra bana anlattıklarına göre, annemle evlendiği için babamı evlatlıktan reddetmişler. Yıllar boyunca bunu çok düşündüm ve bunun nedeninin annemde babamın görmediği bir karanlık görmeleri olup olmadığını merak ettim. Kimin kime zarar verdiğini ya da eşit şartlarda karşılaşp karşılaşmadıklarını asla bilemeyeceğim. Emin olabileceğim tek şey, hayatımın ilk on yılında beni şu anda olduğum çelişkiye dönüştürdükleri. Onlar gibi değilim ama onlar gibiyim. Onların öldürdüğü gibi öldürüyorum ama aynı sebepten değil. kurtarmak için öldürürüm, cezalandırmak için değil. I

Kendi yolumda yürürken, ailemin benden önceki ayak izlerinin ana hatlarının her zaman farkındayım. Öldürmek benim için yürümek ya da göz kırpmak kadar doğal. Su toplamış bir kabarcığı patlatmak ya da baş ağrısı için bir tablet almak gibi.

Ancak bugün bu oyun alanında ne benim ne de ailemin ayak sesleri olmayacak çünkü bir televizyon kamerası ve muhabir seçmenlerle röportaj yapmak için geldi. Bir objektife yakalanmaya ihtiyacım yok. Bu yüzden mataramın kapağını sıkıca kapatıyorum, cebimden telefonumu çıkarıyorum ve bu kısmen tanıdık kasabanın haritasını inceliyorum.

Kazancın daha zengin ama daha fakir olabileceği başka bir bölgeye gideceğim. Sonra kulaklıklılı çocuğa son bir kez bakarak tereddüt ediyorum. Benimle tanışmadığı için ne kadar talihsiz olduğunu asla bilemeyecek.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

FINN, 2019

Annemle babamın evine döndüğümde çok kötü bir ruh hali içindeydim.

Basıncını kaybetmiş bir kombi için akşam erken saatlerde yaptığım acil çağrıdan yeni döndüm. O kadar da acil bir iş değildi ancak daha yüksek çağrı ücretime rağmen hemen gelmem konusunda ısrarcı oldular. Paraya ihtiyacım vardı, bu yüzden reddetmem zordu. İşle ilgili biraz şüpheli bir şeyler olduğunu hemen anladım. Kombi yepyeni bir modeldi ve basınç göstergesini kontrol eden musluk kapalı konuma getirilmişti. Kazara olamayacak kadar sertti.

Müşteri istediğiniz kadar formdaydı ve beni içeri soktuğunda gerçekten arkadaş canlısıydı. Başka bir sorun olmadığından emin olmak için kazana bir göz attım, ancak bu kadın ben çalışırken etrafımda dolaşmayı bırakmadı. Artık kim olduğumu bildiğini saklamaya çalışmıyordu. Beni son zamanlarda yaşadığımız zor zamanlardan, cesetler bulunduğundan beri evin içinde olup olmadığımı, bunun Mia'yı ve beni nasıl etkilediğinden bahsetmeye zorluyordu. Ve benim tek kelimelik cevaplarımdan ipucu almıyordu. Bunlar bir arkadaşın sorabileceği sorulardı, tamamen yabancı birinin değil, seksi olsa bile. Gizli bir gündemi vardı ve bu kadarı yeterdi.

"Sen gerçekte kimsin?" diye sordum, ona doğru yaklaşarak.

"Ne demek istiyorsun? Kötü bir oyuncuydu ve kolayca korkutulabiliyordu.

"Saçmalamayı kes.

Ben aletlerimi toplayıp ön kapıya yönelirken itiraz etmeye devam etti.

"Adım Aaliyah Anderson ve serbest gazeteciyim," diye itiraf etti sonunda. Sesinde bir çaresizlik havası vardı, sanki kariyerinin en büyük atlatma haberinin parmaklarının arasından kayıp gittiğini görüyordu. "Bak Finn, insanlar sadece hikâyeyi senin ağzından dinlemek istiyor; o evde olmanın nasıl bir şey olduğunu, tüm o çocukların cesetlerinin birkaç metre yukarınızda olduğunu bilmenin nasıl bir his olduğunu.

"Yorum yok," diye mırıldandım ve araba yolundan yukarı doğru yürümeye başladım.

Mia nasıl başa çıkıyor? Eski sevgilisi Ellis Anders'le tekrar görüştüğünü duydum. Kendini tehdit altında hissediyor musun?'

Hiçbir uyarıda bulunmadan, park etmiş bir arabanın arkasından bir fotoğrafçı belirdi ve flaşın beyazıyla beni kör ederek çekmeye başladı. İlerlemeye çalıştım ama durmadı, işte o zaman kendimi kaybettim. Fotoğraf makinesini elinden kaptığım gibi yere fırlattım ve kırdım. Bana olmadık küfürler etti ama cılız bir adamdı ve karşılık vermeye çalışmadı, buna minnettardım çünkü o anki ruh halimle onu fena benzetirdim. Hafıza kartını bulana kadar fotoğraf makinesinin enkazını karıştırdım ve ikiye böldüm. "Hadi ama, o benim geçim kaynağım!" dedi sinirli bir şekilde. Ama ben hiç de hayırsever hissetmiyordum.

Ailemin arabasındaki minibüsü kilitlerken hâlâ öfkeliyim. Olmayan bir iş için zamanım boşa harcanmış, param ödenmemiş ve öğle yemeğinden beri bir şey yemedim. Buradan bile arka bahçedeki barbeküde pişen etin kokusu midemi bulandırıyor. Annemlere katılmadan önce, Mia ve Sonny'nin orada olmadığına bakmak için Annexe'de duruyorum. Benimle en son ne zaman öpüştüğünü ya da bir "Günün nasıl geçti?" bile dediğini hatırlamıyorum.

Kapıyı açmadan önce Sonny'nin bağırışlarını duyuyorum. Sadece ağlamasından ne istediğini bu kadar çabuk anlamanız çok komik.

Bu tiz sesli ve çaresiz ve bana aç olduğunu söylüyor. Bu duyguyu bilirim evlat. Karıma seslendim ama cevap vermedi. İkisini de yatak odasında buluyorum, karım yatakta cenin pozisyonunda kıvrılmış, karnını kucaklamış ve kulaklıklarını takmış. Kulaklıklardan teneke gibi müzik ve davul sesleri geliyor. Sırtı Sonny'ye dönük, Sonny onun yanındaki portbebede yatıyor, yüzü kıpkırmızı ve yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış. Bir süredir ağlıyor.

"Mia!" diyorum, Sonny'yi kucağıma alıp kendimi iki kez daha tekrarlıyorum, sonunda gözlerini kırıştırıp beni görüyor.

"Oh, merhaba," diye cevap veriyor ve kulaklığını çıkarıyor. Gülümsemesi zayıf ve zoraki.

"Onu duymadın mı? Ne kadar kızgın olduğumu gizlemiyorum. Sonny'nin Babygro'sunun alt kısmı sırlıklam. "Onu en son ne zaman değiştirdin?"

"Um . . . Düşünüyor. "Bu öğleden önce.

'Saat neredeyse sekiz oldu! Bu işlerin üstesinden gelmelisin'.

"Özür dilerim. Uyuyakalmışım, siz geldiğinizde yeni uyanıyordum.

Yalan söylüyor ama bunu tartışmıyorum. Sonny'nin kıyafetlerini çıkarıp taşan çamaşır sepetine atmaya ve alt değiştirme masasının altındaki çekmecelerden yeni bir bez ve kıyafet çıkarmaya başladım.

Bitkin düşmüş Mia'ya bakıyorum. Gözlerinin etrafında koyu halkalar var ve teni solgun. Ona dışarı çıkıp biraz güneş ışığı alması gerektiğini söyleyip duruyorum ama beni dinlemiyor. "Dün gece çok uyudun mu? diye soruyorum.

"Hayır.

"Aldığım tabletleri denediniz mi?"

"İfade verirsem onları alamam.

'Belki de mama kullanmamayı tekrar düşünmelisin.

Eminim Sonny farkı fark etmeyecektir.

"Tabii ki yapacak.

Son bir haftadır salondaki çekyatta uyuyorum. Mia'nın sürekli dönüp durması ve sonra

Sonny'yi beslemek için uyanmak ikimizin de hiç uyumadığı anlamına geliyor ve işte aklıma ihtiyacım var. Bu gece tartışmaya zahmet edemeyeceğim için konuyu değiştiriyorum. "Akşam yemeği için dışarı geliyor musun? Annem ve babam barbekü yapıyor. Taze ve temiz bir Sonny'yi havaya kaldırıyorum. Gözleri benimkiler kadar kahverengi ve gözlerindeki yansımamı yakalıyorum. Memnun görünüyor.

"Yapmak zorunda mıyım?

"Bunu yapmak güzel bir şey olurdu. Mia yataktan kalkmak için hiçbir çaba göstermiyor. "Geliyor musun o zaman?

İç geçiriyor ve makyajını tazeledikten sonra benimle dışarıda buluşacağını söylüyor. Sonny'yi ve bir şişe sütü yanıma alıyorum.

Mia nihayet görüldüğünde gökyüzü kararıyor. Biraz makyaj yapmıştı. Rafta soğumakta olan pişmiş hamburger ve sosislileri görmezden gelip salataya yönelir. Büyükannesinin omzunun üzerinden başını uzatan Sonny'ye bir kez bile bakmamıştır.

"Hamburger yemelisin," diyor annem ona. "Demir sana iyi gelecektir.

Mia'nın tartışmasını bekliyorum. Onun yerine, anneme bakmadan, 'Tamam,' dedi ve bir tane aldı. Zar zor ısıyor.

"Az önceki mesajın," diye babama yöneldim. "Bizimle bir şey hakkında konuşmak istediğini söylemiştin?" Çok iyi mesaj atan biri değil, ya da çok iyi bir iletişimci, nokta. O halde söyleyecek önemli bir şeyi olmalı. Elindeki bira şişesini masadaki bir avuç boş biranın yanına koyuyor. Sanırım bu gece yine erken başladı.

"Annen ve ben sana yardım etmek istiyoruz," diye başlıyor. 'Dün bankayla bir telefon görüşmesi yaptık ve eğer istersek evimizi yeniden ipotek ettirmemize izin verdiler. Bu, yeni bir yer satın almak için ihtiyacın olan parayı sana borç verebileceğimiz anlamına geliyor.

Teklifleri beni şaşırttı ve onlara cinayetlerin tarihi olduğunu ve bizimle bir ilgisi olmadığını, İçişleri Bakanlığı'nın tüm onarım masraflarını karşılayacağını hatırlattım.

'Evet ama bu aylar sürebilir,' diye ekliyor annem. 'Gitmeni istemiyorum ama bir gün kendine ait bir eve ihtiyacın olacak. Bu, şimdi satın alabileceğin ve diğer evi sattığında bize geri ödeyebileceğin anlamına geliyor.

Mia yukarı bakıyor ama onu okuyamıyorum.

"Bu parayı tekrar işe yatırmanız gerekmez mi? Onlara soruyorum.

"Sen ve Sonny bizim önceliklerimizsiniz," diye açıklıyor annem, kimi dışladığını fark etmeden önce. 'Sen ve Mia'dan bahsediyorum tabii ki. Yolun hemen aşağısında satılık bir ev var ve kesinlikle bakmaya değer.

"Michaels'ın evi mi?

Annem başını sallıyor. 'Tertemiz durumda; Shaker tarzı mutfaklardan birini daha yeni yaptırmışlar. Ve Sonny'nin oynaması için dışarıda bolca alan var.

Bu tüm sorunlarımızın cevabı olabilir ama Mia'nın bunu böyle göreceğinden şüpheliyim. Bizi kontrol etmeye çalıştıklarını söyleyecektir.

"Eee? Ona tereddütle soruyorum. "Ne düşünüyorsun?" "Kulağa harika geliyor," diyor ince bir gülümsemeyle.

Annem ve babam önce birbirlerine, sonra bana baktılar. Hepimiz birbirimiz kadar şaşırdık.

"Aslında yarın öğleden sonra görmek için bir randevu aldım," diyor annem, "belki ilgilenirsin diye. Çünkü sözüme kulak ver, çok çabuk satılacak.

"Yarın , değil mi? Mia'ya soruyorum.

"Sen git. Orada bana ihtiyacın yok. Sonra yemeğinden kalanları bir kenara itiyor, yorgun olduğunu söylüyor ve Sonny'yi burada bırakarak Annexe'e geri dönüyor.

Hiçbirimiz bundan sonra ne söyleyeceğimizden emin değiliz. Annem geçenlerde bana Mia'yla ilgili her şeyin yolunda gitmediğini düşündüğünü söyledi. Dürüst olmak gerekirse, akıl sağlığı bir mayın tarlası olduğu ve ona yardım etmeye nereden başlayacağımı bilemediğim için bunu reddettim. Ama anneme katılmaya başlıyorum. Onu rahatsız eden sadece baş ağrısı ve uykusuzluk değil.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 20

DEBBIE

Finn, esneyen torunumu da yanına alarak yatağına çekildiğinde Dave'e, "Bana aptallık edip etmediğimi söyle," diye soruyorum. "Ama Sonny için endişeleniyorum.

"Neden?

'Sanki Mia otomatik pilottaymış gibi. Orada hiçbir şey yok.

'Yaşadıklarından sonra onu suçlayabilir misin? O sadece alışmak için biraz daha zamana ihtiyacı var.'

'Belki, ama bundan daha fazlası olduğuna dair içimde uyanan bir his var. Anneliğin ilk aylarının ne kadar yoğun ve yorucu olduğunu hatırlıyorum. Ve onda gerçekten mücadele eden bir kadın görünümü var.

"Yapabileceğimiz başka bir şey var mı?

"Zaten Sonny çoğu gün yanımda, çünkü ben yanlarında olmazsam ne kadar ilgi göreceğinden endişeleniyorum.

Dave soğuk kutudan bir bira daha almak için ayağa kalkar. Yüzü solgun görünüyor, bu da alnındaki kıpkırmızı doğum lekesini daha çarpıcı hale getiriyor. Dışarıdaki ışıklar silüetini aydınlatıyor ve tişörtünün üzerinden parladıkça ne kadar kilo verdiğini görüp telaşlanıyorum. Bu konuyu ona açmalıyım. Belki alkol alımından da bahsederim. Ama bu gece değil, çünkü şu anda gelinimin davranışları beni daha çok endişelendiriyor.

"Bu konuda bir şeyler okuyordum," diye ekliyorum. "Ya doğum sonrası depresyon geçirdiğine ya da kafasında bir sorun olduğuna ikna oldum.

düşme sonucu yaralanma.'

"Beyin taramaları yapıldı ve baş ağrısına neden olan şişlik dışında hiçbir sorunu bulunamadı.

'Evet, ama doktorlar her şeyi bilmez, değil mi? Bunu söylemekten nefret ediyorum ama ya Sonny onun yanında güvende değilse?

'Debbie, ikinizin bu kadar iyi anlaşıyor olması harika ve onu ne kadar desteklediğini görüyorum, ancak Mia'ya ayaklarını yere basması için zaman ve alan tanınmalısın. Sonunda sana güvenmeyi bırakacak ve kendine güvenini bulacaktır.

O andan korktuğumu itiraf etmekten kaçınıyorum. "Onu bu gece gördün. Yalnız kalmaktan daha fazlasına ihtiyacı var. Ona lanet olası bir ev almayı teklif ettik ve onun yanıtı kayıtsızlıktan başka bir şey değildi. Ona bir fincan çay ikram etseydik de aynı şekilde minnettar olurdu.

"Belki de Mia'nın sağlığından ziyade kendi sağlığınıza odaklanmanız gerekiyor," diyor. "Stresin ve kendini tükenme noktasına kadar zorlamanın komplikasyonlara yol açabileceğini biliyorsun.

Gözlerimi deviriyorum. Beni dinlemiyor. Fiziksel olarak zaten olmam gerekenin yarısı hızda koştuğumu hatırlatmaya ihtiyacım yok. Üç yıl önce bana Motor Nöron Hastalığı teşhisi kondu. Yorgunluk ve bacak sertliği o kadar yavaş ilerliyordu ki bunu artritin erken başlangıcı olarak değerlendirdim. Ancak ellinci doğum günü partim için açık büfe alışverişi yaparken her şey doruğa ulaştı. Bacaklarım sebepsiz yere tutmadı ve Aldi'de yere düştüm. Doktoruma görünmem için ısrar eden Dave'di. Beni bir nöroloji uzmanına gönderdi ve sonraki aylar boyunca beynimi test etti, taradı, omurilik sıvısı örnekleri aldı ve sinirlerimi ve kaslarımı taradı. Sonunda bunun MND olduğu söylendi.

Denge sorunları, giderek sertleşen ve zayıflayan kaslar, kas krampları, kontrol edilemeyen bir mesane, konuşma bozukluğu ve vücudum yavaş yavaş kapanırken inişli çıkışlı duygularla dolu bir gelecek. Sonra, sonunda, beni öldürecek. Benim özel tipim,

Primer Lateral Skleroz, diğer versiyonlarına göre daha nadir ve daha yavaştır ve şanslıysam on yıl yaşayabileceğim için minnettar olmalıyım. Şimdi yedi yılım kaldı. Her gün, geri sayım saatinin tik takları neredeyse diğer tüm sesleri bastırırdı. Sonra torunum geldi ve şimdi tek duyduğum o.

Elimizde tabak çanakla mutfağa giriyoruz ve ben yenmemiş yiyecekleri kompost kutusuna atıp bulaşık makinesini dolduruyorum.

"Sabah onunla konuşacağım," diyorum. 'Sonny'nin şimdilik bize taşınmasını önereceğim. Karyolasını yatağın benim tarafıma koyabiliriz.

"Peki bu ona uzun nasıl yardımcı olacak?" "Benim önceliğim Sonny, Mia değil.

"Bir paket olarak geliyorlar.

'Doğum sonrası depresyon teşhisi konmamış bazı kadınların bebeklerini öldürdüğünü biliyorsunuz. Ya onun için bir tehlikeyse? Onu Sonny ile gördünüz, bir kopukluk var, değil mi? Diğer anneler gibi eli kolu bağlı değil.

"Adil olun. Bileğinde metal iğneler var ve sezaryen oldu. Yapabilecekleri sınırlı.'

"Onu savunmayı bırak! Kendimi tutamadım. 'Bu onu kucağına almamak ya da bezini değiştirmemekle ilgili değil. Gün içinde çok fazla uyuyor, mesafeli ve her zaman gözyaşları içinde. Kimsenin izlemediğini düşündüğü anlarda onu ağırlarken yakaladım. Ve odada çocuğuna bakmaktan başka bir yere bakmıyor. Finn'i eve ilk getirdiğimde nasıl olduğumu hatırlıyor musun? Ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Yine de yapamazsın.

Kazmasının geçmesine izin verdim. "Öylece oturup torunumun ihmal edilmesini izleyemem.

"Torunumuz.

"Bilgiçlik taslama.

'Ve eğer durum buysa,' diyor, 'eminim Finn bunun farkındadır ve kendi hallediyordur. Onlara zaman verin. Bu

ailesi.'

"Ya da senin yaklaşımını benimseyip hayatını kafasını kuma gömerek geçirebilir. Gözlerimi sımsıkı kapadım, keşke bunu söylememiş olsaydım.

Dave, "O zaman benim hatalarımdan ders almasını umalım," diyor ve beni yalnız bırakıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

ONSEKİZ YIL ÖNCE

Arabayı yolun kenarında durdurup kontağı kapatıyorum ama radyoyu açık bırakıyorum. İki politikacı, İngiltere'nin Amerika ile güçlerini birleştirip 11 Eylül'e misilleme olarak Orta Doğu'yu bombalamaya başlayıp başlamaması konusunda hararetli bir tartışmada birbirlerini parçalıyorlar.

Savaşa girmemiz halinde bir gün savaşılmaya gönderilebilecek binlerce silahlı kuvvetler personelini düşündüğümde aklıma George geliyor. Çocukken birlikte futbol ya da kriket oynamadığımız zamanlarda asker taklidi yapardık. Bahçede bizim için askeri saldırı parkurları yaratırdı, altında sürüneceğimiz çilek ağları ve tüfek yerine taşıyacağımız golf sopaları olurdu. Kamuflaj için yüzlerimizi ıslak toprağa sürer ve kimin en kısa sürede tamamlayacağını görmek için yumurta sayacı kullanırdık. Onu etkilemek için elimden yapardım ama beni her zaman yenmesini umursamazdım. Sadece kardeşimle birlikte olmak istiyordum.

En eski anılarımdan bazıları o bahçeyle, ilk taşındığımızda babamızın duvarın yanında uzun, derin çukurlar kazmasına yardım etmekle, elma ağaçlarına tırmanmakla ya da yan taraftaki kullanılmayan çiftlik bahçesinde saklambaç oynamakla ilgilidir.

"Altı yılını kaldı," diye hatırlatırdı George bana. 'Sonra annemle babamın izni olmadan orduya katılabilecek yaşa geleceğim ve bir daha asla bu evde yaşamak zorunda kalmayacağım.

Böyle konuşmasından nefret ederdim. "Sen gittiğinde bana ne olacak? Sorardım. Bana asla bir cevap veremezdi.

Cevap ver.

Yakında George'un doğum günü ve ben onun şimdi nasıl görünebileceğini hayal etmeye çalışıyorum. Hâlâ birbirimize benziyor muyuz? Belki hala askerdir, koyu sarı bukleleri artık grileşmiş ve askeri sınıfta kısa kesilmiştir, çilleri belki de yaşla birlikte soluyordur. Onu üniformasıyla hayal ediyorum, ceketine iştirilmiş renkli kurdeleli parlak madalyalar, başarılı görev turlarının ödülleri. Ama dursa onu artık tanıyamayacak da, o zamanlar benim için nasılsa bugün de başkaları için öyle bir kahraman olduğunu düşünmek istiyorum.

İçimden bir ses beni kemiriyor. Bu hüsnükuruntu, diye fısıldıyor. Ona ne olduğunu biliyorsun. Susturmak için başımı sallıyorum. Bir keresinde George'un yerini bulması için özel bir dedektif tutmuştum. Ama birkaç ay ve birkaç bin pound sonra, hafızamın ötesinde onun var olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu. Kendime ait bir doğum belgem olmasına rağmen bir doğum belgesi bile yoktu. Bazen onun hayal gücümün bir ürünü olup olmadığını, evdeki hayatı katlanılabilir kılmak için onu uydurup uydurmadığımı merak ediyordum.

"İyi misin?" diye soruyor yolcum. Arabanın ön tarafında yanımda oturuyorlar.

"Evet, neden?"

"Sessizleştin."

Günümüze dönüyorum ve önümüzde uzanan geniş konut alanını düşünüyorum. "Böyle yerlerden uzak durmak en iyisi," diyorum.

Bir Safeway süpermarketini işaret ediyorum ve sabahtan beri verdiğim derse devam ediyorum 'İçeride ve dışarıda güvenlik kameraları olması muhtemel. Ayrıca bunları otoparklardaki lamba direklerine de takmaya başladılar. Bu yüzden nereyi hedef alacağımıza karar vermeden önce ev ödevimizi yapmamız önemli.

Yolcum zihinsel notlar alıyormuş gibi başını sallıyor.

"Bulduğunuz ortama uyum sağlamanız da hayati önem taşıyor; bu da ne giyeceğinizi planlamanız gerektiği anlamına geliyor. Kalabalıkta göze çarpmayın. günler için tamamen farklı bir kıyafet takımı bulunduruyorum. Asla aynı şeyi giymeyin

Aynı kıyafeti iki kez giymek ve giydikten sonra her zaman yok etmek. Kendi DNA'mız bizim en büyük tehdidimizdir.

İş başında eğitim, sanırım buna böyle diyebilirsiniz. Yine de sunduğum çıraklık eğitimini Jobcentre duvarında ilan edilmiş olarak bulamazsınız. Mükemmel öğrenciyle paylaşacak yılların deneyimine sahibim. Ve sanırım onları buldum.

'Eğer bir siteyi hedefliyorsanız o zaman dikkatli seçin,' diye devam ediyorum. 'Orta sınıf yeni yapılardan ve büyük, pahalı evlerin ya da iki veya daha fazla arabanın bulunduğu yollardan kaçınıyorum. Aradığınız kişiyi bu sokaklarda oynarken bulmanız pek olası değildir. Bunun yerine, ortalama ya da daha küçük evlerin olduğu bölgeleri ya da daha da iyisi, belediye sitelerini seçin. Ne kadar bakımsız olursa o kadar iyi. Duvarlardaki grafitilere, aşırı büyümüş bahçelere ve atılmış çöp torbalarına dikkat edin. Eğer bir kiracı evine bakma zahmetine katlanamıyorsa, muhtemelen çocuklarına da bakamayacaktır. Ve kurtarılmaya en çok ihtiyacı olanlar da onlardır.

Kontağı çeviriyorum ve ikinci varış noktamıza giderken sorularını yanıtlamak için elimden geleni yapıyorum. Bu bölgeyi daha önce sadece iki kez ziyaret etmiştim ama bazı yerleri hafızama kazımıştım.

"Neden onları boğuyorsun? Bu birdenbire ağzımdan kaçtı. "Bana hiç söylemedin.

Sadece bu soru bile parmak uçlarımı karıncalandırıyor ... boyunlarının yumuşaklığı ve esnekliği, yüzeye yakın akan kanın sıcaklığı, çarpan, artan nabızları, benimkini kavrayan küçük, umutsuz elleri ... bunu taklit edebilecek hiçbir his yok. Bunun yerine 'Temiz, oldukça acısız ve bir silaha güvenmenize gerek yok,' diyorum. "Ve eğer ne yaptığınızı biliyorsanız, saniyeler içinde bilinçlerini kaybedebilir ve birkaç dakika içinde nefes almayı durdurabilirler.

Bir apartman bloğunun altındaki boş bir alana park ediyorum. Bira kutuları ve kırılmış cam şişeler etrafa saçılmış. "Hafta içi yerleri ziyaret etmek için iyi bir zaman," diye açıklıyorum. 'Okuldan çok sayıda çocuk var. Ebeveynlerin çoğu ya

bilirler ya da umursamazlar. Bu yüzden başarılı hedefler olurlar çünkü yoklukları hemen fark edilmez. Ama fırsatçı olmayın. Her zaman kontrollü olmalıyız; her şeyden önce güvenliğimizi '.

Dar kot pantolon ve bluz giyen genç bir kız dikkatimizi çekiyor. Sekiz ya da dokuz yaşından büyük olamaz ama bir ergen özgüveniyle yürüyor ve giyiniyor. Yolcuma karşı koyabilecek birini seçmemesi gerektiğini hatırlatarak onu görmezden geliyorum. Sonra gözüme yolun karşı tarafındaki bir çocuk çarpıyor. Ufak tefek, zayıf ve kendi küçük dünyasında kaybolmuş.

"İşte! "İşte!" dedim. "Sana söylediğim her şeyin mükemmel bir örneği. Arabadan çıktık ve saatime baktım. "Saat 10.25 ve okulda olması gerekiyor. Hızlanıyoruz ve sesimi alçaltıyorum. "Ayakkabıları markasız ve parçalanıyor, futbol forması da solmuş, muhtemelen sahtedir. Çocuk elindeki sopayı yanından geçtiği metal parmaklıklara vurarak eğleniyor. "Acele etmiyor çünkü özellikle gidecek bir yeri yok.

Onu yolun biraz ilerisindeki bir parka kadar takip ediyoruz. Tahterevallili ve kaydırakların hepsi tahrip edilmiş, o da çalışan tek salıncağa yerleşiyor. Etrafta başka kimse yok. Olabildiğince savunmasız. Bu çocuk ve bakılmıyor. Ona yardım etmemize ihtiyacı var. Ailemin görüntüsü kısa süreliğine aklıma geliyor. Bunu yapmamın sebebi onlar. Onu onlar gibi insanlardan korumak için.

"Hazır mısın? diye soruyorum. Başlarını salladıklarında, endorfin salgısı vücuduma enerji veriyor.

Arabadan inerken "Bu sefer izleyebilir miyim?" diye soruyorlar. "Hangi bölümü?

"Onları öldürdüğünüzde mi?

Bunu düşünürken tereddüt ediyorum ve sonunda buna karşı çıkmaya karar veriyorum, ancak nedenine dair bir açıklama yapmıyorum. O an paylaşılacak kadar kişisel. Protesto etmiyorlar. Bunun yerine, farklı yönlerle doğru ilerlemeye odaklanıyoruz.

Hedefimize ilk onlar ulaşana kadar. Talimatlarıma uyulmasını uzaktan izliyorum.

Tek istediğim buydu; benimle aynı inançları paylaşan ve kendini bu davaya adanmış biri. Ayrıca hayatımın bu gizli parçasının şimdiye kadar ne kadar yalnız olduğunu fark etmeme de yardımcı oldular. Kâğıt üzerinde ihtiyacım olabilecek her şeye sahibim ama derinlerde bir yerde bu yanımda çok izole olmuş durumda. Eskiden kendimi dünyada başkalarının iyiliğini bu kadar yoğun bir şekilde önemseyen tek kişi gibi hissederdim. Ama şimdi aynı şeye inanan bir ruh ikizi buldum. Bunun uzun ve verimli bir çalışma ilişkisi olması için parmaklarımı çaprazlıyorum.

Şimdi odaklanmalıyım. Siska çocuk suç ortağımla birlikte ayrılıyor ve biliyorum ki çok geçmeden başka bir zihinsel resim çerçevelemiş olacağım. Ama bu sefer bunu paylaşabileceğim başka biri olacak.

CHANNEL 4 BELGESELİNDEN ALINTI *HAKSIZ YERE* SUÇLANDI. DS MARK GOODWIN İLE RÖPORTAJ

Stewkbury'deki cinayetlerle ilgili soruşturma sırasında sanık hangi noktada radarınıza takıldı?

Şüphelenmek için bir nedenimiz olan biri değildi, bu yüzden geçmişini araştırmadık.

Geriye dönüp baktığınızda, onları daha önce şüpheli olarak değerlendirmiş olmayı ister miydiniz?

Geriye dönüp baktığımızda, elimizde kanıt olsaydı farklı şekilde yapabileceğimiz çok şey vardı. Ancak yasadışı cinayetlere karışıklarını gösteren hiçbir şey yoktu.

O neye odaklanıyordunuz?

Cinayetlerin işlendiği dönemde o bölgede olduğu bilinen çocuk tacizcilerinin yanı sıra ölen çocukların mevcut ve eski komşuları ve akrabalarının tespit edilmesi ve bunlarla görüşülmesi. Ancak suçlar o kadar tarihi ve

katil ya da katillerin onlarca yıl önce ölmüş olabileceği ihtimalini doğuracak şekilde aniden sona ermiş görünüyordu. Bu, kamuoyunun büyük ilgi gösterdiği ve çok az ipucunun bulunduğu kapsamlı ve büyük bir araştırmaydı. Ve o zamanlar davanın, hiçbirimizin hayal bile edemeyeceği kadar geniş bir alana yayılacağından haberimiz yoktu.

Bu ne zaman oldu?

Söz konusu olayın yaşandığı öğleden sonra, ölümle sonuçlanan bir tartışmanın ardından depoya çağırıldık.

'Olay' derken neyi biraz daha açabilir misiniz?

Daha fazla ceset bulunduğu ve sorumlu olduğuna inandığımız kişi boğazı kesilmiş halde bulundu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

MIA, 2019

Finn ve Debbie'nin bugün bakmak için gittikleri yolun aşağısındaki evin e-posta bağlantısı iPad'imde açılmadan duruyor. Bana, sahip olduğumuz cehennem evinden ya da tercih ettiğimiz mülk tarzından bir dünya uzakta olmasına rağmen, taşınmadan önce hiçbir şey yapmamız gerekmeyeceğini söyledi. Ona, en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapmaktan mutluluk duyacağımı söylediğimde, bunun söylenecek doğru şey olmadığını hissettim.

"Bu sadece benim kararım değil, değil mi Mia? Finn iç çekti. 'Bu üçümüz için de geçerli. En azından ilgileniyormuş gibi davranabilirsin.

"Özür dilerim. Gözlerim doldu ve o da salona çekildi. Finn'i oradaki çekyatta yatırdığım için kendimi çok suçlu hissediyorum. Daha da kötüsü, bu gece Sonny'yi de yanında götürmesini istedim. Yine Debbie'yle birlikte olduğu için çocuğumu bütün gün neredeyse hiç görmedim ve şimdi onu babasına emanet ediyorum. Ama bugün özellikle kırılgan hissediyorum.

Debbie'nin yardımları için çok minnettarım. Sonny'yi alıp alamayacağını sorduğumda beni sorgulamayı düşünmüyor, sadece her şeyin benim için çok fazla olduğu zamanlara dair bir içgüdüğü var. Ve o anlarda, iyi olduğumdan emin olmak için bir bardak çay, kahve ya da yiyeceklerle yanıma geliyor.

İyi bir kocayı ve çocuğu uzaklaştırdığım için kötü bir eş ve anne olduğumu biliyorum. Ama elimde değil. Finn evlendiği kadının geri dönmesini istiyor ama ben nasıl o olacağımı bilmiyorum.

Tekrar. Kendi başıma daha iyiyim, ondan ve bebeğinden uzakta. Burada, odamda yalnızım, kimseye zarar veremem.

Sadece kendi davranışlarımdan korkmuyorum: Sonny ile dışarıda yaptığım nadir gezilerde yabancılardan da aynı derecede korkuyorum. Ona ilgi gösteren hiç kimseye güvenmiyorum. Sosyal medyaya hiçbir fotoğrafını koymadım çünkü bir saniyeliğine bile olsa kimsenin ilgi odağı olmasını istemiyorum. Yedi çocuk ailelerinden çalındı ve evimizde öldürüldü ve eğer dikkatli olmazsam benzer bir şey Sonny'nin de başına gelebilir.

O zavallı bebekleri düşünmek gecelerimin çoğunu meşgul ediyor. Uyuyamadığım zamanlarda saatlerce internette gezinerek onlar hakkında bulabildiğim tüm bilgileri araştırıyorum. Polis şu ana kadar sadece bir isim açıkladı; 1979 yılında Northamptonshire'da kaybolan Nicky Roberts adında küçük bir çocuk. Medya, ailesinin, geniş ailesinin ve kırk yıl önceki eski okul arkadaşlarının izini sürerek haberlerini yayınladı. Acaba gördüğüm onun cesedi miydi? 'PR Görüntüleri' adını verdiğim çevrimiçi bir bulut klasöründe ona adanmış gizli bir dosyam var. İçinde okul portreleri, tatillerden ve doğum günü partilerinden fotoğraflar var. Geride bıraktığı ve hayatında yapabileceği her şey için kalbim kırılıyor.

Finn bu klasör ya da seri katiller hakkında indirdiğim e-kitaplar hakkında hiçbir şey bilmiyor. Çocuk katilleri Fred ve Rosemary West, Ian Brady ve Myra Hindley hakkındaki biyografileri okuyarak, evimizde bulunan çocukların katilini neyin motive ettiğini daha iyi anlamayı umuyorum. Şimdiye kadar tek yaptıkları, insanların neler yapabileceği konusunda beni dehşete düşürmek oldu.

Bazen iPad'imde gezinip sosyal medyayı takip ederek, Londra'daki eski arkadaşlarımla Instagram'da en iyi, kaygısız, filtrelenmiş hayatlarını yaşamalarına imrenerek kendimi tüm bu kasvetten uzaklaştırıyorum. Neredeyse tüm endişeli mesajlarını görmezden geldim ve kendimi

WhatsApp grup sohbetleri. Şu anda hiçbirleriyle etkileşime girmeye yüzüm yok. Herkesin beni unutmasını istiyorum.

Yer imlerime eklediğim sayfalara, cinayetlerle ilgili tüm haberlere dönüyorum, tam o sırada bir Google uyarı zili çalıyor. Bağlantıya tıklıyorum - ikinci bir çocuğun kimliği tespit edilmiş. Frankie Holmes 1977 yılında Berkhamsted'deki evinden kaybolduğunda yedi yaşındaydı, buradan yaklaşık otuz mil uzakta. Kız kardeşi Lorna'dan bir alıntı ve bir fotoğraf var. Tereddüt ediyorum ve sonra resmine daha dikkatli bakıyorum.

Onu tanıyorum!

Ya da en azından ben onu bir süredir tanıyordum. Üniversitede aynı dersleri paylaşmamızın üzerinden yıllar geçti ve yanlış hatırlamıyorsam üçüncü dönemden sonra üniversiteyi bırakmıştı.

Ayarları herkese açık olduğu için Facebook'ta hayatının son birkaç haftasını takip ediyorum. Son zamanlarda kayıp kardeşi hakkında yazdığı mesajların sayısına bakılırsa, bugünün gelmesini bekliyordu. En son paylaştığı, kızıl saçları ve kırık bir kalp emojisi ile sırttan küçük bir çocuğun fotoğrafı. Arkadaş olduğumuz dönemde kayıp bir kardeştan bahsettiğini hiç hatırlamıyorum. Ama o zaman neden bahsetsin ki?

Bir anda bir fikir beliriyor ama harekete geçmeden önce artılarını ve eksilerini tartıyorum. Sonunda, ona yardım ederken onun da bana yardım edebileceğini düşünmeden edemiyorum.

BÖLÜM 23

FINN

O derin bir uykuda ama ben ondan çok uzağım. En son seks yapmak için zaman bulduğumuzdan beri asırlar geçti ve biliyorum ki ben de suçluyum çünkü hiç burada değilim. Ama bu gece işten erken kaçtım ve farkına bile varmadan birkaç saat içinde iki kez yaptık. Kesinlikle bitkin düştüm. Duştan sonra, o yatak odasında sayım için dışarıda kalırken ben salonda boxer şortumla oturuyorum. Saate baktım, gece yarısını geçmişti.

Hamile kalmasaydı hala birlikte olur muyduk diye soruyorum. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama hayır, muhtemelen olmazdı. Mutlu bir kaza olsa da bir kazaydı.

Telefonumda Mia ile paylaştığımız Sonny'nin fotoğraf albümünde geziniyorum. Üç ay önce doğduğundan beri çektiğim yüzlerce fotoğraf var. Kuvözdeki ilk fotoğrafından dün sabah araba koltuğunda arkamda otururkenki fotoğrafına kadar, bu küçük adama babalık yapmanın heyecanı hâlâ geçmedi. İlk defa, çektiğim tüm fotoğraflarda Mia'nın sadece birkaç tanesinde yer aldığını fark ettim. Bu doğru olamaz, değil mi? Sadece ikisinin birlikte olduğu ayrı bir fotoğraf klasörü oluşturup oluşturmadığını kontrol ediyorum, ancak bunlar yalnızca telefonunda kayıtlı değilse, o zaman hayır, kesinlikle sadece dört tane anne ve oğul var.

Onda yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu görmezden gelmeye devam edemem. Annem bunun düşmeden kaynaklanan kafa travması ya da doğum sonrası depresyon olduğunu düşünüyor ve bana NHS'nin linklerini gönderdi

semptomları listeleyen web siteleri. Mia istediğimden daha fazla kutuyu işaretliyor. Annem Mia'nın doktoruna gitmemi ve onu en kısa zamanda ilaç tedavisine başlatmamı söylüyor. "Onu daha kontrol edilebilir hale getir" diyor. Elbette iyileşmesini istiyorum ama onunla idare edebileceğim birini istediğim için evlenmedim. Onunla evlendim çünkü onu seviyordum ve bağımsız birini istiyordum, böylece hem kendi hayatımızı sürdürebilir hem de bir hayatı paylaşabilirdik. En iyi arkadaşım Ranjit, evlilik ve özgürlük gibi iki dünyanın da en iyisini istediğim için ateşle oynadığımı söylüyor ve sanırım haklı. Ama yanmadığım sürece kendimi dururken göremiyorum.

Saatime tekrar bakıyorum. Burada daha fazla kalırsam şansımı zorlamış olacağım, bu yüzden yatak odasına dönüp sessizce kot pantolonumu, tişörtümü, tulumumu, çoraplarımı ve botlarımı giyiyorum. Bir şey unutup unutmadığımı kontrol etmek için her zaman yaptığım gibi bir an duraksıyorum ve mesajlar için telefonuma tekrar bakıyorum. Mia bir tesisat firmasının taşeronu olduğumu, aptalca saatlerde acil durum çağrılarını üstlendiğimi biliyor. Ama şu anda nöbetçi olmadığımı bilmiyor. Ve ona ne kadar yalan söylediğimi ya da şu anda kiminle olduğumu bilmiyor. Bu şekilde devam etmek niyetindeyim.

On beş dakika sonra aile evine döndüm ve parmak uçlarımda yürüyerek ek binaya girdim. Mia'nın yatak odasının kapısının altından bir ışık parlıyor ve sadece merhaba demek için bile olsa içeri girsem mi diye düşünüyorum. Ama muhtemelen yine o lanet olası katil çocuk sitelerinde geziniyordur. Bu takıntısını bildiğimi düşünmüyor ama ortak internet hesabımız sayesinde ben yokken nelere baktığını telefonumdan görebiliyorum. Ayrıca Kindle'ına seri katiller hakkında en az yarım düzine kitap indirdiğini de biliyorum. Yaşamak istediğim gibi yaşamak, benim hayatım hakkında en ufak bir fikri olmasa bile onun hayatı hakkında her şeyi bilmek anlamına geliyor.

Artık onun için çok yorgun olduğuma karar verdim. Onu sabah göreceğim. Kanepeye uzanıp tavana bakıyorum, kafamı toparlıyorum, hikayelerimi düzeltiyorum, hazırlanıyorum

yarın için, tüm olasılıkları planlamak. Ben olmak için çok fazla ileri görüşlü olmak gerekir.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

MIA

Birinin gölgesi ön kapının buzlu cam panelinin arkasında hareket ediyor ve cesaretimi kaybederek zili çalmadan önce tereddüt ediyorum. Birkaç derin nefes alıyorum ve beni Berkhamsted tren istasyonundan buraya getiren taksi şoförünün uzaklaşmasını izliyorum. Plana sadık kalmalıyım.

Geçen hafta alçım çıkarıldıktan sonra hastane fizyoterapistinin bana gösterdiği gibi parmaklarımı esnetip açarak içimde biriken gerilimi serbest bırakıyorum. Bileğim ve ön kolum hala direksiyonu çevirmek için çok sert, bu nedenle kendi başıma araba kullanmak yerine tren ve taksi kullanıyorum. Düşme sonrası baş ağrılarım giderek azalıyor ama bu sabah bir tanesi ortaya çıktı ve onu geçirmekte zorlanıyorum.

Debbie'ye bir arkadaşımın kahve içmeye gideceğimi söylediğimde kısmen yalan söylüyordum. Benim için yaptığı onca şeyden sonra ona karşı dürüst olmamaktan nefret ediyorum ama ona ya da Finn'e gerçekte nereye gittiğimi itiraf edemezdim, yoksa beni vazgeçirmeye çalışırlardı. Burada olma ihtiyacımı anlamazlardı ve dürüst olmak gerekirse ben de anladığımdan emin değilim. Zile basmak yerine elimdeki telefondan fotoğraflar klasörüne giriyorum ve Hemel Hempstead Gazette'nin internet sitesinde bulduğum eski haberlerin başlıklarını yeniden okuyorum. Sınıf fotoğrafının görüntüsü bulanık ve baskı kalitesi düşük ama okunabilir. "Kayıp çocuğun ailesi yıldönümü çağrısı yapıyor" diye yazıyor bir tanesi.

Kendimi çelikleştiriyorum. Ya şimdi ya da asla.

Lorna Holmes ön kapıyı açarken kendimi hazırlıyorum. Birbirimizi on iki yıldan fazla bir süredir görmüyoruz ama o yakın zamandaki ortak bağımızın gayet farkında. Zayıf görünümüne inat, beni neredeyse saran bir ayı sarılmasıyla beni hazırlıksız yakalıyor. Omuzlarını bana doğru iterken ne kadar kemikli olduğunu hissediyorum.

"Gelmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," diyor, minnettarlığı gerçek.

"Nasılsın? Sorunun ne kadar anlamsız olduğunu hemen farkına vararak soruyorum.

"Tamam, düşündüm.

Onu doğru düzgün kabul ediyorum. Londra Üniversitesi'nde aynı medya çalışmaları sınıflarını paylaştığımız zamanlarda, olgun bir öğrenciydi, hepimizden birkaç yaş büyüktü, cimri kıyafetleri ve çirkin maskaralıklarıyla herkesin dikkatini çekmek isteyen, hayattan daha büyük bir parti kızıydı. Bugün muhafazakâr giyiniyor ve makyajı minimal düzeyde. Her zaman benden çok daha zayıftı ve yeme bozukluğu olduğuna dair söylentiler aklıma geliyor ve acaba ilk yıldan sonra okulu bırakmasına bunun bir katkısı olmuş mudur diye düşünüyorum. Ne olursa olsun, kendimi bebek sonrası göbeğimi tutarken buluyorum.

Lorna beni koridora çağırıyor ve paltomu alıyor. Işık kollarına vuruyor ve bileklerindeki yara izlerini fark ediyorum. Onlar hakkında soru sormamayı tercih ediyorum. "Heat ve OK! dergilerinde senin hakkında yazılanları okurdum," diye hatırlıyor ve yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

"Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor," diyorum. "Üniversite de öyle. Takıldığımız zamanlarda kayıp bir kardeşin olduğunu bilmiyordum.

Kimseye söylemedim. Burada olduğum kişiden farklı biri olmak istedim, sadece kaybolan çocuğun kız kardeşi değil. Bu yüzden isyan ettim. Çok içtim ve gerisini biliyorsunuz. Hayatın ne kadar çabuk gelip geçebileceğinin fazlasıyla farkındaydım ve kendi hayatımı en iyi şekilde değerlendirmek istiyordum. Sadece çok ileri gittim ve kendimi hasta ettim. O değil

Ayrıntılara girmesine gerek yok. "Frankie'nin kardeşim olduğunu ne zaman öğrendin?"

"Aynı gün Facebook'ta sana mesaj attım. Ve beni davet ettiğin için teşekkür ederim. Keşke farklı koşullarda tekrar karşılaşabilseydik."

"Üzülmeni gerektirecek bir şey yok," diye yanıtlıyor. "Frankie'nin ölmüş olması sürpriz değil. O kaybolduğunda ben daha doğmamıştım bile ve babamın onun hakkında anlattıklarına bakılırsa, asla kaçmazdı. O gerçek bir ev kuşuydu."

"Ailen bu haberle nasıl başa çıkıyor?"

"Tamam, sanırım. Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorlar."

"Ve ben de onlarla."

Pek değilim; aslında çok gerginim. Lorna'yı bir koridor boyunca takip edip mutfağa giriyorum. Taziye kartlarının büfeyi ve yemek masasını kapladığı bir odadan geçiyoruz. Her yerde çiçek vazoları var. Mutfağın kapısını açıyor ve hava yoğun bir sigara dumanıyla kaplanıyor. Lorna beni Pat ve Frankie Snr ile tanıştırıyor, mutfak masasının arkasından kalkıp beni kızları kadar sıkı kucaklıyorlar. Pat'in gözlerinin akı, sanki çok ağlamış da kan damarları patlamış gibi kırmızıyla beneklenmiş. Yüzü çizgilerle kaplı ve gri saçlarında kumral lekeler kalmış. Frankie Snr'ın beyaz bıyığının ortasında sarı bir nikotin lekesi var.

"Oğlumuzu bulduğunuz için teşekkür ederiz," diye başlıyor Pat, sesi kırılgan. Rica ederim demek uygun bir yanıt gibi gelmiyor. Bana oturmam için işaret etti. "Orada olmak nasıl bir şeydi?"

"Tavan arasında mı?"

Başını sallıyor. "Aile irtibat memurumuza sordum ama fotoğrafları görmememin daha iyi olacağını söyledi."

"Orada fazla kalmadım," diyorum. "Ama daha iyi bir ifade bulmak için huzurlu görünüyordu. Bavulların ne kadar düzenli ve dikkatli bir şekilde ardına dizildiğini, bir V şekli oluşturduğunu hatırlıyorum."

"Polis teŖhis etmemiz için yavrukurt üniformasının fotoğraflarını getirdi," diye devam ediyor Pat. "Ne kadar küçük olduklarını unutmuŖum. Ufacık tefecik bir Ŗeydi, arkadaşlarından daha küçüktü. Sık sık bu yüzden mi bizden alındığını merak ediyorum, çünkü karŖı koyacak kadar gl değildi.

Sessizce oturuyoruz ve onlara ihtiyaç duydukları zamanı kesintisiz olarak veriyorum. Lorna'nın davetini neden kabul ettiğimi tekrar dŖnyorum. Burada olduğum sonucuna varıyorum çünkü mummyalanmıŖ cesetlere tanık olmak, haftalar sonra gazete fotoğraflarındaki grenli yüzlerini görmek, o çocukları benim için gerçek kılmaya yetmiyor. Onları insanlaŖtırmanın bir yolunu bulmalıyım; seven ailelerle tanışmalı, bunca yıldır nasıl zlem duyduklarını görmeliyim. Belki o zaman kendi yaŖayan, nefes alan bir çocuğum olduğu için ne kadar Ŗanslı olduğumu anlayabilir ve Sonny'yi gerektiği gibi sevmeme ve benim ya da baŖkalarının onu nasıl incitebileceğinden korkmama izin verebilirim.

Frankie Snr tütün kesesinden bir sarma sigara çıkarır ve yakar. Derin bir nefes çeker ve kelimelerini dikkatle seçer. 'Oğlunuzun hayatınızın sonuna kadar sizinle olmasını beklersiniz. Ama o senden alındığında her Ŗey deęiŖir. Bir zamanlar hissettiğiniz her Ŗeyin yerini korku, kafa karıŖıklığı ve her Ŗeyin ötesinde öfke alır. Çünkü onu çalan biri bir Ŗey .. sizin iinizi ve dıŖınızı bildiğiniz çocuğu göremez. Tek gördükleri yok etmek istedikleri bir nesne. Ve bunu yapmaya hakları yok, hem de hiç hakları yok. Ben Ŗiddet yanlısı bir adam değilim ama onu yakaladıklarında kendi ellerimle parçalara ayırmaktan mutluluk duyacağım.

Ondan bir an bile Ŗphe etmiyorum.

Pat, "Kaybolduktan kısa bir süre sonra bir TV çağrısına katıldığımızda bile, onu kaybettiğimizi iten içe biliyordum," diye ekliyor. Onu artık içimde hissedemiyordum. Kalbini iŖaret ediyor. "Cesedinin bulunmasının uzun sürmeyeceğini umuyordum ama günler haftalara ve aylara yayıldı ve hiçbir zaman bir telefon alamadık. Sonunda, düzgün bir veda edebilme umudumuzu yitirdik. Elini

yeni onarılmış bileğimde. Samimiyetini göstermek için uyguladığı baskı canımı acıtıyor ama almıyorum. "O bizim hayatımızdı. Onsuz, ruhumuz ailemizden koptu."

Lorna sandalyesinde geriye yaslanıyor ve ben bunu duymanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum, şu anda bile ailesini tamamlamak için asla yeterli olamayacağını biliyor. Onun çocukluğu da kardeşininkiyle birlikte çalınmıştı; sadece o devam etmek zorundaydı. Pat bir aile fotoğraf albümünün sayfalarını karıştırıp Frankie'nin kaybolmadan birkaç hafta öncesine kadar çekilmiş soluk fotoğraflarını gösterirken o da ocağa bir çaydanlık koyuyor. Kitabın arka sayfaları boş bırakılmış ve anlıyorum ki Frankie kaybolduktan sonra fotoğraf çekmeyi . Lorna'nın hiç fotoğrafı yok.

Daha sonra, ayrılmak için doğru zaman hissettiğimde, vedalaşıyorum ve Lorna bana ön kapıya kadar eşlik ediyor. Birbirimize sarılıyoruz ve irtibatta kalacağımıza söz veriyoruz. Ciddiyim.

Kafamı boşaltmak için biraz sessizliğe ihtiyacım var, bu yüzden telefonumdaki haritayı takip ederek tren istasyonuna yürüyerek gidiyorum. Sonny'nin nasıl olduğunu öğrenmek için Debbie'ye mesaj atıyorum. Bana çimenlerin üzerinde uzanmış, ayaklarını havaya kaldırmış ve gülümserken çekilmiş bir fotoğrafını gönderiyor. Hiçbir uyarı olmadan gözlerim dolmaya başlıyor. Otobüs durağında bekleyen genç bir çocuk bana şaşkın bir bakış atıyor, ben de başımı eğip onu geçene kadar hızlanıyorum.

Sanırım bu ziyaret bana çok yardımcı oldu. Pat ve Frankie Snr'ın oğulları için benimki gibi ikinci bir şansları yok. Onlarla birlikte olmak, bu depresyondan çıkmak için ne kadar çok çalışmam gerektiğini anlamamı sağladı. Ailem tarafından bağımsız olmak ve kendi sorunlarımı çözmek üzere yetiştirildim, bu yüzden yardım istemeye alışık değilim. Ama kendi başıma çözebileceğimi sanmıyorum. Bu benim üstesinden gelemeyeceğim kadar büyük.

Hayatımın bu korkunç dönemine bir çizgi çekip daha iyi bir anne ve eş olabilmem için ziyaret etmem gereken bir yer daha var.

BÖLÜM 25

YIRMI YIL ÖNCE

Odadaki bayat idrarın keskin kokusu arasında kalıcı bir rutubet kokusu da var. Burnumun ve ağzımın üzerine bir mendil tutuyorum, ama bu sadece zaten soluduğum şeyi burun deliklerimde tutuyor.

Dairesel siyah küf lekeleri duvarların dibinde toplanmış ve sarmaşık gibi tavana doğru ilerliyor. Duvara çivilenmiş renkli ve dingin bir İsa'nın altın çerçeveli resmini görüyorum. Başının üzerinde ışıklı bir hale asılı ve ihtiyacı olanlara umut ya da bağışlanma sunuyormuş gibi elini uzatıyor. Zamanını boşa harcıyor; benim ikisine de ihtiyacım yok.

Yerde o kadar çok lekesi olan birkaç yatak var ki orijinal deseninin ne olduğunu bilmek imkansız. Süpermarketin kendi markasına ait onlarca boş elma şarabı kutusu, atılmış plastik iğneler, yanmış kalay folyo, çakmaklar ve çatlamış plastik borularla birlikte yere saçılmış. Kalıbın altında kahverengi bir spreyn ince çizgileri var, muhtemelen şırıngalardan çıkan kan. Burası kolaylıkla Trainspotting filminden bir set olabilir. Yine de tüm bu terk edilmişliğin arasında bir güzellik yarattım.

Bu gökdelenin bir yerinde Prince'in '1999' şarkısı bangır bangır çalıyor. Yeni bir milenyumun eşiğinde olabiliriz ama bu şarkıyı bir daha hiç duymazsam çok erken olacak. Dönüp, raydan sarkan tek bir perdenin kısmen kapattığı çatlak pencereden dışarı bakıyorum. Şehir

Sheffield onun ötesinde uzanıyor ve bugüne kadar buraya sadece birkaç kez gelmiş olsam da sanki burayı iyi tanıyormuşum gibi hissediyorum. Sadece insanların World Wide Web'e yükledikleri fotoğraflardan bir bölge hakkında öğrenebilecekleriniz şaşırtıcı, mi? Yeni yıl indirimlerinde bir hevesle aldığım ev bilgisayarını çok sevmeye başladım. Bir kez açtığınızda, dünyayı parmaklarınızın ucuna getirmeden önce bağlanmak sadece birkaç dakikanızı alıyor. Tek korkum, herkesin bahsettiği milenyum böceğinden zarar görmesi.

Dikkatim önümdeki bavula dönüyor, iki bakır mandallı, taba renkli bir bavul. Derisi sert, gergin ve uzun süre dayanacak şekilde yapılmış ve iskeleti içindeki kızın cesedini taşıyacak kadar güçlü.

Çok az zorluk çıkardı, Tanrı onu korusun. Sanırım unutulmuş çocuklardan biriydi, profilleri sosyal hizmetler departmanının 'risk altındaki' dosya dolabında bir klasörün içine tıktırılmış olanlardan. Bütçe kesintileri nedeniyle muhtemelen personelin istediği kadar düzenli olarak izlenemiyordu. Eğer George ve ben insanların dikkat ettiği bir kayıta olsaydık, o zaman işler bizim için çok farklı olabilirdi.

Kızın sekiz, belki dokuz yaşında olduğunu tahmin ediyorum. Gözünüzü kırparsanız onu kaçırsınız. Yetersiz beslenmiş, fidan gibi kolları ve bacakları, kirli bir Britney Spears tişörtü ve yıkanmamış saçları vardı. Bir yaşına kadar okula gittiğinden şüpheliydim. Burada, evim dediği gecekondu mahallesinde, yontulmuş pembe scooter'ının üzerinde bir aşağı bir yukarı süzülürken beton koridorların kraliçesiydi. Bu tür bir yaşamın normal olmadığını anlayamayacak kadar gençti.

Şu anda bulunduğu yerde, benim yanımda daha iyi durumda. Onu ömür boyu sürecektir bir yoksulluktan, sefaletten ve ailesinin hatalarını tekrarlamaktan kurtardım.

Daha önceki bir keşifte onu ve onun bakımından sorumlu adamı arazinin biraz ötesinden evlerine kadar takip etmiştim. Babası kasıklarını sürekli kaşıyordu ve sanırım ya da cinsel bir vardı

Enfeksiyon bulaşmış ya da kol ve bacaklarındaki damarlar tükenmiş ve şimdi enjekte etmek için kalan her şeyi kullanıyordu. Tütün, sarma kâğıtları, çakmaklar ve bir şişe votka almıştı. Kızı alkolü eve taşıırken sıçradı. Evlerinin ön kapısı kırıldı ve sanki bir zamanlar polis baskınına hedef olmuş gibi kısmen tahtalarla kapatılmıştı.

Bugün erken saatlerde, otoparkta tek başına oynadığı yerden, babasının hasta olduğunu ve yardıma ihtiyacı olduğunu söyleyerek kızı bu boş daireye çekti. Bunun normal olduğunu düşünerek hiç sorgulamadan beni takip etti. Yalnız kaldığımızda ellerimi boynuna doladım ve hiç vakit kaybetmeden buraya yapmak için geldiğim şeyi yaptım. Daha sonra sert bir tıklamayla valizi kilitledim ve odanın ortasına, pencerenin tam altına sürükledim. Sonra kıyafetlerini önüne yerleştirdim.

Şimdi, bira ve yiyecek kutularını, atılmış gazeteleri ve içmeleri dikkatlice tekmeleyerek çantadan uzaklaştırıyorum, keskin uçlarının ayakkabıma girmediğinden emin oluyorum. Sonunda, etrafını saran temiz bir yama var. Sonra kapının girişinde durup zihnimi ve bedenimi rahatlatıyorum ve sahneyi hafızama kaydediyorum.

Ancak, bu denenmiş ve test edilmiş süreç bana her zamanki gibi doğal gelmiyor. Dikkatim dağınık. Işıklandırmadan mı yoksa sahnelememdeki başka bir parçadan mı kaynaklandığından emin olamıyorum. Sebep ne olursa olsun, yirmi yıl öncesine gidiyorum ve bavul yerine, yemek odasının kapısından aileme bakıyorum. Konuşmalarının içeriğini bilmiyorum ama babamın anneme onu affettiğini söylediğini çok net hatırlıyorum. Sonra annemin elini tuttu ve onu öptü. Aralarında, en azından kardeşimin ve benim önümde, alışılmadık derecede hassas bir andı. George ve benim onlardan beklediğimiz şefkat daha azdı.

On üçüncü yaş günümden kısa bir süre önce kapsamlı bir okula gitmeden önce, babam bölgeden bölgeye ve evden eve taşındığımız için bize evde eğitim verdi. Belli ki o bir

Eđitimli bir adamdı, çođu konuya hakimiyetine bakılırsa. Uzun kelimeler kullanırdı ve bize dűřüncelerimizi ve sorularımızı diğer çocukların yapabileceğinden daha şiirsel bir şekilde nasıl ifade edeceğimizi ve dile getireceğimizi öğretti. Ancak yaşıtlarımızla birlikte olduğumuzda, uyum sağlamak için onların dilini ve davranışlarını taklit etmemiz konusunda ısrar ederdi.

İngilizceyi çok severdi ama sanat en sevdiği konuydu ve bizi çizmeye ve boyamaya teşvik etmek için saatler harcardı.

"Çizdiğiniz şey ne olursa olsun, ister bir ağaç, ister bir insan ya da soyut bir şey, izleyicinin görmesini istediğiniz şeyi çerçevelemeyi her zaman unutmayın," diye hatırlatırdı bize. 'Onların odak noktasını kontrol etmelisiniz... hafızalarına kazımalısınız ki zaman gözlerini kapatıp ona geri dönebilsinler. Kendisi aramızdan ayrıladı çok oldu ama tavsiyeleri hala geçerli.

George ve ben içine doğduğumuz ailenin karmaşıklığını anlayamayacak kadar küçük olabilirdik ama yine de fırsat bulduğumuzda normal çocuklar gibi davranabiliyorduk. Kendimizi köyün bahçesindeki oyun parkına götürürdük, ancak başka çocuklar gelirse çalıların arasına saklanırdık, çünkü sadece ailelerimizin seğtiği gençlik ve sosyal kulüplerde ve kilise etkinliklerinde çocuklarla arkadaş olmamıza izin verilirdi. Bunun tek amacı onları oynamak için eve getirmemizdi. Sonra bizim rolümüz tamamlandı ve ebeveynlerimiz kontrolü ele aldı. Bir çocuk, Martin Hamilton, geçmişimden günümüze o kadar ani ve net bir şekilde sıçradı ki sanki burada bizimle birlikteydi. Ailemizi parçaladığı günü hatırlamama yetecek kadar uzun süre kalıyor. Başımı sallıyorum ve ince bir sis gibi kayboluyor.

Bu daireden taşınmaya başlamam gerekiyor. Sonunda bavulun içindeki kızı çerçeveleyebildikten ve geri döneceğim görüntünün zihinsel fotoğrafını çektikten sonra, kendimi gitmeye hazırlıyorum. Ama onu yanımda götürmeden önce, gri gökyüzünde ani bir ışık patlaması beliriyor ve İsa'nın resminin üzerine yerleşiyor. Bir gülümseme bırakıyorum. Bana teklif ediyor

Tekrar bağışlanma. Üzgünüm İsa, vaktini boşa harcıyorsun. Bunca yıl bizi görmezden geldiğin için seni affeden ben olmalıyım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

DAVE, 2019

Buna hazırlıklı değildim. Normalde tedbirli bir adamımdır ve yapacaklarım hakkında önce düşünmeyi ve tüm olasılıkları planlamayı tercih ederim. Ama bazen kendimi bir anın içinde buluyorum ve harekete geçmem gerekiyor. Şimdi olduğu gibi. Hareket halindeyim, taksisini takip ediyorum, onu av gibi izliyorum.

Mia'nın onun arkasında olduğuma inanması için hiçbir sebep yok. Şirket minibüsünde olmamamın yardımı oluyor, Debbie'nin arabasını kullanıyorum, bu da araçların olabileceği kadar genel. Ayrıca bol miktarda gözetleme deneyimim var ve dikkat çekmemekte ustayım, bu yüzden görünmemek için aramızda uzun bir mesafe bırakıyorum.

On dakikadır yoldayız ve bu yolculuk uzadıkça nabzım daha da hızlanıyor. Ne planladığına dair bir fikrim olmasının tek nedeni, ayrılmadan kısa bir süre önce mutfakta Finn'le konuşmasına kulak olmam ve o zaman bile sadece birkaç kelime yakalamış olmam. Ama beni endişelendirmeye yetti.

Finn bunun iyi bir fikir olmadığını söylüyor gibi görünüyordu ama o ayak diriyor ve geri adım atmayı reddediyordu. izini kaybetmek istemiyorum çünkü peşinde olduğunu kendim görmeliyim. O eski söz nasıldı? "Kendi kaderine sahip çık yoksa başkası sahip çıkar.

Taksisi Waitroseun küçük bir şubesinin önünde durur ve siyah takım elbisesi ve güneş gözlükleriyle dışarı çıkar. Birkaç dakikalığına içeride kaybolur ve elinde bir

Araca doğru yürürken etiketini soyduğu beyaz zambaklardan oluşan bir buket. Sonra yolculukları devam eder.

Milton Keynes'in meşhur olduğu bir dizi kavşaktan ilkinе ulaşana kadar araba sabit bir hızda kalmaya devam ediyor. Şehrin kuzeyine varmadan önce bir on beş dakika daha geçiyor ve şimdi Crownhill Krematoryumu tabelalarını takip ediyoruz. Ağzımda ekşi bir tat var. Sonunda, ben dışarıda kaldırımda beklerken taksi otoparkına giriyor. Çiçekleri alıyor ve kapıyı kapatırken elbisesinin kırışıklarını düzeltiyor.

Kemerli cam ve tuğla binaya doğru ilerliyor ve ben de motoru kapatıyorum. Alet çantamdan bir kutu bira çıkarıp koltuğuma gömülüyorum ve Mia'nın ana girişin dışında bekleyen bir gruba yaklaşmasını izliyorum. Onlara ulaşmadan kısa bir süre önce duruyor ve tek başına duruyor, onları tanımadığını gösteriyor.

de olsa içkimi çoktan bitirdim ve bunun için kendime lanet ediyorum. Son zamanlarda, bu kutuların içindekiler ben onları tüketmeden önce ağzımın içine zar zor değiyor. Karnımda aniden keskin, yakıcı bir ağrı olduğunu fark ediyorum ve haplarım yanımda değil. Yarın bana daha fazlasını getirmesi için Jakub'a mesaj atmayı aklıma not ediyorum. Bunları nereden aldığını bilmiyorum ya da umursamıyorum ama geçmişte kullandığım reçetesiz ağrı kesicilerden çok daha güçlüler. Şimdilik, en azından bu atakların getirdiğı pürüzlü kenarları yumuşatmak için bir kutuya daha uzanıyorum.

Sonra gösterge panelinden telefonumu alıyorum ve Milton Keynes Vatandaşlık Doğum, Ölüm ve Evlilikler bölümünü ziyaret etmek için internete giriyorum. Yavaşça okuyorum, kelimeler üzerinde tökezliyorum ve yüksek sesle konuşuyorum.

DOUGLAS – ABIGAIL (ABI) Born 1968. Returned to her loving family after a long absence on August 8.

Much-loved daughter of parents Geraldine and the late Sidney, dearly missed sister of Steven and Michael. Funeral to be held at Crownhill Crematorium, Milton Keynes, on August 22 at 11.30am. All invited. Flowers welcome or donations can be made to the charity Missing People. 'Your wings were ready but our hearts were not. Fly high with the angels, darling Abi.'

İsmi biliyorum. Finn'in tavan arasında bulunan ve resmi olarak teşhis edilen üçüncü çocuk. Ama Mia neden onun cenazesine gidiyor?

Cenaze arabası krematoryumun garaj yoluna yanaşıyor. Gözlüklerimi takıyorum ve beyaz, çocuk boyunda bir tabuta yaslanmış beyaz karanfillerle yazılmış kızın adını daha iyi görebiliyorum. Kısa bir süre için cenaze arabasının içinde tabutumun yanında kendi adımları hayal ediyorum ve Debbie'nin benim için hangi çiçekleri seçeceğini ve Dave mi yoksa David mi yazacaklarını merak ediyorum.

İçimde bir huzursuzluk yükseliyor ve gitmem gerektiğini anlıyorum. Kantağı çeviriyorum ve saniyeler içinde hiç de akıllı olmayan gelinimi arkamda bırakarak trafiğin akışına yeniden katılıyorum.

BÖLÜM 27

MIA

Golf kulübünün etkinlik salonu geniş, açık bir alan ve bir cenaze töreninin samimi doğasına pek uygun değil. Sert yüzlü eski kaptanların sıra sıra fotoğraflarının altında kendi aralarında konuşan yas tutanlar var. Etrafımda bu kadar çok yabancı yüzün olması beni geriyor ama en azından kimsenin beni gazetelerden tanımamasına şükrediyorum.

Tavan arasındaki cesetlerin bulunmasının üzerinden beş ay geçti, ancak evin sahipleri olarak hala medyanın ilgisini çekiyoruz. Eminim ki eski erkek arkadaşımın kim olduğunu erken fark etmemiş olsalardı şimdiye kadar bizi rahat bırakırlardı. 'Ellis Anders'in Eski Sevgilisi Korku Evinde Yakalandı', 'Ellis'in Eski Nişanlısı Tavan Arasındaki Bebek Dehşetinde' ve 'Korku Evi Annesi Ellis Anders'le Nişanlıydı', hepsi birlikte çekilmiş tarihi fotoğraflarımızla süslenmiş manşetlerden bazıları. Ellis'le ayrılalı sanki bir ömür geçmiş gibi geliyordu ve ben de vekaleten on beş dakikalık şöhretimin sona erdiğini ve unutulduğumu sanmıştım. Yanılmışım.

Polise açıklama yapmak istemediğimizi bildirmemize rağmen basın bizimle iletişime geçmesini engellemek için hepimiz telefon numaralarımızı değiştirmek zorunda kaldık. Çoğu hafta, haber yapmamız ya da evin içinde fotoğraf çektirmemiz için para teklif eden notları kapımıza dayamaya devam ediyorlar. Halkla ilişkiler şapkamı taktığımda, onların sadece işlerini yaptıklarını ve belki de onlara bir röportaj vermenin onları susturabileceğini anlıyorum. Ama Finn ve ailesi

yapmadığımız konusunda kararlıydık. Paranın faydalı olacağını da takdir ediyorum, çünkü sahip olduğumuz neredeyse her kuruş, içinde yaşayamayacağımız bir eve bağlanmış durumda. Ama vicdanen o çocukların ölümünden para kazanamayız.

Gözlerim çerçeveli bir montajda Abigail Douglas'ın fotoğraflarında geziniyor. Yanımda, kapağında siyah-beyaz fotoğrafı ve doğum tarihi bulunan bir yığın hizmet emri var, ancak ölüm tarihi yok. Sanırım ailesi onun tam olarak ne zaman öldüğünü ya da ne kadar acı çektiğini asla bilemeyecek. Sanırım çocuğunuzun ölümüyle yüzleşmenin en zor yanlarından biri de bu olsa gerek; ölümün hızlı mı yoksa acımasız ve uzun mu olduğunu bilememek.

Burada yaklaşık seksen kişi olmalı, yaşamından çok ölümüyle etki yaratan küçük bir kız için iyi bir katılım. Yas tutanların kaçının aile üyeleri ve eski okul arkadaşları olduğunu ya da benim gibi buraya ait olmadığını merak ediyorum.

Katilin de aramızda olup olmadığını düşündüğümde sırtımda soğuk bir ürperti hissediyorum. Eğer bazı katiller kurbanlarını arama partilerine katılmaktan zevk alıyorsa, o zaman bir cenazeye katılmaktan da bir şeyler kazanacakları akla yatkın geliyor. Ve şimdi hayal gücüm taklalar atıyor, suçlarını yeniden yaşamak için evimize de gelip gelmediklerini sorguluyor - belki de biz içinde çalışırken bile -. Bir sayım yapıyorum ve bu odada 1970'lerde ve 1980'lerde doğru yaşta olabilecek en az on adam var. Hayır, diyorum kendi kendime, aptallık ediyorum.

Tören sırasını tekrar gözden geçirerek düşüncelerimi yönlendirmeye çalışıyorum. Krematoryumdaki tören yaklaşık yarım saat sürdü. Abigail'in iki ağabeyi tarafından canlı bir şekilde hatırlanması karşısında duygulanmamak elde değildi. Babası Abigail kaybolduktan kısa bir süre sonra ölmüştü ve 'kendini asla affetmedi' ve 'kızı olmadan yaşayamazdı' gibi ifadeler kullanmaları ya kırık bir kalpten öldüğünü ya da kendi canına kıydığını gösteriyordu. Eski dostum Lorna Holmes'un ailesi gibi onlar da onarılamayacak şekilde zarar görmüşler.

Abigail'in tabutu, en sevdiği şarkı olan Michael Jackson'ın 'Don't Stop 'Til You Get Enough' şarkısı eşliğinde perdenin arkasında kaybolduğunda, binada tek bir kuru göz bile kalmamıştı. Hiç tanımadığım küçük bir kızı düşünmeden bu şarkıyı bir daha asla duyamayacağımı biliyorum.

Bencil bir bakış açısıyla, onun ebediyete uğurlanışına tanıklık etmenin bu davayla meşguliyetime bir son vermeme yardımcı olacağını umuyorum. İlerlemek istiyorum, bu yüzden Google'da terapistleri araştırdım ve araştıracağım yarım düzine kısa bir liste var.

Benim gibi kimseyi tanımıyor gibi görünen iki kadına doğru yöneliyorum. Yüzleri benzer bir şekle sahip ve akraba olduklarını varsayıyorum. Yaşlı olanın güzel ve lekesiz cildine imreniyorum. Sonny doğduğundan beri yanaklarım ve alnım akne patlamalarına meyilli. Hormonal bir durum ama hala taşıdığım fazla kilolarla birlikte, özgüvenime pek de yardımcı olmuyor. Diğer kadın çok daha genç ve tekerlekli sandalyede. Uzaklara bakıyor, bacakları bükülmüş ve ağzının kenarından belli belirsiz şeffaf bir tükürük damlıyor.

"Merhaba," diye başlıyorum. 'Size katılmamın bir sakıncası var mı? Burada gerçekten kimseyi tanımıyorum.

Yaşlı kadın Karayip aksanıyla sıcak bir şekilde "Lütfen" diyor. Kendisini Jasmine Johnson ve kızını da Precious olarak tanıtıyor.

"Krematoryumda mıydın?" diye sordum.

"Hayır," diyor Jasmine. 'Precious'un mücadelesi ettiği bazı durumlar var ve bunun da onlardan biri olabileceğini düşündüm. Bu onun hatası olmazdı ama olay çıkarıp ailenin acısını azaltmasını da istemedim.

'Anlıyorum,' diye cevap verdim. "Abigail'i nereden tanıyorsun?

"O ve Precious aynı okula gidiyorlardı. Gerçi Precious o zamanlar şu anda gördüğünüzden farklı bir kızdı.

"Nasıl yani? Kulağa ne kadar meraklı gelebileceğini fark etmeden önce sordum. "Sormamın sakıncası yoksa," diye ekliyorum çabucak.

"Abigail'le aynı anda ortadan kayboldu," diyor Jasmine o kadar kesin bir ifadeyle ki yanlış duyduğumu düşünüyorum.

"Kayboldu mu?"

"Kızların koro çalışmasından dönmemesinden üç gün sonra, kızım yol kenarında başından yaralanmış, bacağı ve leğen kemiği kırılmış halde bulundu. Polis vurup kaçma olarak değerlendirdi. Ayrıca beyinde büyük bir kanama vardı ve komadan çıktığında şu anda gördüğünüz gibiydi. Kendisine ve Abi'ye ne olduğunu ya da bulunduğu yere nasıl geldiğini bize asla anlatamadı. Bildiği her şey kafasının içinde kilitli.

Ona bu konuda bir şey okuduğumu hatırlamadığımı söylediğimde, Jasmine bunun pek haber yapılmadığını söylüyor. "1980'lerin başında, bir gazetenin önüne sarışın, mavi gözlü, güzel, küçük beyaz bir kızla küçük siyah bir kız koymak arasında bir seçim yapmak gerekirse, hangisinin daha çok satacağını tahmin edebilirsiniz. Eskisi gibi bir kız olmasa da, Tanrı'nın lütfuyla hala bizimle birlikte. Başına gelenlere rağmen kızım hayatta kaldığı için her gün şükrediyorum.

Neden burada olduğumu sorduğunda utanıyorum, hatta hortlak gibi hissediyorum. "Abigail'in ve diğer çocukların cesetlerinin bulunduğu yer benim evimdi," diyorum sessizce, duyulmamış olmayı umarak.

Jasmine başını eğiyor, bana daha yakından bakıyor ve sonra sanki beni şimdi tanımış gibi yavaşça başını sallıyor. Masadan bir okul fotoğrafı alıyor, Abigail ve Precious'un sınıfının arka arkaya iki sıra halinde dizildiği bir resim. Geniş gözlü, canlı, on iki yaşındaki kızını işaret ediyor. Saçları demet halinde toplanmış ve okul üniformasını gururla giyiyor. "Çok güzel değil mi?" diyor ve ben de başımı sallıyorum.

Precious ve Abigail'in arkasındaki sırada bir yüz gözüne çarptığında fotoğrafın geri kalanını inceliyorum.

'Şu küçük çocuk kayınpederime benziyor,' diyorum.

"Hangisi? Jasmine soruyor ve ben de alnında ve göz kapağında portakal şarabı lekesi olan bir çocuğu gösteriyorum. "Davey Hunter'ı tanıyor musun?

Kısa bir nefes alıyorum ama cevap veremeden ani, tiz bir ses odada çınlıyor ve herkesin dikkatini çekiyor. Bunu bir gümbürtü sesi takip ettiğinde, yumruklarını tekerlekli sandalyesinin kolçaklarına vuranın Değerli olduğunu fark ediyorum. Ciyaklaması bir duman alarmı kadar tizdi.

"Sorun nedir?" diye sorar annesi ve kızını sakinleştirmek için diz çökerken dizleri çatlar. Bunun pek bir etkisi olmaz. Bunun yerine, Precious başını tekrar tekrar sertçe geriye doğru sallamaya başlar. "Bazen böyle oluyor.

Jasmine çerçeveli fotoğrafı bana uzatıyor ve kızının sandalyesini çeviriyor, özürlerini sunuyor ve veda etmeye çalışıyor ama çığlıkların arasından onu duymak çok zor. Precious yanımdan geçerken yanlışlıkla resmi elimden kapıyor ve cam yere çarparak paramparça oluyor.

Anne ve kız ayrılırken, kırıkları toplayıp bir peçetenin içine yerleştiriyorum. Nihayet herkesin bize bakmaktan vazgeçtiğine karar verdiğimde, fotoğrafı çantama atıyorum. Kayınpederimi düşünüyorum, Dave'in, adı medyaya açıklandığında, kayıp çocuklardan biriyle aynı okula gittiğinden bahsedip bahsetmediğini hatırlamak için beynimi zorluyorum. Son zamanlarda sis içinde olduğumun farkındayım ama bu kadar önemli bir şeyi unutmuş olamayacağımdan eminim. Finn bilseydi, bana her şeyi anlattığı gibi bu konuyu da mutlaka gündeme getirirdi. Dave'in hiçbir şey söylemediği konusunda kararlıyım.

Peki bunu neden kasten gizli tutsun ki?

BÖLÜM 28

DEBBIE

"Günaydın," diyorum ve ek binanın salon penceresini açıyorum. Bu oda bir süredir havalandırılmamış ve içerisi küf ve kirli bebek bezi kokuyor. Lavabonun altındaki dolaptan bir kutu Febreze alıp perdeler, kanepeye ve hatta halıya ince keten kokulu bir sis sıkıyorum.

Mia'nın evimizden taşınmak istediğine dair herhangi bir işaret görünmüyor. Finn, onlara bir yer satın almaları için para verme teklifimizi reddetti ve bunun onlar için doğru zaman olmadığını açıkladı. Onu suçlamaktan kaçındı. Yani aceleyle bir yere gideceklermiş gibi görünmüyor. Yalan söyleyip bunun beni memnun etmediğini söylemeyeceğim.

Mia banyodan çıkıyor ve bana sadece garip olarak yorumlayabileceğim bir şekilde bakıyor. Genellikle her sabah bana içten bir gülümsemeyle bakar ve Sonny'yi günün geri kalanında benimle birlikte ana eve götüreceğim için bana teşekkür eder. O ve ben, hava yeterince sıcaksa bahçede oynamak ya da boş yatak odalarından birinde onun için oluşturduğum oyun odasına kapanmak gibi bir rutinimiz var. Onu besleyeceğim, altını değiştireceğim ve ancak Finn işten eve dönmek üzere olduğunu bildiren bir mesaj attığında onu geri getireceğim. Mia'nın sorunu her neyse bunun iyi tarafı, tüm günlerimi torunumla geçirebileceğim anlamına geliyor.

Mia pijamalarını çoktan değiştirmiş, saçlarını yıkamış ve bu işi yaptığı için neredeyse suçlu görünüyor.

aba. Bana nasıl olduğumu sorarken başını biraz eğiyor ve göz teması kurmuyor. Bir şey mi saklıyor yoksa ben mi onu yanlış anlıyorum?

"Sorun olmazsa Sonny'yi bugün yanımda tutacağım." diyor.

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Nedenmiş o?"

"Seni rahatlatacak.

'İhtiyacım yok, ben iyiyim. Ayrıca onu öğle yemeğinde arkadaşlarıma hava atmak için götürüyordum.

"Son zamanlarda ona çok ykleniyorsun, biraz dinlensen iyi olur.

Bu kez gülümsemesi yapay, sanki arkasında başka bir şey varmış gibi.

"Her şey yolunda mı? diye sordum.

'Evet, kesinlikle sorun değil, gerçekten. Sadece birlikte biraz zaman geçirmenin ona ve bana iyi geleceğini düşünüyorum.

'Eğer üstesinden gelebileceğinden eminsen. Onunla bir gün geirmeyeli uzun zaman oldu. Eğer ne yaptığınızı bilmiyorsanız oldukça talepkar olabilir.

"Evet, eminim.

"Belki ğle yemeğinde uğrayıp iyi olduğundan emin olurum.

"Dürüst olmak gerekirse Debbie, gerek yok.

"Tamam o zaman," diye hayıflandım ve onları yalnız bırakmadan önce torunumun alnından öptüm. İkisine de bakmak için son bir kez dönüyorum. Oğlum oyun minderinin üzerinde duruyor ama kızım henüz ona yaklaşmadı.

Bu gelişme beni hiç de rahatlatmıyor. Mia aniden annelik oynamak istediğine karar verdi diye onun hayatının dışına itilmeyeceğim.

BÖLÜM 29

YIRMI DÖRT YIL ÖNCE

Bu aracın içi birdenbire çok ama çok kapalı hissettiriyor. Sanki bir hurdalık kompresörünün çenelerinin içindeyim, ezilerek bir küp haline getirilmek üzereyim.

Yolcu koltuğundaki Daily Mirror gazetesine bakarak dikkatimi dağıtıyorum. Gazetede, birkaç ay önce intihar eden Fred West'in pençesinden kurtulduğuna inanan bir kadınla yapılmış bir röportaj var. Bariz bir ortak noktamız olsa da, o ve ben birbirimizden daha farklı olamazdık. O hasta, sapkın bir adamdı ve eğer yakalanırsam insanların bizi aynı kategoriye koyması beni rahatsız ediyor. Ben yaptığım şeyi daha büyük bir iyilik için yapıyorum. O ise yaptıklarını kendi sapkınlıkları için yaptı. Öldüğüne memnunum. Onun gibi insanların bu dünyada yeri yok. Kağıdı ayak boşluğuna atıyorum.

Temiz havayı yüzümde hissetme arzusuyla kapıyı açıp saatime bakıyorum, neden bu kadar erken geldiğime şaşıyorum. Sonra hatırlıyorum: Hafta sonundaki kış değişiminden sonra sadece evdeki saatleri ileri almıştım, Mondeo'daki saati değil. Saat 14.30 ve bir saat daha burada kalmama gerek yok.

Bir haftadır bu klostrofobik his peşimi bırakmıyor ve bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Duyulmak isteyen dırdırcı sesten kendimi uzaklaştırmam gerekiyor, bu yüzden ılıman havadan ve fazladan zamandan en iyi şekilde yararlanıyorum ve bunun yerine kanalı tarafından yolu boyunca bir yürüyüşü yapıyorum. Belki

O noktayı tekrar ziyaret etmek, zihnimi rahatsız edici düşüncelerimden uzaklaştırmak için yeterli olacaktır. Kim bilir? Burada keşfedilmemiş bir bölgedeyim. Daha önce öldürmeler arasında hiç bu kadar uzun bir ara vermemiştim.

Buraya en son geldiğimde on üç yaşındaydım. Dün gibi hatırlıyorum çünkü ilk kasıtlı cinayetinizi asla unutmazsınız. Adı Justin Powell'dı ve benden bir ya da iki yaş büyüktü ve çok daha iriydi. Kurtarılması gereken biri değildi - onun ölümü başka birini kurtarmak içindi ve hayatımın geri kalanının gidişatını değiştirdi.

Uzun boylu, tıknaz, saçları kabarık taranmış bir delikanlıyı okulun bahçesinden zar zor aydınlatılmış kanal yoluna kadar takip etmiştim. Alacakaranlığı beni gizlemek için bir pelerin olarak kullandım ve hızla yaklaşan ayak seslerinin nereden geldiğini görmek için döndüğünde, çoktan dondurucu suya düşmüştü.

Yüzeyin altına doğru kayarken, patikanın yanında duran kayalardan birini aldım ve üzerimde tuttum. Kafası nefes nefese sudan çıktığı anda, tüm gücümle üzerine indirdim. Kafatasına çarparken çıkardığı çatırtıyı ve tekrar suyun içinde nasıl kaybolduğunu hala hatırlayabiliyorum. Yüzüstü ve hareketsiz bir şekilde tekrar su yüzüne çıkana kadar yaklaşık yirmi dakika geçti. Suda kanını görmek için çok karanlıktı, bu yüzden onun yerine hayal gücümü kullanmak zorunda kaldım.

Şu anda üzerinde oturduğum bank yıllar önce burada değildi. O zamanlar, ertesi sabah polisin kanala ve çevresindeki park alanına üşüşmesini ve demirli iki kanal teknesi arasında sıkışmış halde bulunan bir gencin cesedini araştırmasını, biraz uzaktaki ayakta durma pozisyonumdan izlemiştim. Yabancıların kaderi karşısında asla duygu göstermemek üzere eğitilmiştim, bu yüzden yaptığım şeyle ilgili panik, pişmanlık ve kesinlikle suçluluk duygusu yoktu. Onu öldürerek bir durumu kontrol altına almış ve bana yardım eden birine yardım etmiştim.

O günün büyük bir bölümünü orada geçirdim, yaşananların her saniyesini çektim, bugün olduğum gibi hayata geri getirmek için görüntüleri çerçeveledim. Bir an için o gün Justin'i öldürmemiş olsaydım dünyamın nasıl olabileceğini merak ettim. Ama eminim ki o olmasaydı, başka biri olacaktı. Doğayla ancak bir yere kadar savaşılabirsiniz. Son zamanlarda, bu bana her gün her saat hatırlatılan bir şey.

Dürtülerimi en son tam beş yıl önce bugün harekete geçirmiştım. Yeni hayatımın dikkatimi dağıtan pek çok unsurunun zamanımı doldurmaya ve ihtiyacım olan tüm tatmini sağlamaya yeteceğini düşünmüştüm. Ancak ellerimde kan olmadığında, rahatsız edici derecede kuru olduklarını fark ettim.

Saatimi tekrar kontrol ediyorum ve olmam gereken yere doğru ilerlemeye başlıyorum. İleride küçük bir kalabalık toplanmış, bazıları birbiriyle sohbet ediyor ve hepsinin ortak bir amacı var. Yolun diğer tarafında bekliyorum, onları izliyorum ve buna benzer okul kapılarının etrafında kaç saat geçirdiğimi merak ediyorum. Bir zil çalıyor ve dakikalar sonra düzinelerce küçük ayak, ebeveynlerini selamlamak için kapıdan koşarak çıkıyor. Çoğu dağıldığında, beklediğim kişiyi gözlüyorum. Tanıdık olanı arıyorlar, ancak gözlerimiz kilitlendiğinde onunla karşılaşıyorlar.

Onlara doğru ilerliyorum ve beni sımsıkı kucaklıyorlar. Bu beni ışıkla dolduruyor. Sonra ellerini tutuyorum, günlerinin nasıl geçtiğini soruyorum ve bizi eve bırakmadan önce arabaya doğru yürümeye başlıyoruz.

Normalliğin tadı böyle bir şey işte. Keşke yeterli olsaydı.

IPSWICH HERALD, 1990

JIMMY SHAKESPEARE'İN KAYIP KARDEŞLERİ İÇİN

POLİS İNSAN AVI BAŞLATTI

Bir aylık bir erkek bebek ve ablasının dün güpegündüz evlerinin ön bahçesinden kaçırılması polisin büyük bir takibine yol açtı.

Bebek William Brown ve dört yaşındaki kız kardeşi Tanya, annelerinin oğlunun biberonunu hazırlamak için onları yalnız bırakmasının ardından kaçırıldı. Dedektifler, uzman ekipler kayıp kardeşleri ararken güvenliklerine ilişkin korkuların arttığını kabul ediyor.

Bir polis sözcüsü çocukların güvenliğinden 'giderek daha fazla endişe duyduklarını' ve Ipswich, Stoke Park çevresine çok sayıda polis memuru konuşlandırdıklarını söyledi.

Bölgede yaşayan yüzlerce kişi ava katıldı ve birçoğu gece boyunca çabalarını sürdürdü.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

MIA, 2019

Sonunda kayınpederimle yalnız kaldım ve o kadar gerginim ki koltuk altlarım nemlendi.

Aynı evi paylaştığımızı düşünürsek, son zamanlarda Dave'i tek başına yakalamak neredeyse imkansız hale geldi. Sanki kaçırılan iki çocukla aynı sınıfta olduğunu öğrendiğimi biliyor ve benimle yalnız kalmak istemiyor. Normalden daha uzun saatler çalışıyor ve döndüğünde ya doğruca yatağa gidiyor ya da Debbie ile birlikte oluyor. Ve bu, onun önünde yapmak istediğim bir konuşma değil. Bu yüzden bugün Sonny'yi aldım ve ona yaklaşmadan önce arkadaşlarıyla dışarı çıkmasını bekledim.

Annexe'den onu bahçede tek başına gördüğümde fırsatımı değerlendiriyorum. Verandadaki sandalyelerden birine oturmuş, öğleden sonra güneşinin tadını çıkarıyordu. Uyuyan Sonny'yi uyandırmamayı umarak bebek arabasından alıyorum ve Dave'i yaklaştığım konusunda uyarmamak ve ona gitmesi için bir bahane vermemek için sessizce çimenlikte ilerliyorum.

"Merhaba Dave," diye başlıyorum ve irkiliyor ama bunu gizlemeye çalışıyor. Yüzü donuk görünüyor, sanki perili gibi. Ya da belki çok fazla anlam çıkarıyorum. "İzin günü mü?"

"Mia," diye yanıtlıyor ve bana kısa bir gülümseme veriyor. Finn'in de beni takip edeceğini umuyormuş gibi omzumun üzerinden bakıyor. Tek başıma olduğumu fark ettiğinde gözleri titriyor, bu da bana zaten rahatsız olduğunu söylüyor. Artık benim bildiğimi onun da bildiğinden eminim. "Evet, bugün bana ihtiyaç yok."

"Çok güzel bir öğleden sonra.

Öyle. Şanslıydık. Güzel bir yaz oldu. "Herkes için değil," diye cevap veriyorum, aileleri düşünüyorum

Öldürülen çocuklar. Hala uyumakta olan Sonny alışılmadık bir gıcırtı sesi çıkarıyor ve ben nasıl karşılık vereceğimi bilemiyorum. Sırtını hafifçe ovuyorum ve o da duruyor. "Seninle konuşmam gereken bir şey var.

"Ah, evet. Bunu bir soru olarak değil, bir ifade olarak dile getiriyor. Ve sanki bunu bekliyormuş gibi.

'Geçen hafta şu çocuk cenazelerinden birine gittim. Abigail Douglas.' Adının aramızda asılı kalmasına izin veriyorum. Bira kutusundan bir yudum alıyor ve gözlerini bahçenin sonundaki çalılığa dikeyyor. Ama cevap vermiyor. "Daha sonra cenazeye gittiğimde Jasmine adında bir kadın ve kızı Precious ile tanıştım," diye devam ediyorum. Yine tepki vermedi. "Jasmine seni hatırlıyor. Precious, Abigail ve sen hepiniz aynı sınıftaydınız, değil mi?

İnkâr etmesi için ona zaman tanımıyorum. Cebimden, cenaze töreninden çaldığım fotoğrafı çıkarıp ona gösteriyorum. Eline alıp şöyle bir bakıyor. Sonunda başını salladı.

Kafam karıştı Dave. Neden bahsetmeyi düşünmedin

Yu

'Debbie ile konuştum' diyor ve bir tane daha alıyor Peki ya

du

Finn? Ona da söyledin mi? Peki neden bana söylemedin?

ml Omuz silkiyor. "Ne var anlamadım. Ve sen de ...

a.

Son zamanlarda dikkatim dağınık.'

Sinirlerim yerini kızgınlığa bıraktı. 'Evet ama Abigail'in cesedinin bulunduğu yer benim evimdi ve sen de onun sınıfındaydın. Sence bilmeyi hak etmiyor muyum?

Neyi biliyorsun? Onu çok az tanıdığımı mı? O zamanlar okula bile gitmiyordum. Zamanımın çoğunu benden büyük çocuklarla geçiriyor ve başımı belaya sokuyordum.

"Yani Abigail'i hatırlamıyor musun?" "Dediğim gibi, onu çok az tanıyordum.

"Peki ya Değerli? Bir anlığına gözünün tekrar seğırdiğini fark ediyorum. Ovalıyor.

"Peki ya o?

"Onu da hatırlıyor musunuz? O da aynı zamanda kaybolmuştu.'

"Belli belirsiz.

"Ona ne olduğunu biliyor musun?

"Bir kaza geçirdiğini duydum. Uzun zaman önceydi, bu yüzden olayın iç yüzünü hatırlamıyorum.

Kızın şu anda nasıl olduğunu sormadığında, doğruyu söylediği için mi yoksa bir şeyler sakladığı için mi eski sınıf arkadaşlarından kopuk olduğuna karar veremiyorum.

Sonny'den gelen ani bir çığlık konuşmayı aniden durduruyor. Sessiz olmasını istiyorum ama ardından gelen çığlıklar açlık çığlıkları. Onu sadece bir biberon sakinleştirebilir.

Onu beslemek için isteksizce Annexe'e geri götürüyorum. Buradan Dave'i pencereden bir bira daha açarken ve çoğunu uzun yudumlarla içerken izliyorum. Boş kutuya kuvvetle vurması bana kızgın olduğunu ve yalancı olduğunu söylüyor.

Söylediğinden çok daha fazlasını biliyor.

BÖLÜM 31

DAVE

Son bira kutumu boşaltmadan önce Ek Bina'nın kapısının kapandığını duyana kadar bekliyorum. Ama hayal kırıklığım beni ele geçiriyor ve kutuyu yere atıp üzerine basıyorum. Belki de paranoyaklaşıyorum ama içimden bir ses Mia'nın şu anda beni izlediğini söylüyor. Hayır, bu paranoya değil. Eminim izliyordur. Çünkü roller tersine dönseydi, o bana ne yapıyorsa ben de ona aynısını yapıyor olurdum. Nasıl tepki vereceğimi görmek için izliyor ve bekliyor, çünkü sadece yalnız olduğumuzu düşündüğümüz zaman gerçek benliğimize bürünüyoruz.

Belki de Mia'ya kısaltılmış versiyon yerine tüm gerçeği anlatmalıydım. En iyisi için ne yapacağını ya da söyleyeceğini bilmek zor. Bunun yerine, tedbirli davrandım ve ona parçacıklar verdim - yalan değil ama hikâyenin tamamı da değil. Ancak o, yarım gerçeğe tatmin olacak türden bir insan değil.

Abigail Douglas. Precious Johnson. Her iki kızı da iyi tanıımıyordum, bu doğru, ama bana karşı nazik olduklarını hatırlıyorum. Ve sanırım o zamanlar benim nezaket tanımım, okuma ve yazma becerilerim zayıf olduğu için bana 'aptal bok' diye bağırmayan ya da alnımdaki ve göz kapağımdaki damarlı doğum lekesi nedeniyle Batman çizgi romanlarından 'İki-Yüz' demeyen çocuklardı.

On iki yaşımdan itibaren, evde her şey giderek kötüleşirken, zamanımın çoğunu gizlice dışarı çıkarak ve eski rekreasyondaki daha yaşlı erkeklerden oluşan bir çeteye takılarak geçirmem şaşırtıcı değil. En küçüğü ben olabilirdim,

Ama ergenlik erken gelmiş, bana boy ve genişlik vermişti. Bir yere ait olma ihtiyacım o kadar güçlüydü ki, bu grubun benim iyiliğimi düşünmeyen bir grup olması önemli değildi. Bu dışlanmış arkadaşlarla birlikte kabul edilmiştim. Gecelerimizin çoğunu ucuz alkol içerek ya da bali koklayarak veya boş gevrek paketlerine püskürtülmüş aerosol kutularının içeriğini koklayarak geçirdik. Beni acınası gerçekliğimden uzaklaştırdığı sürece vızıltının nereden geldiği önemli değildi.

Uyum sağlamak ya da etkilemek için her şeyi yapardım. Süpermarketten içki ya da atıştırmalık çalmak için gönüllü ve bu onların onayını alma arzumu tatmin etmek için yeterli olmadığında, hırsızlık ve soygunla işi daha da ileri götürürdüm. Ama yakalanmamaya her zaman dikkat ederdim. Ve sonra bir yaz öğleden sonrası şansım tükendi.

Finn çocukluğum hakkında çok az şey biliyor. Onu gerçeklerden korumak için ne kadar uğraştığım ve uğraşmaya devam ettiğim hiçbir fikri yok. Onu kollarıma aldığım ilk gün, dünyamıza gelişinden emin değildim. Ama benden daha iyi olacağına yemin ettim. Hatta Debbie ve benim geçmişin yaralarını kapatacağımız ve enfeksiyonun geri dönmesini engelleyeceğimiz bir yara bandı olmasına bile umut bağlamıştım. Ama işe yaramadı. İşe yaramadı. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Ve ona gözle görülemeyecek ne gibi zararlar verildiğini sadece Tanrı bilir.

Hayatının büyük bölümünde Debbie bana sanki ikisinin arasına giriyormuşum gibi hissettirdi. Bunu bilinçli olarak yaptığını bile sanmıyorum. Ama Finn'in paylaşacak yeterince şeyi yoktu, ben de geri çekildim. Her şeyden önce onun oğlu, sonra da benim. Hayatımdaki en büyük pişmanlıklardan biri - ki çoğu kişiden daha fazla pişmanlığım var - onun için daha fazla mücadele etmemiş olmam.

Ancak onun lanetli evini birlikte yenilerken birbirimizi gerçekten tanımaya başladık. Ta ki tavan arasında bulduğumuz şeyi bulana kadar. Şimdi kendi tarlalarımızda çalışmaya geri döndük ve yine güneş ve ay kadar birbirimizden uzağız. O bilmiyor ki bizim zamanımız

beraberliğimiz tükeniyor. Keşke ona karşı her konuda dürüst olabilseydim. Ama bu yükü onun omuzlarına yükleyemem. Bu haksızlık olur.

Bir arabanın garaja girdiğini duyuyorum, ben de elimdeki kutuyu alıp diğerleriyle birlikte Debbie'nin bulamayacağı çöp kutusunun derinliklerine itiyorum. Bastonuna dayanarak bana doğru yaklaşıyor. Her ay geçtikçe biraz daha az hareket eder hale geliyor. Bunu ikimiz de biliyoruz ama nadiren dile getiriyoruz. Birbirimizden sakladığımız o kadar çok şey var ki.

'Merhaba' diyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Kızlar nasıldı?

"Her zamanki gibi," diyor. "Kocalar ve iş hakkında bir sürü sızlanma. Gülümsememi anladı. "Sorun nedir?

Boğazımı temizliyorum. "Mia, Abigail, Precious ve beni biliyor.

Kaşlarını kaldırıyor, sesini alçaltıyor ve Ek Bina'ya doğru bakıyor. "Tam olarak ne biliyor?

"Okula birlikte gittiğimizi. "Nasıl?

Onu krematoryuma kadar nasıl takip ettiğimi anlattım. Bu kadar ileri gitmeme şaşıyor ama beni sorgulamıyor. "Bir fotoğrafı var," diye ekliyorum.

"Neyin?

"Aynı sınıftaki kızlardan ve benden.

Debbie kızgınlığını gizlemeye çalışmıyor. "Neden bana bunlardan daha önce bahsetmedin?

"Seni endişelendirmek istemedim.

Başını sertçe sallıyor. 'Dave, gelecekte daha erken haberim olmalı. Eğer Mia kendisini ilgilendirmeyen bir işe burnunu sokuyorsa bunu bana hemen söylemelisin ki seni koruyabileyim. Tereddüt etti ve ben de ona seçeneklerimizi düşünmesi için gereken zamanı verdim. "Ona ne söyledin?

"Onları çok az tanıdığımı söyledim. "Peki sana inandı mı?" "Evet, sanırım inandı," diye yalan söyledim.

Sanırım bu da bir şeydir. Ama benden başka bir şey saklamayacağına söz vermelisin. Bu aile sadece birlik olduğumuzda işler. Onun bunu engellemesine izin veremeyiz.'

"Tamam.

Sopasını avludaki bir sandalyeye dayayıp oturuyor. Sessizce saldırı planını hazırlıyor, ben de onu rahat bırakıyorum. Bugün ne kadar çok içtiğimin bilincinde olarak ağzımın uzak köşesinden uzun bir nefes alıyorum. Hayatımın büyük bir kısmını birlikte geçirdiğim kadına bakıyorum, aşık olduğum kızdan bir şeyler görebilmeyi umarak. Genelde duygusal bir adam değilimdir ama ağlama ve ona sınıksız dürtüsü beni tüketmekle tehdit ediyor. Çünkü hayatın ona sunduğu her şeyi tek başına idare etmek zorunda kalması uzun sürmeyecek.

Dişlerimi sıkıyorum ve onu elimden geldiğince uzun süre korumaya yemin ediyorum. Ayrıca gelinime daha yakından göz kulak olmam gerekiyor. Yaban arılarının yuvasını kurcalamaya devam ederse, sonunda o da sokulacak.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 32

FINN

İşten eve döndüğümde endişeleniyorum çünkü kapıdan içeri girdiğimde hangi Mia'yı bulacağımdan asla emin olamıyorum. Bazen sadece ona bakarak bile ağlatabileceğim ağlamaklı Mia oluyor. Diğer zamanlarda ise söylediğim ya da yaptığım hiçbir şeyden tatmin olmayan ve sebepsiz yere bana kızan sinirli Mia oluyor. Ama çoğu zaman, bir şey hissetmekten rahatsız olamayan Mia'dır. Beni en çok korkutan o, çünkü eskiden olduğu kişinin boş bir kabuğu gibi. Alaycılığını, beni diken üstünde tutmasını, Londra'lılaştığında bunu ona söylememi özlediyorum. Ben ona haddini bildirirdim, o da bana küstahça bir şeyle karşılık verirdi ve birbirimize karşı iyi huylu bir kahkaha atardık. En çok özlediğim Mia bu. Gülen Mia.

Bazen, itiraf etmekten nefret ediyorum ama, Sonny'yi sevmiyormuş gibi davranıyor. Ona sanki başkasına aitmiş gibi bakarken yakalıyorum. Ve bu beni korkutuyor.

Karıma olan bağlılığımı kaybediyorum ve aramızdaki mesafeyi neredeyse ölçebiliyorum. Artık ve birlikte olduğumuz anlarda, benimle olmaktansa kendi küçük çevrimiçi dünyasında, ölü çocuklarla ilgili hikayelerle çevrili olmayı tercih ettiğini hissediyorum. Ona sorunun ne olduğunu sormaya çalıştım ama bana anlamayacağımı söyleyip konuşmayı kapattı. Daha fazla zorlamak ve onu daha fazla üzmemek yerine, bu şekilde bıraktım.

Annem birkaç kez beni kenara çekip ona yardım etmek için ne yaptığımı sordu. Onun iyi olduğunu ve atlatması gereken çok şey olduğunu tekrarlayıp duruyorum ama annemin haklı olduğunu biliyorum. Gerçek şu ki Mia'nın sorunlarının kaynağı ben olabilirim diye korkuyorum. Eğer bir terapist kafasının içini kurcalarsa Mia benden ve ailemden daha iyisini hak ettiğini anlayacak ve gidecek. Bazen uyandığımda Londra'ya geri döndüğünü görebileceğimi düşünüyorum çünkü orada yaşadığı hayat şu anda içinde yaşadığımız bok fırtınasından daha iyi. Belki de bu yüzden hayatımdaki tek kız o değil: tek başıma kalmak istemediğim için bilinçaltımda bir yedek tutuyorum. Belki de terapiye ihtiyacı olan benim, Mia değil.

Bu gece, kapıdan girip merhaba diye bağırırken, kimi bulacağıma hiç olmadığı kadar hazırım. Ancak yukarıdakilerin hiçbirisi olmadığı ortaya çıktı. Mia beni salonda bekliyor, Sonny oyun minderinin üzerinde mırıldanıyor ve yanındaki oyuncak Igglepiggle'ın canını sıkıyor. Koyu renk bir kot pantolon ve uzun kollu bir tişört giymiş ve makyaj yapmış. Onu ilk kez eşofmanlarının dışında ve çıplak görüyorum. Kazadan beş ay sonra, bir dönüm noktasına mı ulaştık?

Yine de çok erken konuşuyorum, çünkü onu öpmeye gittiğimde başını çeviriyor, böylece dudaklarım ağzına değil yanağına konuyor.

Samimi bir şekilde günümün nasıl geçtiğini soruyor, ben de ona günümün özetini anlatıyorum. Bu öğleden sonra gerçekten nerede olduğumu bilmesine gerek yok. Ona ne kadar harika görüldüğünü söylemek istiyorum ama bugünlerde genelde nasıl görüldüğüyle dalga geçtiğimi düşünür diye dikkatini çekmemeye karar veriyorum. Başparmağı ve işaret parmağı yine birbirine sürtünme hareketi yapıyor, yani aklında bir şeyler var.

Her şeyin yolunda olup olmadığını sorduğumda evet diyor ama ben ona inanmıyorum. "Konuşmak istediğin bir şey var mı?" diye soruyorum.

Cevap vermeden önce tereddüt ediyor, sonra yatak odamıza yöneliyor. Onu takip ediyorum ve en son buraya geldiğimden bu yana günler geçtiğini fark ediyorum.

normal bir evlilik yaşıyorum. Sırtını bana dönmüş öylece durduğunda, daha sert bir şekilde 'Mia' diyorum. "Neler oluyor?

"Baban," diye yanıtlıyor. "O ne yaptı?

"Tavan aramızdaki çocuklardan biriyle okula gittiğini biliyor musunuz?

"Ne yaptı?

"Abigail Douglas. . . Dave onunla aynı sınıftaydı. Aynı zamanda kaybolan ama zor da olsa sağ bulunan başka bir kız daha tanıyordu.

"Bunu sana kim söyledi?

"Jasmine, hayatta kalan kızın annesi. "Peki onu nereden tanıyorsun?

Cevap vermeden önce duraksıyor. "Onunla Abigail'in cenazesinde tanıştım.

"Ne? Sana dediğim halde gittin mi?" "Evet.

"Neden?

"Çünkü ben bir çocuk değilim ve bana ne yapmamam gerektiğini söyleyemezsiniz.

"Arkamdan iş çevirdiğine inanamıyorum.

"Finn," dedi, "asıl noktayı kaçırıyorsun. Baban kurbanlardan birini tanıyordu ve bize hiç söylemedi.

"Bu Yasemin denen kadın onu başka biriyle karıştırıyor.

"Cenaze töreninde onların birlikte çekilmiş bir fotoğrafını gördüm.

'Cenaze törenine de mi gittin? Tanrım.' Gerçekten söyleyecek söz bulamıyorum. Haftalardır bu evde The Walking Dead'den bir figüran gibi dolaşüyor, oğlumuza fazla sevgi ve ilgi gösteremiyor, ben ve annem de onun etrafından dolanıp duruyorduk. Şimdi de tanımadığı ölü çocukların cenazelerine gizlice gittiği ortaya çıktı. Başka kimi ailesinden üstün tutuyor?

"Bak. El çantasını karıştırır ama eli boş çıkar. Sonra siyah bir

ve ceplerini karıştırıyor. Yine aradığını bulamaz. "Babanla birlikte çekilmiş bir okul fotoğrafım vardı," diyor şaşkınlıkla. "Yemin ederim buradaydı.

Ona benzeyen biri olmalı. Yani, çocukken nasıl görüldüğünü nereden biliyorsun? Çocukluğuna ait hiç fotoğrafı yok.

"Aptal değilim, kesinlikle . Jasmine onun adını benden önce söyledi. Çocuğun alnında da aynı doğum lekesi vardı. Peki neden bize kurbanlardan birinin adını verdiğinde onu tanıdığını söylemedi?

"Belki onu hatırlamıyordu ya da kimliğinin tespit edildiğini bilmiyordu.

'Bütün haberlerde vardı. Kasıtlı olarak bizden sakladı.

"Bunun bir açıklaması olacaktır. "Pek inandırıcı gelmedi.

Kaşlarımı çattım. "Onunla bu konuyu konuştun mu?" "Evet," diye itiraf ediyor utangaç bir tavırla. "Dün.

"Mia, ne halt ediyorsun? Sinirlerim yıpranmaya başlıyor. 'Ailemle aranızın iyiye gittiğini sanıyordum. Annem ve sen çok iyi anlaşıyordunuz.

"Finn!" diye haykırıyor, dehşete düşmüş bir halde. 'Yine asıl noktayı kaçırıyorsun. Bunun annenle hiçbir ilgisi yok. Dave bana okula çok sık gitmediği için kızları çok az tanıdığını söyledi.

'Bunu zaten biliyordun. Annemle tanışana kadar neredeyse hiç okuma yazma bilmiyordu.

'Bence bunu bizden saklamasının bir nedeni var. Söylediğinden daha fazlasını biliyor. Onlara evi istediğimizi söylediğimizde nasıl tepki verdiklerine bakın. Bizi vazgeçirmeye çalışıp durdular.

"İçeride cesetler olduğunu bildiğini mi söylüyorsunuz? Bu kadar saçmalama. Siz de oradaydınız. Onlar da bizim kadar şok olmuşlardı. Bence burada altta yatan başka bir sorun var.'

"Nihayet!" diyor sevinçle. 'Şimdi bir konuda anlaşılabılıriz. O zaman bunu ona soracak mısınız?'

"Babamı kastetmiyorum, seni kastediyorum. "Ben mi?

'Bunu benden sakladın, polis soruşturmasını takıntı haline getirdin, Sonny ile olman gerektiğı gibi bağ kuramıyorsun. Belki de sana yardım almanın zamanı gelmiştir diyorum, çünkü seni tek başıma iyileştiremem.

"Beni onarmak mı?" diyor yavaşça. "Beni onaramaz mısınız?

Sanırım yanlış bir ifade oldu. "Demek istediğim, doğum sonrası depresyonun tüm belirtilerini taşıdığın için bir doktora görünmen için randevu almalıyız. Bu senin suçun değil, bunu biliyorum. Pek çok kadın bundan muzdarip. Ama annem . . .'

Duruyorum. Kendime daha da derin bir çukur kazıyorum.

"Annen düşünüyor, değil mi? Mia homurdanıyor. 'Doktor Debbie bir sorun teşhis ettiyse bende de bir sorun olmalı. Bana hangi tıp faköltesinden mezun olduğunu hatırlatır mısınız? Holby City mi, Grey Sloan Memorial mı? Bu ne cüret Finn, annene benim hakkımda böyle konuşmaya nasıl cüret edersin?

"Senin için endişelendim. . .'

'O zaman beni dinlemeyi dene! O evde neler yaşadığımızı, Sonny'yi neredeyse nasıl kaybettiğimi, o çocuklara ne olduğunu bilmenin aynı şeyin onun da başına gelebileceğı konusunda beni nasıl dehşete düşürdüğünü anlatmayı dene. Benimle konuş, benim hakkımda konuşma.

"Özür dilerim," diyorum. "Sadece eski Mia'mı geri istiyorum. Cebimden telefonumu çıkarıp ona internette bulduğum ve PND'ye yardımcı olabilecek çeşitli ilaçların ekran görüntülerini gösteriyorum. 'Eğer biriyle konuşmak istemiyorsan, sana birkaç tablet alabiliriz. Bak.

"Oh, bu daha da iyi oluyor. Keskin, esprisiz bir kahkaha attı. "Şimdi hepiniz beni küçük, itaatkâr bir eş ve gelin olmam için uyuşturmak istiyorsunuz.

"Kastettiğim bu değildi.

Sonny, yükselen seslerimize inleyerek tepki vererek bize burada olduğunu hatırlatıyor. "Belki de oğlunla sen ilgilenmelisin," diye çıkışıyor, "çünkü belli ki ben onun yanına yaklaşamayacak kadar boktan bir anneyim.

Yatak odasından fırlayıp salona geçerken onu tekrar takip ediyorum. Ceketini ve arabanın anahtarlarını alıyor ama o çıkmadan önce akşam haberlerini sunan sunucu dikkatimizi çekiyor.

"Ve Leighton Buzzard Babes In The Attic cinayetleriyle ilgili son dakika haberlerimiz var; öldürülen yedi çocuğun cesetleri bulundu. Sanki biri bizi duraklatmış gibi duruyoruz. "Bu sabah polis tesiste iki cesedin daha bulunduğunu doğruladı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 33

MIA

Bu evde rahatsız edici sessizliklere ve çatışmalara alıştım ama hiç bu sabahki kadar garip hissetmemiştim.

DS Mark Goodwin'i ön kapıdan Finn ve ailesinin bizi beklediği ana evin mutfağına götürüyorum. Günlerdir gördüğüm tek dost canlısı yüz o ve burada olmasından memnunum. Finn ve ben iki gün önceki tartışmamızdan beri neredeyse hiç konuşmadık ve Dave ile göz teması kurmuyoruz. Debbie'den bir titreşim almıyorum, bu yüzden ikisinin de ona konuşmalarımızdan bahsetmediğini varsayıyorum. Belki de Dave bana Debbie'nin o kızlarla aynı okula gittiğini bildiğini söylerken yalan söylemiştir.

"Öncelikle," diye söze başladı Mark otururken, "son gelişmeyi benden değil de medyadan öğrendiğiniz için ne kadar üzgün olduğumu yinelemek isterim. Birkaç günlük yıllık iznim vardı ve departmanlar arasındaki iletişimde yaşanan bir aksaklık nedeniyle kimse size bilgi vermeden önce kamuoyuna duyuruldu.

"Bu cesetlerin kim olduğunu biliyor musun? Ben soruyorum.

"Söyleyebileceğim tek şey - ve her zaman olduğu gibi, bu dört duvardan öteye gitmiyor - iki yetişkin iskelet cesedinin içişleri Bakanlığı patoloğunda olduğudur.

"Yetişkinler mi? Tekrar ediyorum.

"Çocuklar değil mi?" "Hayır.

Midemde bir düğüm çözülüyor. Yetişkin olmalarının neden bu kadar fark yarattığını bilmiyorum, çünkü onlar hâlâ iki kurban daha. Ama fark ediyor.

"Bahçede, arka duvarın yanında gömülü olarak bulundular," diye devam ediyor Mark. 'Onların kadın ve erkek olduğunu düşünüyoruz ama vücut parçaları eksik.

"Hangi kısımları?" diye

soruyor Finn. "Kafaları.

Ürperiyorum.

"Evin önceki sahipleri olabilirler mi? Mia sorar.

Mark, "Bu araştırdığımız bir konu," diyor. 'Eski sakinler 1970'lerde aniden ortadan kaybolmuşlar. Yaşayan herhangi bir akrabalarının izini süremedik, bu nedenle DNA eşleşmesi yoluyla onları doğrulamak biraz zaman alabilir.

Debbie Dave'e döner ama onun bakışları şimdi yere sabitlenmiştir. Paketten bir mendil alır ve gözlerini siler ama gözyaşlarını yakalayacak kadar hızlı değildir. "Özür dilerim," der. 'Bu hikayeye ilgili her şey o kadar korkunç ki... uzun süredir kayıp olan o çocuklar, zavallı aileleri ve şimdi iki ceset daha..' Bazen bunun hiç bitip bitmeyeceğini merak ediyorum. Her gün tek düşünebildiğim o ev ve onun sakladıkları. Sadece bunun sona ermesini istiyorum.

Dave kolunu onun omuzlarına doluyor. Duyguları beni biraz şaşırttı çünkü bu Debbie'yi tanımıyorum. Bu keşfin onu nasıl etkilemiş olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Mark kısa bir süre sonra ayrıldığında, bu çalkantılı ortamda onun sakinleştirici varlığını özleyorum. Sanki o ortaya çıktığında herkes en iyi davranışlarını sergiliyor ve hepimiz normalmişiz gibi davranabiliyorum, oysa gerçekte bundan çok uzağız. Ya da belki de onun etrafında olmayı olması gerekenden daha fazla sevdiğimi kendime itiraf etmeye hazır değilim. Onda beni bir gün bu kâbusun sona ereceğine inandıran bir sıcaklık var.

bir son. O zamana kadar ölü sayısının ne kadar artacağını sadece Tanrı bilir.

Kendi özel, dünyalarımızın köşelerine çekildik. Dave işe gidiyor; Debbie'ye bugün yine Sonny'yi doğuracağımı söyledim, o da şehirdeki işlerini halletmeye gitti; Finn de aletleriyle birlikte kamyonetini topluyor ve bize veda etmeden yanımızdan ayrılıyor.

Annexe'e dönüyorum ve Finn'in tartışmamızdan beri bana gönderdiği mesajları tekrar okuyorum. Beni en çok neyin kızdırdığını bilemediğim bir noktaya geldim: Dave konusunda beni dinlememesi mi, bana antidepresan vermenin her şeyi çözeceğini düşünmesi mi, yoksa hepimizin düşündüğü ama kimsenin söylemediği şeyi dile getirmesi mi - ben işe yaramaz bir anneyim. En çok canımı yakan ikincisi. Şimdiye kadar bir terapist ayarlamam gerektiğini biliyorum ama bunu erteliyorum çünkü bu son birkaç ayı tekrar yaşamamı isteyeceklerini biliyorum. Bırakın tekrar yaşamayı, ilk seferinde başa çıkmak bile çok zordu ve hala da öyle. Abigail Douglas'ın cenazesinin beni rahatlatmasını ve Sonny ile bağ kurmaya odaklanmamı sağlamasını bekliyordum. Bunun yerine Dave'in bizden başka neler sakladığını öğrenme ihtiyacı duydum.

Her ikisini de ihmal etmeden bebeğimi kucaklamanın ve gerçeği keşfetmenin bir yolunu bulmam gerekiyor. Ama nereden başlayacağım? Ve sonra kafama dank etti: Evde yalnızım. Diğerleri saatlerce dönmeyecek.

Gerçeği öğrenmek istiyorsam, kendim bulmak zorundayım.

TELEGRAPH GAZETESİNDEN ALINAN İLAN, 15 AĞUSTOS 1946

'Luggage that is better travelled than you!'

En iyi tatillerin Portmanteau deri bavullarınızla yaptığınız tatiller olduğunu bilen akıllı, modayı takip eden bir aile. Fransa'nın en iyi saklanan sırrı nihayet Birleşik Krallık'ta ve ister yüksekten uçuyor ister okyanus macerasına hazır olun, şık ve dayanıklı kutu deri valizlerimiz ve güzellik çantalarımız tüm aile için mükemmeldir. Patentli dayanıklı derimizle kaplı sağlam çerçeveleri hava geçirmez, sağlam ve leke tutmaz ve çeşitli renklerde sunulur. Erkekler için Deep Olive, Biscayne Bay ve Marina Blue. Kadınlar içinse Dove White, Gentle Fawn ve Dover Cream. Çantalarımız 60 lb ağırlığa kadar taşıyabilir, bu da tatilde tüm konforunuzu yanınıza alabileceğiniz anlamına gelir - mutfak lavabosu dahil! Portmanteau valiziniz yanınızdayken, herkes sizin en akıllı şey olduğunuzu bilecek.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 34

OTUZ ALTI YIL ÖNCE

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye soruyor büyükannem taksi uzaklaşırken. Başımı sallıyorum. Büyükbabama bakıyor, endişeleri birbirlerinin yüzlerine yansıyor. Omuz silkiyor, camı aralıyor ve cebindeki teneke kutunun içinde sakladığı hazır sarma sigaralardan birini yakıyor. Koku bana annemi hatırlatıyor ve ondan nefret ettiğim kadar bundan da nefret ediyorum.

Onların bariz şüphelerini görmezden geliyorum ve dikkatimi aniden bastıran, arabaya ve yola çarpan yağmura veriyorum. Bu sabah gazetedeki hava tahminlerine bakmış olsaydım, yanıma bir şemsiye alırdım. Düşün günümde ıslak bir köpek gibi kokmak istemiyorum.

Büyükannem ve büyükbabamın ne düşündüğünü biliyorum, çünkü ikisi de doğru kararı verdiğime dair şüphelerini gizlemedi. On altı yaşında evlenmeme izin veren izin formlarını imzalamayı kabul etmeleri için haftalarca ikna edilmem gerekti. Ama istediğim bu, ihtiyacım olan bu; paylaşmak zorunda olmadığım, kim ya da ne olursam olayım her zaman yanımda olacak biri. Hatta içimde ne yatarsa yatsın.

Bu dürtüleri geliştirmeye başlıyorum, görüyorsunuz. Yaşayan başka bir ruha asla anlatamayacağım şeyler yapma arzusu çünkü anlamazlar. Onları kendim bile anlamıyorum. Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek üzere olduğum kişi kafamdan geçenlerin bir kısmını biliyor, ama sadece

onlara izin verdiğim kadar. Benimle ailem arasındaki fark, onların asla başaramadığı bir şeyi, dürtülerimi kontrol altında tutabilmem. Daha iyi bir insan olmama yardımcı olması için eşime güveniyorum. Evlendiğimde beni doğru yolda tutacaklar ve arzularım ortadan kalkacak.

Keşke George da bizimle olsaydı. Onu görmeyeli beş yıl oldu ve şimdiye kadar geri dönüp beni bulmuş olmasını umuyordum. Belki de on sekiz yaşında orduya yazılmıştır ve dünyanın başka bir yerinde görevli olduğu için izin alamıyordur? Evlenmiyor olsaydım, ben de orduya katılmak isteyebilirdim.

Ona ne olduğunu biliyorsun, diye fısıldıyor içimden bir ses. Görmezden gelmeyi seçiyorum.

Biliyorum ki burada olsaydı, George gerginliği azaltmak için bir şaka yapar ve büyükanne ve büyükbabamıza doğru şeyi yaptığım konusunda güvence verirdi. Keşke hiç gitmeseydi. Ama en önemlisi, keşke onu bu kadar hayal kırıklığına uğratmasaydım.

Birlikte çok fazla zaman geçirmiştik, bunun nedeni kısmen diğerlerinden farklı olmamız ve ailemin bu konuda ısrarcı olmasıydı. Bizi birlikte aktivite gruplarına, kilise kulüplerine, spor takımlarına ve benzerlerine kaydettirdiler. Büyük kardeş olarak, ailemin kriterlerine uyan bir çocuğu seçip oynamak için evimize davet etmek George'a kalmıştı. Bahçede kriket ya da futbol oynarken onlara katılırdım ve eğer ailem George'un seçimini onaylamazsa, babam çocuğa gazlı içecek makinesinden gazlı portakal suyu ikram ederdi. Ama o ya da annem onlardan hoşlanırsa, babam misafirimize bir kola ikram ederek niyetini belli ederdi.

Kısa süre sonra o çocuk uykuya daldı. Daha sonra baba ya da anne onları üst kattaki boş odaya taşıır ve onlar uyurken kapalı kapılar ardında onlarla birlikte kalırlardı. Daha sonra eve götürölürlerdi ve babaları ailelerine kötü olduklarını açıklardı. George ve benim bir daha aynı kulübe dönmemize izin verilmedi. Uzun bir süre, yeni arkadaşlarımızın neden bu kadar çok

bizim evde hastalandı. Sonunda bunun sadece o şeylerden biri olduğunu kabul ettik.

Yerel olarak katılabileceğimiz sınırlı sayıda kulüp olduğundan, ailem evin önceki sahiplerinin geride bıraktığı karavanı kullandı ve birçok yarıyıl tatilini ülkeyi gezerek ve tatil parklarında ve kamp alanlarında kalarak geçirdik. Evde olduğu gibi George da çocuk kulüplerinde ya da oyun salonlarında arkadaş edinmeye teşvik ediliyordu. Birini karavana getirdikten sonra oynamaya gönderiliyorduk ve kapılar arkamızdan kilitleniyordu. Yeni arkadaşlarımız uyanmadan önce yol kenarı ya da otopark gibi bir yerde baygın halde bırakılıyor ve biz de bir sonraki yerimize doğru yola çıkıyorduk.

Hayatlarımız öyle bir gizlilik içindeydi ki, ebeveynlerimizin yaptıklarının yanlış olduğunu bize söyleyecek kimse yoktu. Yine de bir şekilde biliyorduk. Ama sevgi, sadakat ve bilinmeyenden korkmak bizi kimseye söylemekten alıkoyuyordu. 'Bizim evimizde olan bizim evimizde kalır,' dedi babam. 'İnsanlar karışmaya başlarsa bu aile ayakta kalamaz. Parçalara ayrılırız ve siz ikiniz ayrılarak koruyucu ailelerde yaşarsınız. Ona inanmamak için hiçbir nedenimiz yoktu.

Bizi eşit derecede korkutuyorlardı, ancak giderek mümkün olduğunca kaçındığımız bir anneye dönüşüyordu. Ruh hali değişimleri daha sık ve daha düzensiz hale geliyordu. Bir an size yemek hazırlarken, bir an sonra saygısızlık olarak algıladığı bir bakışınız yüzünden yemeği çöpe atabiliyordu. Ayrıca saldırganlık konusunda babamdan çok daha özgürdü. Üç parmağına taktığı altın yüzükler tokatlarına daha fazla güç katıyordu ve zincirleme içtiği sigaralar kollarımda ve boynumda kötü, kabarık kırmızı yaralar bırakıyordu. Öfkeli olmadığı zamanlarda kendi dünyasında kaybolur, melankolisini bir ev ceketi gibi giyerek evin içinde dolaşırdı.

On üç yaşına geldiğinde George'la benim yaşlarımız arasındaki iki yılın nasıl birdenbire genişlediğini hatırlıyorum. Evden mümkün olduğunca uzakta zaman geçirmeye başladı.

ve benden uzakta, geceleri annemler uyurken sürünerek dışarı çıkıyor ve erken saatlerde bira ve sigara kokarak geri dönüyordu. Geriye dönüp baktığımda, sadece normallik için bir tat geliştirdiğini ve ebeveynlerimizin katı kurallarına karşı isyan ettiğini varsayabilirim. Ama bu özgürlük arzusu onu benden uzaklaştırıyordu. Beni de yanında götürmesi için yalvardığımda güldü. Reddedilince, George'un boşluğunu doldurmak için aileme döndüm. Bana bir amaç vermelerini ve onu dahil ettikleri gibi beni de dahil etmelerini istedim.

Ailemiz için sonun başlangıcı Martin Hamilton'ın hayatımıza girmesiyle oldu - George'un sessizce arkadaş olduğu ve sonraki her şeyin katalizörü olan yeni bir delikanlı.

Büyükbabamın sesi beni şimdiki zamana döndürüyor. "Neredeyse geldik," diyor sigarasını kül tablasında söndürürken. "Sana bir kez daha soracağız, bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Evet," diyorum tereddüt etmeden. Ve bir an için elinin omzumda olduğunu düşünüyorum. Ama baktığımda çıplak olduğunu görüyorum. Hayatımın en önemli gününde kardeşimin ve en iyi arkadaşımın her şeye rağmen yanımda olduğunu fark ettiğimde vücuduma rahatlatıcı bir sıcaklık yayılıyor.

BÖLÜM 35

MIA, 2019

Dave ve Debbie'nin ev ofisi kısmen dönüştürülmüş çift garajın içinde. Penceresiz ve havasız ve masanın altındaki fişe takılı oda spreyinden gelen hastalıklı tatlı bir tarçın kokusu var. Esintili bloklardan oluşan iç mekan beyaz badanayla boyanmış ve gri bırakılsa daha da steril bir his verecek şekilde dekore edilmiş. İkisi yan yana, biri önde olmak üzere üç arabanın sığabileceği kadar geniş. Bir bölümde çim biçme makinesi ve çit düzeltici gibi bahçe aletleri, duvarda ise saksılar, budama makası ve tuhaf bir şekilde av bıçağına benzeyen bir şey için raflar var.

Sonny derin uykuda, ben de onu mutfaktaki oyun parkında bıraktım. Kendime onun güvende olduğunu, hemen yan odada olduğumu ve uyanırsa onu duyacağımı söyledim.

Bir duvar boyunca dizilmiş koyu gri dosya dolapları, kalın bir masaüstü bilgisayar, plastik dosya tepsileri ve siyah halkalı klasörler içeren bir dizi raf var. Odanın diğer yarısı tavana kadar plastik kaplar ve karton kutularla dolu, her biri isimle veya içerikle etiketlenmiş. Bazılarının Finn ve bana ait olduğunu biliyorum ama karton kutuların çoğu Debbie ve Dave'e ait.

Bana daha fazla bilgi verebilecek ya da kayınpederimi daha iyi anlamamı sağlayacak herhangi bir şeyin ötesinde ne aradığımı hakkında hiçbir fikrim yok. Onun dosya dolapları bu alanın en düzenli kısmı, bu yüzden onlar iyi bir

herhangi bir yer gibi başlamak için. Her bir çekmeceyi açıyorum ve çoğunda geçmiş faturalar var. Debbie, Dave'in hesaplarını düzenlemek konusunda açıkça eski kafalı ve bunları elektronik tablolara dönüştürüp bir masaüstü klasöründe saklamak yerine fiziksel bir formatta tutmayı tercih ediyor.

Bilgisayarı açıyorum ama şifreyle şifrelenmiş. Tahmin edilebilir isim ve doğum tarihi kombinasyonlarını deniyorum ama kilitlenince kapatıyorum. Dikkatim bir an için Finn'in ve benim eşyalarımın olduğu kutulara yöneliyor. İçindekileri saklamak için hâlâ kendimize ait bir yerimizin olmadığını hatırlatıyorlar. Maldivler'deki düğün fotoğraflarımızdan oluşan bir kitaba göz atmak istiyorum ama kendimi durduruyorum. Daha mutlu günlerin görüntüleri beni sadece depresyona sokacak.

Etiketsiz bir kutu alıyorum, içinde ülkenin dört bir yanındaki şehirlerin eski yol haritaları ve sararmış kâğıtlara yazılmış mektuplar ve faturalar var. Tarihler 1940'ların sonunda başlayıp 1950'lerin ortasında bitiyor. Antetli kâğıtlarda deri ve lüks seyahat ithalatı ile ilgili bir şeyler yazıyor. Bunun Finn'in ailesiyle ne ilgisi var? Bir faturaya ataçla tutturulmuş, üzerinde adres yazan daktilo edilmiş bir kâğıt parçası var. Telefonumla fotoğrafını çekip bulduğum kutunun yerine koyuyorum ve başka bir kutuya dalıyorum.

Bu kitapta Finn'in eski oyuncakları ve kitaplarından oluşan bir koleksiyon var. Pili olmayan bir Tamagotchi, robotik bir köpek, Stretch Armstrong ve plastik dinozorlar var. Bazen diğer yarınızın sizden önce bir hayatı olduğunu unutuyor ve dünyanıza tamamen şekillenmiş olarak geldiğini varsayıyorsunuz. Bir an kendimi ona karşı yumuşarken buluyorum. Benim için sadece en iyisini istediğini biliyorum ama yaklaşımı beceriksizceydi. Belki de ona karşı çok sert . Belki de şu anki zihniyetim, etrafımdaki herkesi benim kadar mutsuz etmek istememe neden oluyor.

Sonny'yi kontrol etmek için eve giriyorum ama o hâlâ derin bir uykuda, topun içinde kıvrılmış, kafasını Kurabiye Canavarı oyuncağına dayamış. Onunla daha fazla vakit geçirmek pek mümkün değil.

Vicdanım bana hatırlatıyor ama nerede olursak olalım onun uyku saati.

Finn'in garajdaki konteynerinin arkasında hırpalanmış, sudan zarar görmüş bir karton kutu var. Kâğıtları ve okul kitaplarını çıkarıyorum, bunlar da kötü bir şekilde lekelenmiş ve bazılarını okunaksız hale getirmiş. Ama bir tanesinde Dave'in adını okuyabiliyorum. Öğretmenlerinin Dave'in yetenekleri ve derslere devamlılığıyla ilgili açıklamaları hep aynı şeyin bir varyasyonu: Dave okula çok az geliyor; okuma yazmayı çok zor söküyor, bu yüzden de 'telafi sınıfı' dedikleri bir sınıfa yerleştirilmiş. Sonraki hayatının ne kadarında bu tür bir damgayı taşıdığını merak ediyorum.

El yazısı alıştırmaları için kullanılan bir kitap buldum. Su hasarı kitabın kapağındaki ve ilk birkaç sayfasındaki ismi silmiş ama alfabeyle başlayan ve zamanla kısa kelimelere doğru ilerleyen temel alıştırmalardan oluşuyor. Her sayfanın arkası, sanki ucuna çok baskı uygulamış gibi girintili çıkıntılı. Yazısında tanıdık bir şeyler var, M harfini oluşturma şekli, ters S ve E'nin ortasından geçen iki çubuk. Kitabı karıştırmaya devam ediyorum, sonra bir tane daha, el yazısının neden tanıdık geldiğini hatırlamaya çalışıyorum.

Her bir harfe geri dönüp parmak ucumla izlerini sürüyorum. Ve sonra o kadar sert çarpıyor ki neredeyse ayaklarım yerden kesiliyor.

BÖLÜM 36

FINN

"Süpürgelik tahtasında babanın yazısı var," diye başlıyor Mia. O kadar hızlı söylüyor ki ne demek istediğini anlamam bir an alıyor. Çok gergin, teni kızarmış ve gözleri sanki espresso içmiş gibi kocaman açılmış.

"Ne?"

"Tavan arasında saklı olan şey hakkında bizi uyaran mesajı eve yazan babandı.

"Ne zaman?"

"Çocukken.

Mantıklı konuşmuyor ve bir kez daha yakalamaya çalışıyorum. Sonra bildiğini sandığı şey hakkında kadar mutlu görünmemesi gerektiğini fark ediyor ve bir çentik geri çeviriyor. Bana eski bir okul kitabı ve telefonunu uzattı. İnternette, çocuk odasının süpürgelik tahtasına kazınmış kelimelerin bir görüntüsünü bulup kaydetmiş. "Onları tavan arasından kurtaracağım. H ve Es harflerinin bu kitaptakilere benzediğini inkar edemem ve daha yakından baktığımda S harfinin de olduğunu görüyorum.

"Her çocuk böyle yazar," diye karşı çıkıyorum. 'Öğrenirken hepimiz harfleri karıştırır ve arka arkaya yazarız.

Başını geriye atıyor ve sanki suratına bir tokat atmışım gibi bana bakıyor. "Finn," dedi. 'Şuna bak! Birbirinin aynısı! Her bir harfi aynı. Bunun ne anlama geldiğini düşünmelisin.'

Tüm bunlar karımın oğlumuz dışında başka bir saplantı bulunduğunu kanıtlıyor. Günlerce bana sessiz davrandıktan sonra, bir isteyken beni aradı ve eve gelmem için yalvardı. Sonny'nin iyi olup olmadığını sorduğumda telefonu çoktan kapatmıştı, ben de sayısız hız kamerasının arasından geçerek şehri bir uçtan bir uca koştum ve sadece bunu duydum.

Bunu düşünüyormuş gibi yapıyorum ama aslında sadece onun davranışları için bir referans çerçevesi bulmaya çalışıyorum. Açıkçası onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. "Sence bu ne anlama geliyor? yüksek sesle söylediğinde ve artık kafasında bir konuşma olmadığında, kulağa ne kadar çılgınca geldiğini anlayabileceğini umarak soruyorum.

"Bu mesajı Dave yazdı demek," diye tekrarlıyor. 'Çocukluğunun bir döneminde baban o evdeydi. Abigail'in ya da hatta Precious'un orada olduğu zamanlarda mı bilmiyorum ama kesinlikle oradaydı. Çocukların tavan arasına kilitlendiğini biliyordu.

"En son ne zaman uyudun? diye sordum. 'Öğle yemeği yedin mi? Mutfığa gidelim de sana bir şeyler hazırlayayım. Beni dinlemiyor.

"O kızları tanıdığını bize neden söylemedi?" diyor geçen sefer babam hakkında tartıştığımızda olduğu gibi aynı suçlayıcı şekilde.

'Sana zaten açıklamıştı, hatırladın mı? Yıllarca neredeyse hiç okula gitmedi.

"Peki onun yerine nereye gitti?" "Nereden bilebilirim ki?

'Yani o evde vakit geçirmiş olabilir. Bahse girerim Mark bunu ondan çıkaracaktır-'

"Mark Goodwin?" diye araya giriyorum. "Babam için polisi aramak mı istiyorsun?

"Tabii ona gerçeği bizden neden sakladığını sormak istemiyorsanız?

Bunu daha fazla dinleyemem. "Tanrı aşkına, Mia!" diye bağıriyorum ve o da bir adım geri atıyor. "Ağzından çıkan kulağın duysun. Kendi babam için polis çağırmayacağım, sen de çağırmayacaksın. O

o lanet evde değildi, süpürgeliklere bir mesaj kazımadı ve o kızları tanımiyordu. El yazısı bir tesadüf. Gerçekleşmemiş bir şeyi arıyorsunuz ve bunu durdurmanız gerekiyor.

Mia patlamamdan dolayı gerçekten incinmiş görünüyor ama titreyen dudakları ve gözyaşı tehdidi bile artık beni durduramaz. 'Sen hastasın Mia, bunu göremiyor musun? Kafanda yolunda gitmeyen bir şeyler var ve yardıma ihtiyacın var. Aileme karşı bu cadı avını durdur. Salonda volta atıyorum ve son tartışmamızdan beri beni rahatsız eden her şey ortaya dökülüyor. 'Bu şekilde devam edemeyiz. Birlikte çok şey atlattık ve hayatta kaldık, ama bu, bizi parçalayacak diye korkuyorum. Sahip olduğumuz şeyi sabote etmeye kararlı görünüyorsun. Ve eğer Sonny'nin senin asıl önceliğin olduğuna ikna olsaydım tüm bunlarla başa çıkabilirdim, ama değil. Bir şey kafama dank edince etrafıma bakındım. Yatak odasına doğru ilerledim. Sonny'nin karyolası boştu. "Nerede o?

Panik yüzüne yayılır.

"Mia, nerede o? Aceleyle kapıya doğru koşarken tekrarlıyorum. "Annenin mutfağında," diye mırıldanıyor. Onu yakalıyorum.

ayağa kalkıp omzundan tuttu ve onu etrafında döndürdü. "Yalnız mısın? Bağırıyorum ve o da başını sallıyor. "Ne kadar süre?

"Bilmiyorum... yarım saat?

Kendini tutuşumdan kurtarmaya çalışırken onu ittim ve sonra bıraktım. Dengesini kaybediyor ve duvara düşüyor. Ona o kadar kızgınım ki, yaralanıp yaralanmadığını kontrol edemiyorum.

"Onu ben alırım," diye çıktım ve ona sırtımı döndüm. "Birimizin ebeveyn olmasına ihtiyacı var.

37. BÖLÜM

DEBBIE

Ek binanın kapısını alıyorum ama içeri davet edilene kadar bekliyorum. Mia kapıyı açıyor; Sonny'nin başı onun omzunda. Görünüşte, bu tamamen normal görünüyor. Ama beni kandıramaz. Duruşu heykel gibi sert, sanki ilk kez bir bebeği kucağına alıyor ve onu düşürmekten korkuyor.

Finn dün gece Mia'nın Dave'in o evle ilgili sırlar sakladığını düşündüğünü ve garajımızı karıştırdığını söyledi. Olaylar büyümeden durumu kontrol altına almamın zamanı geldi.

"Nasılsın? diye sordum. "Son birkaç gündür ikinizi de pek görmedim.

'Biz iyiyiz,' diyor.

"Daha iyi uyuyabiliyor musun?" "Biraz.

Gözlerinin altındaki torbalar farklı bir hikâye anlatıyor. "Konuşabilir miyiz?

Beni karşısındaki kanepeye oturmaya davet ediyor. Yerde yastıklar ve katlanmış bir yorgan görüyorum ve kendi yatak odasından kovulan zavallı oğlum için üzülüyorum.

"Finn gelmeni istedi mi? Sesindeki endişeyi gizleyemiyor.

"Hayır, ama bana ikinizin zor bir dönemden geçtiğinizi ve Dave'le ilgili şüphelerinizi anlattı. Yüzü kızardı. "Finn senin için endişeleniyor Mia, hepimiz gibi.

"Daha iyiye gidiyorum.

"Ama sen değilsin, değil mi sevgilim? Saygısızlık etmek istemem ama bir çocukla dalga geemezsın. Bebeğiniz kollarınızda olabilir ama kalbinizde değil, değil mi?"

"Onu seviyorum," diye itiraz ediyor ve ona pahalı bir el çantası gibi sarılıyor.

Ama bu yeterli mi? Finn bana dn garajımızda Dave'in sana söylediklerini çürütmeye çalışırken Sonny'yi mutfakta gözetimsiz bıraktığını söyledi. Bunu çocuğuna neden yapasın ki?"

"Ben sadece yan odadaydım.

'Mia, o senin öncelikler listende o kadar alt sıralarda ki onu unuttun. Bunun yeni bir anne için normal bir davranış olmadığını göremiyor musun? Onun senin hayatın olması gerekiyordu. Belki de senden çok şey bekliyorduk. . .' Arkamı dönüp sanki benim hatam mış gibi başımı sallıyorum.

Haklı olduğumu biliyor, bunu hissedebiliyorum ama bunu kabul etmeye hazır değil. Onunla yüzleşmek için geri döndüm. "Sen zor durumdayken Sonny'yle ilgilenerek sana yardım ettiğimi ve aramızdaki ilişkiye bir çizgi çektiğimizi umuyordum. Ama Dave ve ben seni üzecek bir şey yapmışız gibi geliyor. Kimse senden sır saklamıyor Mia. Bana her şeyi sor ve belki bunu geride bırakabiliriz.

Kararsız. Serbest eliyle parmaklarını birbirine sürtüyor.

"Dave size evimizdeki çocuklardan biri ve onun arkadaşıyla okula gitme konusunda gerçeği söyledi mi?"

"Tabii ki yle. O benim kocam. Birbirimize her şeyi anlatırız.'

"Neden ikiniz de bize ya da polise bundan bahsetmediniz?"

"Bana bunu ğrenmenizin sonucunda ortaya çıkan iyi bir şey söyleyin.

'Orası bizim evimizdi. Bilmeye hakkımız vardı'.

'Dave size söylemedi çünkü bunun geçmişte ya da şu anda olan hiçbir şeyle ilgisi yok. Ve biz

şu anki zihniyetinizle, olduğundan daha fazlasını okuyabileceğinizden endişeliydik. Ve haklıydık. Sana bilmediğin bir şey söyleyeyim Mia. Kocamın dünyası ona bir tabakta sunulmadı. İkimiz de senin gibi ağzımızda gümüş kaşıkla doğmadık. Sahip olduğumuz her şey için çok çalışmak zorunda kaldık. Korkunç bir çocukluk geçirdi, bu yüzden tabii ki bunun hatırlatılmasını istemiyor. Sonunda Dave, şu anda olduğu kişi olmak için kendisinden düşük beklentilere karşı çıktı. Kocam gururlu bir adam, sadık bir baba ve harika bir dede, ama olduğu şeyden utanıyor. Geçmiş kurcalamanız ve onu kim bilir neyle suçlamanız çok incitici.

"Süpürgelik ..." diyor, bu sefer daha sessiz bir şekilde. "Onun yazısıydı. Bundan eminim.

"O disleksik. El yazısı o zamanlar çok daha küçük bir çocuğunkine benziyordu, yani tavan arasındaki o yedi çocuktan birine ait olabilirdi. Bunu bir kez ve sadece bir kez söyleyeceğim: Finn'in hayatı üzerine yemin ederim ki Dave siz satın almadan önce o eve adımını bile atmadı. Ona karşı olan bu kan davasını durdurman için sana yalvarıyorum. Bu ailenin üzerinde zaten yeterince baskı var, bir de sen herkesin hayatını daha da çekilmez hale getirme. Sana bir tavsiye verebilir miyim, kadın kadına? Belki de bu aptalca suçlamalar yerine evliliğinize daha fazla önem vermelisiniz. Dave ve Finn bize bakmak için canla başla çalışırken sen sorun olmayan yerde sorun aramakla meşgulsün.

Şimdi Mia'nın yüzü şüpheyle dolu. Gözlerini kaçırıyor ama utancına tanık olmamam için yeterince hızlı değil. Bu andan faydalanmalıyım. "Bizden ne istiyorsun, Mia? Nazikçe soruyorum. "Seni seviyoruz ama bunun senin tarafından karşılık bulmadığı çok açık. İstedığımız evi burnumuzun dibinden aldınız ve ben şikâyet etmedim. Bizimle yaşamaktan hoşlanmıyorsunuz ama başka bir yer satın almanıza yardımcı olma teklifimizi de kabul etmediniz. Başka ne yapabileceğimizi bilemiyorum.

yap. Hepimizin bu şekilde yaşamaya devam edemeyeceğimizi biliyorum. Peki sizi mutlu etmek için ne gerekiyor?'

"Bilmiyorum" diye fısıldamadan önce tereddüt ediyor.

İpler benim elimde. Bu konuşmayı yapmak için aylarca, hatta yıllarca bekledim. "Teklifimiz hâlâ geçerli," diyorum. 'Kendinize ait bir yer bulmanıza yardımcı olmak için evi yeniden ipotek edebiliriz.

"O parayı sizden alamayız.

'Sanırım kabul edersiniz, hepimiz için işler değişti. Bu yüzden artık ikinize de teklif etmiyoruz. Sadece size teklif ediyoruz. Kaşları çatıldı. 'Kendinize yeni bir yer satın almanız için o paranın her kuruşunu size vereceğiz. Ama oğlumu ve evliliğinizi bırakmanız şartıyla.

"Ne?" diye soruyor, beni yanlış duyduğunu ya da yanlış anladığını düşünerek.

"Finn'i terk etmeni istiyorum. Elimi nazikçe ön koluna koyuyorum. 'Bunu söylediğim için üzgünüm ama buraya mutsuzluktan başka bir şey getirmiyorsun. Ailemizdeki bir kanser gibisin Mia, bizi yiyip bitiriyorsun. Finn yeni bir başlangıç yapma şansına sahip olsaydı çok daha mutlu olurdu. Onun için en iyisinden başka bir şey istemiyorum ve en iyisi de seni içermiyor. Bu yüzden sana yalvarıyorum, parayı al, taşın ve yeniden başla.

Tekrar konuşmadan önce bir süre şaşkın bir sessizlik oluyor. "Ayrılmamız için bana para ödeyecek kadar çaresiz misin?

'Bunu, bir parçası olabileceğin ama her adımında reddettiğin kendi ailem için yapıyorum. Annelik hakkında biraz bilgin olsaydı, çocuklarımı neden korumaya çalıştığımı anlardın.

"Dave bu konuda ne diyor?

'Yüzde yüz arkamda' diye yalan söylüyorum. Bu benim kendi fikrim.

Ya Finn? Ona söylediğimde ne diyecek?'

'Oğlumu senin kocanı tanıdığından daha iyi tanıyorum. Sonunda bunun en iyisi olduğunu anlayacaktır.

"İnanılmazsın. Mia hâlâ Sonny'yi tutarak ayağa kalkıyor ve bana sırtını dönüyor. Sonny'nin koyu renk saç tutamlarını görüyorum ve onları parmaklarımda hissetmek için yanıp tutuşuyorum. "Tek istediğin hepimizi kontrol etmek olduğu halde arkadaşımış gibi davranıyorsun.

'İnanılmaz olabilirim ama beni geri çevirmedin, değil mi? Hayır demedin.'

Ağzını açıyor ama kelimeleri bulamıyor. Ve o anda, bunu gerçekten düşündüğünü fark ediyorum. Çok düşük bir ihtimaldi ama şimdi planımın işe yarayıp yaramayacağını merak ediyorum. Heyecanımı dizginlemeye çalışıyorum.

"Al şunu Mia," diye bastırıyorum. 'İtiraf et, buradan nefret ediyorsun. Finn ve bizden daha iyisini yapabileceğini düşünüyorsun. Beni asla sevmeyeceksin ve Finn de seni asla bize tercih etmeyecek. Yani sen ve ben arasındaki bu kısır döngü, eğer izin verirsen sonsuza dek devam edecek. Sana her şeyi değiştirecek gücü veriyorum. Londra'daki eski hayatını düşün - arkadaşlarını, orada yaşamaktan ve çalışmaktan aldığın keyfi. Paramızı bir daire için depozito olarak kullanabilirsin. Göz alıcı partilerinize ve ünlü müşterilerinize geri dönmeye başlayın. Kendinize karşı dürüst olun: hepsini özlüyorsunuz, değil mi? Öyleyse neden kendin için - hepimiz için - bunu kolaylaştırıp gitmiyorsun?

Şimdi bana bakıyor. "mi?

Aynen öyle. Sensiz de gayet iyi idare edebiliriz. Bunu sen gelmeden önce de yaptık ve yine yapabiliriz. Büyüdüğünde Sonny anlayacaktır.'

"Neyi anladın?

"Annesinin onu neden babasıyla bıraktığını anlayın." "Ne dedin sen?

'Onu yanında götürmene izin vermemizi beklemiyorsun, değil mi? Taşınmanızın şartlarından biri de torunumu geride bırakmanızdır'.

BÖLÜM 38

OTUZ SEKİZ YIL ÖNCE

Sınıftaki diğer öğrencilere bakıyorum ve sessizce onları teker teker seçiyorum.

Öğretmenimiz Bayan Dennison dünyanın tektonik plakaları hakkında konuşmaya devam ederken - babamın yıllar önce George ve bana evde eğitim verirken öğrettiği bir şey - kısmen yeni yarattığım ve kısmen de ebeveynlerimin yarattığı kendi dünyama daldım. Sınıf arkadaşlarımı annem ve babamın eve getirmemi isteyecekleri, umursamayacakları ve o odadan bir daha asla çıkmayacak olanlar şeklinde kategorilere ayırıyorum.

Birdenbire kendime nerede olduğumu ve şu anda kim olduğumu hatırlatıyorum. Böyle düşünmek zorunda değilim çünkü artık o dünyada yaşamıyorum. Ben sıradan biriyim. Bu sınıftaki herkes güvende çünkü ben sıradanım. Sesim bile sıradan, kelime dağarcığımı bastırdım, böylece daha çok onlar gibiyim ve daha az babam gibiyim. Ve şimdi, eğer yanımda birini eve getirirsem, bu büyükannem ve büyükbabamın evi olacak. Bu arkadaşlar geldikleri gibi gidecekler, bilinçli ve nefes alıyorlar.

Büyükannem ve büyükbabamla olan ilişkim onlarla birlikte yaşadığım süre içinde gelişti. Kapılarına dayanıp kendimi torunları olarak tanıttığımda ve yardım istediğimde ne kadar şaşırdıklarını hatırlıyorum. O günden önce, bebekliğimden beri beni görmemişlerdi - görünüşe göre isteyerek değil -. Ziyaret girişimlerim annem tarafından reddedilmişti. Benim nasıl ve neden

George'un kaybolması ve o çatı altında olup biten diğer her şeyle birlikte kaçış onları dehşete düşürdü. Ama benden bir an bile şüphe etmediler.

Büyükbabam bir çift terlik giymiş ve piposunu üfleyen küçük bir ihtiyar olmaktan çok uzak. Soluk denizci donanması ve hapishane dövmeleri, anlatmasına gerek olmayan hikâyeler anlatıyor. Büyükannem onun kadın eşdeğeri. Aptalca davranışlardan hoşlanmaz ama duyguları çok iyi algılar; sarılmayı teklif etmekte hızlıdır ve ani hareketlerinden geri çekilirim onları geri çekmekte de bir o kadar hızlıdır.

Onlarla birlikte yaşamak, birçok düşünce yapımı değiştirmem gerektiği ve kiminle arkadaşlık etmem gerektiğini analiz etmem gerekmediği anlamına geliyor. Okuldan döndüğümde nasıl bir ruh hali içinde olacaklarından korkmama gerek yok. Bunun yerine artık normal bir hayat yaşıyorum. Yine de anormal düşüncelerle lekelenmeye devam ediyor. Hala yeni okul arkadaşlarımı yemek masamızın üzerine baygın bir şekilde yığılmış, gözbebekleri geriye doğru yuvarlanmış, ağızlarının kenarlarından salya akarken görmeyi hayal ediyorum. Ama şimdi onları geniş omuzları üzerinde merdivenlerden yukarı taşıyan büyükbabam.

Bu kadar çok kulüp ve gruba katılmaya zorlanmamış olsaydım, okul hayatına alışmakta ve akranlarımla çevrili olmakta zorlanabilirdim. Ancak herhangi biriyle arkadaş olma konusunda sahip olduğum pratik, geçişin sorunsuz olduğu anlamına geliyor. Bir grup erkek çocuk sınıftaki yeni çocuk olduğum için bana zor anlar yaşatmaya çalıştığında, elebaşının suratına öyle bir yumruk attım ki mor gözü iki hafta boyunca çıkmadı. Beni ele veremeyecek kadar aşığılanmıştı.

Ona ihanet edene kadar sadece George'da sahip olduğum en iyi arkadaşımı bile edindim. Son yaz tatillerinin çoğunu birbirimize eşlik ederek geçirdik ve bazen birlikte oynarken ona yanlışlıkla George diye seslendim. Fark ettiğini sanmıyorum.

George'u Martin Hamilton'a çeken şeyin aile dışından biriyle bağlantı kurmak olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Çünkü ben de arkadaşımınla böyle hissediyorum.

Zaten o kadar yakınız ki, istese onun için adam bile öldürürüm.

Martin onun hayatına girdikten kısa bir süre sonra ağabeyim benimle daha az ilgilenmek istedi. Konuşmalarımız 'Martin şöyle' ve 'Martin böyle'den ibaretti ve bu yabancıнын gördüğü ilgi George'un bana gösterdiği ilgiden çok daha ağır basıyordu. O sıralarda annem George ve beni karşı karşıya getirmekten zevk alıyor, birini överken diğerini eleştiriyor, en önemsiz kabahatler için bile bizi ispiyonlamaya teşvik ediyordu. Ben de George'un ihmaline misilleme olarak ve annemin gözüne girmek için çaresizce ona George'un bana anlattığı arkadaşından bahsettim.

Ve kelimeler dilimden döküldüğü anda yanlış bir şey yaptığımı anladım. Yine de ne kadar yanlış olduğu hemen anlaşılmazdı.

Annem ve George, Martin'i eve getirmeyi kesin bir dille reddettiğinde tartışılar ve daha sonra babam işten döndüğünde olay büyüdü. George'u bu işin içine atmaktan duyduğum memnuniyet o kadar kısaydı ki, kısa ömürlü olduğu bile söylenemezdi. Dünyada beni önemseyen tek kişiye düşman olmuştum. Sonunda, iki dayaktan sonra George pes etti ama ilişkimiz geri dönüşü olmayan bir şekilde zarar görmüştü.

Kısa bir süre sonra Martin düzenli olarak çay içmeye geldi. Kocaman şapşal bir gülümsemesi ve çıkık kulakları olan komik görünümlü bir çocuktü. Aptalca şakalar yapıyor, film ve televizyon yıldızlarının taklitlerini yapıyordu ve ben de isteksizce ondan hoşlanmaya başladım.

Annesi de ona şaşırtıcı derecede ilgi gösteriyordu; George'un arkadaşlık ettiği diğer çocuklardan çok daha fazla. Karnının her zaman tok olmasını sağlıyor, biz yemezken onun kâsesine çilek aromalı Angel Delight tatlısından yığıyor ve eve götürmesi için ona atıştırmalık bir şeyler veriyordu. Ondan hoşlanmam kısa sürede kızgınlığa dönüştü. Martin'in annesi o daha bebekken ölmüş olabilirdi ama bu benim ya da kardeşimin mallarını çalabileceği anlamına gelmiyordu.

Babam ona annem kadar ilgi duymuyordu. Aslında tam tersi. Çocuğun düzenli ziyaretlerinden sıkılmış görünüyordu ve bir ziyaret sırasında - babam hariç herkesi şaşırtacak şekilde - Martin masada uyuyakaldı. Bundan sonra ne olacağını hepimiz biliyorduk.

Martin'i kucağında odaya taşıyan babamı takip ederken annemin gözlerinde yaşlar olduğuna yemin edebilirim. Annemle babam yatmadan kısa bir süre önce tekrar ortaya çıktıklarında Martin yanlarında değildi. Onu bir daha hiç görmedik. O gün her şeyin değiştiği gündü. O günden sonra, hiçbir ocuk götürüldükten sonra geri dönmedi.

George ve ben Martin hakkında bir daha hiç konuşmadık. Polis eve geldiğinde, babası George'la arkadaş olduklarını bildiğinden, önce aramızdaki hikâyeyi açıklığa kavuşturmamız gerekmedi. Sadece ailemizi korumak için ne yapmamız gerektiğini biliyorduk. Okuldan sonra bazen onunla oynadığımızı ama daha önce hiç eve gelmediğini ve yalan söylediğimizi düşünmeleri için bir neden olmadığını söyledik.

şimdi Martin geri dönseydi hayatımın ne kadar farklı olabileceğini merak ediyorum. Hala dürtüler geliştirir miydim? İnsanları kurtarmak için herhangi bir zorunluluk olur muydu? Kardeşimi kurtarmak için? Çünkü en çok hayal kırıklığına uğrattığım kişi oydu.

George'la ilgili son anım ertesini hafta sonu, annem bizi bir öğleden sonra aniden ortaya çıkan makinenin yanında yerde bulduğumuz Raiders of the Lost Ark etiketli video kaseti izlerken yakaladığında çaresiz gözleri benimkilere kilitlenmişti. Ama kaseti makineye yükledikten sonra, karlı ekran birdenbire filmi değil de st kattaki odayı gösterince kafamız karışmıştı.

İlk başta ekrandaki tek kişi Martin'di. Ağlamaklı yüzü, korku dolu gözleri ve yıldızlara dokunmaya çalışıyormuş gibi yukarıya uzanan kolları yakın plandaydı. Kamera, boynuna dolanmış ve tavandaki bir kancaya takılmış bir ipi göstermek için dışarı doğru tarandı. Sonra birisi

Ondan daha uzun boylu ve babaminkine benzer bir kazak giymiş, iki elinde plastik bir torba tutuyordu.

Annem arkamızdan çığlık atmaya başladığında ikimiz de şimşek hızıyla çevirdik. Kaçmaya çalıştık ama annem kapıyı kapattı ve babam ortaya çıktığında George kanepeye dayalı kriket sopasını kaptı ve annemin göğsüne sert bir şekilde vurarak yere yuvarlanmasına neden oldu. Histerik ağabeyim avazı çıktığı kadar bağırıyor, yardım için köye koşmam için yalvarıyordu ki babam sopayı elinden kaptı ve onu boynundan tutarak merdivenlerden yukarı, açık çatı kapağına ve merdivene doğru sürükledi. Dehşet ve şaşkınlık içinde yatak odama saklandım. Kendime hatırlatıp durdum, yakında her şey geçecek. Sabaha normale dönmüş olacağız. Bizim normal versiyonumuza.

Daha sonra, ev sessizleşince dışarı çıktım ve sahanlığa. Merdiveni aşağıda, anahtarı da çatı kapağının kilidinde bırakmışlardı. Saat yönünün tersine bir tur çevirirsem onu serbest bırakabilirdim. İkimizi de kurtarabilirdim.

Ama bunu yapmaya cesaret edemedim. Eğer yapsaydım ve yakalansaydık, ikimizin de başı George'un şu anda olduğundan çok daha fazla belaya girecekti. Bunun yerine kendimi, sinirlerim yatıştığında onu serbest bırakacaklarına ve her zaman yaptığımız gibi devam edebileceğimize ikna ettim. Böylece odama döndüm.

Uyuyakalmış olmalıyım çünkü saatler sonra sahanlıkta sürüklenen ağır bir nesnenin sesiyle uyandım. Kapımı tam zamanında açtım ve babamın yarı baygın haldeki büyük oğlunu odaya çektiğini gördüm. Panikledim ve onlara doğru koştum, kapının girişinde durdum. Dışarıdaki turuncu gün batımı odayı yumuşak bir ışıkla yıkıyordu. Babam bana güzelliği gördüğümde her zaman onu çerçevelememi öğretmişti, ben de öyle yaptım. O resimde sıkışıp kalmış olan George, açık bir bavulun ve bir yığın kıyafetinin yanında yan yatıyordu.

Babam beni azarlamadı, sadece kapıyı çarptı ve koridoru bir karanlık kapladı.

Kardeşimin son görüntüsü kısıacıktı, ancak hem  o altmaya hem de eşit ölçüde unutmaya çalışarak zaman harcadı ım bir görüntüydü.

"George nerede? Ertesi sabah kahvaltıda endişeyle sordum. Masa sadece    kişilikti.

"İkiniz de bu aileye sadakatsizlik ederseniz başınıza gelecekler konusunda uyarılmıştınız," dedi annem, bir sigara yakarak. Bir kolunu g  s ne doladı ve orada tuttu. 'Kardeşin burada olanları başkalarına anlatmakla tehdit etti. Bunun olmasına izin veremeyiz, değil mi?

Başımı salladım ve bahçede şenlik ateşi yakan babama baktım. Yanında, yerde bir yığın boş elbise askısı vardı. Bir parça giysiye alevlerin içine atarken yüzü asılmış, omuzları kamburlaşmıştı. George'un kırmızı beyaz kaza ını tanıdım. G zyaşlarımı yuttum. Kardeşim ölmüştü ve hepsi benim y z mdendi.

Aradan dört yıl geçti ve ben onu bugün de en az o sabah onsuz yaptığım ilk kahvaltıdaki kadar  zl yorum.

PAZAR HABERLERİ

'TAVAN ARASINDAKİ BEBEKLER'İN KOCASI GİZLİ BİR AŞK

, CAROLE WATSON, SUÇ MUHABİRİ

'Cehennemden gelen evinde' yedi çocuğun cesedini bulan kocanın kendi karanlık sırlarını sakladığını özel olarak açıklayabiliriz.

30 yaşındaki Finn Hunter, karısı Mia'nın arkasından eski kız arkadaşıyla samimi geceler geçiriyor - ve birlikte bir kızları var.

Bir zamanlar Strictly Come Dancing birincisi Ellis Anders ile nişanlı olan Finn ve Mia, Mart ayında yeni evlerinin tavan arasında öldürülen çocukların cesetlerini bulduktan sonra manşetlere çıktılar. Geçen hafta da bahçede iki yetişkin cesedi bulundu.

Ancak Hunter o zamandan beri birkaç kez, dört yaşında bir aşk çocuğuna sahip olduğu eski sevgilisi Emma Jones'un evine gizlice girerken görüldü. Ayrıca Mia'dan da bir oğlu var.

Yakın bir arkadaşları, Avcıların çatı katlarındaki tüyler ürpertici keşiften bu yana nasıl büyük bir baskı altında yaşadıklarını anlattı.

Kaynağımız, "Mia, kocası ve Emma'nın ayrıldıklarından beri düzenli olarak görüşmeye devam etmekle kalmayıp birlikte bir bebekleri olduğunu öğrenince yıkılacak" dedi. 'Yıllardır ona yalan söylüyordu.

Devamı dördüncü ve beşinci sayfalarda.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 39

FINN

Sikeyim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 40

MIA

Her şey düşünöldüğünde nispeten sakirim. Bu 'şeyler', kocamın eski kız arkadaşından bir bebek babası olan ve evliliğimiz boyunca ilişkilerini sürdüren yalancı, aldatan bir piç olması. Kayınpederimin yedi çocuğun ve kafası kesilmiş iki yetişkinin cesetlerinin bulunduğu ev hakkında bildiklerini saklıyor olması. Ve beni evliliğimden ve ebeveynliğimden satın almaya çalışan yılan kayıinvalidemi de unutmayalım.

Saat daha sabahın altısı ama bu sayısız kez iPad'i elime alıp Finn'in gizli hayatını anlatan gazete haberini kelime kelime tekrar okuyarak kendime işkence ediyorum. 'Aşk rakibim' olarak damgaladıkları Emma'nın pembe bir bisiklete binen pikseli suratlı bir çocuğun yanında çekilmiş bir fotoğrafını basmışlar. Diğer üç fotoğrafta ise o ve kocam el ele yürüyor ve bir kapı eşiğinde öpüşüyorlar.

Şu anda otomatik pilotta çalışıyorum. Hiç uyumadım - gözümü bile kırpmadım - ve boş midem bir kanalizasyon gibi guruldamaya devam ediyor. Ama hiç iştahım yok. Şu anda bir lokma tost bile midemi bulandırır. Bununla birlikte, doymak bilmez bir susuzluğum var. Acaba ağlamaktan ne kadar sıvı kaybettiğim mi? Bu mümkün olabilir mi? Google'da araştırmak için aklıma bir not düşüyorum. Sonra kendime neden umursadığımı soruyorum. Beynim o kadar çok farklı şekilde ateşleniyor ki

şu anda herhangi bir düşünce zincirine yerleşmek için mücadele ediyor.

Aslında bu şekilde davrandığı için biraz minnettarım çünkü biraz durup düşündüğümde, dün gece yatak odasında beliren kül rengi suratlı Finn'i hatırlıyorum. O kadar hayalet gibiydi ki bana Debbie'nin başına korkunç bir şey geldiğini söyleyeceğini sandım. Dürüst olmak gerekirse, bana gerçek yüzünü gösterdiğine göre, azıcık bile olsa üzülüğümü göstermek için Oscar ödüllü bir performans sergilemem gerekirdi.

Bunun yerine, DS Goodwin'in bir gazetenin basın bürosuyla temasa geçtiği konusunda kendisini uyarmak için nasıl iletişime geçtiğini anlatırken yatağa oturmamı istedi. Finn hakkında fotoğraflı bir haber yayınlamayı planlıyordu ve ona cevap hakkı teklif ediyordu. Eski kız arkadaşıyla ilgiliydi.

"Ne fotoğrafları?" diye sordum.

"Onun evinden çıkarken çekilmiş fotoğraflar. "Ne zaman?

"Son birkaç hafta içinde. "Ne sıklıkla?

"Birkaç kez.

"Kaç kişi azdır?

'Yarım düzine kadar. Belki daha fazla.'

Kalbim sıkıştı. Aptal değildim. Bu işin nereye varacağını biliyordum. Emma'nın evine bu kadar sık gelmesinin tek bir nedeni vardı. "Ne kadar zamandır devam ediyor?

Gözlerimin içine bakmakta zorlandı. "Gerçekten hiç bitmedi.

Cevap vermeden önce sözlerini sindirmem gerekti. "Son altı yıldır onunla bir ilişki mi yaşıyordun? Başını salladı. "Neden?" Omuz silkti. "Cevap değil, Finn.

"Nedenini bilmiyorum.

Tekrar ediyorum, cevap değil. Eğer onu benden daha çok seviyorsan, neden benden ayrılmadın? Neden benimle evlendin? Neden onunla evlenmedin?'

Tekrar omuz silkti ve ben de kolumla parlayan gözlerimi sildim.

"Dahası da var," diye devam etti ve bu sefer yüzüme bakamadı. Pencereye doğru ilerledi ve bahçenin karanlığına doğru konuştu. İşte o zaman Emma'nın evlendikten bir yıl sonra nasıl hamile kaldığını ve Chloe adında bir kızları olduğunu anlattı.

Hesap yaptım. 'Yani ben doğurganlık kliniğinde yumurtalarımı aldırırken, vücudumun derinliklerine her gün hormon iğneleri batırırken, kendimi sürekli hasta hissederken, ruh halim yoyo gibi inip çıkarken, tüm bunlar bir aileye sahip olmamız içindi, sen çoktan başka biriyle bir aile kurmuştun?

"Planlanmamıştı.

"O zaman neden ondan kurtulmasını sağlamadın? Söylediğim sözlerin kulağa ne kadar zalimce geldiğinden pişmanlık duydum ama özür dilemedim. Finn başını ellerinin arasına almış koltuğa doğru ilerlerken ben de ayağa kalkmış, zincire vurulmuş bir sirk ayısı gibi yatak odasında volta atıyor ve ona fırlatabileceğim nesnelerin zihnimde bir listesini yapıyordum. Ama tuttum. Sonny'nin anne babasının evliliğinin dağılma uyanmasını istemiyordum. "Bana hiç Chloe'den söz edecek miydin?

'Bilmiyorum,' dedi.

'Peki ya ilişkiniz? Bunu sonsuza dek sürdürmeyi mi planlıyordunuz?

"Bilmiyorum.

'Pek bir şey bilmiyorsun, değil mi? İkimizle de ne kadar süre mutlu aile rolü oynayabileceğini düşündün? Sanırım Sonny ve beni biliyordur?' Başını salladı. "Ve evli bir adamla ilişkisi olması umurunda değil mi?

"Bu onun için ideal bir durum değil, hayır.

"Ah, zavallı Emma," diye cevap verdim, sözlerim alaycılıkla doluydu. "Zavallı kızın hayatını kolaylaştırmak için yapabileceğim bir şey varsa, istemesi yeterli. Emma ve Finn'in balo gecesinde sayısız kez kaşlarımı çattığımı düşündüm.

Debbie'nin yemek odasındaki fotoğrafı ve bu kadar önemsiz olduğum için kendime nasıl kızdığımı. Onun geçmişi, ilişkimiz için gençliğimde çıktığım oğlanlardan daha büyük bir tehdit değildi. Ne kadar safmışım.

Bir saat önce iPad'im bir Google uyarı mesajıyla çınlayana kadar gece boyunca gidip geldik, evle ilgili olduğunda basında adımız her geçtiğinde beni bilgilendirmek üzere ayarlanmıştı. Başka bir şey için kullanılabileceğini hiç düşünmemiştim. Finn ne yapmak üzere olduğumu tahmin etti. 'Lütfen okuma,' diye yalvardı.

"Neden, burada başka sürprizler de mi var?"

"Hayır, size her şeyi anlattım.

"Ve sana inanmamı mı bekliyorsun?"

"Evet ... hayır ... Bilmiyorum.

Bu kâbusu gerçek kılan Finn ve Emma'nın öpüşürken çekilmiş fotoğrafıydı. Onu yakalamak için aynı soruları defalarca tekrarlardım. Cevapları hep aynı kaldı, hiç tereddüt etmedi. Sonunda, odadaki yabancıнын bana söylemediği başka bir şey olmadığına inandım. Çünkü o artık benim için öyle biri. Bir yabancı. Finn evlendiğim adam değil.

Her ne kadar öyle olduğumu düşünsem de, beni yeniden kurban gibi gösterdikleri için gazetelerden nefret ederken buluyorum kendimi. Ellis'in Strictly'deki partneriyle olan ilişkisini ifşa ettiklerinde yeterince çektim. Şimdi tarih ediyor. Benim var böyle? Finn'le Ellis'in tam tersini seçtiğimi sanıyordum. Meğer tamamen aynıymışlar. Hayır, kocam daha kötü.

'Bu lanet aile,' dedim. 'Siz de kadar kötüsünüz. Hepiniz yalancısınız. Annen seni ve Sonny'yi geride bırakıp başka bir yerde yeni bir başlangıç yapmam için bana para teklif ettiğini söyledi mi?

Bana boş boş baktı. "Bunu yapacağını sanmıyorum..."

"Ne duyduğumu çok iyi biliyorum, sakın bana onu yanlış yorumladığımı söylemeye cüret etme," diye bağırdım. "Sakın buna cüret etme!"

Ben daha fazla dayanamayana kadar yarım saatlik bir sessizlik oldu. Uyanan Sonny'yi karyolasından kaldırdım ve ek binadan ayrıldım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sesleniyor arkamdan. Cevap vermeyince beni evin ailesinin olduğu bölüme kadar takip ediyor, Debbie ve Dave mutfak masasında oturuyorlar. O da en az benim kadar uyumuş gibi görünüyor.

"Ne zamandır tanıyorsun? Ben soruyorum.

'Dün geceye kadar bilmiyordum,' diye yanıtlıyor.

"Önce kime söyledin, bana mı ona mı? Finn'e sordum. Gecikmeli cevabı kendi cevabını oluşturuyor. "Ve bunu kesinlikle ilk sen mi öğrendin? Debbie'ye soruyorum. Başını sallıyor. Onun da bir yalancı olduğuna dair bir işaret var mı diye ona bakıyorum ama hiçbir şey yok. O da benim gibi şoka girmiş durumda. Tüm bu karmaşanın tek kurtarıcı yanı, Debbie'nin de değerli oğlunun kendisinden bu kadar önemli bir şeyi sakladığını öğrendiğinde muhtemelen benim kadar incinmiş olması. Büyükanne olarak geçireceği dört yılın elinden alınmış olmasından bahsetmiyorum bile. Ve umarım bu onu gerçekten yaralar.

"Finn ve Emma'nın birlikte olması istediğin her şey, değil mi? Ona cevap verme şansı vermedim. Annexe'e dönüyorum, Finn beni takip ediyor, başı eğik, sahibinin affetmesi için çaresizce bekleyen azarlanmış bir köpek gibi. Bunu elde edemeyecek.

Telefonum bip sesi çıkarıyor - Lorna'dan bir mesaj, iyi olup olmadığımı kontrol ediyor. Haberleri duymuş olmalı. Bahse girerim yine internetin her yerindeyimdir. O evi satın aldığımız gün başlayan karmaşadan çıkan tek iyi şey, onunla tekrar iletişim halinde olmamız. Ona iyi olduğumu ve onu sonra arayacağımı söyledim.

Finn'e "İşe gitmek için hazırlansan iyi olur," diyorum. Başını iki yana sallıyor. "İçeri girmeyeceğim.

'Yapmamayı göze alamazsın. Ve bugün seni yakınımda istemiyorum.'

"Mia, konuşmamız gerek.

"Hayır, . Beni yalnız bırakmalısın.'

"Ama-

"Eğer bana biraz olsun saygın kaldıysa, yapacağın şey budur.

Ağzını açıyor ama cevap vermek için iki kez düşünüyor. Bunun yerine giyiniyor ve duş almadan ya da dişlerini temizlemeden Ek Bina'dan ayrılıyor, döndüğünde burada olmayabileceğimden korkarak son bir kez bana bakıyor. Ve şu anda hissettiklerime bakılırsa, haklı olabilir.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 41

DAVE

Banyo penceresini kapatıyorum ve öğürürken çıkardığım sesleri bastırmak için ağızma bir havlu tutuyorum. Kusmuk yükseldiğinde yere düşüyor ve tuvalete kusuyorum. Kulağımı eğiyorum ama Debbie'nin yatak odasından beni duyduğunu sanmıyorum. Çıkan şeyi incelemeden önce iki kez daha oluyor. Kan parlak kırmızı ve bugün düne göre çok daha fazla.

Kemiklerim ve kaslarım ağrıyor ve kanserin midemden vücudumun geri kalanına yayıldığını söylemesi için bir doktora ihtiyacım yok. Daha fazla ağrı kesiciye ihtiyacım var ama Jakub'u son gördüğümde Polonya'dan dönerken gümrükte arandığını ve tüm ilaçlarına el konulduğunu söyledi. Henüz yeni bir tedarikçi bulamadım. Minibüsün yolcu koltuğunun altına sıkıştırılmış yarısı dolu bir şişe burbonum var. Geçici bir çözüm olarak iş görür.

Debbie hastalığım hakkında hiçbir şey bilmiyor. Bunu kendime sakladım. Doktorlar bize Motor Nöron Hastalığı olduğunu söylemeden önce eşimin aylarca çemberden atlatılmasını izledim. Hastalığımı zaten biliyorken onun yaşadıklarını yaşamayacağım. Ziyaret ettiğim her web sitesinde belirtilerim mide kanseri olarak listeleniyor. Bir ameliyattan sonra iyileşmek için harcayacak ya da kemoterapi, radyoterapi ya da bana uygulamak istedikleri diğer tedaviler nedeniyle aylarca hasta yatacak zamanım yok. Bunu kabullenmek için aylarım oldu ama

Debbie'ye ondan önce yavaş yavaş ölmekte olduğumu söylemeye hiç niyetim yok. Zaten yeterince derdi var, bir de beni dert listesine eklemesin. Kalbinin kırılmasını izleyemem.

Duşa giriyorum ve ekşi, metalik tadı gargarayla duruluyorum. Ilık su sesi Finn ve Mia'nın tartışmalarına kulak misafiri olmaktan kısa bir süreliğine kurtulmamı sağlıyor. Dün gece hava dayanılmaz derecede nemliydi ve onları en yüksek ayardaki vantilatörün gürültüsünden bile duyabiliyorduk. Dinlememeye çalıştık ama dinlememek imkânsızdı.

Kendimi kuruluyorum ama tıraş olmak için banyo aynasında yansımamı göremiyorum, bu yüzden siliyorum ve pencereyi tekrar açıp buharı dışarı atıyorum. Sis dağılınca, haftalardır ilk kez boynumdan aşağısını görebiliyorum. Hatırladığımdan daha kötü görünüyorum. Çok kilo vermişim ama karnımda belirgin bir göbek oluşmuş ve bunun suçlusu kanser mi yoksa alkol mü bilmiyorum. Debbie kilo kaybımdan bahsetti ve ben de bunu öğle yemeği molalarını atlamama ve daha yoğun elle çalışmaya bağladım. Bana inandığından emin değilim.

Üzerimi değiştirdiğimde Debbie'yi salonda Sonny ile oynarken buluyorum. Sonny'nin eli Debbie'nin elinin içine tam oturuyor ve anne babası arasındaki savaşa rağmen daha huzurlu görünemezlerdi.

Sonny'nin onlarla değil de bizimle olmasına sevindim. En eski çocukluk anılarımdan bazıları, annemle babamın birbirlerinin boğazına sarıldıklarını ve hindistan cevizindeki toplar gibi birbirlerine küfür ettiklerini ya da nesneler fırlattıklarını duymaktı. Mia isteksizce ona bakmamıza izin verdiğinde, onunla Debbie arasında bir şeylerin geçtiğini fark ettim; daha önce hiç görmediğim yeni ve çok daha derin bir düşmanlık katmanı. Ateşkeslerinden aylar sonra bir şeyler değişti ve bu Finn'in onların arkasından yaptıklarından daha fazlasıydı. Debbie konuştuklarını inkâr ediyor ama benden bir şey sakladığında anlıyorum. Bununla birlikte, savaşlarımı seçeceğim ve bu sabah bir tanesine başlamak için çok yorgunum.

"Bakın başını ne kadar iyi dik tutabiliyor. Ona gülümsüyor. "Çok iyi gidiyorsun, değil mi küçük adamım? Bana döndü. "Üçüncü Dünya Savaşı hala devam ediyor mu?"

'Ortalık biraz sakinleşti. Bir ateşkes olmalı.

"Sence ne yapacaklar?"

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum. "Gerçekten bilmiyorum.

Debbie'nin bunun nasıl sonuçlanacağını umduğunu bilmem için söylemesine gerek yok. Finn'in yalanları onun yelkenlerini suya indirdi. Hayatını, Finn'in yanlış yapmayacağına inanarak, onun için inşa ettiği kaidenin üzerinde tutarak geçirdi. Dürüst ve açık bir ilişkileri olduğunu varsaymıştır. Adamın ondan sır sakladığını öğrenmek şok etkisi yaratır. Özellikle de bu kadar önemli bir şeyi. Doğal olarak, Mia'nın aldatılmasından o da en az Mia kadar incinmiştir. Hayatındaki iki kadının nihayet ortak bir noktası vardır ama yine de birbirlerinden her zamankinden daha uzak görünmektedirler.

Nasıl hissetmem gerektiği konusunda çelişkideyim. Finn'in yaptıkları için Mia'ya acıyorum. Ona böyle aptal ve bencil bir delikanlıya sahip olduğum için ne kadar üzgün olduğumu söylemekten başka bir şey istemiyorum. Ama yapamam, çünkü tüm bunlara kendisi sebep oldu. İşime ve çocukluğuma burnunu sokarak bana müdahale etmekten başka seçenek bırakmadı.

Finn, Emma ve Chloe hakkında bana hiç sır vermedi. Bunu tesadüfen öğrendim. Finn'le ayrıldıktan birkaç yıl kadar sonra, Finn kendi aracı tamirdeyken benim aracımı ödünç aldı. Aracım, yaptığı her yolculuğu bana bildiren telefonumdaki bir uygulamaya bağlı. Ve çalışmadığını bildiğim bir sitede aynı adresi dört kez ziyaret etti. Ailemi koruyabilmemin tek yolu ne yaptıklarını bilmemdir, bu yüzden anahtarları geri verdiğinde, bahçesinde 'Let By' yazısı olan yarı müstakil eve gittim. Oraya vardığımda Emma'nın ön kapıyı açtığını ve bir bebek arabasını dışarı çıkardığını gördüm. Küçük kızın siyah saçlarını görmeden önce bile babasının kim olduğunu biliyordum. Doğum belgeleri kamuya açık kayıtlardır, bu nedenle Finn'in adını Chloe olarak listeleyen çevrimiçi kayıt ofisini kontrol etmek kolaydı

Jones'un babası. Emlak kiralama acentesi sahibi olan eski bir müşteri, evin Emma'nın adına kiralandığını doğruladı.

Debbie'ye öğrendiklerimi söylemekten çekindim. Finn'in sessizliği kendi kararıydı. Emma ve Chloe'yle birlikte olmak isteseydi olurdu ama o Mia'yla kalmayı seçmişti. Karışmak bana düşmezdi. Bu yüzden sessiz kaldım. En azından birkaç gün önce The Sun on Sunday'in haber masasıyla temasa geçip Finn'in çifte yaşamı hakkında isim vermeden bilgi verene kadar.

Yaptığım şeyden gurur duymuyorum ama bu Mia'ya benim yerime odaklanabileceği başka bir şey verecek. Kendimi korumak için onun evliliğini feda edeceksem, öyle olsun. Kötünün iyisi bu. Ve bu, birlikte yaşamayı öğreneceğim şeylerin uzun listesine eklenecek başka bir şey olacak.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 42

FINN

Asla yaşamayacağımız evin sokağına park edilmiş minibüste kalıyorum. Polisler ve adli tıp ekipleri gelip gidiyor ama kimse benimle ilgilenmiyor. Soruşturmanın ne kadar süreceğini ve evi bize geri verdiklerinde ne yapacağımızı artık umursamıyorum. kadar buldozerle yıksınlar.

Eğer son birkaç ay cehennem gibiyse, son birkaç hafta bizim standartlarımıza göre bile olağanüstü kötü geçti. Her şeyi berbat ettim ve bunu tamamen ben yaptım. Hayatımdaki neredeyse herkesin şu anda benden nefret etmek için iyi bir nedeni var. Sırlarımın gazetelere yansımından bir ay sonra, annem hala gözlerimin içine bakamıyor çünkü varlığından bile haberdar olmadığı bir torunun hayatında dört yıl geçirmeyi kaçırdı. Mia başka birinden çocuk yaptığım ve neredeyse tüm ilişkimiz boyunca onu aldattığım için öfkeli. Emma ise ulusal bir gazetede adını çamura buladığım için bana çok kızgın. Dün okul yolunda bir grup genç ona 'sürtük' dedi.

Bunu kötü bir şekilde ele aldığımı biliyorum ve cesetleri bulduğumuz zamana geri dönebilseydim, değiştireceğim ilk şey basınla nasıl başa çıktığımız olurdu. Ben, annem ve babam medya ile hiçbir şey yapmak istemediğimiz konusunda kararlıydık ve bize olan ilgilerini anlayamıyorduk. Mia'nın halkla ilişkiler şapkasını takıp ilgilenmelerinin nedeninin kendisinin şöhretle tanışmış olması ve bizim de genç olmamız olduğunu söylemesi gerekti,

çekici, hamile bir çift olarak, kendi hatamız olmaksızın, çok sayıda cesedin bulunduğu bir evi satın aldık. Bir korku filminin konusu gibiydi. Ama röportaj için bizi taciz etmeye devam ettiler.

Mia, annem ve babamdan uzakta, bizi rahat bırakmaları için sadece bir tane yapmam konusunda beni ikna etmeye çalıştı. Ama önümüze attıkları avuç dolusu para bile bu tür bir teşhiri istemem için yeterli değildi. O aptal eski sevgilisiyle buna alışkındı ama ben değildim. Asıl hikaye evdi, biz değil. Ama gerçekten, hakkımda bulacakları şeylerden korkuyordum. Emma ve Chloe tüm hikaye değil.

İkinci ailem konusunda derhal frene basmalı ve onları da en az evliliğim kadar korumak için uzak durmalıyım. Ama sonra Mia'nın doğum sonrası depresyonu ya da hala tedavi görmediği her neyse, işler gerçekten kötüye gitmeye başladı ve beni yatak odasından çıkarıp salonda uyumaya bardağı taşıran son damla oldu. Emma'yı giderek daha fazla görmeye başladım. Bu, yıllardır giydiğiniz ama her gün giymek istemediğiniz eski bir çift spor ayakkabıyı giymek gibi tanıdık ve rahattı. Tanrı biliyor ya, biraz normalliğe ihtiyacım vardı.

Bize olan ilginin çoktan geçtiğini düşünmüştüm, özellikle de gazeteci ve fotoğrafçı tarafından yapılan sahte kırık kazan çağrısında paçavramı kaybettikten sonra - bu yüzden Emma'nın evine gitme konusunda bu kadar temkinli olmayı bıraktım. Ne kadar aptalcaydı? Onlara çok daha iyi bir hikayeyi hediye paketi yapıp verdim çünkü herkes bir aşk faresi hakkında okumayı sever.

Bunların hiçbirisi Mia'nın suçu değil. Bu evlilikte yalancı olan benim, o değil. Ve şimdi son altı yılı çöpe attım. Gazeteler istediklerini aldılar: En çok değer verdiğim üç kadınla ilişkilerim paramparça oldu ve hiçbirini nasıl onaracağımı bilmiyorum.

STEWKBURY, HIGH STREET, 45 NUMARALI EVİN BAHÇESİNDE BULUNAN İKİ CESEDE AİT OTOPSİ RAPORU

Gövde 1 -

Bunlar büyük ölçüde iskeletleşmiş yetişkin bir insana ait kalıntılardır. İskelet, kafatası ve üst beş boyun omuru dışında eksiksiz görünmektedir. Vücudun ön tarafında kısmi bir giysi mevcuttur ancak büyük kısmı bozulmuştur. Göğüs bölgesinde kalan mavi gömlek üzerinde bir miktar kan lekesi ve orta kısımda yırtık bir defekt görülmektedir. Kemiklerde üç önemli anormallik vardır. Birincisi, sağ ön kolun volar tarafında bir cm'nin biraz altında ölçülen bir defektir; bu bir savunma yarasını temsil edebilir. İkincisi, sağ önkolun volar tarafında Beşinci kaburgada 0,5 cm; bunun bıçak yarası gibi keskin bir cisimle yaralanmaya bağlı olması muhtemeldir. Son olarak, sol kaval kemiğinde muhtemelen ölümden uzun yıllar önce meydana gelmiş iyileşmiş bir kırık vardır. Kalça kemiklerinin boyutları bunun bir erkek olduğunu ve kemiklerin durumunun yaşının yetmiş beş ile seksen beş arasında olduğunu göstermektedir. Kafatası ve boyun omurları incelenemediği için kesin bir ölüm nedeni vermek mümkün değildir; ancak tespit edilen yaralanmalar ölümün travmatik nitelikte olduğuna, muhtemelen bıçak veya başka bir keskin cisimle yaralanmaya bağlı olduğuna işaret etmektedir.

Gövde 2 -

Bunlar büyük ölçüde iskeletleşmiş yetişkin bir insana ait kalıntılardır. İskelet, kafatası ve üst altı boyun omuru dışında eksiksizdir. Vücudun ön tarafında, çoğu kan lekeli görünen bir elbise parçası ve bir hırka da dahil olmak üzere giysi kalıntıları mevcuttur. İskelette görülen başlıca anormallikler, sağ radius, sağ humerus, sağ klavikula ve ayrıca ön pubik rami kemikleri üzerinde çok sayıda $<0,5$ cm'lik kesik izleridir; bu keskin bir kuvvet yaralanması ile tutarlıdır. Ayrıca, muhtemelen ölüm anında meydana gelmiş olan sol taraflı bir Colles (el bileği) kırığı da mevcuttur. Kalça kemiklerinin boyutları bunun bir kadın olmasıyla uyumludur ve kemiklerin durumu yaşı seksen ile doksan arasında bir yere koymaktadır. Kafatası ve boyun omurlarının eksikliği kesin bir ölüm nedeninin belirlenmesini engellese de, ölümün travmatik, muhtemelen bıçaklı bir saldırı sonucu gerçekleşmiş olması kuvvetle muhtemeldir. El bileğindeki kırık, ölüm saatinde bir düşme ya da boğuşmayla bağlantılı olarak meydana gelmiş olabilir.

BÖLÜM 43

OTUZ DOKUZ YIL ÖNCE

Uzun süre dışarıda tek başıma oynadıktan sonra, eve döndüğüm ilk dakikaları sessizce durup evin bana ne söylediğini dinleyerek geçirmeyi öğrendim. Döşeme tahtaları gıcırdadığında ve kaloriferler gürlediğinde sanki konuşmaya çalışıyor. Ve bugün, ben tarlalarda yabani tavşan kovalarken bir şeyler olduğunu bilmemi istiyor. Buraya ait olmayan bir şey var. Ya da biri. Kim olduğunu görmedim ama varlıklarını hissediyorum. Koridorların ve koridorların havasızlığında onların tadını alabiliyorum.

Babam değil - bizden önce burada yaşayanlardan ödünç aldığı araba yolda değil - ve hiç ziyaretçimiz olmuyor.

Ve sonra aniden, sıcaklık küçük bedenime yayılıyor. Kim olduğunu biliyorum. Bu George! Doğum günümde benim için geri geldi! Yarın on dört yaşıma giriyorum ve o hatırladı!

Hiç düşünmeden merdivenlerden yukarı koşup adını bağırdım. "Dönmüştün! Bağırıyorum ve kapalı yatak odasının kapısını açmaya çalışıyorum. Ama kilitliydi. Kolu tıkırdatıyorum ama açılmıyor. "İçeride misin?" diye umutla soruyorum ama yanıt yok. Sıcaklığın acelesi soğurken tekrar soruyorum ve hayal gücümün benimle kaçmasına izin verdiğimden endişeleniyorum. Kardeşimle birlikte olma arzusu içimde yeniden kabarıyor, öyle geniş ve öyle çaresizce dolmak istiyor ki. Sonra, tam çıkmak , kapının altında onun gölgesini görüyorum. Nefesimi tutuyorum,

George'un kolu çevirmesini, kapıyı açmasını, dışarı fırlamasını ve "Sürpriz!" diye bağırmasını bekliyordum. Onun yerine tamamen farklı bir ses duyuyorum. Bir kızdan geliyor. "Bana yardım et," diye fısıldıyor.

Korkuyla geri çekiliyorum, dönüyorum ve bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde aşağıya koşuyorum, ama bükülüyorlar ve dizlerimi sürterek son üç basamaktan aşağı düşüyorum. Tabana beceriksizce iniyorum. Kendimi toparlayıp aceleyle mutfığa giriyorum.

Annem masada oturuyor, sırtı bana dönük, duruşu sert, başı dik ve duvardaki boş bir alana odaklanmış. Acaba ev de onunla mı konuşuyor? Bir sigara filtresine kadar yanmış düzgün bir kül çizgisi bırakmış. Şimdi geri çekil, diyorum kendime. Ruh hali tamamen öngörülemez hale geliyor. Ama yukarıda biri var ve buraya birini getirmemi en son söylediklerinden bu yana aylar geçti. Kim olduğunu öğrenmeliyim.

"George'un yatak odasında kim var?" diye sessizce soruyorum ama o sessizliğini koruyor. Gergin bir şekilde ona yaklaşıp kolunu çekiştiriyorum. Bana öyle beklenmedik bir hamle yaptı ki yere yığıldım. Sonra sandalyesini tekmeleyerek ayağa kalkıyor ve eline her şeyi bana fırlatmaya başlıyor. Ben kendimi korumaya çalışırken o baltayla . Tabaklar, bir ekmek tahtası, bir tencere ve bir bulaşık tası üzerime doğru uçuyor. Keşke George'un ona yaptığı gibi karşılık verebilecek kadar büyük ve güçlü , ama tek yapabildiğim ayağa kalkıp koşmak, o da beni tişörtümün yakasından tutup öyle bir güçle geriye doğru çekiyor ki boynumun kırıldığını hissediyorum. Mutfak kapısı aniden açılıp babam görüldüğünde bir sonraki adımın ne olacağından korkuyorum. Tanrı'ya şükür erkenciydi. Bize ters ters bakıyor: önce ona, sonra bana.

"Çık dışarı!" diye bağırıyor bana.

En yakın güvenli yere, kapısında kilit olduğu alt kattaki tuvalete koşuyorum ve nefes nefese yere düşüyorum. Sesleri yükseliyor ve kulağımı duvara dayıyorum ama anlayamayacak kadar boğuk. Kapı aralıkken, onların

kelimeler daha netleşiyor. Bana karşı davranışları yüzünden tartışmıyorlar; yerine babam öfkeli çünkü arkasından iki çocuğu üst kata kilitlemiş.

İki, kendime tekrar ediyorum.

Onları nerede bulmuş? Onları buraya nasıl getirdi? Ve neden benden yardım istemedi? Annem daha önce hiç böyle tek başına dışarı çıkmamıştı. George gittiğinden beri, benden istedikleri her şeyi yaptım ve ne zaman talep etseler birini geri getirdim. Birkaç şeyi birbirine ekledim ve onları neden bir daha hiç görmediğimi ve babamın sürekli ortaya çıkan bavulları ne amaçla kullandığını tahmin ettim. Ama bu çocukların nereye gittiğini ya da ailemin bunu neden yaptığını sormadım.

Birden kafama dank etti: Eğer ailem artık bana ihtiyaç duymuyorsa, o zaman benim bu ailedeki yerim neresi? Eğer bir amaç için araç değilsem, o zaman ben bir hiçim.

Mutfak kapısı açılıyor, ben de kendiminkini kapatıyorum ve babamın ağır ayak sesleri merdivenden yukarı, George'un odasına doğru süzülüyor. Elinde bir bavul tutuyor, tıpkı onu son gördüğümde George'un yanında duran bavul gibi. Bulunduğum yerden göremiyorum ama sanırım babam onu o odaya koyuyor. Kısa bir süre sonra, bir çığlık sahanlıkta çınlıyor, ardından döşeme tahtaları boyunca bir şey sürükleniyor ve kapı kapandıktan sonra ev tekrar sessizliğe gömülüyor.

Daha sonra, annemle babam mutfakta tartışırken, açlık ve merak beni ele geçiriyor. Yatağımın altında, annem beni beslemeyi unuttuğunda yemek için sakladığım KitKat çikolata zulası var. Merdivenleri çıkıyorum, gıcırdayan döşeme tahtalarının sesini en aza indirmek için ayaklarım her basamağa basıyor. George'un odasına yaklaşıyorum ama kapı açık ve odası boş. Ancak o odanın kapısı kapalı.

Başımı döşeme tahtalarına yaslıyorum ve altındaki loş alana odaklanmaya çalışıyorum. Uzun süre hiçbir şey olmuyor ama sabırlı olmayı öğrendim. Sonunda ve hiçbir uyarı olmadan, diğer tarafta bir şey titriyor ve geriye doğru sarsılarak başımı arkadaki süpürgelik tahtasına çarpıyorum

Ben. Geri dönüyorum, bu sefer daha da yaklaşıyorum ve bana bakan beyaz bir göz görüyorum. İki kez göz kırpmıyor ama kaçmak yerine ona yaklaşıyorum.

"Lütfen bana yardım edin," diye fısıldıyor bir kız sesi. Cevap vermek istiyorum ama kelimeler bulamıyorum. "Seni de mi kaçırdı?" diye devam ediyor, sesine kısa soluklanmalar karışıyor.

"Evet. Neden yalan söylediğimi bilmiyorum. "Neredeyiz?"

"Köyde bir evde, sanırım.

"Arkadaşım nerede? Abigail'i gördün mü?"

"Hayır. Üzgünüm, yapmadım. Gerçeği bilmesine gerek yok ve ben de konuyu değiştirmek istiyorum. "Adın ne?"

"Precious. Alışılmadık ama tanıdık bir isim. Hatırlıyorum George gittikten kısa bir süre sonra ailemin beni götürdüğü bir kilise grubunda Precious ile tanıştım. Bana yaklaştırmaya ve beni arkadaş grubuyla tanıştırmaya özen gösterdi. Ondan hoşlandım; nazikti. Onun yaşamasını istedim. Bu yüzden onunla arkadaş olmadım.

"Seni buraya nasıl getirdi?"

"Abi ve ben koro çalışmasından dönerken parkın içinden geçerken bir kadın elinde bıçakla arabanın arkasından geldi. Bize içeri girmemizi söyledi ve çok korktuk ... bize bir bezden bir şey soluttu ve sonra burada uyandım. Size de aynısını yaptı mı?"

"Evet.

Annemin bu utanmaz yaklaşımı beni hayrete düşürdü. Bu, onun ve babamın bize öğrettiği her şeye aykırı. Gittikçe daha da dengesizleşiyor.

"Ne istiyor? Precious sorar.

"Bilmiyorum. Elbette biliyorum ama yine de gerçeği söylemek ona iyilik getirmeyecek.

Tekrar ağlamaya başladı ve kendimi onun için George'un ya da benim buraya getirdiğimiz diğerlerinin hiçbirisi için hissetmediğim bir şey hissederken buldum. Acıma. İlk defa bu çocuklardan birini başka bir insan olarak görüyorum. Bu yüzden ona her şeyin yoluna gireceği ve yakında bizi kaçıran kadının 'bizi' özgür bırakacağı konusunda güvence vermeye çalışıyorum.

Kalmak istiyorum ama annemle babamın mutfaktan çıktığını duyunca hemen uzaklaşıyorum. Precious tavan arasına taşınırken yatak odamın kapısının arkasından onu dinliyorum. Alt kattaki odamda yatağıma uzanıyorum, gecenin büyük bir bölümünde onun döşeme tahtalarında volta attığını duyuyorum ve onu sakinleştirmek için bir şeyler söyleyebilmeyi diliyorum. Ama ailem beni duyabilir. Bu riski almaya değmez.

Ertesi günün büyük bir bölümünde evden çıkmam emredildi, ancak ertesi gün öğleden sonra hala hayatta olduğunu ve o odaya geri döndüğünü görünce rahatladım. "Güvendesin! Kapının altından fısıldadım.

"Neredeydin?" diye soruyor. "Beni aşağıya kilitlediler," diyorum. "Abigail'i gördün mü?

"Hayır, üzgünüm. Belki de kaçmıştır?"

Öyle mi düşünüyorsun? Eğer öyleyse, gidip benim için yardım getirecektir. İkimiz için de.

"Ben de mi? Ben de soruyorum.

"Evet," diyor. "Seni geride bırakmayacağız.

Geçici olarak susturuludum. Kendi kendime tekrar ediyorum. Seni geride bırakmayacağız. Bunu o kadar inanarak söyledi ki ona inandım. Benim hakkımda hiçbir şey bilmemesine rağmen bana yardım etmek istiyor.

Gerçekte, ona yardım edebilecek olan benim. Ve etmek istiyorum. George'u hayal kırıklığına uğrattım ve aynı hatayı tekrar yapmayacağım. Annem, babamın kontrol edemediği bir tehlike. Er ya da geç, biri ya da ikisi bana sırtını dönecek. Precious ve ben buradan gitmeliyiz. Onu olacıklardan kurtarmalıyım çünkü bunu yapabilecek tek kişi benim.

Annem ve babam hala alt kattalar, bu yüzden ona ailesi hakkında sorular sorarak zihnini şimdiki zamandan uzak tutmaya çalışıyorum. Anne ve babasını, iki kedisini, birlikte oynadığı kuzenlerini, taptığı büyükanne ve büyükbabasını ve ibadet ettiği kiliseyi anlatıyor. Tanrısının şimdi nerede olduğunu merak ediyorum. Ya da belki de onu kurtarmam için beni göndermiştir?

O hayatını anlattıkça, ben daha çok bilmek istiyorum. O benim dünyamda değil, ben onun dünyasında olmak istiyorum. Daha sonra, sesi azaldığında, uyuduğunu varsayıyorum, bu yüzden kapısının altından iki KitKat atıyorum.

Buradaki ikinci gecesinin çoğunda uyanık kaldım ve ona nasıl yardım edebileceğime dair fikirler ürettim. Uyuyakalmış olmalıyım çünkü ertesi sabah aniden uyandığımda karanlık odamda bir varlık olduğunu fark ediyorum. Giysilerindeki dumanın kokusunu alabiliyorum ve kalbim anında çarpmaya başlıyor. Ama avantaj onda ve bir elin boğazımı kavrayıp sertçe sıkmasını engellemek için yeterince hızlı hareket edemiyorum.

"Hain! Annem beni kolumdan tutup sahanlığa, oradan da Değerli'yi tuttuğu diğer odaya sürüklemeyen önce hırslıyor. 'Ona yemek verdin,' diye devam etti. 'Hayvanları beslemiyorsun. Burada işin bitti. Ve beni dizlerimin üzerine çökerten güçlü bir itiş kakışla, kapının arkasında olma sırası bana geldi.

"Baba! Tekrar tekrar bağıriyorum, kapıya vuruyorum ve beni duymasını umuyorum. Ama evdeyse bile cevap vermiyor. Daha sonra, avuç içlerim devam edemeyecek kadar acıyıp parçalandığında, kalbim yeni bir derinliğe batıyor. Ve o an anlıyorum ki, eğer babam bana göz kulak olmuyorsa, kimse olmuyor.

Serbest bırakılmayı umarak çıplak döşeme tahtalarında bir aşağı bir yukarı yürürken saatler geçiyor. Şömineyi örtmek için kullanılan bir tahtadan çıkmış paslı bir çivi gördüğümde, onu yerinden çıkarıyorum ve dalgın bir şekilde parmaklarımın arasında oynayarak yere düşüp yuvarlanmasını sağlıyorum. Süpürgelik tahtasının yanında duruyordu. Onu elime alıyorum ve aklıma bir fikir geliyor. Tavan arasından kurtaracağım kelimeleri heceleyene kadar dikkatlice tahtaya bastırıyorum.

Eğer burası hayatta kalacağım son yer olursa ve birisi bunu okursa, denediğimi bilmelerini isterim.

BÖLÜM 44

MIA, 2019

Sonny kucağıma otururken ve oyun parkındaki salıncakta hafifçe ileri geri sallanırken bana geniş, dişsiz bir gülümseme veriyor. Bundan keyif aldığı için mi yoksa az önce çıkardığı uzun osuruk yüzünden mi sırttığını anlayamıyorum. Ama ağlamadığı sürece şikayet etmiyorum.

Hamileliğim boyunca bunun gibi basit aktiviteleri dört gözle bekledim. Çocuğumu oyun parkına götürmek, bebek kulüplerine katılmak ve oyun buluşmaları için diğer annelerle bir araya gelmek. Starbucks'ta bir masanın üzerinde latte ve babycino içip birbirlerinin zayıf mesaneleri ve sürtünen meme uçları hakkındaki sızlanmalarını dinleyen ebeveynlerden biri olmak istedim. Bunun yerine, kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Salıncağı ileri itmek için ayaklarımı kullanıyorum ve Sonny bir gurgling sesi çıkarıyor, ardından ikinci, çok daha yüksek bir osuruk geliyor. Gülmekten kendimi alamıyorum, sanırım günlerdir ilk kez gülüyorum. Bugünlerde Finn ve ailesiyle aynı çatı altında vakit geçirmek zorunda kalmamak için gidebildiğim her yere gidiyorum. Eğer Milton Keynes'in kapalı alışveriş merkezinde amaçsızca dolaşmıyorsak, o zaman bölgede yakından tanıdığımız yarım düzine oyun parkından birine uğruyoruz. Güneş gözlüklerimi her yerde takıyorum, hava yeterince aydınlık olmasa bile, çünkü yabancıların beni tanıyıp o bakışı atmalarına dayanamıyorum; 'zavallı inek' ya da 'iyi ki o değilim' diyen o bakışı o kadar net atıyorlar ki, yüksek sesle bağırırsalar da olur.

Lorna ve ben tekrar görüştüğümüz için mutluyum. Dün kahve içmek için buluştuğumuzda bana doğru şeyleri söylemeye çalıştı, Finn ve ailesinden daha iyisini hak ettiğimi söyledi. Haklı olduğunu biliyorum ama içimden bir ses kendimi bu zehirli durumdan kurtarmamı engelliyor.

Finn ek binadan çıktı ve ana evin boş yatak odalarından birine taşındı, şüphesiz Debbie'nin çok hoşuna gitti. Ne kadar sevindiğini bilemem çünkü oğullarının ilişkisinin ortaya çıkmasından yana o ve Dave benden uzak duruyorlar. Sanırım Dave'in Debbie'yi benden uzak tutmakla çok ilgisi var, çünkü yüzünde en ufak bir memnuniyet belirtisi görürsem bastonunu kapıp kafasına vuruyorum. Bazen sırf zevk için bunu yapmayı bile hayal ediyorum.

Hayatım nasıl bu hale geldi? Sevmediğim ve benden hoşlanmayan insanlarla çevrili, nefret ettiğim bir evde sıkışıp kaldım. Hâlâ bağlanmak için mücadele ettiğim bir bebeğin annesiyim ve bana ya da evliliğimize saygısı olmayan bir yalancının karısıyım. O kadar az paramız var ki kendi başıma kiraya çıkamıyorum ve bir bebekle Holiday Inn'de bir bavulla yaşamak neredeyse imkansız.

Sonny'nin ve benim çantalarımızı toplayıp Londra'ya giden bir trene binmeyi düşündüm. Orada hala beni bu acıma nesnesi olmadan önce tanıyan arkadaşlarım var, bana mesaj atan, e-posta gönderen ve nadiren cevap versem de beni umursayan arkadaşlarım var çünkü vahim durumumu başka biriyle tartışamayacak kadar kendime düşkünüm. Ama kim beni ve tek odalı dairelerinde koltukta zıplayan bir çocuğu gerçekten takdir edecek? Ve bu Sonny için adil değil. Yani sıkıştım kaldım.

Finn ve beni harika bir yerde değiliz diye tanımlamak hafif kalır. "Harika" olmaktan o kadar uzağız ki, farklı gezegenlerin yörüngesinde de olabiliriz. Hala onunla evli olmak istiyor muyum bilmiyorum. Sonny doğmadan önce bana bir aldatmacayla kalıp kalmayacağımı sorsaydınız, cevabım

kesinlikle hayır olurdu. Ellis'le yapmadım. Ama artık düşünmem gereken sadece ben yokum. Çocuğumuzu ilk sıraya koymalıyım. Ve Finn benden çok daha iyi bir ebeveyn olduğu için - Chloe ile fazladan dört yıl daha pratik yaptığı ortaya çıktı - Sonny'nin en azından ikimizden birinin kendini toparlamasına ihtiyacı var. Kocamı seviyorum ama aynı ölçüde ondan nefret ediyorum. Bunu nasıl aşabilirim?

Küçük kızıyla görüşmeye devam etmesini istemem beni şaşırttı, çünkü bu konuda gerçek bir sürtük olabilirdim. Ve belki de Sonny olmasaydı Chloe ve Emma'ya şu anda olduğundan daha fazla kızardım. Ama Finn' kızıyla bir ilişkisi var ve hayatının geri kalanında da olacak ve sırf kıskandığım için aralarına girmem acımasızlık olur. Ancak bu onunla tanışmak istediğim anlamına . Ayrıca Emma'nın evine gitmemesi konusunda onu kesin bir dille uyardım. Chloe'yi eve bıraktığında, Sonny ve ben ek binada kalacağız. Yakında üvey kardeşini görmesine izin vereceğim ama henüz değil. Küçük adımlar, Finn'e hatırlatırım.

İşte böyle günlerde keşke sıradan bir annem ve babam olsaydı da beni kurtarmaya gelselerdi ve dünyanın etrafında yelken açmaya devam etmek yerine mücadele ettiğim yetişkinlik işini üstlenselerdi diyorum. Birkaç gün önce nihayet Skype üzerinden bağlantı kurmayı başardığımızda, telsiz sessizliklerinin bahanesi, bir Güney Atlantik adası ve dünyanın en az bağlantıya sahip yerlerinden biri olan Tristan da Cunha'da bir vahşi yaşam hayır kurumu için yaşıyor ve çalışıyor olmalarıydı. GPS sistemlerinin arızalı olması nedeniyle yattan gönderdikleri tüm e-postaların alındığını varsayıyorlardı. Ama gelmiyordu.

Kendilerine uzun süredir yaşadığım dramların sonuncusundan bahsettiğimde, Güney Afrika'nın Cape Town kentine yanaşıp evlerine uçacakları konusunda kararlıydılar. Ancak İzlanda'da atmosfere kül püskürten bir yanardağ tüm uçuşları en az iki hafta süreyle durdurdu, bu nedenle bunun yerine güney İspanya'ya yelken açacaklar ve yolun geri kalanını buraya kadar arabayla gelecekler. O zamana kadar Sonny ve ben kendi küçük baloncuğumuzda olacağız.

Karanlık saatlerimde Debbie'nin tüm bunları geride bırakıp yeniden başlamam için bana ödeme yapma teklifini düşündüğümü itiraf etmekten utanıyorum. Beni kim özleyecek ki? Finn'in hayatına devam edebileceği hazır bir ailesi olur, Debbie her zaman istediği geline kavuşur, Dave ben boşluklarını sorgulamadan hayatına devam edebilir ve ben de onların işlevsiz, birbirine bağımlı, klostrofobik saçmalıklarıyla uğraşmak zorunda kalmam. Onu tanımasam bile, Emma'nın Sonny için benden daha iyi bir anne olacağına eminim.

Belki de Debbie beni 'ailelerindeki kanser' olarak tanımlarken haklıydı. Ben ortaya çıkana kadar her şey yolunda gidiyordu. Belki ben de oğlumun etrafında aynı derecede zehirli olacağım, negatif ona büyüyene kadar fark edemeyeceğim şekillerde zarar verecek ve bu konuda bir şey yapmak için çok geç olacak. Eğer onun parasını alıp Sonny'yi onlarla bıraksaydım, belki de normale dönme şansı olurdu?

Ama küçük oğlumun yanında olmadığımı hayal etmek bile beni soğuk terler döktürmeye yetiyor. Bebeğim ve ben birbirimize bağlanamamış olabiliriz ama Tanrı şahidim olsun ki deniyorum. Onun için tehlikeli olma korkularıyla yüzleşiyorum ve annelik yapbozunun son parçasının eninde sonunda yerine oturacağı inancıyla onu dünyadan korumak istiyorum. Olmak zorunda. Salıncak hafifçe ileri geri kayarken onu kendime doğru çekiyorum.

Cebimdeki telefonun vızıltısı dikkatimi dağıtıyor. Finn'in yüzü ekranımı aydınlatıyor. Çoğu zaman aramalarını sesli mesaja yönlendiriyorum ama bu seferkine cevap vermeye karar veriyorum.

"Merhaba," diyorum, sesim duygusuz.

"Haberleri duydunuz mu?"

Kalbim sıkışıyor. "Şimdi ne yaptın?"

"Evle ilgili. Bahçede bulunan cesetlerin kimliklerini tespit ettiler.

BÖLÜM 45

DAVE

El arabasındaki molozları yere indiriyorum, baretimi yukarı itiyorum ve alnımdaki teri siliyorum. Etrafa bir göz atıyorum. Bütün gün şantiyede tek bir kişiyle konuştuğumu sanmıyorum. Hepsi en az benim yarı yaşımda ve benim Romence ya da Lehçe bildiğim kadar İngilizce biliyorlar.

Tişörtümden kendi vücut kokumu alabiliyorum ve bu hiç hoş değil. Eminim 1980'lerde Gençlik Eğitim Programı'nda bu tür işler yaparken şimdiki kadar yorulmazdım. Sanırım yaşlı olduğum için kendimi yaşlı hissediyorum. Bu genç bir adamın oyunu. Belim ağrıyor, artrit'in yakıcı parmağı omzuma batıyor ve kendi kendime ilaç bile alamıyorum çünkü hala haplarım bitmedi. Ustabaşı, çimento mikserinin gelmesini beklerken öğle yemeğinin bugün saat 13.00'te olduğunu söyledi, bu yüzden o zaman şehre gidip altı paket bira ve minibüsün arkasındaki soğuk kutuda saklamak için biraz ibuprofen alacağım. Tek kurtarıcım kahvaltıdan beri karnımdaki ağrının azalmış olması.

Bana teklif edilen her iş için minnettar olmalıyım. Elimde nakit var ve önüme çıkan başka bir şey de yok. Çalışma hayatımı ailemin geçimini sağlayarak geçirdim ve sosyal yardım talebinde bulunamayacak kadar gururluyum. yüzden kanser beni ele geçirmeden önce sineye çekip kazanabildiğim kadar çok kazanmaktan başka çarem yok. Finn kendisine bağlı iki aileyi geçindirmekte zorlandığı için ona oradan buradan para aktarıyorum. I

Onu magazin gazetecilerinin kullandığı bir otobüsün altına attığım için hala suçluluk hissetmiyorum. Elbette Debbie'ye ne yaptığımı ya da muhabirin ihbar için bana ödediği 7,000 Sterlin'den bahsetmedim. Bu yağmurlu gün parası ve içimden bir ses yakında göklerin tekrar üzerimize açılmasının uzun sürmeyeceğini söylüyor.

Kafamı kaldırıyorum ve sanki oğlumu düşünerek onu çağırmışım gibi. Finn benden bir metre uzakta duruyor ve beni yanına çağırıyor. Onun burada ne işi var? İyi haberleri olamaz. Ona ulaştığımda, yakın zamanda bahçesinde bulunan iki ceset hakkında beni bilgilendiriyor.

"Kenneth ve Moira Kilgour," diyor Finn. "Kim olacaklarını biliyor muydun?"

"Bir fikrim vardı," diye itiraf ediyorum. "Bazı eski evraklarda isimlerine rastladım.

"Goodwin, ortadan kaybolmadan önce 1970'lerin ortalarına kadar evde yaşadıklarını düşünüyor.

"Kulağa doğru geliyor. Sonu böyle bitenlerin sadece onlar olduğunu sanmıyorum.

Finn paniklemiş görünüyor. "O evde mi?"

'Hayır, başka bir yerde. Ülkenin dört bir yanındaki diğer evler. Yaptıkları buydu.'

"Nerede?"

"Bilmiyorum. Uzun zaman önceydi.'

Elleriyle yüzünü ovuşturuyor ve bana dönmeden önce daireler çiziyor. "Peki bunların herhangi biri bize geri dönecek mi?"

"Bundan şüpheliyim.

"Ama bu mümkün

mü?" "Teoride

evet.

"Bu ne zaman bitecek baba? Finn'in sesi kızgın değil, sadece bitkin geliyor. Uzanıp elimi omzuna koymak istiyorum ama tutuyorum. O ve ben böyle yapmayız. Onun yerine omuz silkiyorum.

Ona bir planım olduğunu ve eğer zorlanırsam onu ve annesini güvende tutacak tek yolun bu olduğunu söylemiyorum. Çünkü bu tek benim şimdiye kadar istediğim şeydi. Hiçbir önemi yok ne olursa olsun

onları kaçınılmaz patlamanın korumalıyım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 46

MIA

Araba benimkinin arkasındaki garaj yoluna yanaşıyor ve ben onun DS Mark Goodwin'in arabası olduğunu anlıyorum. Araçlarımızdan aynı anda çıktık. Birden gerildim ama kötü anlamda değil.

"Randevumuz var mıydı? Kıpırdanan Sonny'yi araba koltuğunun kayışlarından kurtarmak için arkama yaslanarak soruyorum.

"Hayır, sadece geçiyordum ve nasıl olduğunuzu görmek için uğrayayım dedim. Hemen kendini düzeltti. 'Hepiniz nasılsınız. Yani, Finn hakkındaki gazete haberlerinden sonra . . şey, bunu okumanın kolay olduğunu hayal edemiyorum. Benim gibi o da biraz telaşlandı. Bu sevimli. "Size yardım edebilir miyim?

Bir elimle Sonny'yi tutup diğer elimle evin anahtarlarını ararken bez ve mama çantasını ona uzatıyorum.

Mark'ın plakasız bir polis aracı kullandığını varsayıyorum çünkü böyle sıkıcı bir arazi 60 yaşın altındaki hiç kimseye yakışmaz. Tabii evde bahsetmediği bir karısı, 2,4 çocuğu ve bir Labrador'u yoksa. Alyans takmıyor - nedenini bilmiyorum ama kontrol ettim - sanırım bu günlerde bunun pek bir anlamı yok, çünkü ben de takmıyorum. Hala takmak için bir nedenim olup olmadığına karar verene kadar başucumdaki çekmecedeki duruyor.

Gerileyen saç çizgisindeki tek tük gri saçlara ve alnındaki çizgilerin hafif telaşına bakarak Mark'la aşağı yukarı aynı yaşta olduğumuzu varsayıyorum. Her zaman

taniştık, polis teşkilatı dışındaki hayatı hakkında hiçbir şey söylemedi ve sanırım ben de sormadım. Yine de kendimi bazen onu düşünürken buluyorum, muhtemelen yapmam gerekenden daha fazla, özellikle de dünyamın geri kalanı etrafımda çöktüğünden beri. Ama o hoş bir dikkat dağıtıcı ve ailemizin refahını gerçekten önemseyen tek kişi. Ve Tanrı biliyor ki şu anda hayatımda böyle biri olsa çok iyi olur.

Beni mutfağa kadar takip ediyor, ben de Sonny'yi mama sandalyesine oturtup çaydanlığı açıyorum. İçimden keşke bu eski püskü eşofmanları ve kolları delik kazağı giymeseydim diyorum.

"Tüm bunlarla nasıl başa çıkıyorsun?" diye soruyor.

"Dürüst olmak gerekirse pek parlak değil," diyorum. 'Kocanızın sizi aldattığını ve ikinci bir çocuğu olduğunu herkesin bilmesi biraz aşağılayıcı bir durum.

"Hayal edebiliyorum. Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "Şey, hayır," diye düzeltiyor kendini, "tabii ki hayal edemiyorum. Ama sempati duyuyorum.

Konuşurken daha önce duymadığım yumuşak bir pelteklik fark ediyorum. Ve ela renkli gözlerindeki kahverengi benekleri de şimdiye kadar fark etmemiştim. Çünkü genelde onu gördüğümde etrafımızda başkaları da oluyor ama bugün dikkatimi dağıtacak hiçbir şey yok. Sadece o ve ben varız. Bu çok güzel.

"Gazetelerin nasıl öğrendiğini biliyor musunuz?" diye devam ediyor.

"Ben de merak ettim," diyorum. 'Bir şeylerin peşinde olabileceği ihtimaliyle onu takip ettiklerini düşünemiyorum, bu yüzden birinin onlara haber verdiğini varsayıyorum.

'Genelde böyle olur. Bu gibi durumlarda para konuşur.

Ona bir çay koyuyorum ve evde işlerin nasıl gittiği, annemle babamın gelmek üzere olduğu ve polis soruşturması hakkında sohbet ediyoruz.

"Cinayetlerin tarihi nedeniyle aleyhimize olan çok şey var" diyor ve ekliyor: "Ama şimdi tüm cinayetleri tespit ettik.

daha fazla ipucunun ortaya çıkmasını sağladı.'

"Şu anda ne üzerinde çalıştığınızı sorabilir miyim?" "Şey, şu anki dünyanın kökenlerinin izini sürmekle görevlendirildim.

cesetlerin içinde olduğu bavullar. Bunlardan çok sayıda vardı ve ucuza satılmıyordu. Çok ayırt edici. Portmanteau markasının İkinci Dünya Savaşı'ndan önce Fransa'da popüler olduğunu biliyoruz ve o zamanlar, sağlam ahşap kutulu çerçevelerden yapılmış, deri kaplı ve yastıklı sapları olan uzun ömürlü bavullardı. Ancak savaş seyahat endüstrisine zarar verdi ve insanların lükse harcayacak yedek parası kalmadı, bu yüzden 1950'lerin başında üretimi durdurdular. Katilimizin bunlardan bu kadar çok sayıda ele geçirmiş olması ve sadece bu marka ve modele güvenmiş olması ... bunun ne anlama geldiğini bilmiyoruz, eğer bir anlamı varsa. Ama her halükarda ilgi çekici. Bunları buraya kimin ihraç etmiş olabileceğini araştırıyoruz, ancak çatışma pek çok işletmeyi ve kaydı yok etti. Yani bu biraz samanlıkta iğne aramaya benziyor.

Kısa bir süre sonra Mark'a bir telefon geliyor ve gitmesi gerekiyor ve ben kendimi bu kadar ani gitmek zorunda kalmamasını dilerken buluyorum. Belki hayal görüyorum ama sanırım o da gitmek konusunda biraz isteksizdi.

'Portmanteau' kelimesi aklıma geldiğinde Sonny'yi sütünden sonra sarıyordum. Neden bir çağrışım yaptı? Yakın zamanda karşılaştığıma eminim. Beynimi zorluyorum - Debbie ve Dave'in garajında mıydı? Evraklarının arasında bulduğum eski bir faturanın fotoğrafını bulana kadar telefonumdaki fotoğraflar klasörüne doğru ilerliyorum. İşte orada. 'Portmanteau Leathers' ve 'Luxury Travel Import & Export Specialists'. Kalp atışlarım bir kademe hızlanıyor. Bu, o evle Dave arasında ikinci bir bağlantı mı?

Sonny'yi mama sandalyesinde bırakıp garaja dönmek üzereydim ama vazgeçtim. Gerçeği aramayı her şeyin üstünde son seferde Finn haklı olarak çıldırmıştı. Sonny'yi de yanıma alıyorum ama geçen sefer evrak kutusunu bulduğum yere gittiğimde kutu ortadan kaybolmuştu. Aslında birisi

son ziyaretimden bu yana buradaki her şeyi topladı ve çoğundan kurtuldu. Dave'in eski okul kitaplarının bulunduğu sudan zarar görmüş kutular bile gitmiş.

Mark'ı arayıp geri gelmesini istesem mi diye düşündüm. Ancak, fiziksel kanıt olmadan, bu sadece telefonumdaki bir fotoğraf. Uzman değilim ama ben bile fotoğrafa iliştilmiş, nerede ve ne zaman çekildiğini açıklayan meta verilerin yeterli kanıt olmadığını biliyorum. Ve çevremde Mark'ın bu kervana katılmasına gerek kalmadan delirdiğimi düşünen pek çok insan var.

Burada kalan her şeyi didik didik ediyorum, her ne kadar suç teşkil edecek her şeyi ortadan kaldırdıklarından emin olsam da, ki bu da başlı başına suç teşkil ediyor. Yine de, garajın iki kat uzunluğundaki arka kısmına ulaşana kadar kalan kutuları arıyorum ve bir zamanlar evi ısıtmak için yağ depolayan kullanılmayan çelik bir tanka ulaşıyorum. Dave ve Finn bir yıl önce bir kombi takmışlar ve diğer her şey gitmişken bu şeyi neden burada tuttuklarını merak ediyorum.

Hareket ettirmeyi deniyorum ve nedenini anlıyorum - zemine çimentolanmış. Garajın bu kısmı daha karanlık olduğu için telefonumu aydınlatıyorum. Yaklaşık bir metreye bir metre boyutlarında olduğunu tahmin ediyorum ve bir bölümü kesilmiş ama sonra yeniden kaplamak için kullanılmış. Gevşek ve daha dikkatli baktığımda içinde bir şey olduğunu görüyorum. Sonny hâlâ göğsüme bastırırken dizlerimin üzerine çöküyorum ve paneli hafifçe çekiştiriyorum. Bir takırtıyla yere düşüyor ve ışığı içeriye tutuyorum.

İçinde sadece bir nesne var. Bir bavul.

Sıradan bir bavul değil, evimin tavan arasında çocukların cesetlerini saklamak için kullanılan yedi bavulla tamamen aynı şekil ve tarzda.

METRO

CLAIE WILSON'DAN KAYIP YAZAR İÇİN

POLİS KORKUSU

Kayıp bir gazetecinin ailesi, üç hafta önce kaybolduğu gün onu görmüş olabilecek tanıklara çağrıda bulunuyor.

Serbest yazar 34 yaşındaki Aaliyah Anderson, 17 Mayıs Cuma günü arkadaşlarına üzerinde çalıştığı bir kitap için bir konuyla röportaj yaptığını söyledikten sonra ortadan kayboldu. Ailesi ve arkadaşları o zamandan beri görülmediğini söylüyor.

Dedektif Çavuş Karl Stuart şunları söyledi: 'Bayan Anderson'ın güvenliğinden endişe duyuyoruz ve nereye gittiğini ya da kimi görmeyi planladığını bilen herkesi acilen bizimle irtibata geçmeye davet ediyoruz.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 47

OTUZ DOKUZ YIL ÖNCE

Parlak ama dar bir ışık yüzüme vurduğunda, güvenlik arayan bir hayvan gibi geriye doğru odanın köşesine kaçıyorum. Bu zifiri karanlık tavan arasında ne kadar zamandır kilitli olduğumu bilmiyorum. Ben farkına varmadan bir gün bile geçmiş olabilir. Tek bildiğim dün gece beni o odadan buraya taşıdıkları. Döşeme tahtaları soğuk ve rahatsızdı ama çok yorgundum, uyumam gerekiyordu. Bu yüzden el yordamıyla, parmak uçlarıma ağır bavullar gibi gelen şeyleri bir araya getirerek derme çatma bir yatak yaptım. Ne kadar baygın kaldığımdan emin değilim ama çatı kapısının menteşelerinin açılma sesiyle uyandım ve bir meşalenin ışığının parladığını gördüm.

Annemin sesiyle irkiliyorum. "Hemen aşağıya," diyor huysuzca ve merdivenden inerken gözlerimi kısıyorum. Onun hoşuna gitmeyecek kadar yavaşım, bu yüzden onu sallıyor ve tutuşumu kaybedip son birkaç basamaktan aşağı kayıyorum. Beni tişörtümden tutup yerden kaldırıyor, keskin tırnakları omuzlarıma batıyor ve beni tekrar o odaya yönlendiriyor.

Annem kapıyı arkamdan çarpıp kilitliyor ve beni yalnız bırakıyor. Sonra boğuk bir çığlık duyuyorum ve biri merdivenden yukarı tırmanıyor. Buraya başka birini getirmedilerse, Değerli hâlâ hayatta. Neden olduğundan emin değilim. Çatı katının kapağı tekrar kapanıyor ve şimdi karanlıkta yalnız kalma ve korkma sırası ona geliyor. Sadece en kötüsünün henüz gelmediğini bilmiyor. Tabii ona yardım etmezsem.

Kulağımı kapının altındaki boşluğa dayıyorum ve birkaç dakika sonra annemle babamın evden çıkarken konuştuklarını duyuyorum. Sanırım arka kapıdan çıkıyorlar. Hemen pencereye gidip onları gözetliyorum. Annem bir avuç dolusu plastik torba taşıyor. Cumartesi sabahı olmalı ve süpermarket alışverişı yapmak için dışarı çıkıyorlar. Bizi burada yalnız bırakıyorlar - biri tavan arasında, biri bu odada kilitli - ve dünyaya ne kadar sıradan olduklarını gösterecekler.

Bu benim için bir fırsat. Etrafıma bakıyorum, bir kaçış yolu arıyorum. Kapıyı sertçe itiyorum ama tek başıma kırıp açacak kadar güçlü değilim. Yine de ikimiz bunu başarabiliriz.

Dikkatim şömineye yöneliyor ve bacadan kurum düşmesini engellemek için çivilenerek kapatıldığını hatırlıyorum. "Baca," diye fısıldıyorum. Babamın tavan arasında bacanın bir bölümünü söktüğünü, içine bir şey sıkışıp öldüğünde çürüyen leşinin pis kokuya neden olduğunu unutmuşum. Bir karganın kalıntılarını temizlemişti ama tuğlaları onarmaya hiç fırsat bulamamıştı.

Tüm gücümü kullanarak serbest kalana kadar tahtayı çekiyorum. İs ve kir bulutları odaya doluyor, beni öksürtüyor ve sıçratıyor. Başım ocakta, sesim baca göğsüne ve bacaya kadar ulaşırken "Beni duyabiliyor musun?" diye bağırmadan önce tekrar nefes alabilmeyi bekliyorum. Cevap gelmiyor. "Yukarıda mısın?

"Evet!" diye yanıtlıyor beni rahatlatmak için. "?"

Alt kattaki odadayım. Sanırım buradan nasıl çıkabileceğimizi biliyorum. Bacaya ulaşana kadar sesimi takip etmelisin.

"Burası çok karanlık," diyor. "Hiçbir şey göremiyorum.

"Dikkatli ol," diyorum. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök ve ben konuşurken yavaşça hareket et. Bir takırtı sesi ve bir inleme duyana kadar sesimi takip ediyor. "Neydi o?

'Dizimi bir şeye çarptım. Çekiç gibi hissediyorum.'

Babam orada bırakmış olmalı. "getir.

Sesi yükseldikçe, babamın açtığı deliğe ulaştığını anlıyorum. 'Ayağa kalk ve deliği hisset, sonra çekici aşağıya bırak ki ne kadar aşağıda olduğunu bilelim' ve yine dediğimi yapıyor. Başımı tam zamanında hareket ettiriyorum ki çekiç ızgaraya bir çınlamayla iniyor. Düşüş, onun yaralanmadan atlayamayacağı kadar dik. Odanın etrafına, tavana bağlı deri kayışlara, bir kamera tripoduna, odanın köşesindeki plastik torbalara ve tek kişilik bir yatağın şiltesine bakıyorum. Sonuncusuna uzanıyorum, vücut ağırlığımı kullanarak onu ikiye katlıyorum ve elimden geldiğince büyük bir kısmını ocağın içine tıktırıyorum. 'Kendini deliğe indirmeli ve bırakmalısın. Burada düşüşünü engelleyecek bir şilte var.

"Bunu yapamam," diye itiraz ediyor. "Kendime zarar veririm.

'Eğer yapmazsan öleceğiz,' diyorum açık açık. 'Arkadaşınızdan haber aldığınızı sanmıyorum çünkü o çoktan öldü. Ve eğer buradan çıkmazsak, sıradaki biz olacağız.

"Lütfen böyle söyleme!

'Bu konuda tartışacak vaktimiz yok. Sadece bana güven. Kendinizi indirin, üçe kadar sayın ve sonra bırakın.

Ayakları boğuk bir gümbürtüyle yatağa çarpmadan önce kısa bir vınlama sesi duyana kadar duraklıyorum. Kıyafetleri, yüzü ve örgülü saçları ince bir is tabakasıyla kaplanmıştı ve ben bir kısmını silmeye çalıştım. "İyi misin?

'I . . . Sanırım öyle,' diye cevap veriyor ve sonra dönüp beni sıkıca ve beklenmedik bir şekilde kucaklıyor. Şimdi onu kanlı canlı gördüğüm için daha önce tanıştığımızdan eminim. Neyse ki beni hatırlıyor gibi görünmüyor.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor.

"Geri çekil," diyorum ve sonra çekici sıska kollarımın izin verdiği kadar sert bir şekilde kapı koluna doğru sallıyorum. Parçalara ayrılıp düşmeden önce iki darbe daha alıyor. Diğer kolu yere itmek için elini delikten geçiriyor, sonra parmakları kenarı kavırıyor ve kapıyı bize doğru çekiyor. Kapı açılıyor ve şimdi o odadan çıkıp sahanlığa çıkıyoruz.

Onu kurtaracağım. İkimizi de kurtaracağım.

Etrafına bakıyor, sanki bir şeyler yeni fark ediyormuş gibi kafası karışmış. "Dışarı çıktıklarını gördüm," diye açıkladıktan sonra koluna girip benimle birlikte merdivenlerden inmesi için onu cesaretlendiriyorum. Ön kapıya doğru koşuyoruz ama annemler bizi içeri kilitlemişler. Aceleyle mutfığa giriyoruz ve arka kapıyı da kilitli buluyoruz. Birlikte bir yemek odası sandalyesini alıp ileri geri sallıyoruz, sonra bırakıp evin önündeki cumbalı pencereden içeri girerken yüzümüzü kapatıyoruz. Dikkatlice, önce çerçeveden tırmanıyor ve aşağıdaki çimenliğe atlıyor. Artık özgür.

'Acele et,' diye bağıyor ve ben çerçeveden dışarı fırlıyorum ve araba yolunda ilerliyoruz.

"Neredeyiz?" diye soruyor, ana caddede bir aşağı bir yukarı bakarak.

"Beni takip et, seni eve götüreceğim," diyorum ve ikimiz de bacaklarımızın bizi taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde köyün dışına ve ufka doğru koşuyoruz. Ancak yiyecek, su ve uyku eksikliği yüzünden kısa sürede bayılıyor ve köyümün eteklerinden ayrılırken tarlalarda tökezliyor.

"Annemi aramak istiyorum," diyor ve ben de onu geride bırakmamak için hızımı yavaşlatıyorum.

"Kasabaya varır varmaz bir telefon bulacağız. "Daha ne kadar var?"

"Şurayı görüyor musun?" Yüksek bir apartman bloğunu gösteriyorum. "Eminim orada bir tane bulacağız."

"Ama çok uzak."

Ben o dairelere ulaştıktan sonra nereye gidebileceğime dair hiçbir fikrim olmadan, o ise koparıldığı hayata geri dönmeye hazırlanırken, düşük bir tempoda devam ediyoruz. Umudumu ailesinin bana acımasına ve kızlarının hayatını kurtardığım için bana minnettar olup çatıları altında kalmama izin vermelerine ve sıradan bir ailede yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu deneyimleyebilmeme bağlıyorum. Okula gidebilir, daha fazla arkadaş edinebilir, korku içinde yaşamayı bırakabilir ve bir evde kalabilirim.

benimle konuşmayan. Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum.

Ancak bir sanayi sitesinin eteklerine ulaştığımızda ben de yorulmaya başlıyorum. Bacağıma giren bir kramp kaslarımı sıkıyor ama durmak istemiyorum. Ancak Precious devam edemiyor. Kaldırım kenarına oturup başını ellerinin arasına almadan önce hızı yürümeye kadar düşüyor. Bir dikişi var ve hasta hissettiğinden şikayet ediyor. Etrafımızda aşırı büyümüş çimlerden başka yeşillik yok. Etrafımızda ofisler, depolar, tır parkları, büyük araçlar için geniş yollar ve kapalı kapılar var. Cumartesi olduğu için trafik ya da işçi yok. Sadece biz varız. "Çok uzakta olduğunu sanmıyorum, söz veriyorum," diyorum.

"Dinlenmeye ihtiyacım var.

Devam etmek için ne kadar çaresiz olsam da onu yalnız bırakmam ve bırakmayacağım. Bu yüzden onunla birlikte bekliyorum, elini tutuyorum, endişeyle yolları tarıyorum.

Birden arkamızda bir araba sesi duyuyoruz, hızlandıkça motor sesi de artıyor. Ayağa kalkıyorum, kolundan çekiştiriyorum, kaçmaya hazırım, ailemin peşimizde olmasından korkuyorum. Ama yanlış renkteydi. Yanımızdan geçiyor, yolun biraz ilerisindeki keskin bir virajı dönerken lastikleri gıcırıyor.

"Neredeydin?" diye soruyor, hâlâ nefes almakta zorlanıyor. "Ne zaman? Düşümlenmiş baldır kasımı iterek cevap veriyorum. "O ilk gün, o odada benimle konuşurken?" "Yan odada," diye yalan söyledim.

Cevap vermeden önce düşünüyor. 'Kapının altından benimle konuşuyordun. Sahanlıkta olmalıydın. Yeterince hızlı bir şekilde başka bir yalan düşünemiyorum. "Orada ne yapıyordun?

"Birkaç dakikalığına dışarı çıkmama izin verdiler.

"Bacada tırmanmak için bir delik olduğunu nereden biliyordun?

"BEN, BEN ...

'Peki arka kapı neredeydi? Doğruca oraya koşun.'

Boğazım . Benim içimi gördü. "O evde yaşıyorsun, değil mi?

'I . . . '

"Bizi götüren kadın kimdi?

'Benim ... benim annem . . . ama açıklamama izin vermelisin.' "Hayır, , hayır... Gözleri korkudan kocaman olmuş. Ve olmadan

Bana bir açıklama getirme şansı vererek tekrar ayağa . Daha önce bana böylesine ihanetle bakan tek kişi, annemle babama arkadaşı Martin'i anlattıktan sonra George olmuştu. Kendimden nefret etmeye başladım.

Yenilenmiş bir enerji patlamasıyla Değerli yol boyunca koşmaya başladı, keskin bir virajı döndü ve görüş alanından çıktı. Peşinden koşuyorum, bacağıma giren kramp her hareketimde beni yakıyor ve çekiyor. Köşeyi döndüğümde onu tekrar görüyorum ve trafik ışıklarına yaklaşırken adını bağıriyorum.

"Beni yalnız bırakın!" diye başını çevirip bağıriyor. Ve bu mesafeden bile onun dehşetini hissedebiliyorum. Ailemi boyamak için kullandığı fırçayla beni de katrana buladı.

"Bekle, lütfen," diye bağıriyorum, ağrım artıyor. Kramp giderek kötüleşiyor ve hızımı yavaşlatıyor. Ona yetişemiyorum. Şimdi zihnim önümüzdeki birkaç günün nasıl , polisin beni nasıl arayacağını ve beni bulurlarsa nasıl hapse gireceğimi düşünüyor. "Lütfen bekleyin! Tekrar ediyorum ama sözlerim boşuna. Kaderim mühürlendi. Kızartma tavaından ateşe atladım.

"Hayır!" diye bağıriyor ve dönüp tekrar bana bakıyor. 'Sen çok kötü bir-'

Cümlesini bitirmiyor ve hızla gelen bir arabanın motor sesiyle başını çeviriyor. Dakikalar önce yanımızdan geçen araba bir tur daha atarken farlara yakalanmış bir tavşan gibi. Ancak bu sefer sürücü kontrolünü kaybetmiş gibi görünüyor çünkü araba dönerken kaldırıma çarpıyor ve sonra ona çarpıyor, onu kaputun üzerinden ve ön camdan fırlatacak kadar sert bir şekilde, bükülmüş uzuvlardan oluşan bir yığın halinde eşiğe düşmeden önce.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 48

MIA, 2019

Ne yapacağımı bilemiyorum. Bir elim Sonny'ye sıkıca yapışmış, diğeri Dave ve Debbie'nin garajındaki kullanılmayan yağ deposunun içindeki bavulun sapını tutuyor. Bu kesinlikle bir Portmanteau; sağ alt köşesinde kırmızı kabartmalı P logosu var ve tavan arasındakilerle aynı. Ve diğerlerinde olduğu gibi bu da bir çocuğun bedenine uyabilir. Bu nereden geldi? Dave'de ne halt var? Ama daha da önemlisi, içinde bir şey mi var?

Yine Mark'ı aramam gerektiğini biliyorum ama bir şey beni durduruyor. Bu sahneyi bir televizyon dizisinde izliyor , beni oynayan aktrise polisi araması ve oradan defolup gitmesi için bağıırırdım. Ama bu gerçek hayat ve eğer yanılıyorsam, bu evliliğimden geriye kalanları da öldürür. Güvenmediğim bir aileyle yaşamaktan ne kadar nefret etsem de, yetkilileri işin içine kattıktan sonra geri dönüşü yok. Onun yerine Finn'le iletişime geçsem bir faydası olur mu? Yoksa babası ve bunun ne anlama gelebileceği konusunda kafası kuma gömülü mü kalacak? Emin . Bildiğim tek şey, eğer bu garajdan ayrılırsam, döndüğümde o bavulun burada olmayacağı. Eşyaların bu odadan çabucak kaybolmak gibi bir huyu vardır.

Kararımı verdim. Kutudan bir battaniye çıkardım ve Sonny'yi üzerine yatırdım. Hoşnutsuzluğunu belli ediyor ama ağlamadan duruyor. Sonra bavulu çekiyorum, yeni onarılmış bileğimi sarsarken irkiliyorum, sonunda kurtuluyor. Ağır olduğu için

İçinde bir şey olduğunu biliyorum. Önüme koyuyorum, sonra yavaşça mandalları açıyorum. Bizim tavan arasında Finn'in açtığı gibi sert değiller. Bu daha yakın zamanda açılmış. Kalbim hızla çarpıyor ve kapağı yukarı çekerken gözlerimi kısarak en kötüsüne hazırlanıyorum.

Ama içinde, beni rahatlatacak şekilde, ceset yoktu. İçinde bir kısmı bulldog klipslerle birbirine tutturulmuş, bir kısmı da gevşek yapraklar halinde olan bir yığın evraktan başka bir şey yok. Yere çöküyorum, sırtımı duvara dayıyorum ve nabzımı yeniden kontrol etmeye çalışıyorum. Onlarca yıllık ithalat ve ihracat belgelerine, makbuzlara ve siparişlere daha yakından bakıyorum. Şirkete bağlı isimler Kenneth ve Moira Kilgour. Kim olduklarını hatırlamak sadece bir saniyemi alıyor - evimin eski sahipleri ve kırk yıldır kendi bahçelerine gömülü başsız cesetler. Dave tüm bunları ev üzerinde çalışırken mi ortaya çıkardı, yoksa yıllar önce süpürgelik tahtasına bir mesaj kazırken mi aldı? Bunların hiçbirisi mantıklı değil.

Faturalarda yazılı bir adres var: bir depo. O kadar eski ki, posta kodu sadece iki harf ve bir rakam içeriyor. Google sadece bölgeyi tanıyor ve Street View burayı hiç kaydetmiyor.

Bavulu dikkatlice paketliyorum ve hepsini tankın içine geri yerleştiriyorum. Dave buraya tekrar girdiğimi ya da ne bulduğumu bilmemeli. En azından henüz. Ben hazır olana kadar.

Hâlâ homurdanan Sonny'yi kucağıma alıp kapıya doğru ilerlemeye başladığımda, Dave'in ofis koltuğunun tekerleğinin altına sıkışmış, floresan pambesi bir kâğıt topu gözüme çarpıyor. Boş bir tel çöp sepetinin yanındaydı ve sanırım çöp kutusuna ulaşamaması fark edilmedi. Odada -bavul bir yana-başka hiçbir şey olmadığı için merakım daha da artıyor.

Aldım ve buruşturdum. Bu bir Post-it notu. Üzerinde birkaç kez karalanmış bir telefon numarası var. Ama kâğıdı ters çevirdiğimde anlayabiliyorum. Ayrıca CW harfleri de var.

Ararken numaramı saklıyorum ve üç kez çaldıktan sonra cevaplanıyor. "Sun on Sunday haber masası, ben Carole Watson," diyor kuzeydoğu aksanlı bir ses.

Telefonu hemen kapatıyorum, adını hemen tanıyorum, kocamın ilişkisini ortaya çıkaran gazetecinin adı. Başımı iki yana sallıyorum. Dave'in bu kadının numarasını yazmasından çıkarılacak tek bir anlam vardı. Onu aramıştı. Onun kaynağıydı.

Dave oğluna bunu yapabiliyorsa, başka neler yapabilir?

Doğru adreste olduğumu varsayıyorum. Ancak arabadan inip tepeden aşağıya baktığımda ağaçlarla çevrili binaların çatılarını seçebildim. Burayı bulmak için benim gibi gerçekten arıyor olmanız gerekir. Şu anda bile neden burada olduğumdan ya da ne bulmayı beklediğimden emin değilim.

Önümde gördüğüm şeyin fotoğrafını çekiyorum, sonra posta koduyla birlikte Lorna' gönderiyorum ve "Ne olur ne olmaz" diye bir mesaj yazıyorum. Her şeyi sonra açıklayacağım. Şu anda neyin peşinde olduğumu ona söylemek istemiyorum çünkü beni vazgeçirmeye çalışacak. Yine de şüphelerini arttırıyorum ve yine de beni hemen arıyor, ama aramayı reddediyorum.

Sonny iyi mi? Onun yerine Finn'e mesaj attım. Alışverişe çıktığımı sanıyor. Bir dakika sonra iki fotoğrafla cevap veriyor: Birinde oğlumuz pusetinde babasının tarlada atlara havuç yedirmesini dikkatle izliyor. İkincisi ise Finn'in göğsünde uyurken. Sanırım Finn, baba ve oğlunu bir arada görmenin duygusal çekiciliğini ortaya çıkarmak için kendisini bilerek resme dahil etti. Davetsiz bir an için Finn'in kızı ve Emma ile ne sıklıkla selfie çektiğini merak ediyorum. Acaba telefonunda bir yerlerde, üçünün birlikte çekilmiş fotoğraflarını içeren yanıltıcı başlıklı bir klasör mü var? Odaklanmam geri dönmeden önce bir kıskançlık krizi geliyor.

Tahta bir kapıya doğru ilerliyorum. Kilidi olmadığı için gıcırdayarak açılıyor ve dik bir toprak yoldan aşağı inmeye başlıyorum. Bu pompalarda eğimi aşmak kolay değil, çukurlar da öyle. İki kez tökezledim. Binalara yaklaştıkça içimdeki ses daha da ısrarla geri dönmem için yalvarıyor. Ancak başka bir ses -akıl sağlığım için bu işi sonuna kadar götürmem gerektiğini söyleyen ses- çok daha yüksek.

Tepenin dibinde sekiz bina sayıyorum, hepsi birbirinden ayrı ama boyut ve görünüm olarak aşağı yukarı eşit. Yaklaşık bir metre yüksekliğinde tuğla temeller ve Toblerone çubukları gibi şekillendirilmiş paslı, oluklu demir çatılara ulaşan çerçeveli pencerelerden oluşuyorlar. Buranın tamamlanmamış, onlarca yıllık bir sanayi sitesi olduğunu tahmin ediyorum. Binaların çoğu çatlamış pencereleri, eksik olukları ve içten dışa doğru büyüyen dev yapraklı otlarıyla harabeye dönmüş durumda. Hiçbirinin üzerinde numara ya da işaret yok.

Bir istisna var ve bulmak için geldiğim yerin orası olduğuna güveniyorum. Ayrıca hasarlı cam bölmeleri var ama gri bantla yamanmışlar. İçeriye bakıyorum ama her iki taraf da kirden geçilmiyor. Elimle silmem pek bir şey değiştirmiyor. Aşırı büyümüş çitler ve çalılar kesilerek kapıya ulaşmak için kaba bir yol açılmış. Kapı kilitli.

Bir adım geri çekilip mekanı inceledim. Acaba Debbie'nin bundan haberi var mı? Dave'in hesaplarından o sorumlu. Ancak bavulların ithalatıyla ilgili her şey bilerek ana dosya dolaplarının dışında tutulmuş ve saklanmıştı; bu yüzden ona şüpheyile yaklaşacağım. Süpürgelikteki yazının Dave'e ait olduğunu kesin bir dille reddetmesi bana onun da Finn kadar gözünü karartmış ya da saf olduğunu düşündürüyor.

Binanın diğer iki tarafı etrafından dolaşamayacak kadar büyümüştü, ancak dördüncü tarafa ulaştığımda bir ağacın dalının bir pencereden içeri girdiğini ve kısmen

camı kırmış. Dave bunu fark etmiş olamaz, yoksa muhtemelen tamir ederdi. Dikkatlice elimi camdaki delikten içeri soktum ve kolu aradım. Birkaç çekişten sonra, sarsılarak açıldı. Sıkışık bir durum ve kalbim küt küt atarken, bir masaya ulaşana kadar kendimi dikkatlice açık pencereden içeri itiyorum. Tamamen içeri girene kadar ellerimi ve karnımı kullanarak kendimi itiyorum, sonra ayaklarımı yere ulaşana kadar sallıyorum.

Burası loş ama kirli zemindeki soluk ve taze ayak izlerini fark etmeye yetecek kadar aydınlık. Masanın üzerinde giysiler, boş ispiroto şişeleri, ıslak mendil paketleri ve tiftik makaraları var. Binayı boydan boya geçen uzun bir raf sırası var. Ne olduğunu anlayamadığım için yaklaşıyorum. Bavul üstüne bavul dizilmiş, yan yana istiflenmiş ve her birinin arasında bir boşluk var.

Çoğu plastik örtü altında tutuluyor ve onlarca yıllık tozla ağırlaşmış durumda. Bunlardan en az yüz tane olmalı. Yavaşça ve tereddütle hareket ediyorum, bazı çarşafaları kaldırıyorum ve çok hızlı nefes aldığımda hapsiriyorum. Endişeyle elimi uzatıp bir tanesini alıyorum - rahatlıyorum, hafif. Her birinin üzerinde Portmanteau markasının kabartması var, kırmızı bir P. Sıranın sonuna ulaşp köşeyi dönerek ikinci bir koridora geçene kadar boş olduklarından emin olmak için rastgele kutuları almaya devam ediyorum.

Burası daha karanlık, bu yüzden rafları aydınlatmak için kullanıyorum. Bu bavullar açıkta ve birbirinden uzakta. Ve her birinin önünde küçük, düzgün bir yığın halinde istiflenmiş bir şey var. Bunlar çocuk kıyafetleri ve ayakkabıları. Birini elime alırken zorlukla yutkunuyorum. Hepsi tavan arasında gördüklerimiz gibi vakumla paketlenmiş. Vücudum kendi üzerine katlanmak istiyor çünkü bakmadan kutuların ne içerdiğini biliyorum.

Onları saydım. Toplamda kırk tane var. Sonlara doğru olanlar daha az tozlu, bu da daha yeni olduklarını gösteriyor. Buradan gitmeliyim ama bunu sonuna kadar götürmeliyim. Uzanıyorum

bir bavulu kapmak ve yere çekmek için dışarı çıktı. Ağır bir valiz ve mandalları açıldığında kendimi tanık olacağım şeye hazırlıyorum.

"Bence bunu yapmamalısın," diye bir ses geliyor arkamdan.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 49

DAVE

Mia tiz bir çığlık atar ve hızla döner. Ancak dengesini kaybeder ve bacakları yeni doğmuş bir kuzununki gibi altına kıvrılır. Telefonu elinden düşüyor ama feneri hâlâ parlak ve yanına düştüğü yerden yüzüne parlıyor. Bunun ona nasıl görüneceğini düşünmeye vakit bulamadan, ayağa kalkmasına yardım etmek için elimi uzatıyorum. Ama tabii ki donup kalıyor ve elimi tutmak yerine geriye doğru kaçıyor. Bu kasvetli binada bile gözleri benden duyduğu korkuyu açıkça yansıtıyor. Sonra sanki bir kaçış yolu arıyormuş gibi odanın içinde geziniyorlar. Ona hiçbir kaçış yolu olmadığını söyleyebilirim; burası bina yönetmelikleri birden fazla giriş ve çıkış gerektirmeden önce inşa edilmiş. Onu köşeye sıkıştırdığımı söyleyebilirim, ama onu zaten korkuttuğumdan daha fazla korkutmak istemiyorum. Mecbur kalmadıkça.

Ağzını açıyor, sonra aynı hızla kapatıyor ve kelimeleri bulana kadar bu eylemi birkaç kez tekrarlıyor. Kelimeler kısa ve keskin patlamalar halinde çıkıyor.

"Çantaların içinde ne var?" diye soruyor. "Sanırım bunun cevabını biliyorsun.

"Ama onlardan çok var. Bu sefer hiçbir şey söylemedim. Bunun ne anlama geldiğini anladığında, tahmin edilebileceği gibi dehşete kapılıyor. "Hepsi çocuk mu?" diye soruyor. Yine sessiz kalıyorum. 'Bu ne kadar zamandır böyle? ?'

"Hatırlamak istemediğim kadar uzun yıllar. "Neden?

"Bu benim açıklayabileceğim ya da sizin anlayabileceğiniz bir şey değil.

Ya Debbie? O biliyor mu?' Başımı sallıyorum. 'Peki ya tavan arasındaki cesetler? O cinayetlere karışmak için çok gençsin.

Bir zil sesi duyulur - telefonudur, bir mesaj almıştır.

'Yerde bana doğru kaydır,' diyorum.

Parmakları aletin etrafını sarıyor ama aleti kafama fırlatmasını engelleyemeyecek kadar hızlı. Raflardan birine çarpması için tam zamanında hareket ettim ve o saniye içinde ayağa kalkıp koridorda koşmaya başladı. Nereye gittiğini bilmiyordu, ben de üçüncü bir koridor boyunca ilerleyip önünü kestim. Kolunu tutuyorum ama o da karşılık veriyor, vahşi bir kedi gibi beni ısırtıyor, tırmalıyor ve pençeliyor. Ona zarar vermek istemiyorum, gerçekten istemiyorum, ama başka bir yol göremiyorum, bu yüzden kalan azıcık gücümü kullanarak yüzüne sertçe vuruyorum. Dengesini ikinci kez kaybediyor ama bu sefer düşerken başının arkasını bir rafa çarpıyor ve yere yığılıyor, gözleri yuvarlanıyor ve sonra kapanıyor.

Yüksek sesle küfredip yanına çöküyorum, kolumu başının altına koyuyorum ve adını tekrar tekrar söylüyorum. Kolum nemleniyor ve ona baktığımda başının arkasındaki bir yaradan kan aktığını fark ediyorum. Onu durdurmak için tişörtten başka bir şeyim yok. Onu çıkardım ve kompres olarak kullandım. "Yüce Tanrım! Ortaya çıkan acıya karşı bağıríyorum karnıma saplandı. O kadar keskin ki Mia'nın beni bıçaklamadığına kendimi ikna etmek için aşağıya bakmam gerekiyor. İki büküm olup yerde yuvarlanmak istiyorum, çünkü bu daha önce hiç olmadığı kadar kötü. Bunun yerine, sancı azalana kadar dayanabildiğim kadar dayanıyorum ve kendimi tekrar ayağa kaldırıyorum.

Debbie bir keresinde bana Mia'nın bu aileyi yiyip bitiren bir kanser gibi olduğunu düşündüğünü açıkça söylemişti. Ancak kanser olan Mia değil. Geri kalanımız öyleyiz. Ve hepimiz teker teker bu kıztan bir ısırık aldık. Ama bugün kanserin en büyük ısırığı alma sırası bende.

Beni kurtaran tek şey, onun daha fazla acı çekmesini izlemek zorunda kalmayacak olmam.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 50

MIA

Başım dönüyor. Başımın arkası çarpıyor. Ne oldu da böyle hissediyorum? Gözlerimi kırıştıyorum, gözlerimi kısıyorum ve çevremdeki her şeyi hızlı bir trenin çarpma şiddetiyle hatırlıyorum. Her şeyi bir anda hatırlıyorum.

Bir anda yerde dik oturuyorum ama ayağa kalkamıyorum çünkü bileklerimi bir bankın ayağına bağlayan bir şey var. Başıma sarılmış bir tür kompresin farkındayım. Çekiştirmek için uzanabiliyorum. Kumaşı vücut kokusu ve ucuz tıraş losyonu kokuyor.

Ancak o zaman Dave'i görüyorum.

Soğuk terler döküyorum ve şimdi nabzımın her iki şakağımda zonkladığını hissediyorum, baş ağrım artıyor. Masanın yanındaki sandalyede otururken onu bir aşağı bir yukarı süzüyorum. Yüzü, sessizce bir şeylere dokunduğu telefonu tarafından hafifçe aydınlatılıyor. Göğsü çıplak ve ne kadar iskelet gibi beni şaşırtıyor. Çelik başlıklı iş botlarının dilleri gevşekçe sarkıyor. Bağcıkları çıkarmış ve beni sabitlemek için kullanmış. Beni neden hâlâ öldürmediğini merak ediyorum.

"Başın nasıl?" diye soruyor, başını kaldırmadan. Onun çoklu bir katil olduğunu bilmeseydim, gerçekten endişelendiğine inanabilirdim. Telefonun ekranını masanın üzerine bırakıyor ve elinde bir şeyle bana yaklaşıyor. Ürküyorum, ancak bir şey olduğunu fark ettiğimde omuzlarımı biraz gevşetiyorum.

bir kutu gibi. "Üzgünüm, su yok, elimde sadece bu var. Kokusundan bira olduğunu tahmin ediyorum. Başımı salladım ve o da aldı.

Etrafıma bakıp olası bir kaçış yolu arıyorum. Önümde girdiğim pencere var. Çok yakın ama kendimi nasıl kurtarabileceğimi bilmiyorum. Birden mide bulantısı beni ele geçiriyor. Sağa dönüyorum ve kendimi yerde ve kot pantolonumun paçasında buluyorum. Dave masadan eski bir gazete alıyor ve yaptığı pisliği örtüyor. Sonra gazetenin bir parçasıyla bacağımdaki kusmuğu siliyor. Çok nazik, şaşırtıcı derecede. Sonra bunu yaparken gözlerimin içine bakıyor, bir kedi yavrusunu okşar gibi beni okşuyor ve daha yakına eğiliyor. Kısa, keskin nefeslerle ondan geri çekiliyorum, bunu nereye götürebileceğinden korkuyorum. Kendini kontrol edip geri çekilerek sandalyesine dönerken beni okumuş gibi görünüyor.

Üzerimde bu kadar kontrol sahibi olması beni korkutuyor ve hayal kırıklığına uğrattıyor. Sonny ve Finn'in yüzleri aklıma geliyor ve ağlamak istiyorum çünkü onları bir daha görüp göremeyeceğimi bilmiyorum. Bebeğimle ilgili yaptığım o kadar çok hata var ki - bende bir sorun olduğunu bildiğim halde yardım almamak, gerçeği bulma onun iyiliğinin önüne koymak - ve şimdi bunların hiçbirini ona telafi ihtimalim var. Hayal gücüm acımasız bir oyun oynuyor ve ölümümün sonrasına ileri sarıyor ve Finn ile Emma'nın oğlum ve kızlarıyla mutlu aileler olarak oynadıklarını düşündüğümde tekrar hasta olmak istiyorum.

Sonra korkum yerini öfkeye bırakıyor. Kendimi bu duruma soktuğum için kızgınım ama beni esir tutan adama daha çok öfkeliyim. Hayatım bu depoda sona erecek; son dinlenme yerim bir rafın üzerindeki bir bavul olacak. Bu yüzden eğer burada öleceksem, bunu onun için kolaylaştırmayacağıma yemin ediyorum. Son nefesim bir çığlık olacak.

"Beni neden hâlâ öldürmedin?" diye soruyorum. "Yoksa sadece çocukları mı öldürüyorsun?"

"Olan her şey için üzgün olduğumu bilmeni istiyorum," diyor ve sonra yüzünü buruşturup karnını tutuyor.

Konservesinden uzun bir yudum alıyor. "Böyle olmaması gerekiyordu," diye devam ediyor. Derin bir nefes alır ve iç çekerek bırakır. "Gurur duymadığım pek çok şey yaptım.

Yine yüzü kızarıyor. Sorunu her neyse giderek artıyor. Saklamaya çalışmak için bana sırtını dönüyor ama yine karnını tuttuğunu biliyorum.

"Onları nasıl seçtin? Devam ediyorum, ama o hiçbir şey söylemiyor. 'Onları nasıl öldürdün? Acı çektiler mi? Acı çektiler mi? Bu yüzden mi yaptın? Önce onlara kötü davrandın mı?'

"Kapa çeneni!" diye bağılıyor. 'Tabii ki yapmadım! Bunu bir çocuğa asla yapmam.

"Ama sen birini öldürürdün.

"Senin gibi benimle ilgilenen bir ailem olmadı Mia.

'Pek çok insan yapmaz. Ama sizin yaptığınızı yapmaya devam .

Kutuyu boşalttıktan sonra masanın çekmecesinden bir tane daha çıkarıyor ve halkalı çekmeceyi açıyor.

Neden, Dave? Bana nedenini söyle? Anlamama yardım et.'

Başını sallıyor. Bilmek istediğim o kadar çok şey var ki ama bana anlatmaya istekli görüldüğü o kadar az şey var ki. Masanın üzerinde ve altında özenle istiflenmiş çok sayıda boş teneke kutuya ve sandalyenin yanındaki zeminde çok sayıda ayak izine dikkat ediyorum. 'Buraya çok geliyorsun, değil mi? Neden?

"Düşünmek için.

"Ne hakkında?"

"Her şeyi.

'Cesetlerini neden burada tutuyorsunuz? Neden onları ailelerinin bulabileceği bir yere bırakmıyorsunuz?

'Ebeveynler her zaman çocuklarını hak etmezler'

Bir huff . "Bu senin bir karar değil.

'Birisi benimkiyle kalmamam gerektiğini fark etseydi, tüm hayatım çok farklı olabilirdi. Bugün bulunduğumuz yerde olmazdık.

"Lütfen Dave, bu kadar "vay başıma gelenler" yeter. Anlıyorum. Finn bana onların keş olduğunu ve senin kendi kendini yetiştirdiğini söyledi. Oğlunun kendisi hakkında böyle bir şeyi itiraf etmesine şaşırılmış gibi kaşlarını kaldırdı. "Sende olmayan bir şeye sahip oldukları için bu çocukları kıskanıyor muydun?"

Başını iki yana sallıyor. 'Hepimiz hayal kırıklığına uğradık,' diyor. "Kim tarafından?"

"Önemsemesi gerekenler tarafından."

"Precious Johnson'a ne oldu?"

"Kıymetlim," diye tekrarlıyor ve sanki parlak genç sınıf arkadaşının yüzünü hayal ediyormuş gibi keder kaplıyor içini. Eli tekrar karnına gider. Sanki rahatsız edici bir anı her yüzeye çıktığında, fiziksel bir acıya dönüşüyor. Dave cebinden bir şey çıkarır, elinde tutar ve ona bakar. Uzun bir süre kendini kaybediyor. Sonunda bunun Abigail Douglas'ın cenazesinden ve onun da ceketimin içinde bıraktığım yerden almış olması gereken fotoğraf olduğunu görüyorum.

"İnsanlar kendi seçtikleri bir zamana geri dönebilselerdi her şeyi nasıl farklı yapacaklarından bahsederler" diye devam ediyor. 'Ama ben ikinci seferde daha iyisini yapabileceğimden emin değilim. Kaderimizde kim olmak varsa oyuz. Hangi kararı verirsem vereyim ya da hangi yolu izlersem izleyeyim, kendimi şu anda burada bulacaktım.'

"Benimle ne yapacaksınız?" Kendime rağmen sesim kırılıyor. "Sanırım eve gitmeme izin vermeyeceksin."

Elindeki kutunun içindekileri bitiriyor, diğerleriyle birlikte düzgünce istifliyor ve parmaklarını ağzının önünde bir çan kulesi gibi şekillendiriyor.

"Özür dilerim Mia, gerçekten özür dilerim," diyor tekrar ayağa kalkmadan önce. Bana yaklaşıyor ama bu sefer ışık gümüş bir bıçağı yakalıyor. Garajının duvarındaki av bıçağı olduğunu anladım.

Sanırım bu kadar.

Bacaklarımı tekmelemek için kullanıyorum, onu bir yerden yakalamaya çalışıyorum. Ama hastalıklı görünümüne rağmen, el işçiliğiyle geçen bir hayat onu güçlü kılmış. Üzerime atlıyor, bacaklarımı kendi sıkıştırıyor. Kulağıma doğru eğilip bir an duraksadığında nefesindeki içki kokusunu alıyorum. Sonra bıçağı alıp bileğime doğru hamle yapıyor.

Elimi raflara bağlayan bağcıklardan birini kesti. Şimdi masaya dönüyor ama ayakta duruyor.

Bana nasıl bir tuzak kuruyor? Diğer bağcığı çözmek için uzanıyorum ama tek elimle çözemeyeceğim kadar sıkı. Ona bakıyorum, kafam her zamankinden daha karışık.

"Yüzyılın başında doktorların vicdan azabının fiziksel rahatsızlıklarla kendini gösterebileceğine inandıklarını biliyor muydunuz?" diye soruyor. 'Bugün bile bunun tamamen doğru olmadığı kanıtlanmış değil. Midemin içinde yumruk büyüklüğünde bir acı ve pişmanlık var ve bu beni yavaş yavaş öldüren fiziksel bir kansere dönüştü.

Bu beni şaşırttı. İlk tepkim üzgün olduğumu söylemek oldu ama eski Dave'e de aynı şeyi söyleyeceğimi fark edince kendimi durdurdum. Bu Dave'i tanımıyorum. Bu Dave sempatiyi hak etmiyor.

"Öleceğinizi ilk öğrendiğinizde, "Neden ben?" diye merak ediyorsunuz" diye devam ediyor. "Sonra vicdanınız size onlarca yıllık vicdan azabıyla ne kadar ağırlaşmasına izin verdiğinizi hatırlatır ve "Neden ben değil?" diye düşünürsünüz." Mia, bilmeni isterim ki iyi bir adam olmaya çalıştım, gerçekten çalıştım. Sevdiğim bir aileye bakarak normal bir hayat yaşamaya çalıştım. Debbie'nin hep istediği bebeği doğurmasına izin verdim, böylece hak ettiği sonsuza dek mutlu yaşama kavuşacaktı. Ama bu yeterli olmadı. Bir koca ve baba olarak başarısız oldum çünkü karım ya da oğlum gibi değilim. Bu yüzden tek yol bu. Beni anlıyor musun?"

Bilmece gibi konuşuyor. Dave'in ağladığını fark ediyorum ve şimdi ben de ağlıyorum. "Anladığımı sanmıyorum," diyorum.

Sanki onu alacağıma güveniyormuş gibi neredeyse hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

'Bir insanın ölümü başka bir insanın yeniden doğuşu anlamına gelebilir,' diye devam ediyor. 'Finn ve Debbie'nin yeniden başlayabilmesinin tek yolu bu. Debbie benim her şeyim oldu. O beni kurtardı ve şimdi ben de aynısını onun için yapmalıyım. Lütfen onlara yaptıklarım için üzgün olduğumu söyleyin.

Dave telefonumu aldı ve yerde bana doğru kaydıldı. Bacaklarımda duruyor. 'Yardım çağır,' diyor. 'En yakın istasyonun insanları buraya getirmesi yaklaşık on beş dakika sürer.

Sonra bıçağı alıp boynuna dayamasını ve gözlerini kapatmasını çaresizce izliyorum.

"Hayır," diye soluk soluğa kaldım, hem şaşırmış hem de sersemlemiştim.

Üç derin nefesten sonra, bıçağı derisine saplamak için iki elini kullanırken uluyor ve hızlı bir hareketle kendi boğazını kesiyor.

BÖLÜM 51

OTUZ DOKUZ YIL ÖNCE

Perişan haldedir ve hıçkırıkları ve nefes alma çabaları arasında sözlerini anlamak zordur.

'Seni anlayamıyorum,' diyorum. "Daha yavaş konuş.

Yüzü kar gibi solgun. "Onu öldürdüm. Onu öldürdüm. Onu öldürdüm,' diye tekrar tekrar söylüyor. İkimiz de Precious'un cesedinin yanında diz çökmüş, yaşam belirtisi arıyoruz. Kolları düzensiz açılarla çıkıntı yapıyor ve başının arkasından kan akıyor. Kanamayı durdurmak için avucumun içini kullanıyorum. Tenimde şaşırtıcı derecede sıcak ve içimde bir şeylerin karıncalanmasına neden oluyor.

İki, belki de üç saniye boyunca gözlerini kocaman açıyor ve önce ona bakıyor. Sonra bir şey söylemek ister gibi dudakları aralanıyor. Ama her şey aynı anda kapanıyor ve bu şekilde kalıyorlar.

Bize yardım edebilecek bir yetişkin bulabilir miyim diye etrafa bakıyorum ama hafta sonu olduğu için sanayi sitesi terk edilmiş durumda. Şu anda burada sadece üçümüz varız: ben, o ve onu bu şekilde bırakan kişi. Birkaç metre ötede, birkaç dakika önce kontrolünü kaybedip ona çarpan ve onu kaputun üzerinden ön cama ve karmakarışık bir yığın halinde refüje iten araba duruyor. Araba çığlık atarak durdu ve dört kapı birden açıldı. Beş kişi arabadan çıktı ve dördü farklı yönlere doğru koşmaya başladı. Direksiyonda olan beşinci kişi burada benimle kalıyor.

"Özür dilerim," diyor hala ağlayarak. 'Kaldırıma çarptığımda arabayı sabit tutamadım. Çok geç olana kadar onu göremedim.

"Ambulansa ihtiyacı var," diye cevap verdim. "Yardım çağırmalısın.

Başını bir o yana bir bu çeviriyor. "Nasıl?

'Buralarda bir yerde bir telefon kulübesi olmalı.

Git bul, ben onunla kalacağım.'

"Tamam, geri döneceğim, söz veriyorum," diyor ve ben ona inanıyorum. "Özür dilerim.

O koşup gözden kaybolurken ben de dönüp arkadaşına bakıyorum. Bu şekilde bırakılması sadece onun suçu değil, benim de suçum. Ben olmasaydım, burada bu kadar yaralı yatıyor olmazdı. Ama o zaman, hayatta da olmazdı.

İlk defa birinin ölümünü izliyorum. Bu beni korkutmalı, onu yere seren kişi kadar paniğe kapılmalıyım ama öyle değil. Garip bir şekilde sakınım ve hastalık derecesinde meraklıyım. Annemle babam o odada çocuklarla oynamaktan bıktıklarında böyle mi hissediyorlar?

Elim hâlâ başının arkasına kenetlenmişken, hiçbir uyarı olmadan gözleri tekrar açılıyor ve acı dolu bir çığlık atıyor. "Lütfen sakın ol," diye yalvarıyorum. 'Biri yardım getirmeye gitti. Ambulans birazdan burada olur.

Precious'un yüz ifadesi nefretten başka bir şey içermiyor. Kızardığımı hissediyorum, sanki yüzüm yanıyor ve utancımı örten deriyi yırtmak istiyorum. "Sen," diye fısıldamayı başarıyor soluklarının arasında. "Senin ne olduğunu biliyorum.

"Ben senin arkadaşınım," diye cevap verdim. "Ben de senin gibi bir çocuğum.

Ama ikna edici değilim. İçinden yeni bir acı patlaması geçerken yüzü buruşuyor. "Sen de onlardan birisin!" diye haykırıyor.

'Yaptıkları benim suçum değil' diyorum. Ama bazen öyle olduğunu biliyorum.

"Herkese senin kötü olduğunu söyleyeceğim.

Beni gerçekte olduğum gibi göremediği için üzülen bir adım geri çekiliyorum. Ellerimin tersiyle gözlerimi siliyorum.

"Lütfen yapma," diye yalvarıyorum. Hayalini kurduğum her şey bir anda buharlaşıyor - ailesinin Precious'un hayatını kurtardığı için minnettarlığı, beni yanlarında kalmaya davet etmeleri, okula gitmem, daha fazla arkadaş edinmem, artık korku içinde yaşamamam - hepsi göz açıp kapayıncaya kadar yok oluyor.

Ayağa kalkıyorum ve kanı elime, parmak uçlarıma ve kotuma damlıyor. Onun üzerinde duruyorum. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum," diye hatırlatıyorum ona. "Seni kurtarmak istedim.

Anlamasını sağlamaya çalıştım ama dinlemek istemiyor. Ve şimdi delikanlı döndüğünde ve ambulans geldiğinde ne olacağından korkuyorum. O eve geri dönemem ve hapse giremem, bu yüzden kaçıktan başka çarem yok. Önümdeki patikada aceleyle ilerliyorum, nereden olduğumdan ve bir sonraki adımda nereye gideceğimden emin değilim. Hiçbir yol işareti yok, sadece büyük depolar, uzaklara doğru ilerleyen elektrik direkleri ve park etmiş kamyonlar var. Bu gri, beton labirentte sonsuza kadar sıkışıp kalabileceğime inanmaya başlıyorum. Precious herkese kim olduğumu söylediğinde gönderileceğim hapisane kadar kötü.

İşte tam o anda, en umutsuz olduğum anda, bir ışık üzerimde parlıyor ve beni yolumda durduruyor. Gökyüzüne bakıyorum, bulutlarda bir çatlak bulan güneşten gözlerim kamaşıyor. Bu bir işaret, sorunlarıma bir cevap. Kıymetli'yi ve kendimi kurtarmanın bir yolu var. Herkese uyan tek bir çözüm. Yaşadığım onca şeyden sonra mutluluğu hak ediyorum. Buna borçluyum. Değerli'nin hayatımın geri kalanını benden çalmasına izin veremem.

Arkamı dönüp ona doğru ilerliyorum ve bir kenara atılmış kırık bir paletten bir tahta parçası alıyorum. Ona ulaştığımda, tahtayı üzerime kaldırıyorum ve bir an bekliyorum, ona fikrini değiştirmesi ve bana sırrımı saklayacağını ve gerçekten arkadaş olduğumuzu söylemesi için son bir şans veriyorum. Onun yerine çılgılık atıyor.

Sonra özür diledim ve kendini koruyamadan ona vurdum, bir kez, iki kez ve sonra bir şey çatlayana kadar üçüncü kez. Onu öldürdüm. Ve bunu yaparak ikimizi de kurtardım. Beni ifşa olmaktan kurtardım, böylece devam edebilir ve istediğim kişi olabilirdim.

ve Abigail ölürken hayatta kalmanın suçluluğundan kurtulacak. Bir daha asla fiziksel acı ya da zihinsel ıstırap hissetmeyecek, bilinen ya da bilinmeyen şeylerden asla korkmayacak. Onu kendinden kurtardım. Onu kurtardım.

Başının yan tarafındaki ayrı bir yaradan taze kan sızmaya başladığında silahımı bir çitin üzerinden arkamdaki çöp yığınının atıyorum. Artık nefes alıp almadığını kontrol etmek için dikkatle dinliyorum.

Yolculuğumuzun bu şekilde bitmesini istemezdim ama yapılması gereken doğru şey buydu. Tekrar onun yanına diz çöktüm ve kan başının etrafında bir hale oluşturdu. Çok sakın ve çok ama çok güzel görünüyor. Bu sahnenin her santimetrekaresini alıyorum, çerçeveleyorum ve hafızama kaydediyorum. Kanının sıcaklığını tekrar hissetmek için parmaklarımı açıyorum ama arabanın sürücüsü yüzü kızarmış ve hırıltılı bir şekilde yeniden ortaya çıkınca parmaklarımı hızla geri çekiyorum.

"Öldü mü?" diye kaçırıyor.

"Sanırım," diye
yanıtlıyorum.

Pantolonunun önü kararıyor ve anlıyorum ki yaptığını düşündüğü şeyden o kadar korkmuş ki altına kaçırmış. Onun için üzülüyorum. Aynı zamanda bu durumu kontrol altına almam gerektiğinin de farkındayım. "Ambulans çağırdın mı?" diye soruyorum ve o da başını sallıyor. "O zaman buradan gitmeliyiz. Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Ama arkadaşını öldürdüm.

'O artık benim arkadaşım değil,' diyorum. 'Eğer şimdi gitmezsek, tutuklanacaksın. Araba çalıntı mı?' Başını sallıyor. 'Yani seni cinayetin yanı sıra bununla da suçlayacaklar. Hayatının geri kalanını hapiste mi geçirmek istiyorsun?

Başını sallıyor.

"O zaman buradan gitmemiz gerek. Adın ne?" 'Dave,'
diyor.

"Ben Debbie," diye teklif ettim. Sonra kolundan tutup onu Precious'tan uzaklaştırıyorum. Şimdi o ve ben birlikte koşuyoruz. Nereye, henüz bilmiyorum. Ama Dave'le kendimi şimdiden güvende hissediyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HABER , *ANGLIA FREE PRESS* YAZAN

EMMA LOUISE BUNTING

İngiltere'nin en üretken çocuk katili olarak tanımlanan adamın cenazesi özel bir törenle defnedildi.

Bir polis sözcüsü, kırk yıl boyunca en az kırk çocuğun ölümüne neden olduğunu itiraf eden 55 yaşındaki David Hunter'ın dün yakıldığını doğruladı. Ailesinin cenazeye katılmadığı düşünülüyor.

Soruşturma devam ederken, Hunter'ın deposunda bulunan ve bavullara saklanmış kırk çocuk cesedinden otuz ikisinin kimliği tespit edildi.

Geçen hafta yapılan bir soruşturmaya göre, işlediği suçları ortaya çıkaran gelini 32 yaşındaki Mia Hunter ile girdiği bir çatışma sırasında canına kıydı. Boynundaki ana arterleri kesmek için bir av bıçağı kullanmış.

Hunter'ın ölümcül bir kansere yakalandığına inandığı yaygın bir şekilde rapor edilmiştir,

bir OTOPSi ortaya çıktı onun durum
için olmak tedavi edilebilir bir mide
ülseri.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 52

MIA, BEŞ AY SONRA, 2020

Dışarıdaki kaldırımdan Debbie'nin evine yaklaşırken derin bir nefes alıyorum. Bunca ay uzak kaldıktan sonra, burayı görmek bile beni endişelendiriyor. Orada geçirdiğim tek bir zevkli anı bile hatırlayamıyorum. Böylesine kötülük yapabilecek biri olan Dave'le aynı çatı altında yaşadığımı bilmek, oradan duyduğum tiksintiyi daha da yoğunlaştırıyor.

Polis ona anahtarları geri verdikten sonra Debbie'nin buraya nasıl döndüğünü bilmiyorum. O eve bir daha asla adımımı atmazdım. Finn'e Sonny'nin ziyareti konusunda isteksiz olduğumu söyledim. Ama o bana, polis olay yeri inceleme ekibinin o evi ve bahçeyi incelemek için harcadığı beş ay boyunca hiçbir ceset bulamadıklarını ve kırk kurbandan herhangi birinin orada bulunduğuna dair en ufak bir kanıt olmadığını duruyor. Yine de bu beni huzursuz ediyor.

Yeni kapılar takıldığından beri araba yolunu göremiyorsunuz. Ancak bu açıdan alttaki çakılları ve kanunsuzların Dave'in minibüsünü ateşe verdiği yerdeki soluk yanık izlerini hala görebiliyorsunuz.

Debbie'yle son kez gözümün önünde kendini öldürdükten iki gün sonra karakolda yüz yüze geldik. Engelli bir kadına göre şaşırtıcı derecede çevikti ve memurlar onu sürükleyip bir hücreye götürene kadar bastonuyla beni tekmeleyip dövdü.

"Onu öldürdün!" diye bağırdı. 'Onu öldürdün! Katil orospu!'

Müfettiş Mark Goodwin daha sonra bana kadına fiili bedensel zarar vermekten dava açmak isteyip istemediğimi sordu ama ben reddettim. Kadından ne kadar nefret etsem de Debbie'nin Dave'in ölümü için suçlayacak birine ihtiyacı vardı ve suçlu asla o olmayacaktı. Aradan beş ay geçti ama benim hakkımdaki düşünceleri değişmedi. Her zaman benim hatam olacak. Tüm o çocuk cinayetlerini alenen itiraf etmektense kendini öldürdüğü gerçeği gözünden kaçtı.

Sonny kendi kendine konuşuyor ve ben araba koltuğunu taşırken dış çıkaran bebekler için tasarlanmış kauçuk bir zürafayı çiğniyor. Bir yaşında ve artık hayatının büyük bir bölümünü anne ve babasından ayrı, bizimle birlikte geçirdi ve bu beni üzse de en iyisinin bu olduğunu biliyorum. Finn ve ben artık birlikte çalışmıyoruz. Noel Günü'nü Sonny'nin hatırı için birlikte geçirerek birkaç saatliğine mutlu bir aile olmaya çalıştık ama o da geçtikten sonra yeni rutinimize geri döndük.

Buradayım, Finn'e mesaj atıyorum ve birkaç dakika sonra yeni kapılar kayarak açılıyor ve Finn ortaya çıkıyor, bize ulaşana kadar garaj yolunda ilerliyor. Arabadan çıktım ve Sonny'nin çantasını aldım. İçinde bebek bezleri ve yedek kıyafetler gibi şeylerin yanı sıra yiyeceği de var.

Bir an kendimi Londra'da barda ilk tanıştığımız geceki gibi Finn'i süzerken buluyorum. Tanrım, yakışıklı görünüyor. O zamanlar Emma ile bir ilişkisi vardı ve anlaşıldığı kadarıyla bu ilişki hiç bitmemişti. Şimdi resmi olarak tekrar birlikteler. Birkaç haftadır onunla ve kızlarıyla birlikte yaşıyor, sessizce tahmin ettiğim ama geldiğinde yine de dışlara bir tekme gibi hissettiren bir uzlaşma. Uzun bakışlarımı yakaladı.

"İyi misin?" diye sorar.

Bakışlarımı geri çekiyorum ve başımı sallıyorum. "Bir saat önce bezini değiştirdim, öğle ve akşam yemekleri mavi Tupperware kaplarında ve kreşe başlamadan önce sabah uykusunu azaltmaya çalışıyorum. O yüzden çok uzun süre uyumasına izin vermeyin.

"Onu ne zaman ?

"Bu hafta yeni mesaimi başlıyorum, eğer trenler çalışıyorsa akşam 5.45 gibi. Ona bir zeytin dalı uzattım. "İstersen kalıp onu yıkayabilirsin?"

"Çok isterdim ama bu sefer yapamam," diyor, ben de bunu "Diğer ailemle ilgili taahhütlerim var," diye tercüme ediyorum. Bazen bize yaptıkları için ondan hala nefret ediyorum, bazen de tüm bu olanlardan sonra o aileden kurtulduğum için kendimi dünyanın en şanslı kadını gibi hissediyorum.

"Chloe nasıl? diye soruyorum. "İyi," diyor.

"Peki ya Emma?"

"Destekleyici davranıyor.

Bu, Dave'in intiharının ardından olmak için mücadele bir şeydi ve Finn ile ayrılmamızın büyük bir parçasıydı. Kocamın babası olsa ve Finn acı çekse bile, bu kadar çok çocuğu öldüren bir adamın ölümü için üzgünmüş gibi davranamazdım. Bu imkânsızdı ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Debbie'ye ne dersin?"

"Mücadele ediyor," diyor, 'ama kendine yardım etmek için pek bir şey yapmıyor. Ebeveynlerin ne kadar inatçı olabileceğini bilirsiniz.

Biliyorum, çünkü benimkilerle yaşamaya geri döndüm ve Noel günü öğleden sonrası hariç, Finn'in kapının eşiğinden adım atmasına izin vermeyi kesinlikle reddediyorlar. Dave'in ölümünden bir gün sonra nihayet İngiltere'ye döndüler. Ve bu çok da erken olmadı. Hepimizin kalması için buradan birkaç mil uzakta, Debbie'yle karşılaşmayacağım kadar uzak ama Sonny'nin babasını görebileceği kadar yakın bir ev kiralamak için hemen harekete geçtiler. Otuzlu yaşlarımda başımı sokacak bir çatı için anne ve babama güvenen tek bir ebeveyn olacağımı bir an bile düşünmemiştim ama zarlar böyle geldi. Bu konuda üzülüyorum çünkü sonsuza kadar böyle olmayacak. Ve dürüst olmak gerekirse, ebeveynlik yapmaktan keyif alıyorum.

"Sanırım Debbie hâlâ her şey için beni suçluyor. O Converse'ine bakarken ben de onun yatak odasının penceresine bakıyorum. Sanırım onları doğum günün için almıştım. Aslında giydiklerinin çoğunu sana ben almıştım. Acaba Emma bunu biliyor mu?"

Sonunda başını sallar.

"Sence de haksızlık etmiyor mu?"

Yine kabul etti. Sessizce, beni ona karşı ne kadar savunmaya çalıştığını ya da o önlük iplerine her zamanki gibi sıkı sıkıya bağlı kalıp kalmadığını merak ediyorum.

Sonunda, 'Babamın yaptığı şey için sen suçlanamazsın,' dedi.

Peki siz nasıl başa çıkıyorsunuz?

"Biliyorsun," diyor ama ben bilmiyorum. Olayın hemen sonrasında beri Dave hakkında pek konuşmadık. Ama Finn'in her şeyi nasıl karşıladığını hâlâ önemsiyorum. Oğluna uzanıp başını öpüyor ve konuşmamızı etkili bir şekilde kapatıyor.

Gitmeden önce 'Bana bir söz ver' dedim. "Beni anlayan birinden yardım alacağına söz ver."

"Sonny doğduğunda bunu yaptığını hatırlamıyorum. Ama sonunda yaptım. birine ihtiyacın var, Yaşadıklarınızla başa çıkmanıza yardımcı olabilecek nitelikli biri."

"Babası seri çocuk katili olan çok fazla terapist olduğunu sanmıyorum," diye kestirip atıyor.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Omuz silkiyor. Emma var, o anlıyor. Bunun kasıtlı mı yoksa kazara mı olduğunu bilmiyorum. Her iki durumda da morarıyor ama eskisi kadar değil. "Peki ya sen? Hâlâ bir terapistte gidiyor musun?"

Başımı sallıyorum. Ona başka kime güvendiğimi söylemedim.

Vedalaştık ve arabama geri döndüm. Sonny'nin sırt çantasını omzuna atıp onu eve doğru taşımamı izliyorum. Ve kapılar kapanırken, bir şeyin farkına vardım. Ne zaman yollarımız ayrılrsa, ben

genellikle kaybettiklerimiz için bir iki damla gözyaşı dökeriz.
Ama bugün öyle değil. Bugün garip bir şekilde iyimserim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 53

DEBBIE

Şuna bakın, sanki ağzında tereyağı erimeyecekmiş gibi utanmadan oğlumla flört ediyor. Saçlarıyla oynamasından ve Finn konuşurken başını eğip tüm dikkatini ona vermesinden onu geri istediğini anlayabiliyorum. O kadar yüzsüzce cilve yapıyor ki midem bulanıyor. Orada donu ayak bileklerinde de durabilirdi. Bir azmiyle oyalanıyor. Tek umudum Finn'in onun yüzünü görecektir kadar güçlü olması.

Kocamla paylaştığım yatak odasında hareketsiz duruyorum, ahşap panjurların arkasına saklanıp onu izliyorum. Burada tek başıma uyumaya dayanamıyorum, bu yüzden çoğu gece boş odalardan birinde kalıyorum. Burada bir rafta Dave ve benim birlikte çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafımız var, düğün günümüze ait tek fotoğraf ve büyükannemle büyükbabama ait sahip olduğum tek fotoğraf. Onu alıp duvara fırlatmak istiyorum. Bunun yerine, hasta bedenimin izin verdiği ölçüde yumruklarımı sıkıyor ve yalnız olmama rağmen avazım çıktığı kadar bağırma isteğini bastırıyorum. Kocama karşı hislerim günden güne değişiyor. Çoğunlukla onun için acı çekiyorum ama şu anda beni terk ettiği için ondan nefret ediyorum.

Mia'yı kolayca öldürebilecekken neden kendini öldürdü? Bu soruyu kendime sormadan duramıyorum. Sadece onun ve benim varlığından haberdar olduğumuz bir depoda tutuluyordu. Cesedinin bulunması pek olası değildi. yanına kâr kalabilirdi. Peki neden kendi hayatını onunkine feda etti?

Ne düşünüyordu? Her zaman söylediği gibi beni korumak için mi ölmüştü, yoksa bu şekilde beni durmaya mı zorluyordu? Son öldürdüğüm kişi iki yıl önce tarladaki o çocuktan ama faaliyetlerim artık tartışılmadığı için Dave bunu bilmiyordu. Mia'yı kurtarmaya ve beni korumaya çalışırken her şeyi mahvetti.

Ölümünden sonra aylarca, kalmak zorunda bırakıldığım oda kahvaltı oteldeki odada volta , son anlarını ve Mia'nın onu bu kadar uç noktalara sürüklemek için ona neler söylemiş olabileceğini hayal etmeye çalıştım. Polis ifadesini tekrar tekrar okudum ve tek kelimesine bile inanmadım. Bu kanser saçmalığı sadece depoda gerçekte neler olduğunu gizlemek için yalan söylemeye ne kadar istekli olduğunu kanıtlıyor. Ama bilmemek beni yiyip bitiriyor. Ona bunu soramam çünkü birincisi, yalan söyler ve ikincisi, onunla aynı odada bulunmayı bile göze alamam. Eğer olsaydım, yaptıkları için onu kendi ellerimle öldürmenin bir yolunu bulurdum.

Ne kadar denesem de Dave'in birlikte olduğumuz son gününü hayal edemiyorum. Giydiği kıyafetleri, bana veda öpücüğünü verip vermediğini, kahvaltıda ne yediğini ya da sohbetimizi hatırlayamıyorum. Onu çerçeveleme ve istediğim zaman ona geri dönme fırsatım olmadı. Evet, birlikte onlarca yıl geçirdik ama hiçbir noktada onu bir ana ya da bir yere bağlamadım. Beni bundan mahrum bıraktığı için de Mia'dan nefret ediyorum.

Telefonu cebimden çıkarıyorum ve Dave'in ölümünden birkaç dakika önce bana gönderdiği son mesaja bakıyorum. Disleksik hatalarıyla dolu bu mesajı neden gönderdiğini biliyorum. Bunun polis tarafından ortaya çıkarılacağını ve dolayısıyla beni soruşturmadan aklamaya yardımcı olacağını biliyordu. Neden tekrar okumam gerektiğini bilmiyorum, çünkü ezbere biliyorum.

***My darrling Debbie. I am so sorrey. I never meant to hurt any one.
But now lm left with no choice. lv spent my life looking after you so
let me do this 1 last thingg too protect you and my Finns. Pleese
forgive me. Dx***

Keşke Dave, Mia olmadan dünyamızın nasıl olabileceğini hayal edecek gücü kendinde bulabilseydi. Ama o benden daha kırılıyordu. Ailemin kurbanları tavan arasında bulunduktan sonra, polisin benimle bir bağlantıyı ortaya çıkaracağından korkmaya devam etti. Daha çok içti, daha az yedi ve kilosu düştü. Ancak, onunla yüzleşmektense görmezden gelmek daha kolaydı. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Keşke zamanı geri alabilseydim.

Arada sırada, dışarıda, Mia'nın kafası yukarı doğru eğiliyor. Önce başka bir gazetecinin drone'unu gördüğünü sanıyorum, sonra onu izlediğimi hissettiği için bana doğru baktığını fark ediyorum. Aslında onu Finn'le görmemi istediğinden eminim, küçük sürtük.

Mia sonunda arabasına dönüyor ve uzaklaşıyor. Şu anda hızla giden bir kamyonun ona çarpması için neler vermezdim. Aylardır yüz yüze gelmemiş olabiliriz ama onu hâlâ gözümün önünde tutuyorum. Fark ettiğinden daha sık.

Finn beni Dave'in intiharının onun suçu olmadığına ikna etmeye çalışıyor ama ben bunu asla görmeyeceğim. Mia dul kaldım, evimden her çıktığımda kötüleniyorum; Dave'in minibüsü garaj yolumuzda yakıldı; MND'm artık o kadar kötü ki dengemi kaybedip düşürme korkusu olmadan torunlarımdan birini bile kucağıma alamıyorum. Yıkanmak ve giyinmek giderek daha uzun zamanımı alıyor ve bacaklarımdaki sürekli ağrı sırtımdaki kaslara da yayılıyor. Uzmanım, hareket kabiliyetimin azalmasını muhtemelen stresin tetiklediğini kabul ediyor.

Tüm bunların suçlusu Mia.

Geçen yaz onu ve Sonny'yi çimenlikte izlediğimi hatırlıyorum; Sonny henüz birkaç haftalıktı ve bir şemsiyenin gölgesindeki ekose piknik battaniyesinin üzerinde uzanıyordu. Mia'nın bileği hâlâ alçıdaydı. O zaman bile sadece ebeveynlik oynuyordu. Onu besliyor ve altını değiştiriyordu, ancak bir annenin bebeğine olan sevgisini ortaya koyan küçük, sözsüz eylemlerden - yanaklarını okşamak, burunlarını ovma, ayak parmaklarıyla oynamak - hiçbirisi yoktu. Bir Antarktika kadar soğuktu ve hâlâ da öyle.

Kış. Sonny'ye baktığımda sadece Finn'in yüz hatlarını için Tanrı'ya şükrediyorum. Eğer ona benzeseydi, gerçekten de onun yanında olmak için çok mücadele ederdim. Sonny'nin ilk Noel'ini onunla geçiremedim bile çünkü ailesinin evinde geçirmeleri için ısrar etti. Ve onlar çocuğu çok az tanıyorlardı!

Finn'in sevmediğı o dedektif, garajdaki kutular da dahil olmak üzere polisin el koyduğu kanıtların geri getirilmesini isteyip istemediğimi sordu. Dahili güvenlik kameraları Mia'nın ilk ziyaretini kaydettikten sonra Dave'in suçlayıcı her şeyi ortadan kaldırıp yok ettiğini bilmiyorlar.

Mia bir yanlış algıdan diğerine savruluyordu. Sudan zarar görmüş eski okul kitaplarından oluşan bir kutuyu karıştırdı, en üstteki iki tanesi Dave'e aitti ama geri kalanlar büyükbabamın ailemin evinden getirdiğı benim kitaplarımdı. Mia, selin kitaplarımda üzerindeki isimleri sildiğini bilmediğı için hepsini Dave'in sanmıştı. Sonra da bu hatadan yola çıkarak, Dave'in el yazısının süpürgeliğe kazınmış olanla eşleştiiğine kendini ikna etmişti, oysa benimkiydi. Dave gibi disleksik olmasam da, babamın evde verdiğı eğitim el yazısı gibi temel konulardan çok sanata odaklanıyordu.

Keşke bunu yaptığımı hatırlasaydım, belki de bunların hiçbirisi olmazdı. Ama o iki gün içinde o kadar çok şey oldu ki - annem ve babamın beni öldüreceğini düşünmek, Precious'u kurtarmak, onu öldürdüğümü düşünmek, Dave ile tanışmak ve büyükannem ve büyükbabamla hayatıma yeniden başlamak - unutmüş olmam şaşırtıcı değil.

Ancak Dave'in nihai çöküşü, petrol tankında saklı olan bir bavul dolusu faturayı unutması oldu. Onları yok etseydi Mia depoyu asla keşfedemeyecekti. Sonunda hepimiz hatalarımızın hesabını öyle ya da böyle veririz.

Finn bana Mia'nın ruh sağlığının iyiye gittiğini söyledi. Doğum sonrası depresyonu için bir terapistle görüşüyormuş ve kendisine ayrıca Post-

Travmatik Stres Bozukluğu, ünlülerin kötü davranışları için suçladıkları şu moda hastalık. Oğlumu ve aptal psikiyatristini kandırabilir ama beni kandıramaz. Neyin peşinde olduğu çok açık. Öldürebileceğini bilmek için akrep tarafından sokulmaya gerek yok. Sempatı kazanmak için şartlar uyduruyor.

Emma ve oğlum her zaman çok daha doğal bir uyum içinde oldular. Ama bu şekilde kalmaları için benim yardımına ihtiyaçları olacak. Finn'i kendisinden daha iyi tanıyorum ve bir şeye kalbini ve ruhunu koymadığını anlayabiliyorum. Korkarım ki Emma'yla sadece hareketleri yapıyor. Sabırlı olması ve onlara zaman tanıması gerekiyor ve sonunda benim ne yaptığımı görecektir. Uyumlu, sadık ve kolay şekillendirilebilir biri. İlişkiler çok daha zayıf temeller üzerine kurulmuştur.

Küçük Chloe hayatına aniden girmemi hiç sorgulamadı ve buna kolaylıkla uyum sağladı. Ancak birbirimize yabancı olduğumuzun farkındayım. Birbirimizin hayatının dört yılını kaçırdık ve bu zamanı nasıl telafi edebileceğimizi bilmiyorum.

Ön kapının açılmasından gelen bir hava akımı ensemeye değiyor ve bir an için bunun Dave'in nefesi olduğunu hayal ediyorum. Sonra kollarını belime doladığını, dudaklarını hafifçe kulağıma bastırıldığını, beni sevdiğini ve her şeye rağmen iyi bir insan olduğumu söylediğini hissediyorum. Bugün ona karşı duyduğum öfke yavaş yavaş buharlaşmaya başlıyor. Ama yarın geri döneceğini biliyorum. Her zaman olduğu gibi.

Sonny'nin kahkahası evin içinde yankılanıyor ve yüzüme nadir bir gülümseme getiriyor. Yatak odasından çıkıyorum ve planlanmamış bir şekilde ortaya çıktığı koşullar göz önüne alındığında ona sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu kendime hatırlatıyorum.

Tek pişmanlığım - George'un kaybolmasına yol açan olaylara neden olmak bir yana - Mia'nın merdivenini sallayarak Finn'i o bavulları açmaya teşvik etmekten alıkoymaktı. Onların bulunması herkes için olduğu kadar benim için de sürpriz oldu ve paniğe kapıldım.

O evin açık artırmaya çıkarıldığını ilk öğrendiğimde, onu satın almamız gerektiğini biliyordum. Finn'in oranın bir süredir benim evim olduğundan haberi yoktu. Planımıza göre Dave evi yenileyecek ve biz de kârlı bir şekilde satacaktık. Ve çatısı altında kalan sırları bulduğumuzda ortadan kaldırabilirdik. Ancak Mia burayı kendisi ve Finn için istediğine dair yaygara koparınca, satın almalarına izin vermekten başka çaremiz kalmadı. En azından Dave'in proje yöneticiliğiyle evi yakından takip edebiliyorduk. Ancak tavan arasındaki gizli oda hakkında hiçbir fikrim yoktu. İçerideki bavulları gördüğümde, ne içerdikleri çok açıktı.

Mia ve Finn orada olmasaydı Dave'i uyarabilirdim ve onları başka bir yere taşıyabilirdik. Ama oradaydılar ve ben panikledim. Merdiveni sallamak sadece Mia'yı korkutup aşağı inmesini sağlayacaktı ama onun yerine dengesini kaybedip düştü.

Ailemin geri kalanını kurtarmak için Sonny'ye zarar verseydim kendimi affeder miydim? Bunu kendime çok sordum ve cevabım hep aynı oldu: evet. O zamanlar o sadece ultrason ekranındaki bulanık, pikseli bir hücre kümesiydi, bir kağıt parçasındaki bir çıktı. Onu kucağıma almamış, gözyaşlarını silmemiş, kişiliğinin gelişimini izlememiş ya da onu sevmek için büyümemiştim. Artık o yaşayan, nefes alan bir insan olduğuna göre, onu korumak için gereken her şeyi yapacağım. Finn'e yaptığım gibi.

Ne olursa olsun. Bu da onu Mia'dan kurtarmak demek. Sevdiğim başka birini benden almasına izin vermeyeceğim.

AMAZON PRIME BELGESELİ / *MARRIED A SERIAL KILLER*'DAN ALINMIŞTIR. PSİKOLOG EMILY DICKS İLE YAPILAN RÖPORTAJDAN

Bu korkunç hikayede hepimizin unuttuğu bir kurban var: Debbie Hunter. Kırk yıldan uzun süredir sevdiği adam kendi canına kıydığında, onu dünya basınının ve sosyal medyanın kınamasına terk etti. Kendisinin ya da oğulları Finn'in onun mirasından kurtulması pek mümkün görünmüyor. Ancak asıl utanç verici olan, onunla aynı çatı altında yaşayan bu kadının - bu trajik karakterin - onun neler yapabileceğini görememiş olmasıdır.

Sanırım folie à deux psikolojik durumundan muzdarip olabilir. Bu, çok yakın duygusal bağları olan insanların paylaştığı bir psikozdur. Sanrısız inançların bir kişiden diğerine aktarılmasını sağlar. Dave, çok genç ve etkilenmeye açık bir yaşta tanıştığı bu saf kadını normal bir çift olduklarına inandırmak için onun iplerini çekmeye başladı. Ve onun itaatkârlığı, adamın kontrol arzusunu besliyordu. Yapmak istediği tek şey - Dave'in onu eğittiği tek şey - Dave'i desteklemektir.

kendi işini kurmak gibi girişimlerde bulundu. Her ne kadar hesaplarından sorumlu olsa da, ilçe dışında görüşmeler söylediği sözleşmelerden hiçbirini neden kazanamadığını ve aslında çocukları kaçırap öldürdüğünü sorgulamadı. Onun gezilerini kabul etti çünkü adam onu şüpheli olmaması konusunda eğitmişti.

Bu davranışın iyi bilinen bir örneği Dr. Harold Shipman ve eşi Primrose'un davasında görülebilir. Primrose, kocası ya da onun karıştığı iki yüz ölümle ilgili olumsuz hiçbir şeye inanmayı kararlılıkla reddetmiştir.

Debbie o zamandan beri merhum kocasının suçunu kabul ettiğini iddia etmektedir, ancak Bayan Shipman gibi o da hayatını kocasının kusurlarını göremeyerek geçirmiştir. Debbie'nin bu kavrama sözde hizmet ediyor olması daha muhtemeldir. Yine de ona acınması gerektiğine inanıyorum, aşağılanması değil.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 54

FINN

Annem, Sonny ile peek-a-boo oynadığımı duyunca aşağı iniyor. Şimdiden burada olmasına şaşırmış gibi davranıyor ve beni dışarıda Mia'yla konuşurken izlememiş gibi yapıyor. Ona bu konuda seslenmiyorum çünkü Mia'dan her bahsettiğimde ateş etmeye hazır dolu bir silah gibi davranıyor. Annem istediğini almış ve ben tekrar Emma'yla birlikte olmuş olsam da, Mia ve benim birbirimize geri dönmemizden hâlâ endişe duyuyor. Eminim bu yüzden Emma'yla bir bebek daha yapmayı düşünmemiz gerektiğini ima edip duruyor ve Mia'yla yasal olarak ne zaman ayrılmayı planladığımızı soruyor.

Sonny ninesini gördüğünde yine kıkırdıyor ve tombul kollarını çılgınca çırpıyor. Ninesinin morali bozulduğunda onu neşelendirebilen tek kişi o ve son zamanlarda bu çok sık oluyor. Onu suçlayamam. Tüm hayatı paramparça olmuş ve sevdiği tek erkeği kaybetmiş. Ve bunların hiçbirisi Mia'nın suçu olmasa da, ailemiz onun yaptıkları yüzünden dağıldı.

Onu hâlâ seviyor olsam da, keşke işleri oluruna bıraksaydı. Mia müdahale etmeseydi, benim hâlâ bir babam, Sonny'nin de bir dedesi olurdu ve ülkenin en nefret edilen ailesi olmazdık. Ama annemin aksine, olanların üzerinde fazla durmuyorum. Babam kendi kararlarını verdi ve Mia'yı suçlamak hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Bu yüzden ilerlemek için her şeyi unuttum.

Anneme Sonny'yi kucağına almak isteyip istemediğini sorduğumda başını sallıyor. Sanırım bunun nedeni MND'sinin oldukça kötü olması.

Bugün. Gücünü kaybediyor ve bu da onu utandırıyor. Artık sopa olmadan evin bir ucundan diğer ucuna yürüyemiyor ve bazen kelimeleri geveliyor. Düzgün beslenemediği için kalem gibi zayıf ve çok az güneş ışığı aldığı için de solgun. Tek yaptığı evde oturmak, televizyona boş boş bakmak ama televizyondaki hiçbir şeye dikkatini vermemek. Gözümün önünde ölüyor, bu evin bir tutsağı.

En son dışarı çıktığında, bir grup insan koridorda ona meyve fırlatmaya ve 'çocuk katili' diye bağırmaya başlayınca onu Tesco'dan kurtarmak zorunda kaldım. Ayrıca bankada ve trafik ışıklarında bekleyen arabasında da tacize uğradı. Gitmemesi için yalvarmama rağmen, babamın kamuya açık soruşturmasına katılmakta ısrar etti ve ölen çocukların akrabalarından oluşan öfkeli bir kalabalık merdivenlerde ona bağırdı. Gönderdiği mesajların çoğu bile nefret mektubu.

"Aç mısın, bebeğim? Annem Sonny'ye sorar.

Mia'nın çantasının en büyük cebinin fermuarını açıyorum ve Mia'nın yaptığı yiyecekleri çıkarmaya başlıyorum.

Annem, "Onun işlenmiş saçmalıklarını yemiyor," diye burnunu çekiyor ve onu mama sandalyesine oturttukten sonra buzdolabına gidiyor, küçük bir porsiyon ev yapımı tavuk güveci çıkarıyor, mikrodalgada ısıtıyor, sonra mutfak masasında ona katılıyor ve yemeği kaşığına doldurmasına yardım ediyor.

Daha önce Mia bana nasıl olduğumu sordu ve onun gibi konuşabileceğim profesyonel birini bulmamı önerdi. Ona Emma'nın yanımda olduğunu söyledim ama bu yarı doğru çünkü hayatımın ne hale geldiğini onunla konuşamam. Bildiğim ama kimseye anlatamadığım şeyler var. Emma'ya yüklemeye başlamak da adil olmaz. Dave Hunter'ın oğluyla birlikte yaşadığı için zaten suçlu. Okuldaki kızların çoğu onu dışladı ve Chloe artık doğum günü partilerine davet edilmiyor. Beş yaşına yeni girdi ve bize sürekli dedesinin öldüğünden emin olup olmadığımızı soruyor çünkü sınıfındaki bir kız onun eskiden çocukları yediğini söylemiş. Bu

Ne kadar korktuğunu duymak kalbimi kırıyor. En azından Sonny bizim ne kadar dışlanmış olduğumuzu bilemeyecek kadar genç.

Yalan söylemeyeceğim - Mia'yı deli gibi özlüyorum. Ama ilişkimiz şu anda olduğu gibi ve ikimiz de birlikte kalmamız için çok fazla şey olduğu konusunda hemfikirdik. Kendi başıma hareket etmekte zorlandığım için, etrafımda tanıdık birilerinin olmasına ihtiyaç duyduğum için Emma'ya geri döndüm. Onu kullandığım için bencil bir piçim ama belki o da benimle aynı şeyi yapıyordur. Belki de kendini bütün hissetmek için bir çiftin yarısı olmaya ihtiyacı vardır. Ya da belki beni o kadar çok seviyor ki yaptığım her şeyi görmezden geliyor. Bir gün bu teoriyi test etmek zorunda kalabilirim.

Babama yönelik suçlamalar uluslararası bir haber haline geldiğinden beri dikkat çekmemeye çalıştım ama paparazziler kapınızın önünde kamp kurmuşken ya da çalışırken fotoğraflarınızı çekerken bu çok zor. Sözleşmelerimin yarısını kaybettim ve bir süreliğine çalışmak için Suudi Arabistan'a gitmeyi düşünüyorum. Bir arkadaşımın arkadaşı bana yeni bir otel kompleksinde iş bulabileceğini söylüyor. Annemi ya da çocuklarımı bırakmak istemiyorum ama seçeneklerim azalıyor.

Sonny'ye bakıyorum ve merak ediyorum, eğer işi kabul etseydim, altı ay boyunca onsuz kalabilir miydim? O kadar mutlu ve kaygısız ki, annemin güveç kalıntıları parmaklarının arasına yayılmış ve yüzüne bulaşmış bir şekilde oturuyor. Anlayacak yaşa geldiğinde ona büyükbabası hakkında ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ama ben bir şey söylemezsem, başkası söyleyecek.

Tek istediğim onun mümkün olduğunca uzun süre masumiyetinin tadını çıkarabilmesi ve çocukluğunun bozulmaması. Onun da benim gibi büyümesini istemiyorum.

BÖLÜM 55

MIA

Ben geldiğimde DS Mark Goodwin bahçe merkezinin kafesindeki bir masada beni bekliyordu bile. Bugün izinli olduğu için beyaz bir tişört, gri kapüşonlu bir sweatshirt, dar siyah bir kot pantolon ve bir çift Adidas spor ayakkabı giymiş. İyi görünüyor. Her buluşmamızda sivil kıyafetler giymesi beni hep şaşırtıyor. Çocukken hafta sonu bir öğretmenle karşılaşmak gibi. İşlerinin ve üniformalarının ötesinde bir hayatları olduğunu unutuyorsunuz.

"Hey," diye başlıyor gülümseyerek ve ayağa kalkıyor. Birbirimizin yanağına bir öpücük konduruyoruz ve ben onu içime çekiyorum. Finn kendini Lynx'in vücut spreyine bir ergen gibi. Ama Mark bir kolonya adamı ve tıraş losyonundaki sedir ağacı ve adaçayı notalarını hemen seçiyorum. Ve bir an için geri çekilmeye isteksizim.

"Özür dilerim, geciktim" diyorum ve beni oturmaya davet etmek için elini uzatıyor. Masada bir demlik çay, iki fincan ve bir sürahi süt var. Ayrıca tatlıya düşkün olduğumu hatırladığı için bize birkaç tane de kraker almış. Gururum okşandı.

"Bugün Sonny yok mu?" diye soruyor ikimize de birer fincan doldururken. Ellerini fark ettim. Finn'in işi nedeniyle elleri sert ve nasırlı, tırnakları da her zaman kirli. Mark'ınkiler temiz ve bir an için benimkilerin üzerine bastırıldığında ne kadar pürüzsüz olduklarını hissetmek istiyorum.

"Büyükannesi ve büyükbabasıyla birlikte," diyorum.

"Ah, onu tekrar görmeyi dört gözle bekliyordum. Ayaklarının dibinde duran bir postacı çantasını açıyor ve masaya doğru kaydırıyor. "Özel bir şey değil," diyor yüzü kızararak. "Oyuncak bir traktör çünkü geçen sefer bana traktörleri ne kadar sevdiğini söylemiştin.

"Çok .

Mark'ın nasıl olup da hâlâ bekâr olduğunu merak ederken içimde sessizce ve hiç de hoş olmayan bir şeyler fokurduyor. Buluşmalarımızı ona itiraf ettiğimde Lorna da aynı şeyi düşündü. Mark açıkça ilgilendiği için harekete geçmem gerektiğini söylüyor. Cazip geliyor ama eski bir şeyin - yani Finn'in - sistemimi tamamen terk ettiğinden emin olmadan yeni bir şeye atlayamam. Yine de kesinlikle doğru yönde ilerliyorum.

"Sonny seninle değilken garip hissediyor musun?" diye devam ediyor. 'Oğlumu uzun hafta sonları yanımda tuttuktan sonra annesine geri götürdüğümde nasıl hissettiğimi biliyorum. Onu gerçekten özliyorum.

'Alışmaya başlıyorum. Artık bir yaşında, bu yüzden onu her zaman yanımda tutamıyorum, özellikle de haftada iki kez Londra'da çalışmaya başladığım için.

Anlayışla başını sallıyor. "Birkaç yıl önce sırf deneyim kazanmak için Met'e transfer olmayı düşündüm. Ama her gün işe gidip gelmek istemedim ve orada düzgün bir yerde yaşamak maaşımı aşıyor.

"Bu kadar özlediğimi fark etmemiştim," diye itiraf ediyorum. 'Ama eskisinden çok farklı. Arkadaşlarımdan çoğu hala bekar ve sanırım artık ben de bekar olsam da, eve dönmem gereken bir Sonny var. Ve geceleri dışarı çıkıp içmek ve yabancıların bakışlarına maruz kalmak gibi bir arzum yok.

"Bu hala devam ediyor mu?

Evet, burada bile. Dört masa arkanızda sürekli bize doğru bakan yaşlı bir kadın var. Şu anda da öyle yapıyor. Ona bakıyorum, sonra elimi sallıyorum. Yanakları kızarıyor ve bakışlarını kupasına doğru çeviriyor. 'Bu

Sonsuza kadar böyle kalmayacağına eminim. Dave'in cenazesi ve soruşturma bittiğine göre, insanlar kim olduğumu unutmaya başlamadan önce kamu soruşturmasını aradan çıkarmamız gerekiyor. Ya da unutmasalar bile en azından beni etrafta görmeye alışmalılar.

"Bu sağlıklı bir tutum.

"İnanın bana, bu noktaya gelebilmek için çok terapi gördüm. Beni öldüreceğini düşündüğümde tek düşünebildiğim oğlumu bir daha asla görememektir. Ve kendime, eğer bir mucize olur da hayatta kalırsam, daha iyi bir anne olacağıma dair söz verdim. Dave'e teşekkür etmem gereken tek bir şey var, o da doğum sonrası depresyonumu sahiplenmemi sağladığı için. Ama itiraf etmeliyim ki TSSB teşhisi beni şaşırttı. Ancak son on iki aydan sonra sanırım mantıklı geliyor.

"Sen harika bir ebeveynsin.

Bunu duymak güzel bir şey ve krakerlerimizi açıp onlardan parçalar koparıyoruz. Lorna ve sızlanmalarımı dinlemek için para alan danışmanım dışında Mark, söylenmek, ağlamak ya da birilerine hayatımın bu hale gelmesinin ne kadar adaletsiz olduğunu söylemek istediğimde konuşabildiğim tek insan. Ve kendimi yavaş yavaş toparladıkça, muhtaç anlarım giderek azalıyor.

Ayrıca aramızda her ne oluyorsa ikimizden birinin diğerine itiraf ettiğinden daha fazlası olduğunu düşünüyorum. Onun özel numarasından WhatsApplaşıyoruz ve bazen annemler ve Sonny uyurken, yatmadan önce bir süre FaceTime yapıyoruz. Bu konuda cinsel bir şey yok ama aklımdan geçmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Ve son zamanlarda aklımdan çok geçti. Henüz çizgiyi aşmadık ama her buluşmamızda o çizgi biraz daha silikleşiyor.

Mark mükemmel bir adam gibi görünüyor ama kendimi tutuyorum. Finn için de aynı şeyi düşünmüştüm, belki de kendi yargılarıma güvenemiyorum. Bugün, çay bardaklarımızı masaya her koyduğumuzda, parmak uçlarımız

Sonunda buluşana kadar birbirlerine biraz daha yaklaşırlar. Ve orada kalırlar.

Konuşmayı Mark'ın hayatına getiriyorum. Geçen hafta sonu Pennines'de dağ bisikleti yapıyordu ve haftanın geri kalanında kk oğlu yanında kalacaktı. Bir keresinde bana bu yılın başlarında babasını, geriye kalan tek ebeveynini kanserden kaybettiğini söylemişti. Ve itiraf etmekten utanıyorum ki ilk tepkim sessiz bir minnettarlık oldu, çünkü eğer o ve ben daha ileri gidersek, daha fazla deli kayıvalideyle uğraşmak zorunda kalmayacaktım. Bu bencilce düşünce aynı zamanda yükümü tamamen atmadan önce yapmam gereken ne kadar çok iş olduğunu hatırlatıyor.

"Seninle konuşmam gereken bir şey var," diyor Mark, gözleri l gibi gözlerimin içine bakarak. Kalbim genç bir kızinki gibi çırpınıyor. Bana düzgün bir teklifi mi edecek?

"Tamam... Cevap veriyorum.

"Kayınpederiniz hakkındaki soruşturmayla ilgili.

Oh, sanırım. Bu bana umutlanmayı öğretecek. 'İtirafında bir şey var ki ve bu beni rahatsız ediyor.

"Hangi kısmı?

"Aslında hepsi. Eğer size söyledikleri doğruysa - ki sizden hiç şüphe etmiyorum - yaptıklarını itiraf ettiği tek bir an bile yok.

Çantasından polis ifademin bir kopyasını çıkardı. Koltuğuma geri bzldm. Bugün bu yüzden mi buradayız, iş için mi?

"Anlamıyorum," diye cevap verdim. "Deponun her yerinde onun DNA'sını buldunuz.

"Ama bavullarda, giysilerde ya da içinde bulundukları çantalarda değil. Hepsi silinip temizlenmişti; daha yeni kurbanların üzerinde bile parmak izi, lif ya da DNA yoktu. İfadenize göre Hunter şöyle demiş: "Olan her şey için zgn olduğumu bilmenizi istiyorum. Böyle olmaması gerekiyordu. Gurur duymadığım pek çok şey yaptım." Bu doğru mu?"

"Hı-hı.

"Ama tam olarak ne için üzgün olduğunu söylemedi?"

"Mark, bu çok açık. Kırk cesetten bahsediyordu.

O depoda. Peki ya Debbie'ye attığı intihar mesajı?

'Tekrar ediyorum, hiçbir zaman suç teşkil eden bir eylemde bulunduğunu kabul etmedi. Neden çocukları hedef aldığını, onları istismar edip etmediğini sorduğunuzda tedirgin olduğunu ve size "asla bir çocuğa zarar vermeyeceğini" söylediğini söylediniz.

Tüylerim diken diken oldu. "Benden şüphe ediyormuşsun gibi konuşuyorsun. 'Hayır, hiç de değil. Onlarca yıl boyunca bundan paçayı kurtardı. İşte

Görgü tanığı yoktu, eşkali yoktu, arabasının plakası bildirilmemişti, çocukların her biri göz göre göre kaçırılmış olmasına rağmen bir kez bile güvenlik kamerasına yakalanmamıştı. İzlerini çok iyi gizledi. Peki neden cesetleri, bavulları ve kıyafetleri temizledi de depoyu temizlemedi? Belki de itirafının aslında bir itiraf olmadığı düşüncesi beni rahatsız ediyor.

"O zaman neydi?

'Bir dikkat dağıtma. Bizi gerçekte olanlardan uzaklaştırmaya çalışıyor olabilir mi?

"Bu görüşü başka kim paylaşıyor?

'Endişelerimi henüz kimseye dile getirmedim. Ama konuyla ilgili olabilecek başka bir şey söylemediğinden emin misiniz?

Kollarımı kavuşturuyorum. "Eminim. Orada, o odada onunla yalnızdım. Yüzünün her yerinde suçluluk duygusu vardı. Ayrıntılara girmemiş ya da tüm sorularıma cevap vermemiş olabilir, ama kendi tarzında, kendini öldürmeden önce göğsünden çıkarmak istediği şeyler vardı. Eğer orada olsaydınız, ne demek istediğimi çok iyi anlardınız.

'Tekrar düşünün, geçmişini düşünün. Bir kelime, bir cümle, sıradan bir şey, sonradan aklınıza gelen ve o anda bahsetmeye değer bulmadığınız bir şey.

"Hiçbir şey yok.

"Gözlerinizi kapatın, belki de kendinizi o depoya geri götürmeye çalışın.

'Hayır Mark, istemiyorum' diyorum, sabırsızlığım artıyor. 'Bunu polis ifadem için yaptım ve terapi için tekrar yaptım ve Dave'in gözümün önünde kendi boğazını kestiğini hayal edebildiğimde bunu kendi başıma kaç kez yaptığımı bilemezsin. Bu yüzden, lanet olası bir bahçe merkezinin çay salonundayken bağlı olduğumu ve düzinelerce ölü çocukla çevrili olduğumu düşünmek istemiyorsam beni affedin.

Çok ileri gittiğini biliyor. "Özür dilerim," der. "Seni üzmem istememiştim.

Evet, öyle. Patronlarınız dosyayı kapatmışken ve soruşturma Dave'in bir seri katil olduğuna karar vermişken, bu sizi neden ikna etmeye yetmiyor? Onun geçmişini daha önce araştırmadığın için kendini suçlu falan mı hissediyorsun? Bütün mesele bu mu?'

"Hayır, hiç de değil. "O zaman nedir?

Bunu açıklayamam. Bu bir içgüdü. Sadece doğru gelmiyor.'

Fincanımı bir kenara itip ayağa kalkıyorum. "Bu kötü bir fikir Mark," diyorum kendimi tamamen aptal hissederek. 'Ben ve sen . . burada her ne halt ediyorsak . . . Gitmem gerekiyor.

"Hayır lütfen Mia, gitme," diye itiraz ediyor. "Bu şekilde olmaz.

Oyuncak traktörü masanın üzerine bırakıyorum ve kafeden çıkıp ana mağazaya doğru ilerlerken ona bir daha bakmıyorum. Tekerlekli sandalyedeki bir adamın beni işaret edip karısına bir şeyler mırıldanmasını görmezden geliyorum. Dışarıda arabama biniyorum ve kapıyı çarparak kapatıyorum.

Bu ne cüret! Düşünüyorum. Ne kadar yol kat ettiğimi ve buraya gelmek için ne kadar fedakârlık yaptığımı biliyor. Ve şimdi sanki yanlış bir şey yapmışım gibi beni sorguluyor?

Müziğin sesini sonuna kadar açarak ana yola geri geri çıkıyorum ve Mark ile benim arabamdan uzaklaşmak için elimden geleni yapıyorum.

döner düşünceleer.

İşe yararıyor. İşin aslı, Mark'ın benim ifademi aylar sonra yüksek sesle okuduğunu duyduğumda, küçük bir parçanın onun neden şüphelendiğini anlayabildiğini gördüm. Bu bir psikopatın itirafı mıydı, yoksa sadece intihara meyilli bir adamın saçmalıklarını mı duymuştum? Mark haklıydı: Dave hiçbir noktada suçunu kabul etmedi. Ama 'kırk çocuğu öldürdüm' demesine gerek kalmadan da aleyhinde yeterince kanıt vardı.

"Lanet olsun! Yüksek sesle bağıriyorum ve yumruklarımı direksiyona o kadar sert indiriyorum ki yanlışlıkla kornaya basıyorum.

Tam tünelin ucunda bir ışık olduğuna inanmaya başlamışken, o ışık söndü ve ben karanlıkta debelenmeye geri döndüm.

OceanofPDF.com

CAROLINE MITCHELL'İN GERÇEK SUÇ DEDEKTİFİ ADLI YOUTUBE DİZİSİNDEN ALINMIŞTIR

TAVAN ARASINDAKİ BEBEKLER BÖLÜMÜ - BÖLÜM 2/3

Merhaba millet, ben Caroline Mitchell. Ben eski bir polis dedektifi ve polisiye gerilim yazarıyım ve bugün sizlere çözülmemiş Tavan Arasındaki Bebekler vakasının ardındaki teorilerimin ikinci bölümünü sunuyorum.

Geçen bölümde, yedi genç kurbanın bulunmasından sonra yaşananların inanılmaz hikayesini ve bu cinayetlerden önce işlenen yaşlı ev sahiplerinin cinayetlerinin nasıl çözülemediğini anlatmıştım. Bugün, öldürülüp parçalara ayrıldıktan kırk yıl sonra bahçedeki bir mezarda iskelet kalıntıları bulunan Kenneth ve Moira Kilgour çiftine ne olduğuna dair teorimi sunacağım.

En az yirmi yıldır köyde yaşıyorlarmış. Komşuları onları hoş ama özel biri olarak tanımlıyor. Kimse çocuklarının ya da geniş aile üyelerinin ziyaret ettiğini hatırlamıyor. 1970'lerin ortalarında, iki çocuklu genç bir çift olan ikinci bir aile taşındığında sağlık durumları kötüydü. Kısa bir süre sonra Kilgourlar bir daha görülmemiş. Yaşları ve sağlık durumları göz önüne alındığında bu durum şüphe uyandırmadı; daha küçük bir eve ya da bakım evine taşındıkları varsayıldı.

Ancak araştırmalarım, yaşlı bir çiftin bu tür koşullar altında ilk kez ortadan kaybolmadığını ortaya koyuyor. Faili meçhul vakaları araştırmak için saatler harcadım ve İngiltere'nin dört bir yanına yayılmış, Kilgour'lara benzeyen ve onlardan daha eski olan pek çok vaka buldum. Her seferinde kaybolan kişiler yaşlı, sağlık durumları kötü, büyük mülklerde yaşayan ve çok az akrabası olan kişiler. Bir daha asla görülmezler ve ölümlerine dair hiçbir resmi kayıt yoktur. Dahası, evlerinde her zaman dört kişilik bir aile onların yerini alır ve çiftin yokluğuna rağmen banka hesapları hiçbir şey kalmayana kadar yavaş yavaş boşaltılır.

Kilgour'ların yuvasındaki guguk kuşlarının sadece tavan arasında bulunan yedi çocuğu öldürmekle kalmayıp, muhtemelen en az on iki yetişkinin daha ölümünden sorumlu olduklarına inanıyorum. Bu cesetlerden bazıları henüz bulunamadı.

1980'lerin başında, ev ev dolaşan bu gizemli aile de ortadan kayboldu. Kim olduklarını, neden öldürmeyi bıraktıklarını ya da

onlara ne olduğunu. Ancak benim tecrübelerime göre, bu tür insanlar öldürmeyi kendi tercihleriyle bırakmazlar. Bir sonraki bölümde, terör saltanatlarını sona erdirmek için ne gelmiş olabileceğine dair çeşitli senaryoları tartışacağım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 56

DEBBIE

Saatim, ilaçlarımı almam gerektiğini hatırlatan bir alarmla çalıyor. Daha önce cebime attığım birkaç tableti yutuyorum. El ve ayak parmaklarımı uzatmaya çalışıyorum ama sanki kendi üzerlerine kıvrılmış pençeler gibi kaskatı kesiliyorlar. Saate ve şirketimin gelmesinin uzun sürmeyeceğini fark ediyorum: karanlığımdaki tek ışık. Beni bu halde, şiş gözlü, ince dudaklı ve yıpranmış görmelerine izin veremem. Belki biraz temiz hava gökyüzümdeki kara bulutları dağıtmaya yardımcı olur. Elimde baston, yavaşça bahçeye doğru yürüyorum. Burası artık güvenli, Finn etrafına yedi metre yüksekliğinde ahşap çit diktiğinden beri çok daha tenha. Beni kafese kapatıyor ama dünyadan da koruyor. Bunun dışında, istenmeyen kişiyim, istisnasız tüm komşularım ve arkadaşlarım tarafından terk edildim. Ve yeni arkadaşlar edinemeyecek kadar lekelenmiş durumdayım.

Tüm yetişkin hayatım boyunca evimi gölgeler içinde yaptım, ancak Dave'in intiharı beni sahnenin ortasına itti. Şimdi sonsuza dek yargılanacağım, uzak durduğum yabancılar için her zaman bir kum torbası olacağım. Yas tutan bir dul olmama izin verilmiyor çünkü bir çocuk katilinin yasını tutarken görülemem. Öldüğü için mutlu da görünemem, yoksa duygusuz biri olarak görülürüm. Ve eğer hiçbir şey olmamış gibi davranırsam, kayıtsızlığım yüzünden yargılanırım.

Finn ve ben kamuoyuna bir açıklama yaparak inançsızlığımızı - ancak Dave'in iğrenç davranışını - kabul ettiğimizi ifade etmeye çalıştık.

davranışı. Öldürdüğü kişilerin aileleri için duyduğumuz acıdan bahsettik. Ancak bunun kamuoyu üzerinde çok az etkisi oldu. O dikkatlice yazılmış belgeyi kayıtlara geçirmenin doğru olduğunu biliyorum, ancak kimsenin Dave'i Finn ve benim tanıdığımız gibi tanımayacağını düşünmek beni incitiyor.

Bazen Dave ve ben tanışmamış olsaydık hayatımın ne kadar farklı olabileceğini düşünmemeye izin veriyorum. Kader bizi başka bir şekilde bir araya getirebilir miydi? Kaderlerinde hep birlikte olmak olan iki kayıp ruh olduğumuzu düşünmeden edemiyorum. Ama farklı bir hayatta, belki de ittifakımız bir yalan üzerine kurulu olmazdı. Precious Johnson'a verdiğini düşündüğü ölümcül yaralar yüzünden duyduğu suçluluk duygusunu bizi birbirimize bağlamak için kullandım ve bunu bir sır olarak saklayacağıma söz verdim. O evde ailemin elinde öleceğim konusunda beni uyaran aynı içgüdü bana Dave'in de benim kadar zarar gördüğünü ve beni kurtarabileceğini söyledi.

Birlikte geçirdiğimiz ilk gecenin büyük bir bölümünde uyanık kaldık, yeni bir dünyanın eşiğindeydik ve bir öncekiyle ilgili notlarımızı karşılaştırdık. Kendini yetiştirmesi için bırakıldığı uyuşturucu yuvasının kapalı yatak odası kapısının arkasına saklandık. Bütün gece, yatak odasının kapısındaki deliklerden, sanki bir ölümler otelinin koridorlarında dolaşan hayalet figürlerin süzülüşünü izledik.

Ona ailemin bana yaptırdıklarını ya da George'un kaybolmasında oynadığım rolü itiraf ettiğimde beni yargılamadı. Büyükannem ve büyükbabamı bulmam için beni cesaretlendiren de Dave oldu. Ertesi sabah kapılarına vardığımda, oğulları babamla olan hayatımı anlattığımda beni geri çevirmelerini ya da hayal gücümün sınırlarını zorlamakla suçlamalarını bekliyordum. Ama hiçbir şeyden şüphe etmediler ve bunun için sonsuza dek minnettarım. Beni göğsüne çekip yeni yatak odama yerleştirirken güvende olduğumu söyleyen büyükannemin gül kokulu parfümünün kokusunu hâlâ alabiliyorum. O gece beni altına soktuğu kalın yorganın ağırlığını hala hissedebiliyorum.

Bu ev, iç kapılarının dışında kilit bulunmayan bir evdi.

Ayrıca o ilk gece Dave'i yolun karşı tarafındaki bir sokak lambasının altında otururken gördüm. Güvende olduğumdan emin olmak istediğini, beni kendi yöntemiyle koruduğunu düşündüğümde şimdi bile kalbim çarpıyor.

Yıllar sonra ailemle DNA'dan daha fazlasını paylaştığımı keşfettiğinde bile bunu yapmaktan asla vazgeçmedi. Öldürmemden nefret ediyordu; yakalanacağımdan ve tekrar yalnız kalacağından korkarak beni ikna etmeye çalıştı, durmam için yalvardı. Ve bir süre için gerçekten de onun isteğine uyum sağlamaya çalıştım. Ama sonunda savunmasız olanı koruma ihtiyacım ikimizden de daha büyük hale geldi. O da beni olduğum gibi kabul etmezse kaybedeceğini anladı. Sadece bunu bilmek istemiyordu.

Evden kaçışımdan sonra, büyükanne ve büyükbabam kapalı kapılar ardında bana en iyi nasıl yardım edebileceklerini tartıştılar. Annem ve babamın incittiği çocuklara karşı hiçbir empati hissetmediğimi bilmiyorlardı. Belki de büyükbabamın şüpheleri vardı, çünkü bana profesyonel yardım bulmak istiyordu. Ama büyükannem inatla buna karşı çıkıyordu. 'Eski hayatı hakkında tek bir yanlış kelime ederse, onu bizden alabilirler' diye uyardı. 'Deborah'ın ihtiyacı olan tek şey istikrar ve sevgi. Ailesi zaten ona çok şey yaşattı.

Sık sık annem ve babamın kapımıza ya da okul kapısına gelip beni eve sürüklemeye hazır olmalarından endişelenirdim. Ancak haftalar ayları kovaladıkça ve onlar ortaya çıkmadıkça, guguk kuşlarının başka bir yere yuva yaptığı sonucuna vardım. Bu karışık bir nimetti, hem rahatlama hem de terk edilmişliğin bir kombinasyonuydu. Büyükbabam yıllar sonra öldükten ve büyükannemin bunama sisi kısa bir süre dağıldıktan sonra, neden benim için hiç gelmediklerini düşündüğünü sormak için bekledim. Büyükbabam ve bir grup yakın arkadaşının, anne ve babamın bir başkasını asla incitmemesini sağladığını açıklamadan önce, "Buna şansları yoktu," dedi.

Tekrar çocuk. Sonra bir krematoryum görevlisine saatler sonra kapıyı açması ve cesetleri atması için para verdi.

'Ama babam senin oğlundu,' dedim.

Bu yüzden görevimiz . Onu bu dünyaya biz getirdik, bu yüzden onu bu dünyadan çıkarmak da bizim sorumluluğumuzdu. Tek bir damla gözyaşı yanağından düştü ve derin bir çizgiye takıldı. Babamın bu kırıksıklıkların kaçından sorumlu olduğunu merak ettim. Ayrıca büyükbabam ve annemle babam arasında üçüncü nesil bir katil olduğumu da fark ettim.

Karavanlarını, video kasetlerini ve kameralarını da ortadan kaldıran ve cesetlerin bulunduğu yedi bavulu tavan arasındaki tuğla duvarın arkasına mühürleyen kişinin büyükbabam olduğunu varsayabilirim. Belki de krematoryumdaki ortaklarına bile bu kadar çok sayıda çocuğu yakmaları için rüşvet verememiştir. Ancak buna rağmen, büyükannem ve büyükbabamla geçirdiğim zamanlarda ahlaki bir pusulanın gerekliliği konusunda annem ve babamdan öğrendiğimden çok daha fazlasını öğrendim. Onlar gibi iyi insanların bile -benim gibi- zorunluluktan öldürebileceğini gösterdiler.

Büyükannem de ben yirmi bir yaşına girmeden bir ay önce vefat ettiğinde, Kilgours'un depo ve ithalat şirketinin evraklarını ve adresini buldum. Ve yıllar boyunca, gerektiğinde bavulları yağmalamak için oraya gidiyor, her bavulu doldurduğumda geri getiriyordum. Dave beni bir kitap gibi okur ve başka bir valizi doldurup doldurmadığımı sormadan bilirdi. Sonra depoya gider, bir cenaze levazımatçısı titizliğiyle her bir cesedi ve giysi parçasını temizler, sonra da rafa kaldırırdı. Bulunmaları tehlikesi olmadan cesetleri gömmek için kırk farklı yer bulmak neredeyse imkansız bir iş. Bu nedenle cesetleri bir arada, gözlerden uzak bir yerde tutmak risk faktörünü ortadan kaldırıyor.

Telefonum çalışıyor ve ekranda kapının dışındaki bir figürün kamera görüntüsü beliriyor. Kim olduğunu anlayınca kalbim sıkışıyor. İçeri giriyorum, biraz ruj sürüyorum, saçlarımı düzleştiriyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Bu gizli ziyaretler dört gözle tek şey, Mia'nın yarattığı bu karmaşadan çıkan tek olumlu şey. Ve bu ziyaretleri herkesin bilebileceğinden çok daha fazla iple çekiyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 57

MIA

Londra'dan Leighton Buzzard'a seyahat etmekte olduğum tren yine rötar yaptı. Kırk dakikadır burada konserve sardalya gibi sıkışıp kalmış durumdayım, koltuğum olmasına rağmen cama yaslanmış durumdayım. Tecrübelerime dayanarak, kondüktörün gecikmenin baş üstü telleriyle ilgili olduğuna dair uyarısının yakın zamanda hareket etmeyeceğimiz anlamına geldiğini düşünüyorum. Zaten bu yolculuğu daha ne kadar yapacağımdan emin değilim, çünkü söyledikleri doğruysa ve bu Covid olayı yayılmaya devam ederse, karantina sırasında bir süre evden çalışıyor olabilirim.

Anneme mesaj atıp Sonny'yi yıkayıp yıkayamayacağını, ona bir şeyler yedirip yediremeyeceğini ve yatağına yatırıp yatıramayacağını soruyorum. Evet diyor ve bir bebek emoji gönderiyor. Son birkaç aydır onu ve babamı onunla vakit geçirirken izlemekten keyif alıyorum. Umarım onlarla benden daha yakın bir ilişkisi vardır. 'Nasıl özenli bir ebeveyn olunur' dersinden mezun olamamış olabilirler ama büyükanne ve büyükbabalık konusunda çok başarılılar. Belki de bana karşı yaptıkları hataları Sonny'ye karşı daha özenli davranarak telafi etmeye çalışıyorlar. Birçok kez, kendi uzak çocukluğumla ilgili anılarımı onlara açıp açmamam gerektiğini düşündüm ama bunun ne işe yarayacağından emin değilim. Onlar şimdi buradalar ve önemli olan da bu.

Yanımda oturan kadın mesajlarımı okumaya devam ediyor. Kurnazlık yaptığını sanıyor ama camdaki yansımasını yakalıyorum. Beni tanıdığı için mi ilgi gösteriyor, yoksa sıkıldı ve bu bitmek bilmeyen bekleyişi kafasından atmak mı istiyor bilmiyorum. Ancak telefonumu çantama geri koyduğumda gözlerini kapatıyor ve uykuya dalıyor.

Telefonumu iPad'imle değiştiriyorum ve Notlar uygulamasını açıyorum. Hatırlatmalar ve iş taslaklarından oluşan uzun bir listenin en üstünde Dave'in deposunda bulunan kırk genç kurbandan bazılarının isimlerini içeren bir dosya var. Neredeyse hepsinin kimliği belirlendi. Okul kıyafetlerine dikilen isim etiketleri ve ardından yapılan aile DNA testleri sayesinde bazılarının izini sürmek diğerlerine göre daha kolaydı. Diğerlerinin kimlikleri ise yüzlerce kayıp çocuk yakınının test için DNA'larını sunduğu kamuoyu çağrıları sayesinde belirlendi.

Kahve içmek için buluştuğumuzdan beri Mark ile aramızda çok az temas oldu. Polis ifademin doğruluğunu sorguladığı için özür dilemek amacıyla haftalar boyunca birkaç kez mesaj attı. Cevaplarım sertti. Beni kırdığını düşünüyor ve evet, ilk başta beni gerçekten kızdırdı. Ancak bulanıklaşan çizgilerimiz, her şeyden önce onun yapması gereken bir işi olduğunu hatırlamamı engelledi. Dürüst olmak gerekirse, aramızda mağdur ve polis irtibat görevlisi rollerimiz dışında bir şeyler düşündüğüm için de utandım.

Ancak beceriksizliğim, onun değindiği nokta üzerinde durmamı engellemedi. O zamandan beri Dave ile yaptığım konuşmayı kafamda yüzlerce kez tekrarlardım ve kendime bir şeyi atlayıp atlamadığımı, bilinçaltımda bloke ettiğim ya da hatırlayamadığım önemli bir bilgi parçası olup olmadığını sordum. Sonuçta, o depoda çok kısa bir süre içinde işlenecek ve sindirilecek çok şey vardı.

Tanık ifademi de defalarca okudum ve Mark haklı - bunca kanıta rağmen Dave hiçbir yerde katil olduğunu kabul etmiyor. 'Bir köpek

Onun ne olduğunu bilmen için havlaman gerek," diye karşı çıktı babam. Ama Dave'in bir itiraf için çok da fazla şey itiraf etmediğini düşünmekten kendimi alamıyorum.

Kafamı karıştıran başka bir şey daha var. Notlar dosyamdaki iki isim diğer cinayetlerin şablonuna uymuyor. Şubat 1990'da bir erkek ve kız kardeş birlikte kayboldu: dört yaşındaki Tanya ve bir aylık William. Onların yürek parçalayan hikâyesini hatırlamak için ekranları değiştiriyorum ve kaydettiğim bir gazete kupürünü yeniden okuyorum. Her iki çocuk da kaçırıldıklarında ailelerinin bahçesindeydiler. Anneleri içeri girip William'a biberon hazırlamak için onları yalnız bırakmış ve beş dakika sonra geri döndüğünde kapı açık, bebek arabası boş ve iki çocuğu da kayıpmış. Polis ve mahalle arama ekipleri haftalarca bölgeyi taradı ancak hiçbir ipucu bulunamadı. Sonny doğmadan önce YouTube'da bununla ilgili bir belgesel izlediğimi hatırlıyorum ve çok korkmuştum.

Her neyse, bir hafta önce Tanya'nın cesedinin depodaki bavul kurbanlarından biri olduğu tespit edildi, ancak William onların arasında değildi. Bu, Dave'in cinayet şablonundan saptığı tek zaman gibi görünüyor. Polisin yaptığı açıklamada diğer cesetlerin alternatif bir yerde saklanmış olma ihtimalinin her zaman var olduğu söylene de böyle bir yer keşfedilmedi.

Dave'in bir alışkanlık yarattığı olduğunu hatırlıyorum. Her gün aynı yemekleri yer, aynı marka bira ve burbonu içer, aletlerini kulübesine asar ve tam olarak nereye koyacağını bilsin diye üzerlerini keçeli kalemle çizer, kamyonetindeki benzin göstergesinin yarı doluluk sınırının altına düşmesine asla izin vermez ve yağmur çamur demeden her hafta aynı gün çimlerini biçerdi. Her bavul - boş olanlar bile - komşularından mükemmel bir şekilde ayrılmış, bir vitrin hassasiyeti ile düzenlenmişti. Dave değişimi seven bir adam değildi. Öyleyse neden

Bir kardeşini depoda, diğerini başka bir yerde mi saklıyordu?

Bu beni Dave'in söylediği başka bir şeyi hatırlamaya itiyor ... kendi ifademdeki bir şey bana o kadar net bir şekilde geri dönüyor ki, sanki yanımda oturuyor ve kulağıma fısıldıyor.

Başımı sallıyorum. Hayır, saçmalıyorum. Bu gülünç bir fikir, değil mi? Değil mi? Ama mümkün. Gerçekten mümkün.

Düşündüğüm şeyin muazzamlığı beni aniden koltuğuma geri itiyor, tüm sandalye sırası sarsılıyor ve yanımda uyuklayan kadını uyandırıyorum. Elimdeki iPad'i kaybettim ve koltuğumun altına düştü. Elim ayağım birbirine dolanıyor ve bir şekilde fotoğraf makarama tıklıyorum. Evdeki tadilat çalışmalarının başladığı zamana kadar gidiyor.

Son görüntü kaydettiğim bir klip. Açmadan önce bekletme çekiminden tam olarak ne olduğunu biliyorum. Daha önce izlememiştim. Ama bugün mazoşist bir yanım beni oynatmaya zorluyor ve tavan arasında bavulları bulduğumuz anı bir kez daha yaşıyorum. Kaydın birkaç dakikasında baygınlık hissetmeye başladım ve bacaklarım titremeye başladı, işte o zaman telefonu çatı kapağının kenarına düşürdüm.

Ama telefonun kayıt yapmaya devam ettiğini fark etmemiştim ve şimdi ilk kez objektifin yeni konumundan neleri çekmeye devam ettiğini görüyorum. Altımızda, ben merdivenden düşmeden bir saniye önce Debbie var. Ve sanki titriyormuş gibi görünüyor. Hayır, kendimi düzeltiyorum, sadece sallıyormuş gibi görünmüyor, gerçekten sallıyor.

Gözlerimin beni yanıltmadığından emin olmak için birkaç kez tekrar oynatıyorum ama yanıltmıyorlar. Düşmemin sebebi o.

BÖLÜM 58

MIA

"Merhaba," diyor Finn, kâğıt maskesini çıkarıp paltosuyla birlikte bankın üzerine koyarak. Başını eğiyor ve eski günlerdeki gibi beni dudaklarımdan öpmek için hamle yapıyor. Sonra ulusal bir tecritten yeni çıktığımızı hatırlayarak kendini durduruyor. Daha önemlisi, artık bir çift değiliz, henüz arkadaş da değiliz ve bu yüzden de kimsenin olmadığı bir yerdeyiz. Yani her türlü nedenden dolayı uygunsuz.

Grand Union Kanalı'nın karşısındaki parkta yanımdaki banka oturuyor. Nasıl olduğumu soruyor ve ben de ona iyi olduğumu söylüyorum, ama aslında hiç de iyi değilim. O kadar gerginim ki şu anda ondan uzaklaşmak istiyorum. Ama kendimi tutuyorum ve Sonny'nin o sabah yaptıklarıyla ilgili babamı eğlendiren birkaç anekdot anlatıyorum. Ailemin hatırını soruyor ama ben karşılık verip Debbie'yi sormuyorum. Bu gece olmaz.

Onunla yapmam gereken konuşmaya nasıl başlayacağımı bulmaya çalışıyorum. Ona mesaj atıp buluşmak istediğimi söylediğimden beri prova yapmaya çalışıyorum ama hâlâ bir başlangıç noktası bulmakta zorlanıyorum. Sadece devam etmem gerekiyor.

"Seninle konuşmam gereken bazı şeyler var," diyorum sonunda.

"Ne oldu?"

Ayağımı bankın ayağına vurmaya başladım. Söyleyeceğim iki şey de eşit öneme sahip ve hangisinden başlayacağımı bilemiyorum.

"Telefonumda bir şey buldum," diyorum, sesim kısık.
"Annenin yaptığı bir şey.

"Ne?

Telefonu ona doğru kaydırıyorum ve videoyu oynat tuşuna basıyorum. Video bittiğinde, Debbie merdiveni salladıktan bir saniye sonra, iki kez bakıyor. Tekrar izliyor.

"Gördün, değil mi? Umutla sordum.

'Eğer benim düşündüğüm şeyi söyleyecekseniz, o zaman hayır, yanılıyorsunuz'.

"Merdiveni salladığı için düştüm.

Finn yüzünü buruşturur ve gözlerini kapatır. "Zaten hareket ediyordu ve o da onu sabitlemeye çalışıyordu.

"Pek iyi bir iş çıkaramadı çünkü bir saniye sonra Sonny ve ben neredeyse ölüyorduk.

Gerçekten sana ve Sonny'ye zarar vermek isteyeceğini mi düşünüyorsun?

"Ailenin artık neler yapabileceğini bilmiyorum," diye cevap veriyorum düşünmeden. Bir an için sanki onu da dahil ediyormuşum gibi incinmiş görünüyor.

"Başka bir şey daha var," diyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Babanla ve o öğleden sonra depoda bana söylediği bir şeyle ilgili.

Öne doğru eğilir. "Ama bana zaten her şeyi anlattın, değil mi? Başımı salladım. "O zaman . . . ?"

"Geçenlerde Mark Goodwin ile görüştüm.

"Hâlâ etrafını mı kokluyor? Finn sertçe söylüyor.

Küçümsemesini görmezden geliyorum. Bir keresinde Finn'e Mark'la birkaç kez kahve içmek için buluştuğumuzu söyleyecektim ki benim hayatımın da onunki gibi ilerlediğini kanıtlayayım. Onu kıskandırmaya çalışıyormuşum gibi görünmesinden korktuğum için bundan vazgeçtim.

"İfademi tartışıyorduk," dedim ona, "ve Dave'in hiçbir yerde o çocukları öldürdüğünü kabul etmediğine dikkat çekti.

"Yapmak zorunda

değildi. "Hayır, ama-

"O zaman neden bu konuyu tekrar açıyorsun?

'Sizce suçlu olmama ihtimali var mı? Ya da bunu tek başına yapmamış olabilir mi? Birini korumaya çalışıyor olabilir mi?

"Kim?

"Bilmiyorum.

"Mia, bu gerçekten neyle ilgili? Ayak vuruşlarım hızlanıyor.
"Ee?

'Babanın söylediği ve mantıklı olmayan bir şey daha var. Bana dedi ki: "Debbie'nin hep istediği bebeği doğurmasına izin verdim." Bunu askıda bırakıp bana yetişmesini bekledim.

"Ve?" diye sorar.

'Bunun garip bir şey olduğunu düşünmüyor musun? Sence bu ne anlama geliyor?'

"Bilmiyorum, belki de kendi çocuklarının olmasını istemiyordu çünkü onlara da zarar verebileceğinden endişeleniyordu. Ama sonra annem hamile kaldığında endişelenecek bir şey olmadığını fark etti. Bana hiç dokunmadı.

Mantıklı ama ben daha iyi biliyorum.

"Patolog kanını ölçtü," diye ekliyor, "ve yasal alkollü araç kullanma sınırının üç kat üzerindeydi. Mantıklı davranmıyordu.

'Finn, ikimiz de onun alkolle başa çıkabildiğini biliyoruz ve seni temin ederim ki kesinlikle sarhoş değildi. Ne söylediğini çok iyi biliyordu.

Sesi sakınlaşıyor. 'Peki sen ne diyorsun? Çünkü belli ki içini dökmek istediğin başka bir şey var.

Elimi onunkinin üzerine koymak için uzattım. "Ya biyolojik olarak ondan ya da Debbie'den olmadığınızı ve hayatlarına başka bir şekilde girdiğinizi kastettiye?

Finn bir kahkaha atar. "Delirdin mi sen?

Tereddüt ediyorum. "Mark'a senin ve Dave'in gerçekten baba oğul olup olmadığınızı anlamak için DNA testi yapıp yapamayacağını sordum.

Elini geri çeker. "Ne yaptın?

"Davayla ilgisi olmadığı için yasal olarak buna izin verilmeyeceğini söyledi.

'Güzel! Aklından ne geçiyordu? Eğer biz olmasaydık bilmez miydin sanıyorsun-'

"Ben de kendim iki test düzenledim.

Çenesi sersemlemiş bir çizgi film karakterininki gibi düşünüyor. Ne söylediğimi anlaması için saniyeleri sayıyorum. Yedi geçti. Her bavul için bir tane. "Tam olarak ne yaptın?

"Senin adına bir DNA testi düzenledim. Sonny ile dışarıdayken Debbie'nin evine girdim ve babanın tıraş bıçağının kirli sakalını ve beyzbol şapkalarından birinin içindeki bazı kılları gönderdim. Ayrıca Debbie'nin gardırobundaki giysilerdeki kılları temizlemek için bir tiftik silindiri kullandım.

Ne kadar çılgınca görüldüğümün farkına ancak ne kadar ileri gittiğimi açıkladığımda varıyorum.

Şimdi Finn'in ifadesi felç olmuş durumda. "Buna inanamıyorum," diyor sonunda. Ona hamile olduğumu söylediğimden beri yaptığım bir şey karşısında onu hiç bu kadar şaşırmış görmemiştim.

"Peki sonuçları aldınız mı?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve çantamdan beyaz bir zarf çıkarıp bankın üzerinden ona doğru uzatıyorum. Geçmiş ve geleceği çarpışmak üzere olan bir adamın yoğunluğuyla zarfa bakıyor.

BÖLÜM 59

FINN

Ne yapmış böyle? Başım dönüyor, ellerim titriyor ve daha zarfı elime bile almamıştım. Arkamdan DNA'mı test etmiş! Büyük bir şaşkınlıkla Mia'ya bakıyorum: Neden bana bunu yapmak istesin ki? Benden gerçekten bu kadar nefret mi ediyor? Babamın intiharını daha yeni kabullenmişim ve şimdi bana akraba bile olmayabileceğimizi mi söylüyor? Annem de mi? Mia'nın terapi ve antidepresanlarının eski dönmesine yardımcı olduğunu sanıyordum. Ama bu gece duyduklarıma göre, hiç olmadığı kadar kötü durumda. Hayal görüyor. Zarfı ona doğru itiyorum.

"Hayır," dedim. 'Goodwin'neden kafanı bu tür saçmalıklarla doldurduğunu bilmiyorum.

"Boktan bir şey değil, söz veriyorum" diyor, o kadar sakın ki böyle düşündüğüne inanıyorum. Ona şefkat göstermeliyim ama yapamıyorum. Bunun yerine zalim olmak ve onun beni incitmeye çalıştığı kadar ben de onu incitmek istiyorum.

"Ailemi bir kez parçaladığın yetmedi mi? Homurdanıyorum. "Sırada ne var? Bana Sonny'nin benim olmadığını mı söyleyeceksin? Emma'yı bana karşı kışkırtmaya mı çalışacaksın? Chloe'yi de mi? Bak, sana yaptıklarım ve babamın sana yaşattıkları için gerçekten üzgünüm. Ama bana saldıрман hayatını daha iyi hale getirmeyecek.

Çantasından başka bir şey çıkarıyor ve ben ondan biraz daha uzaklaşıyorum, ta ki bir paket kağıt olduğunu görene kadar

Dokular. Onları bana uzattı. Ancak dudaklarımın kenarlarında ıslaklık hissettiğimde ağladığımı fark ediyorum. Onları manşetimle sildim. İkimiz de olduğumuz yerde kalıyoruz, göz temasımızı sürdürüyoruz ama hiçbir şey söylemiyoruz. Son derece sakın, hatta onu gördüğümü hiç hatırlamadığım kadar sakın. Bunun hastalıklı bir şaka olduğunu, yanıldığını kabul etmesi için çaresizce çırpınıyorum. Ama kabul etmiyor ve içimde bir uçurum açılıyor. Sakin çünkü zarfın içeriğinde ne yazdığını biliyor. Eğilip zarfı alıyorum. İçinde 'Helix Labs' yazan iki A4 kâğıdı ve en üstte bir grafik var. Okumaya başlıyorum.

"Finn Hunter ve David Hunter'ın DNA profillerinin karşılaştırılması, David Hunter'ın Finn Hunter'ın biyolojik babası olduğu hipotezini desteklememektedir. Teknik verilerde listelenen DNA lokuslarının analizinden elde edilen test sonuçlarına göre babalık olasılığı yüzde sıfırdır. Bu test, müşteri tarafından sağlanan bilgilere dayanmaktadır.

Bir sonraki sayfada da aynı şeyler yazıyor, annem hariç. Her ikisinde de şu uyarı yer almaktadır: "Numune vericisinin kimliği ve numunelerin gözetim zinciri garanti edilemez; bu nedenle bu sonuçlar mahkemede kabul edilemez.

"Gördün mü? Ben de diyorum ki. "Bunun mahkemede kabul edilemeyeceğini söylüyorlar, yani doğru olduğunu kanıtlayamayacaklarını onlar bile biliyor. Bunu söylerken bile boşa kürek çektiğimi biliyorum çünkü elimdeki tek şey boşa kürek çekmek.

"Mark, DNA'nızı 1990'da kaybolan bir çocuğun ailesiyle karşılaştırmak için kontrollü bir test yapmaları için yeterli kanıt olabileceğini söylüyor," diyor Mia, hâlâ sakın, hâlâ ateşe ateşle karşılık vermeyi reddederek.

"Goodwin'e sonuçlardan bahsettiniz mi?

"Dün, geldiklerinde. Başka nereye gideceğimi bilemedim.

"Peki ya o çocuk?

"Kız kardeşiyle aynı zamanda kayboldu.

"Ona ne oldu?

Mia'nın gözleri kanal boyunca yavaşça ilerleyen dar bir tekneye doğru kayıyor. O bana söylemeden önce cevabın ne olduğunu biliyorum. 'Babanın deposundaydı. Ama kardeşinin cesedi hiç bulunamadı.

Şimdi bana kardeşlerin kayboluşuyla ilgili bir gazete haberi gösteriyor. William Brown'ın benim gibi siyah saçları ve siyah gözleri vardı, ailemden hiçbirisiyle paylaşmadığım özellikler. Makalenin tarihini not ediyorum ve geriye doğru sayıyorum - bu çocuk ve ben, o kaybolduğunda bir aylıktık.

"Ve sen ... Sesim kesiliyor. Yüksek sesle söylemek istemiyorum.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ama o biliyor ve duygularımı bağışlıyor. Dave tarafından başka bir aileden alınıp kendi ailesi gibi yetiştirildiğime inanıyor. Düşüncelerimi hangi sırayla bir araya getireceğimi bilmiyorum. Eğer bunlardan herhangi biri doğruysa . . . I . . . I . . . Kendimi bunu düşünmeye ikna edemiyorum.

Mia, "Biz tüp bebek tedavisi görürken, annenin bana gebe kalmanın ne kadar zor olduğunu söylediğini hatırlıyorum," diye ekliyor. 'Ya hiç başaramazlarsa? Ya bebek sahibi olamadılarsa ve Dave seni başka bir aileden aldıysa?

'Yani sizce babam bir gün işten eve bir çocukla geldi ve "Bakın ne buldum, o artık bizim" mi dedi? Ve annem gözünü bile kırpmadı mı? Bu çok saçma.'

Ne olduğunu bilmiyorum. Ama eğer siz William Brown iseniz, o zaman Debbie bir suça ortak olmuştur. Ve eğer durum buysa, Dave'in cinayetleri hakkında söylediğinden daha fazlasını biliyor olması da mümkün.

Bana söylediklerini sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var ama o susmuyor.

"Depodaki DNA'sı bir yana, polisin neden Dave ile o çocukların kaçırılıp öldürülmesi arasında bir bağlantı bulamadığını merak ettiniz mi?

"Mia," diye mırıldandım.

'Anlamadığım şey, Dave ve evimizde bulunan çocuklar ile evdeki çift arasındaki bağlantı.

Bahçe. Peki neden "Onları tavan arasından kurtaracağım" diye yazdı? Ya da bir noktada oraya kilitlendiyse, o zaman nasıl kaçtı?"

"Mia," diyorum biraz daha yüksek sesle ama beni dinlemiyor.

"Annenin söylediğinden daha fazlasını biliyor olması gerektiğini düşünüp duruyorum..."

Daha fazla dinleyemeyeceğim. "Tanrı aşkına kapa çeneni! Bağırıyorum ve ayağa kalkarken yumruklarımı bankın üzerine indiriyorum. Yüzü kızarıyor ve bizden birkaç sıra ötedeki iki kadın bana bakıyor. 'Demek istediğini anladım. Yoksa hayatımı mahvetmek için planladığın başka bir yolu mu anlatacaksın?"

Cevap vermiyor ve annem ya da babam hakkında söyleyeceğim her şey boğazımda düğümleniyor. "Sadece beni rahat bırak," diye ekliyorum sonunda. "Çünkü buna, onlara, sana daha ne kadar katlanabileceğimi bilmiyorum.

Paltomu ve maskemi alıp onu orada bırakıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 60

DEBBIE

Ağlamadan duramıyorum. Gözyaşlarım az önce tanık olduklarım karşısında duyduğum öfke ve hayal kırıklığının zehirli bir bileşimi. Ama bu gece hayal kırıklığım ve öfkem Dave'e yönelik değil. Finn'e yönelikti.

Daha önce onu arayıp babasıyla benim eski yatak odamızdan bir çekmeceyi boş odaya taşımama yardım edip edemeyeceğini sormuştum. Arkadaşlarıyla görüşmekle meşgul olduğunu söylediğinde ses tonundan bir şeyler sakladığını hemen anladım.

Ben de içgüdülerimi ve oğlumu takip ettim ve şu anda Mia ile gizli bir buluşma gerçekleştirdikleri kanalın ve parkın yakınına park ettiğim arabamda oturuyorum. Birbirlerine yakınlaşmalarını, hatta bir noktada küstahça el ele tutuşmalarını uzaktan izledim. Sonsuza kadar bu şekilde kalmışlar gibi görünüyordu, muhtemelen Mia ona eski günleri hatırlatıyor ve birlikte olduklarında ayrı olduklarından daha iyi olduklarına ikna ediyordu. Adam gözlerini ovuşturdu, bence kadın onu üzecek bir şey söylemiş ya da suçluluk duygusuna sürüklemiş olmalı. Ve o da buna kapıldı. Ayrı ayrı gittiler - önce adam sonra kadın. Emma'ya tekrar böyle davranıldığı için kalbim kan ağlıyor. Olduğum yerde kalmaya devam ediyorum ama ellerim direksiyona araba kullanamayacak kadar sıkıca kenetlenmiş durumda. Harap olmaktan başka bir şey değilim. Mia'nın yalanlarına kanacak kadar nasıl bu kadar aptal olabilir? Babasını öldürdü, Tanrı aşkına! Onun yüzünden ölmemiş olabilir.

eliyle, ama kesinlikle diliyle. Finn ve onun yeniden bir araya gelme düşüncesi beni hasta ediyor. Birlikte olmaları. Kötü söz ve eylemleriyle onu bana karşı kıskırtması, beni onların hayatından, torunumun hayatından çıkarması... Hepsi çok fazla.

Zavallı küçük çocuk. Sonny için sürekli endişeleniyorum. Finn dün öğleden sonra ona bakmamı istedi ve bezini değiştirdiğimde kalçalarının arasındaki parlak kırmızı döküntüler beni dehşete düşürdü. Çiğdi ve neredeyse kanıyordu. İhmalin tek işareti bu olsaydı, belki bunu bir ihmal olarak kabul edebilirdim. Ama onu mutfak tartısında tarttığımda ve sonuçları internetten kontrol ettiğimde, sadece dördüncü persentildeydi. Mia onu resmen aç bırakıyor. Bacaklarındaki morluklara gelince, hiçbir şey beni bunların emeklemeyi öğrenirken düzenli olarak dökülmelerden kaynaklandığına ikna edemez. Mia onu güvende, beslenmiş ve temiz tutarak en temel annelik görevlerini bile yerine getiremiyor.

Finn'le bu konuda konuşmayı denedim ama gözleri kapalı. Bu gece ona şüpheyi yaklaşıp sağduyunun galip gelmesini ve Mia'nın tekliflerini geri çevirmesini ummayı çok istiyorum ama gördüklerimden sonra bunu nasıl yapabilirim? Chloe'nin varlığını benden sakladı ve şimdi de Mia hakkında yalan söylüyor. Kendisi için neyin en iyi olduğunu bildiğine güvenemem. Mia'nın ceza almadan insanların hayatlarını mahvetmeye devam etmesine izin verilemez. Yaptığı ve durdurulmazsa yapmaya devam edeceği her şeyin bedelini ödemeli.

Sakinleştirici düşünceler düşünmeye çalışıyorum, on yıllar boyunca ülkenin çeşitli yerlerinde oluşturduğum kırk zihinsel resimden en sevdiklerime dönüyorum. Bavulları ormanlık alanlara, depolara, köprü altlarına, gün batımlarına, kar yağışlarına, ıssız sahillere ve göl kıyılarına yerleştirdim. Sonunda bu özel anılar öfkemi bastırmaya yetti.

Sonra, tantana olmadan, beklenmedik bir şey olur. Kış uykusundan uyanan bir hayvan gibi, önce yavaşça ve sessizce bir fikir gelişir. Son sonra yatağa attığım bir şey olduğunu düşünmüştüm. Ama geri döndü çünkü

meselerini kendi ellerime almam için bir dürtü, hayır, bir ihtiyaç hissediyor. Kendim ve etrafımdakiler üzerindeki kontrolümü yeniden kazanmak için. Ve kendilerine yardım edemeyenlere yardım etme kaderimi gerçekleştirmek için. İlk kez kendi aileme müdahale etmeliyim çünkü bu kısır döngüye devam edemeyiz. Tüm gücümü harcayacağım ama Finn'in onu korumak için her şeyi yapacağımı zor yoldan öğrenmesi gerekiyor. Ne olursa olsun o her zaman önce geldi ve gelecek.

Kapının cebinden telefonumu alarak, gerekli olabileceğini hiç düşünmediğim bir arama yapıyorum. Üç zil sesi içinde cevaplandı. Ve ne kadar üzgün olduğumu duymaları için gözyaşlarımı taklit etmeme gerek yok.

OceanofPDF.com

REVESAND KAFE SAHİBİ HÅVARD HALVORSEN İLE NORVEÇ GAZETESİ AFTENPOSTEN'DE YAPILAN RÖPORTAJDAN ALINTI

Haber yayılmaya başlar başlamaz kimden bahsettiklerini anladım. Burası büyük bir köy değil, bu yüzden çoğumuz birbirimizi en azından simaen tanıyoruz. Dükkânlardan erzak aldıktan ve tekneleriyle evlerine döndükten sonra haftada en az bir kez buraya gelirlerdi. Onlara bakınca olağandışı bir şey yoktu ve birbirlerinin yanında son derece rahat görünüyorlardı. Müşterilerimin geri kalanıyla her zaman dostane ilişkiler içindeydiler ve hiçbirimiz onların düzeninde bir sorun olduğuna inanmak için herhangi bir nedene sahip değildik. Bir insanın başka bir insana böyle bir şey yapabileceğine inanamıyorum. Bu neredeyse akıl almaz derecede zalimce.

BÖLÜM 61

MIA

İşaret parmaklarıma sık sık sürttüğüm için başparmaklarım ağrıyor. Çocukluğumdan beri böyle bir var ama son zamanlarda daha da kötüleşti. Son bir yıldır endişeden başka bir şey hissetmediğim için parmak izimin kalmış olması bile mucize.

Uzun ve şiddetli bir baş ağrısı yüzünden gecenin büyük bir kısmında uyukladım ve bu öğleden sonraki ruh halime hiç yardımcı olmuyor. Tavan arasındaki bavulun içindeki ceset eskiden sabahları gördüğüm ilk ve geceleri gördüğüm son şeydi. Ama şimdi onun yerini Dave'in kendi boğazını kesişinin aynı derecede tüyler ürpertici görüntüsü aldı. Kanın bavula sıçrayışını, dizlerinin üzerine çökmeden önce bir asır gibi gelen bir süre boyunca nasıl ayakta hatırlıyorum. Boğazını sıkın elini ve sonunun yaklaştığını anladığında gözlerindeki korkuyu hatırlıyorum. Gözlerimin önünde ölmesini izlerken çıkardığı hırıltıyı ve kendi çığlıklarımı hâlâ duyabiliyorum.

Terapistim Liz, tüm bunların TSSB'nin bir parçası olduğunu söylüyor ve her şey çok fazla geldiğinde kullanmam için bana bazı başa çıkma stratejileri verdi. Şu anın ve beni çevreleyen şeylerin farkında olmak beni üzen şeyleri hatırlamaktan alıkoyabilir.

Ancak Dave'in hayaleti ısrarcı ve günün ikinci görüntüsü için bu öğleden sonrayı ve uykudan uyandığım anı seçti. Sonny de çocuk odasında uykuya daldı, ben de sessizlikten en iyi şekilde yararlandım ve

gözlerimi tekrar kapatıp, fırında pişen ve merdivenlerden yukarı doğru yayılan biftek ve Yorkshire pudinglerinin kokusunu içime çekiyorum. Sonunda Dave kutusuna geri dönüyor ve ben de kapağını kapatıyorum. En azından şimdilik. Çünkü o zaman bir yolunu bulur.

"Bu barbunya ve kinoa güveci tarifi hakkında ne düşünüyorsun? Sonunda aşağı inip mutfağa girdiğimde annem soruyor. Bana Joe Wicks'in bebek tarifleri kitabından, üzerinde bir düzine Post-it notu bulunan bir sayfayı gösteriyor. Bu konuda çok heyecanlı.

"Eminim Sonny buna bayılacaktır" diyorum. Sütten kesmeyi ördek gibi benimsedi ve bugüne kadar sunduğumuz hiçbir şeyi yemedi. Kapı çalıyor ve annem gök gürültüsü gibi bir yüzle geri dönerek kapıyı açıyor.

"Bu o," diye homurdanıyor ve Finn'den bahsettiğini anlıyorum. Beni aldattığı için onu zar zor affetti ama Emma'nın evine taşındığından beri adını bile söylemeyi kesin bir dille reddediyor. "Onu ait olduğu yere, kapı eşiğine, çöp kutusunun yanına bıraktım. Geri dönüşüm yapmayı seviyor, değil mi? Bunun Emma'yla aralarındaki barışa ince bir gönderme olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Sonny bu gece babasında ilk kez yatıya kalacak. Finn'le vakit geçirmesini istiyorum ama Debbie'nin evinde değil ve onun Finn'e yaklaşmaması şartıyla. Bu yüzden gururumu ayaklar altına aldım ve Emma'nın evinde kalmasına izin verdim. Artık Debbie'nin Finn'e ailesi hakkında yalan söylediğini bildiğim için, başka neler saklıyor olabileceğine ya da neler yapabileceğine - Dave'in suçlarının farkında olması gibi - güvenmiyorum. Ona güvenebileceğimi bilene kadar Sonny onunla yalnız kalmamalı.

Finn'i ikna etmek zor olmadı, bu da bir şey ifade ediyor. Ona Sonny'nin su çiçeği olduğunu ve sağlık durumunun kötü olduğunu, birlikte olurlarsa zona geçirebileceğini söyledi. Ama bu sonsuza kadar devam edemez; yakında ona gerçeği söylemek zorunda kalacak. Ve onun tepkisi artık benim sorunun değil.

Kanalda tanıştığımızdan bu yana geçen iki hafta içinde Finn'le yollarımızın kesiştiği tek zaman mesajlaşmak oldu ve hepsi de Sonny ile ilgiliydi. Tüm çabalarımın rağmen oğlumuzdan başka bir şey hakkında konuşmayı reddetti. Belki de DNA testlerini organize ederek çok ileri gittim, ama biri bana hayatım boyunca mirasım hakkında yalan söylemiş olsaydı bilmek isterdim. Yine de en azından onun çalınan bebek William Brown olmadığından eminim. Finn'in DNA testi sonuçlarını anlatmak için Mark'la tekrar konuştum ve o da Finn'in doğum belgesini çıkardı. William, Finn'den iki gün önce 100 mil ötedeki başka bir hastanede doğmuş. Dolayısıyla Finn'in biyolojik ebeveynlerinin gizemi ve akraba olmadıkları halde neden doğum belgesinde Dave ve Debbie'nin isimlerinin yazılı olduğu hala çözülemedi.

Kapıya yaklaşırken kendimi destekliyorum. Baş ağrım tekrar tartışmamıza izin vermiyor.

Gözlerimiz kilitlendiği anda bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. Finn tıraş olmamış, saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve gözlerinin etrafında koyu halkalar var. Benim doğum sonrası depresyonumun derinliklerinde olduğum kadar bitkin görünüyor. "İçeri gel," diyorum ve onu kış bahçesine götürüp çift kapıyı arkamızdan kapatıyorum. Omzuna ağırlık yapan şişkin bir çanta var. Kapağını açıyor ve her kapağında farklı yılların kabartması olan deri ciltli günlükleri ve altın harflerle yazılmış DH - Dave'in baş harfleri - harflerini çıkarıyor. Onları sehpanın üzerine yayıyor.

"Bunlar babamın 1980'lerin sonundan itibaren tuttuğu randevu defterleri," diye başlıyor. "İhalelere teklif verirken gittiği her toplantıyı yazardı.

"Polis evi ararken onları götürmedi mi?

"Gözden kaçırmış olmalılar," diyor Finn ama nerede bulunduğunu açıklamıyor. "Bak içinde ne var.

Sayfalar arasında geziniyorum. Çoğu boş, ancak bazılarında Dave'in ziyaretlerinin yeri ve zamanı, ziyaret ettiği

Her şirkette görüştüğü kişi ve geri dönmesinin beklendiği tarih. Bu sayfaların her birine, üzerinde bir ön teklif ve imzasının bulunduğu bir A4 iş notu kâğıdı zımbalamıştı.

"Bu onun imzası değil," diyor Finn. "Yakın ama aynı değil. Ve ziyaret etmiş olması gereken her on şirketten biri mevcut değil. Burada listelenen her birini kontrol ettim. Bu uydurma işletmelerden birinde olması gereken her tarihte bir çocuk kaybolmuş. William ve Ipswich'teki kız kardeşi de dahil.

Bu yeni bilgiyi sindirirken zihnim koşuşturuyor.

"Mark senin ve William'ın iki gün arayla doğduğunuzu söyledi," diye aniden patladım.

Mark'la bu konuyu tekrar konuştuğum için bana kızmasını bekliyorum. Bunun yerine, gerçekten tepki vermiyor ve 1990'lardan bir tanesine ve ardından birkaç tanesine daha göz atıyor. Aniden yeniden başlayana kadar hepsi oldukça boş.

"Ben doğduktan sonra neredeyse beş yıl boyunca depoda hiçbir randevu ya da kayıp çocuk bulunmadı" diyor. 'Bu süre içinde kırk çocuktan hiçbirini kaybolmadı. Ve şunun üzerindeki imzaya bakın. "D.R. Hunter" yazıyor.

"Ne olmuş ona?

"Babamın göbek adı yok. Ama annemin var. Ruth. Deborah Ruth Hunter. Hata yapmış; babamın adı yerine kendi adının baş harflerini kullanmış. Bu günlükler babamın adına ama onun tarafından doldurulmuş. Babam ilden ile seyahat etmiyordu, o yapıyordu. Hesaplarını o tutuyordu, değil mi? Günlükleri o yönetiyordu. Bu günlükler.'

Elimi ağzıma götürüyorum. "Sence Dave değil de Debbie miydi ... kim ... Söylemeye çalıştığım şeyi bitiremiyorum bile ama o ne sorduğumu biliyor. Başını sallıyor ama tam tersini kastediyor.

Bilmiyorum Mia. Sadece bilmiyorum. Neye inanmam gerekiyor? Bu tam bir baş belası.'

"Ona DNA sonuçlarından bahsettin mi?

'Hayır, hiçbir şey söylemedim. Önce kendi başıma halletmek için zamana ihtiyacım vardı.

Annem kapıyı çalmadan odaya girince dönüyoruz. Onun evin içindeki varlığından rahatsız olmuş. "Neden hala burada?" diye soruyor bana. "Seni üzmese iyi olur.

'Değil, sadece gereken birkaç şey var. Sonny'yi benim için uyandırır mısın lütfen?"

"Sonny mi?" diye sordu şaşkınlıkla. "O burada değil.

"Yukarıda . Babam onu dışarı çıkardı mı?"

'Hayır, Debbie bir saat önce sen uyurken geldi. Finn için Sonny'yi alacağını söyledi.

Finn'e kaşlarımı çatarken duruşum sertleşiyor ve kaslarım geriliyor. 'Sana onu onun yakınında istemediğimi söylemiştim. Onu neden buraya gönderdin?

Yüzü soluklaşır. 'Ben yapmadım,' diye yanıtlıyor.

BÖLÜM 62

DEBBIE

Sonny'yi arabasında itiyorum, engebeli taşlarla ve patikadan çıkan kalın saplı otlarla mücadele ediyorum. Birkaç kez dengemi kaybediyorum ve düşeceğimi sanıyorum, ancak tam zamanında toparlanıyorum. Sonunda hedefimize ulaşıyoruz ve oturuyorum. Bankın üzerinde biriken yağmur suyu pantolonumdan sızıyor ve bacaklarımı ıslatıyor. Ama umurumda değil.

Torunum, çocukların iltihaplı diş etlerini yatıştırması gereken lastik bir oyuncak zürafayı emerek canını çıkarıyor. İhtiyacı olan şey tuz ya da jel, ebeveynlik hakkında en ufak bir fikri olmayan bir annenin satın aldığı başka bir moda değil. Oyuncağı ağzından çıkarıyor, elinde sallıyor ve bana gülümsüyor, kalbinden olduğu kadar yüzünden de yayılan düzgün, içten bir sırıtış.

"Nana," diye cıvıldıyor, "Nananananana," ve ne kadar güzel, geniş gözlü ve masum görmek neredeyse kalbimi kırıyor. Sanki zamanda geri gidip Finn'i tekrar izlemek gibi. Ve Finn gibi ben de Sonny'nin sonsuza kadar böyle kalmasını istiyorum; etrafındaki her şeye ve herkese karşı masum ve sevinç dolu. Ama bunun mümkün olmadığını biliyorum çünkü şimdi müdahale etmezsem Mia tüm erkekleri yozlaştırdığı gibi onu da yozlaştıracak. Sonny'yi o kara duldan kurtarabilecek tek kişi benim.

Bulunduğumuz kilise avlusunda asırlık mezar taşları var, hava ve zaman o kadar aşındırmış ki isimleri

Üzerlerine kazınan yazılar anlaşılmaz. Etrafımızda yüksek, gri taş duvarlar ve 1980'lerde yanmış olan küçük bir şapelin kalıntıları var. Burayı yıllar önce çocuklarımdan biri için potansiyel bir yer olarak keşfetmiştim, ancak evden arabayla sadece yirmi dakika uzaklıkta, rahatlık için çok yakındı.

Yağmur kısa bir mola verdikten sonra tekrar çiselemeye başlıyor, ben de Sonny'nin su birikintisi tulumunun fermuarını çekip kapüşonunu başına geçiriyorum. Mezarlığın en ucuna kadar devam ediyoruz ve bir söğüt ağacının uzun, süpüren dallarının altında duruyoruz. Yere plastik bir torba koyuyorum, Sonny'yi pusetinden çıkarıyorum ve onu ve kendimi yavaşça torbanın üzerine indiriyorum. Orada, hafifçe yükselmiş topraktan küçük bir tümsek buluyorum. Altında Dave'in küllerinin bulunduğu bir vazo yatıyor. Yakıldıktan sonra Finn ve ben onu buraya gömmüştük. Polisin tavsiyesi üzerine, bir kez gazetelere çıkmaktan korktuğumuz için cenazesine katılmadık. Oğlum geri döndüyse bile henüz bundan bahsetmedi.

Finn'in bana doğruyu söylediğinden emin olana kadar, şu anda bana söylediği her şeyin yalan olduğunu varsaymak zorundayım, tıpkı Sonny'nin suçıçeği geçirdiğini ve bu yüzden onu göremediğimi iddia etmesi gibi. Diğer büyükannesi onu Sainsbury'de itip kakarken onu takip ettim, ta ki lekesiz cildini görebilecek kadar iyi bir görüş elde edene kadar.

"O seni benden uzak tutamaz," diyorum Sonny'ye. "Kimse tutamaz.

Kimsenin haberi olmadan Sonny'yi birkaç kez büyükbabası için bıraktığımız çiçek demetleriyle buraya getirdim. Sonra ona Dave hakkında her şeyi ve onun ne kadar harika bir adam olduğunu anlattım. Sonny'nin beni anlayamayacağını biliyorum ama Dave'in kim olduğunu bilmesi önemli, dünyanın bildiğini varsaydığı canavarı değil.

Onu başka hiç kimsenin sevmediği ve sevemeyeceği kadar seviyorum. Ama şimdi sevgimin ona ne kadar büyük bir iç çatışma getirdiğini de görebiliyorum. Benim için en büyük fedakârlığı yaptı ve ona huzur getirecek bir yerde dinlenmeyi hak ediyor.

Bir adım geri çekilerek, Sonny'nin parmak uçlarını ıslak toprakta gezdirmesini, sonra avuç avuç toplamasını ve topakları tekrar yere atarken kıkırdamasını izliyorum. Aynı anda hem ağlıyor hem de gülümsüyorum, dünyada beni henüz hayal kırıklığına uğratmamış tek insanın zihnimdeki fotoğraflarından birini çekiyorum. Sonny'yi ağacın altında çerçevelediğimde, hala orada olduğumdan emin olmak için başını çeviriyor ve bana tam güvenini sunuyor. Bir an için, onu zayıf bir babadan ve sadece kendi çıkarlarını düşünen bir anneden kurtarmak için burada olduğumu bildiğine gerçekten inanıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve Sonny'nin görüntüsü sanki hâlâ açılmış gibi netleşiyor. Vücudumdaki her damara güzel bir sıcaklık yayılıyor, sanki yıllarca buzun altında kaldıktan sonra güneşe adım atmışım gibi. Yeniden hayattayım.

Geriye kalan sınırlı sayıda yıl içinde, özellikle de bu zalim hastalık hafızam dışında her şeyimi elimden aldığı anda, bu resme defalarca döneceğimi biliyorum.

Fiziksel olarak zorlansam da Sonny'yi tekrar kucağıma başarıyorum ve onu kendime yakın tutuyorum, başı göğsüme sıkıca bastırıyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum kulağına ve onu daha önce hiç sıkmadığım kadar sert ve uzun süre sıkıyorum. Ve bir daha asla yapamayacağım kadar.

BÖLÜM 63

MIA

Camı indirmek ve serin havanın yüzüme ulaşmasını sağlamak için bir düğmeye basıyorum.

Boğazım kuruduğu için Finn'in minibüsündeki bardaklıktan metal bir şişe alıyorum, içinde ne olduğunu umursamadan. Yolculuk hastalığı mı, baş ağrım mı yoksa korku mu midemi bulandırıyor bilmiyorum. Önemli değil çünkü birkaç dakika sonra başımı açık pencereden dışarı itmek ve altımızdan geçen yola kusmak zorunda kalıyorum.

"Kenara çekeyim mi?" diye sorar Finn.

'Hayır, hayır' diyorum ve ağızımdaki keskin tadı temizlemek için matarasından bir yudum daha gazlı bir şey alıyorum. "Burası ne kadar uzakta?"

"Beş dakika daha.

"Sence orada olacaklar mı?"

'Ev boştu, bu yüzden düşünebildiğim tek yer orası.

'.

Daha önce, bana kendisinin ve ailesinin katıldığı gayri resmi törenden bahsetmişti.

Debbie, cenaze direktörleri Dave'in küllerini onlara gönderdikten sonra tuttu. Bir sabah erkenden, gözlerden uzakta, mala ile bir çukur kazmışlar ve Dave'in küllerini unutulmuş bir mezarlığın bahçesindeki bir ağacın altına gömmüşlerdi. Bu mezarlığı şimdi ziyaret etme kararının arkasında bir mantık var, ancak Debbie ve Sonny'yi orada bulacağımız kesin değil gibi görünüyor.

Dehşete kapıldım ama öfkeliyim de. Şüphelerimi ailemle ya da Mark'la paylaşmadığım ya da Debbie'nin merdivenden düşmeme neden olduğunu Finn dışında kimseye göstermediğim için kendimden nefret ediyorum. Eğer bir şey söyleseydim, Sonny hâlâ evde bizimle olabilirdi, psikopat büyükannesiyse kim bilir nerede değil.

"Ya ona zarar verdiyse? Ben diyorum.

"Olmayacak," diyor Finn ama ses tonu beni rahatlatmıyor.

'Bunu bilemezsiniz. Eğer haklıysan, şimdiden kırk çocuğu öldürdü ve suçu kocasının üstlenmesine izin verdi. O her şeyi yapabilir.

"Sonny farklı: O onun torunu.

"O daha anne karnındayken öldürmeye çalıştığı kişi! Bağırıyorum. Şimdi bana inanıyor musun? Ve o onun torunu değil, değil mi? Biyolojik olarak değil. Eğer amacı masumsa, neden onu almaya senin gönderdiğini söyledi?

Cevap olarak hızlanıyor. O da en az benim kadar korkmuş durumda. Yolculuğun geri kalanını gergin bir sessizlik içinde, her birimiz en iyi senaryo için dua ederek ama sessizce en kötüsünden korkarak geçiriyoruz. Finn köy yolunun virajlarına konsantre olmakla o kadar meşgul ki, sol elimde telefonum, mesaj yazarken beni göremiyor.

"İşte burada," diyor Finn, az ilerideki kilise kalıntılarını işaret ederek. Ani bir fren yapıyor ve daha araba durmadan önce kapıyı açıp açık kapılara doğru koşmaya başlıyorum.

Arazi geniş ve aşırı büyümüş ve bana lanetli evimizi ilk satın aldığımız zamanı hatırlatıyor. Aşırı büyümüş çitlerin, otların, yabani otların ve ağaçların ötesini görmek zor. Sonny ya da Debbie'yi göremiyorum. "Neredeler? Panik içinde bağırıyorum.

"Bu taraftan," diyor Finn ve ben de peşinden koşmaya başlıyorum. Ve orada, mezarlığın kenarında, kocaman bir söğüt ağacının altında, Debbie'nin bir bankta oturduğunu görüyorum, yanında bir bebek arabası, plastik bir örtü Sonny'yi

yağmur. Evden çıktığımızdan beri tuttuğum nefesimi dışarı verdim.

"Anne," diye bağıyor Finn, ama sözcük ağzından tuhaf çıkıyor. İkimiz de artık uymadığını biliyoruz. Bizi duyduğunu sanmıyorum, o yüzden adını bağıyorum. Bu sefer döndü.

Karakoldaki tartışmamızdan bu yana onu ilk kez görüyorum ve görünüşü beni şaşırtıyor. Bir zamanlar sarı olan saçlarının yarısını gri kökler oluşturuyor, makyaj yapmamış ve yüzünde daha önce hiç fark etmediğim kadar çok çizgi var. Omuzları kamburlaşmış ve vücudu küçülmüş. Keder onu yıpratıyor.

Ona yaklaştığımda bastonunu başının üzerine kaldırıyor, daha da yaklaşırsam bana vurmaya hazır. Kolu titriyor ve tehdidi acınası. Bana vurması umurumda değil; sadece bebeğimi tekrar kucağıma almak istiyorum. Ancak Finn kolumu tutuyor ve beni olduğum yerde tutuyor. "Oğlumu istiyorum," diyorum kararlılıkla.

"Neden, ona ne yapacağımı sanıyorsun?"

"Biliyoruz Debbie," diyorum. 'Onun gibi çocuklara yaptığınızı biliyoruz.

"Neden bahsediyor?" diye soruyor Finn'e.

Ağzını açışını izliyorum, ama aniden her şey onun için çok fazla geliyor. Kadının yalanları bu adamın tüm gücünü tüketti. Nereden başlayacağını bilemiyor, ben de boşlukları dolduruyorum.

'O çocukları kaçıranın Dave değil, sen olduğunu biliyoruz. Günlüklerini bulduk.'

"Sen neden ?

Artık yalan yok Debbie. Bunca yıldır öldüren sensin. Hata yaptın, günlük kayıtlarından birine kendi baş harflerini koydun.

"Annenle bu şekilde konuşmasına izin mi vereceksin?" diye sorar Finn'e. "Omurgan nerede?"

"Ve onun annesi olmadığını biliyoruz," diye çıkışıyorum. Kelimeler bir an için havada asılı kaldı. "Finn senin oğlun değil.

Bu suçlama onu ilkinden daha fazla yanıltıyor, bu da beni şaşırtıyor. 'Ne ... ne yapıyorsun . . . ? Elbette o benim oğlum,' diye kekeliyor.

"DNA testi yaptık ve seninle ya da Dave'le bir akrabalığı yok.

Yüzünün rengi solar. Tekrar Finn'e bakar ve Finn'in sert ifadesi ona her şeyi bildiğini söyler.

Sonunda Finn konuşur. "Ben kimim?

Debbie'nin söyleyecek sözü kalmamıştı. "Bu . Bir anda oldu. Hepsi, her şey. Bir anda oldu.'

"Hiçbir zaman "öylesine" olmaz" diyor. 'Bu günlüklerdeki her şey planlanmış ve listelenmiş, bir çocuğun kaybolduğu her kasabanın adresi ve tarihi. Hepsi önceden planlanmıştı. Bir şeyin "öylesine" olmasına izin vermeyecek kadar dikkatliydiniz. Araştırmanızı yapmışsınız. Peki ben kimim?'

OceanofPDF.com

64. BÖLÜM

DEBBIE

O biliyor, o biliyor, o biliyor. En büyük korkularım gerçek oldu. Tüm bu yıllar süren numara hızlı ve ani bir şekilde sona erdi.

Finn'in burada olduğumu tahmin edebileceğini varsaydım - ve umdum - ama bu beklediğim ya da provasını yaptığım bir konuşma değildi. hazır bir yalanım yok. Küçük bir çocukken bisikletten düştüğünde onu kucaklayıp başını okşayarak teselli ederdim. Şimdi karşımda yine aynı küçük çocuk var, yine canı yanıyor ama şimdi acısının sebebi benim ve acısını dindiremiyorum. Ve ona yaptıklarımın en kötüsünü henüz bilmiyor.

Finn'in ebeveyninin ifşası onun işi; bana bildiğini söylediğinde kendini beğenmiş, kendinden memnun bakışından bunu anlayabiliyorum. Finn kendi isteğiyle DNA testi yaptırmak şöyle dursun, soyunu bile asla sorgulamazdı. İleri atılıp ona vurmak istiyorum ama bu bastonu başımın üstünde tutmakta bile zorlanıyorum. Lanet olsun o kaltağa ve lanet olsun zayıflayan bedenime.

"Ben kimim? Finn tekrarlar.

'Sen . Sen ... adın ... eskiden ... William Brown.'

Kaşları çatılıyor ve Mia ile birbirlerine bakıyorlar. Yanılmıyorsam, ismi tanıdılar. "Bu mümkün değil," diyor bana dönerek. "Ben ondan önce doğdum.

'Doğum belgeniz sizin değil,' diye cevap verdim. "O zaman kimin?

Bu konuda konuşmak istemiyorum, gerçekten istemiyorum. Ama başka seçeneğim yok. Finn bir vanayı açmaya zorluyor ve ben de havanın kaçmasını engelleyemiyorum.

'Finn Hunter benim biyolojik çocuğumdu. Seni bulmadan bir ay önce öldü. Gözlerimi sıkıca kapatırsam, Dave onu benden almadan önce küçük oğlumun kollarımda yavaşça soğuyan bedenini hâlâ hissedebiliyorum. "O doğmadan önce birçok düşük yapmıştım ve her biri beni neredeyse yıkıyordu. Her biriyle birlikte keder kadar güçlü muazzam bir duygusal etki ortaya çıktı. Ve sonra bir mucize gerçekleşti. Harika, güzel bir oğlan çocuğu dünyaya getirmeyi başardık," diye devam ediyorum. 'Üç gün sonra bizden koparılan kadar vücudundaki her bir minik kemiğe anında aşık olduk. Bunun başka bir açıklaması olamayacağı için ölüme bağlı olduğunu düşündük. Ama bunu asla rapor etmedik ya da yaşayan başka birine söylemedik. İkimiz de yetkililere güvenmiyorduk. Yanlış bir şey yaptığım için beni suçlayacaklarına ve sonra da bir şekilde depodaki bavulları öğreneceklerine inanıyordum. Baban Finn'in doğumunu daha yeni kaydettirmişti ama ikimiz de onun ölümünü kaydettirmeye cesaret edemedik.

Haftalar boyunca geliyor muyum, gidiyor muyum bilmiyordum. Bebeğimi doğurup doğurmadığımı öğrenmek için telesekreter mesajı bırakan arkadaşlarımı geri aramadım. Yatağımda Dave'e tutunarak yattım, Finn'imi geri getirmesi için umutsuzca çabaladım. Ve bir mucize olmayacağını kabul ettiğimde, eski benliğimin herhangi bir parçasını yeniden kazanabilmemin tek yolu en iyi bildiğim şeyi yapabilmemdi. Kendi bebeğimi kurtaramazdım ama bir başkasını bu acımasız, kindar dünyadan kurtarabilirdim.

O günü hala çok net hatırlıyorum. Dave'den kaçmış ve daha önce bir kez ziyaret ettiğim ama kurtarmak için henüz bir çocuk seçmediğim Ipswich'e gitmiştim. Eski püskü bir bebek arabasında bebeğini iten taciz edilmiş genç bir anneye doğru yöneldim. Onu birkaç adım geriden takip ediyordum.

Sonradan aklıma gelen genç bir kızdı, ayakkabısının topuğu yürürken sallanıyordu, tişörtü lekeli ve yıkanmamıştı. Arada annesi dönüp çok yavaş olduğu için ona havlıyordu.

Daha sonra kız çocuğu, kendisi içeri girerken bir süpermarketin önünde bebek kardeşine göz kulak olması için bırakıldı. Yanından geçerken uzun koyu buklelerinin parmak uçlarımda bıraktığı yumuşak hissi asla unutmayacağım. Ama etrafta ona yardım edemeyeceğim kadar çok insan vardı.

Boğazımı temizliyorum. "Çocuk arabanda dikkatimi çekmiştin," diye Finn'e yöneldim. "Koyu renk gözlerin ve gür, koyu kahverengi saçların vardı. Sonra bakışların benimkilere kilitlendi ve kafamın içinde bir şeyler yerine oturdu. Sen ve ben birbirimize aittik.

Finn sessizce, 'Ama ben senin değildim,' dedi.

Mia ona, "Dave'in Debbie'ye gönderdiği ve soruşturmada okunan mesaj," diyor. "Seni ve Finlilerimi korumak için son bir şey yapmama izin ver" gibi bir şey yazmış. "Finlilerim", çoğul, "Finlilerim" değil. Bir hata olduğunu düşünmüştüm ama sanırım seni ve kaybettikleri çocuğu korumak istediğini kastetmişti.

"Sizi eve kadar takip ettim," dedim ona, "ve evin arkasındaki ara sokakta gözden uzakta kaldım. Hepiniz bahçedeydiniz ama o kadın sigara içip dergi okurken ikinizi de görmezden geliyordu. Sonra kalktı ve sizi yalnız bırakarak içeri girdi. Bu bir işaretti. Ben de içeri girip sizi kucağıma aldım. Küçük kız, olmaması gereken bir şeyler olduğunu anlayacak yaşıydı. Ona annesinin arkadaşı olduğumu ve benimle saklambaç oynamak istediğini söyledim. İlgiye o kadar aç kalmıştı ki kabul etti. Böylece üçümüz arabamı garajların yanına park ettiğim yere koştuk. Sen ve o içerideyken arabayı sürdüm.

Paltosunun altında bile Finn'in göğsünün hızla inip kalktığını fark ediyorum. Her kelimemi dikkatle dinliyor. Mia da onu yakından izliyor. Elini tuttuğunda kılıyorum.

ve parmaklarını onunkilere doluyor. Onu başından savmaya çalışmıyor, sadece kararlılığını artırıyor. Ben doğru olanı yaptım. Çok yakında bunun bedelini ödeyecek.

"Finn'in kız kardeşine ne oldu?" diye sorar Mia.

"Oraya ne yapmaya gittiysem onu yaptım ve sonra yeni doğan oğlum yolcu ayak bölmesinde bir seyahat halısına sarılmış halde eve döndüm. Finn'in ihtiyacı olan annenin ben olduğuma dair aklımda hiç şüphe kalmadı.

'Ama zaten bir tane vardı,' diyor Mia.

"Ona, onun verebileceğinden çok daha iyi bir hayat verdim," diye çıkışıyorum. "Ya da senin ona verebileceğinden daha iyi bir hayat verdim, zavallı bir eş olarak.

Mia bunu bir kenara bırakıyor. "Ve eve bir bebekle döndüğünüzde Dave hiç soru sormadı mı?

"Tabii ki yaptı.

"Ama sende izin verdi?

'O beni severdi. Benim için her şeyi yapardı.'

O gece işten döndüğünde beni yatak odamızda, daha önce hiç görmediği bir bebeği kucaklarken bulan kocamın yüz ifadesini asla unutmayacağım. İlk başta bu manzaraya bir anlam veremedi. "Ne yaptın sen?" sordu sonunda.

Ona Finn'in kız kardeşinin akıbeti de dahil olmak üzere o günkü olayları anlattım. Tekrar tekrar 'hayır' kelimesini mırıldandı ve sessizce gitti. Daha sonra onu yaşadığımız dairenin koridorunda buldum. Duvara yaslanmış, alnını duvara dayamıştı.

"Buna daha fazla dayanabilir miyim bilmiyorum," dedi ve burnunun kenarını sıktı.

Umutsuzluğu beni korkutuyordu. Onu en uç noktaya itmiştim. Dave olmadan yaşayamazdım ama bana çok ihtiyacı olan bu çocuktan da vazgeçemezdim. Zaten bir bebeğim elimden alınmıştı, ikincisinin de elimden alınmasına izin veremezdim. "Senden onu sevmekten ve babası olmaktan başka bir şey yapmanı istemiyorum," dedim ona.

"Ama sen onu çaldın! Dave bağırdı. 'Onu arayan polisler ve arama ekipleri olacak; tüm haberlere çıkacak. Bunun için tutuklanacağız! Ya bulurlarsa...' Her zaman olduğu gibi, diğer faaliyetlerimi kelimelere dökemedi.

'Bu çocuğun burada olduğuna inanmaları için hiçbir nedenleri yok,' diye temin ettim onu, 'kaybolduğu yerden yüz mil uzakta. Ve onu kolayca kendi çocuğumuz gibi gösterebiliriz. Arkadaşlarımıza bebek hüznü yaşadığım için o doğduğundan beri görüşemediğimizi söyleyeceğim. O kadar da zor olmayacak. Ve zaten bir doğum belgemiz var.'

Dave'in başı sertçe döndü. "Ne?"

Öfke kabarması beni şaşırttı ama ısrar ettim. 'Finn'inkini kullanabiliriz. Kimsenin haberi olmaz.

'Bebeğimizi öylece silip yerine başka bir bebek koyamazsınız!

"Ben değilim.

Öylesin. Ve bu çocuk hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Nelerden hoşlanıp hoşlanmadığını; herhangi bir sağlık sorunu olup olmadığını; ne sıklıkta uyuduğunu ve ne yediğini. Adı ne? Kaç yaşında? Neye alerjisi var?'

"Bilmiyorum.

Çünkü o bizim oğlumuz değil ve asla da olmayacak. Eğer bir çocuğu kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyorsanız, annesine nasıl bir cehennem yaşattığınızı da biliyorsunuz demektir. Başka bir bebek deneyebilirdik ...'

Hayır. Finn'i kaybetmek beni neredeyse mahvediyordu. Beni yok etti. Bunu tekrar yaşayamam.'

"Evlat edinme konusuna bakabilirdik.

'Ne yani, yabancılar geçmişimizi mi karıştırırsın, ait olmadıkları yerlere burunlarını mı soksunlar? Bu küçük çocuk kendi ailemize sahip olmak için son şansımız. Ve eminim ki onu kurtarmam, bir daha oraya gidip başka bir çocuğu kurtarmama gerek kalmayacağı anlamına geliyor.

Bu Dave'i durdurdu; bu değişkenin, karısının o tarafını sona erdirebileceği önerisi

isteksizce kabul etti ama asla gerçekten anlamadı.

'Boşluğu doldurmak için ihtiyacım olan tek şey o,' diye devam ettim. ".

Lütfen, onu benden alma. Sana yalvarıyorum.'

Mia'nın sesi beni şimdiki zamana geri döndürüyor. "Dave kaçırıp öldürmene yardım mı etti, yoksa sadece cesetleri mi sakladı?

"Yalnız çalışıyorum," diyorum ona. Durum her zaman böyle değildi ama bunu bilmesine gerek yok.

"Ama ne yaptığınızı biliyordu? Mia bastırıyor.

"Bunun hakkında konuşmadık.

"Bu bilmediği anlamına gelmez. Yani sizi her an durdurabilirdi.

Oh, bu kadın. Bu kadın. "Oğluma nasıl davrandığını gördüm, bu yüzden evliliklerin nasıl anlamını beklemiyorum," diyorum. 'Dave'in tek suçu beni çok sevmesi ve beni korumak istemesiydi.

'Hayır, bunlar onun tek suçları değildi. Uzun bir atışla değil.'

Oğluma bakıyorum, Mia'nın düşmanlığının muhakemesini gölgelemesine izin vererek beni bir kez daha hayal kırıklığına uğratmamasını umuyorum. Ama gözlerimin içine bakamıyor. "Hayatımıza giriş şeklinin tipik olmadığını kabul ediyorum," diyorum ona, "ama beni tanıyorsun Finn. Ben senin annenim. Seni doğurmuş kadar çok seviyorum. Mia'nın seni bana karşı kıskırtmasına izin verme.

Konuşmadan önce bir ömür boyu sürecektir bir duraklama olur.

Kelimeleri özenle seçilmiştir.

'Ama beni sen doğurmadın, değil mi? Başka biri doğurdu. Beni ondan aldın ve kız kardeşimi öldürdün.

"Tüm hayatı boyunca onu manipüle ettin," diye ekliyor Mia. "Ama bu iş burada bitiyor.

"Hayır," diye tükürdüm. "Ben bitti dediğimde biter. Hikâyemizin ikinci perdesi oynanmadan önce bunun bizim için son olduğunu zaten biliyordum. Mia'yı işaret ederken dilimdeki zehrin tadını alabiliyorum. 'Burada manipülatörün ben olduğumu mu düşünüyorsun? O zaman aynaya bir bak. İkinizi de izledim, Emma'nın arkasından iş çeviriyor, kendi ihtiyaçlarınızı Sonny'ninkilerden üstün tutuyorsunuz. O senin

gibi bir anneyi hak etmiyor Mia ve bunu söylemek bana acı
verse de, sen de onu hak etmiyorsun Finn.

Başını sallar. 'O hiçbirimizi hak etmiyor,' diye yanıtlıyor.

Oğluma son bir kez bakıyorum, umarım onu yanlış anlamışımdır, ona kız için neleri bir kenara attığını anlaması için son bir fırsat veriyorum. Çünkü önümüzdeki birkaç dakika içinde her şeyini kaybetmek üzere. Veda atışımı hazırlıyorum. "Biliyor musun, bana sormadığın bir soru var Mia.

"O da ne?" diyor.

"Son cinayetimin ne kadar zaman önce olduğunu. "Ve?

"Ve ne? Cevap veriyorum. "Bana sor.

İç çekiyor. "En son ne zaman öldürdün?

Birdenbire içimdeki her şey sakinleşiyor. Öfke, hayal kırıklığı, şok, üzüntü, özlem ve kin - hepsi Sonny'nin pusetini yavaşça çevirip onlara bakmam için gereken süre içinde kayboluyor.

BÖLÜM 65

FINN

Sonny'nin pusetine uzun, çok uzun bir süre bakıyorum, sonra farkına varıyorum.

Boş.

Onu yağmurdan koruması gereken plastik örtünün altında hiçbir şey yok Benim küçük delikanlım burada değil.

"Nerede o? Mia önce sesini buldu. "Sonny nerede?"

Annemin yüzünde çocukluğumdan beri görmediğim tuhaf bir gülümseme beliriyor. Sanki başka biri onun ifadelerini kontrol ediyor ve içimi buz gibi bir ürperti kaplıyor.

"O gitti," diyor annem kesin bir ifadeyle.

"Nereye gitti?" diye soruyorum.

"Onu kurtardım.

"Neyden? Devam ediyorum.

"Ondan," diyor. "Senden.

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun. Oğlum nerede?"

'Üzgünüm Finn, artık çok geç.'

"Ne diyor bu?" diye bağılıyor Mia, parmakları artık benimkilere dolanmıyor ve onun yerine kolumu tutuyor.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyor annem Mia'ya. 'Finn'i bana düşman ederek çok değerli bir şeyi elimden aldın. Ben de sana aynısını yaptım.

'Neden bahsediyor, Finn? Ne demek istiyor bu?'

Anneme bir adım daha yaklaşıyorum, içimde yeni, çiğ bir korku yükseliyor. Kafam karışık, korkuyorum ve bilmeceleri beni sinirlendiriyor. "Sonny nerede?"

Sonra bana yine o gülümsemeyi yapıyor, çocukken beni korkutan ve şimdi de korkutan gülümsemeyi. 'Bunu başına sen açtın,' diyor. 'İkiniz de. Birbirinize hiç uymuyorsunuz ve siz o küçük çocuğun hayatını yeniden birleştirip mahvederken hiçbir şey yapmadan oturamazdım. Onu çok seviyorum.'

'Ama biz birlikte değiliz,' diyor Mia.

"Yalancı! Annem bağılıyor. 'Beni aptal yerine koyma. Ben bir şeyler görürüm, bir şeyler bilirim. Bunu sadece Sonny'nin nerede olduğunu söyleyeyim diye söylüyorsun.'

"Değiliz!" diyor bıkkın bir Mia. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, burnundan sümük akıyor. Yağmur yanaklarına göz kalemi damlatıyordu. "Debbie, sana söz veriyorum."

"Sözleriniz benim için yalanlarınız kadar değersiz."

"Benim hakkımda ne düşündüğün umurumda değil, sadece Sonny'nin nerede olduğunu bilmek istiyorum."

'Neden sana söyleyeyim ki? Neden seni şu anda hissettiklerinden bir saniye bile kurtarmak isteyeyim ki? Ya da hayatının geri kalanında çekeceğin acıyı? Ve inan bana Mia, canın yanacak. Gerçekten de daha önce hiçbir şeyin acıtmadığı kadar acıtacak.'

Daha fazla kendimi tutamıyorum. Anneme doğru hamle yaptım, onu kemikli omuzlarından yakaladım ve bir bez bebek gibi salladım. "Eğer beni seviyorsan, nerede olduğunu söyle."

"Üzgünüm, Finn," diyor, ben onu boğarken sesi titriyor. "Ama artık çok geç."

Başını çeviriyor ve birkaç metre öteye, babamın küllerini gömdüğü yere bakıyor. Ancak o zaman görebiliyorum. Yere konmuş, büzüştürülmüş bir poşetin içinde özenle katlanmış bir dizi bebek kıyafeti.

BÖLÜM 66

MIA

Finn bana dönüyor, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar geniş ve inançsız. Boğazıma düğümlenen bir çığlığı zapt etmeye çalışır gibi ağzımı kapatıyorum. Yapmış olamaz, diye düşünüyorum. Çok sevdiği birine zarar vermezdi.

Finn ve ben kıyafet yığınının doğru koşuyoruz ve önlerinde diz çöküp yırtıp açıyoruz. Bir çift kahverengi chino pantolon, dinazor desenli bir süveter, beyaz yelek ve üzerinde çizgi film yengeçleri olan açık mavi çoraplardan oluşuyordu. Bu öğleden sonra Debbie onu almadan önce Sonny'nin üzerini değiştirdiğim kıyafet.

Birbirimize uzatıyoruz, birimiz diğerinin hata yaptığımızı ve bunların ona ait olmadığını söylemesini umuyor. Oğlumun kokusunu almak için onları burnuma tutuyorum.

"Bebeğim," diye haykırdım. "Bebeğime ne yaptı? Finn'e dönüyorum ve kapüşonundan sarkan ipleri tutarak yüzünü kendime yaklaşıtıyorum. "Nerede o?! Şimdi parmaklarımı kollarının derinliklerine bastırıyor, canavar annesinin bile bir bebeğe bunu yapmayacağına dair beni temin etmesini istiyorum.

Ancak Finn'in yüzü bana bu andan çok önce Debbie'nin her şeyi yapabileceğini kabul ettiğini söylüyor. Ellerimi ondan çekip mezarlığın etrafına bakıyorum. Onu buraya gömdüyse, her yerde olabilir. Ama hâlâ hayatta da olabilir.

Uzun. Yakınlardaki bir toprak parçası dikkatimi çekiyor; yabani ot içermiyor ve sanki yakın zamanda temizlenmiş gibi görünüyor. Tırnaklarımla toprağı eşeliyorum. Bize doğru geldiğini hissediyorum. Gözlerini üzerimde hissediyorum, ıslak toprağı yırtıp küçük dağlar oluştururken zalim ağzını hissediyorum, parmak uçlarımla izin verdiği kadar derine iniyorum, ta ki aniden bir şeye ulaşana kadar. "Bana yardım et! Finn'e bağıryorum ve şimdi ne bulduğumu fark edene kadar çılgınca kazıyorum. Bu bir vazo ve muhtemelen içinde Dave'in külleri var.

Oyacak başka bir yer arıyorum, herhangi bir yer ot kümelerini çekip çıkarıyorum, parmaklarım deve dikenlerinin iğneleriyle batıyor, eylemi farklı yerlerde tekrar tekrar tekrarlıyorum. Sadece gözyaşlarımla silmek için duruyorum ve yüzümün çamurla kaplandığını hissediyorum. Burada hiçbir şey olmadığı için rahatlasam mı yoksa korksam mı bilemiyorum. Birden bunu tek başıma yaptığımı ve Finn'in yardım etmediğinin farkına varıyorum. Ona tekrar bağlamak için dönüyorum ama o yavaşça ayağı kalkıyor, saçları ıslak ve üst düğümünden çözülmüş, yüzüne doğru sarkıyor.

Sonra, göz açıp kapayıncaya kadar annesinin üzerine atılır. Birlikte yere düşüyorlar; Finn iri ellerini annesinin dar boynuna dolamış, zayıf uzuvları çakıllı patikaya ve yabani otlara çarparak çırpınırken onu boğuyor. Bu daha önce hiç görmediğim bir Finn, saf, çıplak bir dürtüyle hareket eden biri. Bir yanımla onu boğmasını, bir mum alevi gibi söndürmesini istiyor. Ama Sonny'nin nerede olduğunu bize söyleyebilecek tek kişi o. "Finn, hayır!" diye bağıryorum ama beni duymuyor. Bunun yerine onu sarsmaya, başını yere vurmaya devam ediyor.

Ağzı kızın kulağına yakın ve ona bir şeyler söylüyor ama sesi kelimeleri çıkaramayacağım kadar kısık.

"Finn! Devam ediyorum ve onu geri döndürmek için omzundan çekiyorum, ama o sıkı duruyor. Onu öldürecek.

BÖLÜM 67

DEBBIE

Finn'in elleri boynumdaki mengene gibi kavrayışını sürdürürken nefes almakta zorlanarak yere yığıldım. Görüşüm bulanık ve başımın arkasına defalarca vurduğum için sersemlemiş durumdayım. Beni boğmuyor olsaydı bile, üzerime otururken onun ağırlığı altında nefes alabileceğimden şüpheliyim.

İçgüdüsel olarak nefes nefese kalıyorum ve onu üzerimden itmek için kollarından tutmaya çalışıyorum. Ama bu dürtüyle savaşıyorum, oğlumla değil. Onun durmasını istemiyorum. Ben ölmeye hazırım. Dave'imle birlikte ve bu dünyadan olabildiğince uzakta olmak istiyorum. Huzur istiyorum, sessizlik istiyorum; kocamla birlikte söğüt ağacının altındaki o toprak halının altına gömülmek istiyorum.

Beni boğarken Finn'in gözlerinin içine bakıyorum. Ve beni öldürmek için içinde bir şeyler olduğunu söyleyebilirim. Terbiye kazandı. Ona, Mia'ya ve Sonny'ye yaptıklarım yüzünden hayatıma son vermekten başka bir şey istemiyor. Onu kim suçlayabilir ki? Hak ettiğim şey bu. Ama onlar da bunu hak ediyor. Sonny'ye nazik davranırken, onlara karşı zalim olmak zorunda kaldım.

"Finn, hayır!" Mia'nın bağırdığını duyuyorum ve çenesini kapatmasını istiyorum. Bir kez olsun burnunu sokmayı bırakmasını ve bu işin benim istediğim gibi, doğal sonucuna varmasına izin vermesini istiyorum.

Bunun ne kadar süreceğini biliyorum çünkü ben tecrübeliyim. Belki bir yetişkinde bir çocukta olduğundan biraz daha uzun sürecektir, ancak Finn bunu uygulamaya devam ederse kesinlikle

sıkıştırma derecesi, çok yakında bayılacağım ve ondan sonra bir dakikadan daha kısa bir sürede bitecek.

"Her zaman istediğin şey buydu, değil mi?" diye kulağıma tıslıyor. 'Ailede başka bir katil nesli.'

Fiziksel olarak cevap veremiyorum. Haklı ama kalbimi nasıl kanatmış olursa olsun ve bu noktaya nasıl gelmiş olursak olalım, Finn hâlâ benim en büyük başarım. Uzun bir süre boyunca kanal kenarındaki ilk avımdı. Dave için Justin Powell'ın kafasına saplamıştım.

Haftalar önce bir Cumartesi günü bir alışveriş merkezinde bana Powell'ı göstermişti. Benim teşvikimle Dave okula geri dönmüştü ama eski sınıf arkadaşlarının gerisinde kalmıştı. Orada, yeni ve genç bir öğretmen onun el yazısı ve okuma güçlüklerini fark etti ve testlerden sonra ona o zamanlar nadiren tartışılan disleksi adı verilen bir öğrenme bozukluğu teşhisi koydu. Harika ve heyecan verici bir gelişmeydi.

Tabii ki Dave'in teşhisi Powell ve çetesinin ona zorbalık etmesini engellemedi. Neden böyle bir şeyin eğlencelerini bölmesine izin versinler ki? Öyle bir noktaya kadar devam ettiler ki, Dave onu bana gösterdiğinde, okulu tekrar bırakmaya hazırды.

Bunu yapamazdım. Olmazdı. Bir haftadan biraz fazla bir süre sonra Powell'ı tek başına ve tanık olmadan bulunca, sevdiğim çocuğu koruma fırsatını yakaladım.

Haftalar sonra Dave, okul çantamda çocuğun ceketinden düşüp raylı sisteme düşmüş olan metal bir rozet buldu. Üzerinde Powell'ın adı ve Müdür Başyardımcısı unvanı bulunan bu parlak hatırayı almak saksağanlara özgü bir tepkiydi. İnandırıcı bir yalan söyleyemeyecek kadar dilim tutulmuştu. Yapabileceklerimin farkına vardıkça Dave'in yüzünün yavaş yavaş meraktan şaşkınlığa ve nihayet şoka dönüşmesini izledim.

Bunun bizim sonumuz olmasını bekliyordum. Onun yerine beni kollarına aldı, sıkıca sarıldı ve Mia'nın onu öldürdüğü güne kadar bırakmadı.

Yıllar sonra Dave, merhum büyükannem ve büyükbabamın Kilgour'ların deposu ve içindekilerle ilgili evraklarına rastladığında altı genç yüzü daha iyi bir hayata teslim etmiştim bile. Okul kitaplarım ve beni oraya bağlayan her şeyle birlikte evden aldıklarını düşünmüştüm. Bu konuda herhangi bir bilgim olmadığını söyledim ama o beni bir kitap gibi okuyabiliyordu. Benden habersiz, boş olarak alıp dolu olarak geri getirdiğim birkaç bavulu açarak kendi gözleriyle görmeye gitti. Dehşet içinde Justin'in tek seferlik olmadığını öğrendi.

Beni o çocukları öldürmeye iten şeyin ne olduğunu açıklamaya çalışırken bizi günlerce evimize kilitledi. Ve tabii ki bunun ne kadar yanlış olduğuna beni ikna etmeye çalıştı. Ama ben doğru şeyi yaptığımı inanmaya devam ettim. Dave gibi çocukları kurtarıyordum, benim gibi, kaderinde çatlaklardan düşmek olan çocukları. Eğer o ve ben birbirimizi bulmasaydık, başımıza neler gelebileceğini düşündükçe ürperiyorum.

Sonunda, asla kabul etmese de, ne kadar kararlı ve tutkulu olduğumu kabul etmek zorunda kaldı. Bana ihtiyacı vardı ve beni polise teslim edemeyecek kadar çok seviyordu. Sadakatimi onun için adam öldürerek ve onu Precious'a yaptıklarından (daha doğrusu yaptığını sandığı şeylerden) koruyarak göstermiştim. Her zaman ona ait olacağımı biliyordu. İşte o zaman bana olan aşkını için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını anladım. Benim için ölebilirdi. Ve sözünün eri bir adamdı.

Bu yüzden onlarca yıl boyunca ve onun görmezden gelmesine karşılık olarak, ona gereksiz riskler almayacağıma ve yaptıklarımı onunla tartışmayacağıma söz verdim. Ayrıca dürtülerim su yüzüne çıktığı anda onlara teslim olmayacaktım. Bunun yerine, kendimi hızlandıracak ve kadar dayanacaktım, sonra zihnimdeki resmi alacak ve bedenlerini bir daha kimsenin onlara zarar veremeyeceği bir yere, bizden başka kimsenin varlığından haberdar olmadığı bir depoya güvenli bir şekilde yerleştirecektim.

Şimdi, son kez havanın en küçük parçasını içime çekerken, Dave'i ve Finn beni öldürmeyi bitirdiğinde yeniden bir araya geldiğimizde bana nasıl gülümseyeceğini hayal ediyorum. Vücudum

gevşiyor ve karanlık çöküyor. Hayatım iyi yaşandı ve şimdi son kullanma tarihim yaklaşıyor.

Sevgilim, kendime fısıldıyorum. Yakında seninle olacağım.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İKİ YIL SONRA

OceanofPDF.com

BÖLÜM 68

MIA, 2022

Genç bir kat asistanı belirttiğinde duvara monte edilmiş birkaç televizyonda tanıdık video kliplerden oluşan bir montaj oynatılmaktadır.

"İyi şanslar tatlım," diyor Lorna ve görüntülü görüşmemizin kendi ucundan bana sanal bir sarılma veriyor. Keşke bugün bana moral desteği vermek için buraya bizzat gelmesine izin verilseydi ama umarım son tecritten çıkmış olsak da bu televizyon stüdyosunda Covid kısıtlamaları hâlâ yürürlükte. Maskeli asistan beni yeşil odadan çıkarıp iki koridor boyunca ilerletiyor ve çift kapıdan geçerek ana stüdyoya sokuyor. Yol boyunca diğer ekranlara gözüm takılıyor. Sonny, Finn ve benim, sonra Dave'in ve son olarak da onun görüntüleriyle doluydular. Boğuk seslendirmenin tam olarak ne söylediğini duymak zorunda kalmadan işin özünü biliyorum.

İki kahvaltılı televizyonu sunucusu masalarının arkasında oturuyor ve ben içeri girerken başlarını çeviriyorlar. Daha önce birkaç kez karşılaşmıştık ve her zaman olduğu gibi bana sıcak, sempatik gülümsemeler sunuyorlar. İkiliden biri, Kylie Pentelow, elime dokunmak için uzanıyor ama sonra iki metre kuralını hatırlayarak geri çekiyor. "Seni tekrar görmek çok güzel," diyor samimiyetine inandığım bir sesle.

Kameraların arkasında göremediğim bir kişinin sesi 'Ve beş ... dört ... içinde geri dönüyoruz' diyor. Ardından son üç sayıyı elle saymak için bir el havaya kalkıyor. Bob Gadsby, Kylie'nin yardımcı sunucusu, dönen bir autocue'dan okuyor

Bir kameranın altına sabitlenmiş, izleyicilere bugün ortaya çıkmamın önemini anlatıyor.

"Duygusal bir gün olduğunu bildiğimiz bu güne hoş geldin Mia," diye başlıyor.

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum.

'İki yıl önce bugün, kayınvalideniz olan ve çok sayıda çocuğun katili olarak ünlenen Debbie Hunter'ın küçük oğlunuz Sonny'nin kaybolmasından da sorumlu olduğunu keşfettiniz. Ve Sonny'nin şu anda nasıl görünebileceğini düşündüğünüz bir resim bulmak için polis sanatçılarıyla birlikte çalışıyordunuz?

"Evet. Ekranda hem tanıdığım hem de tanımadığım bir çocuğun görüntüsünü yakalıyorum. Oğlumun gözlerine ve dudaklarına sahip ama daha uzun saçları, dişlerle dolu bir ağzı ve daha ince bir yüzü var. Uzmanlar Sonny'nin üç yaşında böyle görünebileceğini düşünüyor. Onu tanıyabileceğini düşünen herkesi ekrandaki numarayla irtibata geçmeye çağırıyorum.

"Kaybolduğu öğleden sonra neler olduğunu bize hatırlatabilir misiniz?" diye soruyor Kylie.

Bu tür kamusal çağrılarda bulunurken sık sık yaptığım gibi, otomatik pilota geçiyorum ve dünyamı paramparça eden o günkü olayları anlatıyorum. Konuşmadığım tek kısım Finn'in annesini boğması. Bunu aramızda tuttuk.

"Ve bugüne kadar," diye devam ediyor Kylie, "Sonny'ye ne olduğu hakkında hala hiçbir fikriniz yok mu?

'Hayır. Bu hala müfettişlerin bağlı olduğu açık bir dava. O.'

"Bize Sonny'nin kayboluşundan sonra senin için nasıldı. Çünkü yaşadığınız acıyı hayal bile edemiyorum.

"Açıklaması zor," diyorum. Sanki bölünmüş gibiyim. Bir yanımda hala ölçülemez bir kaybın yasını tutuyor ama aynı zamanda onun hayatta olduğunu umut etmek zorundayım. Ve bunun gibi başvurular onu eve getirebilir.

"Dünkü Daily Mail'de çıkan bir habere göre," diyor Bob, "polis Sonny'nin satılmış olabileceği çocuk kaçakçılığı örgütlerini de araştırıyor. Korkunç imalar karşısında göğsümde ve omuzlarımda bir ürperti yayılıyor. "Ama ona ne olduğunu düşünüyorsun?"

'En iyi senaryo Debbie'nin bizi cezalandırmak için onu başkasına vermiş olması ve onu seven biri tarafından büyütülüyor olması,' diye cevap veriyorum. Bu kalbimi kırsa da en azından dışarıda bir yerde olduğu anlamına geliyor. Ancak Debbie'nin daha önce işlediği suçların boyutları hakkında bildiklerimize dayanarak, orada olmama ihtimali de var. Kaybolduğundan beri Sonny'nin görüldüğüne dair hiçbir doğrulama yok ve polisin elinde de hayatta olduğuna dair hiçbir kanıt yok.

Gözlerim doldu ve kamera dışından biri bana bir kutu mendil uzatana kadar parmaklarımla gözyaşlarımı sildim.

"En son buraya geldiğinizde," diyor Kylie, "boşandığınızdan beri eski kocanız Finn ile konuşmadığınızı söylemişsiniz. Aranız hâlâ açık mı?"

O öğleden sonra yaşanan olaylardan dört ay sonra Finn ve benim aynı alanda en son ne zaman birlikte olduğumuzu sessizce hatırlıyorum. Ailemle birlikte bir destek balonu oluşturmuştuk, bu yüzden bahçedeydik ve birkaç metre ötede Finn ve Finn'in Mark'la daha fazla ilgilenmeyi reddetmesinden sonra atadığımız yeni aile irtibat görevlisi vardı. Uzaktan bile olsa Finn'in nefesinden ve kıyafetlerinden alkol kokusu alıyordum ve beni Mark'la ilişki yaşamakla suçladığında tartıştık. Ona çok kızmıştım. Oğlum kayıpken aklımdaki son şey bir ilişkiydi.

Geriye dönüp baktığımda, Finn'in keder ve öfkesini bir araya getirerek saldırganlaştığını anlıyorum. Her şeyini kaybetmişti - oğlunu, annesini, babasını ve hatta kimliğini. Emma'yla olan ilişkisi, çarpık ailesiyle ilgili daha fazla ifşaatla baş edemediğinde elinden çıkan son şey oldu. İlişkisini bitirdi ve kızını sadece mahkemenin belirlediği zamanlarda görmesine izin verdi. Tecritleri yalnızlık içinde geçti. Bu beni ne kadar suçlu hissettirse de

Finn'in sorunlarını ve suçluluk duygusunu üstlendim. Ve ne zaman onun yanında olsam, tek gördüğüm bebeğimi çalan kadının oğluydu. Onun hatası olmamasına rağmen ona içerledim. Onu terk ettiğim için kendimi her zaman suçlu hissedeceğim ama önce kendimi düşünmeliydim.

Kylie'ye 'Artık daha iyi bir yerdeyiz' diyorum. 'Davayla ilgili olduğunda kısa mesajla iletişim halinde kalıyoruz. Umarım bir gün yeniden arkadaş olabiliriz.

Bob, "Yaşadıklarınızdan sonra normallik hissine geri dönmek mümkün mü?" diye soruyor.

"Artık normal tanımlıyorum ama hayatta kalmak için bir yol bulmam gerekiyordu. Halkla ilişkiler işime devam edemedim çünkü medya müşterilerimden ziyade benimle ilgileniyordu. Bu yüzden pazarlama becerilerimi ve kayıp kişiler hakkındaki bilgimi bir hayır kurumu için kullanmaya başladım. Daha fazla araştırmayı hak ettiğine inandığımız kaybolmuş çocuk vakalarını ülke çapındaki çeşitli polis güçlerine sunuyoruz. Çocukları Sonny'den çok daha uzun süredir kayıp olan binlerce ebeveyn var. Eğer öğrendiklerimin bir kısmını onlara yardımcı olmak için kullanabilirsem, kullanacağım.

"Şu anda Debbie Hunter hakkındaki düşüncelerin neler Mia? Bob sorar. "Zaman içinde değiştiler mi?

Bizden neleri alıp götürdüğünün farkına varışını izlerken onun yılan gibi kısılmış gözlerini düşünüyorum. Ondan geriye kinden başka bir şey kalmamıştı. "Hayır, değişmediler," diyorum. "Hâlâ onun bir canavar olduğuna inanıyorum.

"Onu hiç affedebilecek misin?

"Keşke daha iyi bir insan olup evet diyebilseydim ama Sonny'nin nerede olduğunu ya da ona ne olduğunu öğrenene kadar, hayır, diyemem.

Hâlâ hayatta olmasından nefret ediyorum.

"Debbie ile hiç görüştünüz mü?

"Sadece avukatları aracılığıyla. Ve hala ne yaptığı hakkında tek kelime etmeyi reddediyor.

"Şimdi izliyor olsaydı ona ne söylerdin?

"Ondan oğlumuzu bize geri vermesini isterdim. Bizi yeterince uzun süre cezalandırdı. Biz sadece onu eve getirmek istiyoruz.

OceanofPDF.com

POLİS RAPOR: GÖZ TANIKLIĞI HESAP FROM
BROADMOOR PSİKIYATRİ HASTANESİ ESKİ HASTASI
TRACY FENTON

Hunter, yaptığı şey ve engeli nedeniyle savunmasız hastaların tutulduğu bir seionda diğerlerinden uzak tutuluyor. Bıçaklandığında hücrelerinden dışarıdaki dinlenme zamanına kadar eşlik ediliyordu. Görevlilerin odasından yemek arabasıyla geri dönüyordum ki saldırganı koşarak yanımdan geçti, tepsilerimden birinden bir bıçak kaptı ve Hunter'ı bıçaklamaya başladı. Yanındaki görevli hızlı davranmış olsa da Hunter'ın yüzü çoktan kesilmiş, omzundan ve kolundan bıçaklanmıştı. Çok fazla kan vardı ama çığlık falan atmıyordu. Onu uzaklaştırmaya bile çalışmadı; yatıyordu, olanları izliyordu. Etrafa sordum ve görünüşe göre ahacker öldürdüğü çocuklardan birinin akrabasıymış. Yani onları gerçekten , değil mi? Ona bir madalya verilmeliydi, cinayet suçlaması değil.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 69

DEBBIE

Normalde onun gelişini beklerken sinir küpü olurum. Ama bugün alışılmadık derecede sakinim. İlaçlarımı arttırdılar ve bana ağrı kesici yazdılar ve ikisi birlikte bana hafif bir vızıltı veriyor. Ayrıca ziyaretçimin yüzümdeki yarayı örten sargıyı görmesi için sabırsızlanıyorum. Gömleğimin ve askımın altında görünmeyen yaralarımın bahsetmeyi de ihmal etmeyeceğim.

Saldırganın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok; saldırmadan sadece iki gece önce hastaneye kabul edilmişti. O zamandan beri duyduğuma göre yeğeni 2000'li yılların başında kurtardığım çocuklardan biriymiş, bu da bana neden kin beslediğini açıklıyor. Keşke intikamını almak için harcadığı çabayı o kızı korumak için de harcasaydı. Bana teşekkür etmeli.

Sargılı yaralarımı okşuyorum. Toplamda beş yara var; dördü sığ, biri de kolumda biraz daha derin. Saldırgan yüzümü de kesti, gözümünden kıl payı kurtuldu. Kesik dikildi ama yara izi kalacağı konusunda uyarıldım. Zamanla estetik ameliyat olabilirim ama ne anlamı var ki? Yaramı saran hemşireler hayatta olduğum için şanslı olduğumu söylediler çünkü bıçak şahdamarımı kolayca kesebilirdi ve ben de Dave'im gibi kan kaybindan ölebilirdim. Çok uzun zaman önce değil, bu sonuçla havalara uçardım.

Bu psikiyatri hastanesinin güvenli birimine ilk transfer edildiğimde, beni almaya zorladıkları ilaçlara karşı mücadele ettim. stresim kendini sellerinde gösterdi.

Personeler, hemşirelere ve bazen de diğer hastalara yönelik fiziksel ve sözlü taciz. Artık kendi davranışlarım üzerinde kontrolüm olmadığı için sık sık sakinleştirici alıyordum. Ancak Motor Nöron Hastalığı semptomlarım kötüleştiğinden ve iyi bir günü bile atlatmama yardımcı olacak ilaçlar aldığımdan beri kimse için fiziksel bir tehdit oluşturmuyorum. Artık hayatta olduğum için kızgın değilim.

Ve şimdi uğruna yaşayacağım bir şey var.

Ziyaret odasındaki memurlardan hiçbirinin izlemediğinden emin olmak için odayı tarıyorum ve sonra bandajın altındaki yarayı sıkarken irkiliyorum. Dikişlerin arasından birkaç damla kanın çıkmasını ve dolguda kendini göstermesini bekliyorum. Bu benim travmamı vurgulayacak. Bunu yaparken MND parmaklarımı titretiyor. Ayrıca son zamanlarda vücudumu her zamankinden daha zayıf bırakıyor ve bir görevlinin yardımı olmadan bir yerden bir yere hareket etmekte zorlanıyorum. Konuşmam sanki sarhoşmuşum gibi daha sık sürçüyor ve bundan bir yıl sonra nasıl olacağımı düşünmek beni ürpertiyor.

Ziyaret odasının kapıları açıldığında bir yığın insan geliyor. Covid, zamanların kademeli olduğu anlamına geliyor, böylece herhangi bir zamanda sadece beş 'yüksek güvenlik riski' hastasının buraya girmesine izin veriliyor ve aramızda iyi bir aralık bırakılıyor. Plastik sandalyemde öne doğru eğilip Finn'i görene kadar gözlerimi kısarak kapıya bakıyorum. Bana yaklaştığında midemdeki tüm kelekler aynı anda havaya kalkıyor. Onu son gördüğümünden beri saçları kısacık kesilmiş ve bu ona çok yakışmış. Şakaklarında gri lekeler var ve ilk kez gözlerinin kenarlarındaki çizgilerin kalınlaştığını fark ediyorum. Umarım yeterince uyuyordur.

Ayağa kalkarken dengesizim, ona doğru eğiliyorum ve sarılmayı umuyorum. Benden iki kol boyu uzakta oturuyor ve hiçbir fiziksel temas teklif etmiyor. Elleri sıkıca yanlarında duruyor. Bu ziyaretin diğerlerinden farklı olmasını ummuştum. Sonra tabii ki bunu yapamayacağımızı hatırladım. Lanet Covid.

"Bir hafta önce burada olman gerekiyordu," diye başlıyorum. Yarattığı kalıcı hasar yüzünden sesim kısık çıkıyor.

Beni boğarken ses tellerime zarar verdi. 'Anlaşmaya sadık kalmalısın. Yapmazsan ne olacağını biliyorsun.

"Meşguldüm.

"Ne yapıyordun?

Askıdaki kolumu tarıyor ve ben de yüzümdeki bandaja dokunarak kan sızıp sızmadığını merak ediyorum. "Acıyor mu?

'Şimdi değil, o zaman öyle olsa da. Bana saldıran kadın deliydi.

"Hepiniz öyle değil misiniz?" diye cevap veriyor ve ben gülüyormuş gibi yapıyorum.

"Parayı hesabıma yatırdınız mı? diye sordum. "Hayır.

'Babana M&S'den aldığım o güzel bisküvilerden sipariş edecektim. Hatırlıyor musun, içinde kıvılcık ve beyaz çikolata parçaları olanlardan? Finn'in artık havadan sudan konuşmalara cevap vermediğini unutuyorum. "Ne zaman yapmayı düşünüyorsun?

Omuz silkiyor.

"Finn, bu anlaşmamızın bir parçasıydı. "İşler değişir.

"Mia burada olduğunu biliyor mu?" diye soruyorum onun yerine, adı boğazımda düğümleniyor. Başını sallıyor ve ben sevincimi zar zor gizleyebiliyorum. "Güzel," diyorum. "Muhtemelen en iyisi bu şekilde kalması. Hâlâ ondan sır saklıyor olması beni son derece memnun ediyor. "İşler nasıl?

"Şirket kapandı. "Ne zaman?

"Birkaç ay önce.

Sanırım yanlış duydum ama yüz ifadesi öyle olmadığını söylüyor. "Ve sen bundan bahsetmeyi düşünmedin mi?

Bana 'sana söylemediğim çok şey var' der gibi bakıyor, bu da beni sinirlendiriyor. "Ne oldu? Devam ediyorum.

"Sence ne oldu? Çocuk katili bir ebeveyne sahip olmak, bir işi rayından çıkarmanın hızlı bir yoludur. Bu yüzden başka bir iş bulana kadar ufak tefek işler yapıyorum.

'Okuldayken ahşap işlerinde , değil mi? Bana o güzel kapı tokmağını ve anahtarlığı yapmıştın. Belki de marangozlukta yeniden eğitim alabilirsin.

Finn başka bir yere bakıyor, benden başka odaklanabileceği bir şey var mı diye odayı tarıyor. Çocukluğuna dair hikâyeleri hatırladığımda benimle dalga geçmiyor. Burada olmanın en zor yanı da bu, yalnız olmak, Dave ya da Finn'in olmaması. Anımsayacak kimse yok. Uzun zamandır unutulmuş, yeniden ortaya çıkan bir anıyı paylaşacak kimse yok. Sarılacak kimse yok. Ve sevildiğini hissedecek kimse yok.

"Chloe nasıl?

"İyi.

"Onun bir resmini görebilir miyim?

"Telefonumu buraya getiremeyeceğimi biliyorsun.

Unutmuşum. "Bana birkaç tane çıktı alıp bir dahaki sefere yanında getirebilirsin," diye önerdim. Bana tuhaf tuhaf bakıyor ve ben onu anlamakta zorlanıyorum. "Ya da daha iyisi, belki bir gün onu beni görmeye getirebilirsin.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?

"Hayır. Eğer endişelendiğin kişi Emma ise, ona söylemene gerek yok.

Bana aptalmışım gibi bakıyor. Ve sonra jeton düştü.

"Ah, Sonny yüzünden," diyorum, neredeyse zafer kazanmış gibi, sanki The Chase'de kazanan soruyu yanıtlamışım gibi.

Finn gözlerini kapatır ve başını sallar. "Hayır, çünkü sen kırk çocuğu öldürmüş, torununu ortadan kaldırmış ve hayatının geri kalanını bir tımarhanede parmaklıklar ardında geçirecek olan lanet olası bir psikopatsın.

Ses tonundaki sertlik biraz yersiz, ama gerçekleri tartışamam. "En azından seni görebiliyorum," diye ekliyorum.

"Annemi terk etmezsin, değil mi?

"Seni terk etmek istemem dışında, sen benim annem değilsin, değil mi Debbie?" Adımı kullanması, beni bıçaklayıp kesmek için kullanılan bıçaktan daha derin kesiyor. 'Sen ve ben aileden değiliz. Chloe ve Sonny öyle - Lorraine de öyle.

Bu yabancı isim beni hazırlıksız yakaladı. "Lorraine? Tekrar ediyorum. "Lorraine kim?

"Annem.

"Ben senin annenim.

'Hayır. Sen beni çalan ve hayatım boyunca bana yalan söyleyen kişisin. Lorraine benim öz annem.'

Keskin bir nefes alıyorum. "Onunla tanıştın mı?

Başını eğiyor. Şaşırmış görünüyorsun. Neden onu tanımak istemeyeyim ki? Sanki beni isteyerek ele vermiş gibi.

"Bu ne zaman oldu?" "Yaklaşık on sekiz ay önce.

"Ve ben bunu sadece şimdi mi duyuyorum?" "Hiç sormadınız.

Öfkem o kadar hızlı yükseliyor ki ben bile şaşıyorum. Konuşmak istiyorum ama dilim sürçüyor, bu yüzden yutkunup tekrar deniyorum. 'Seni onun sana sunduğu berbat hayattan kurtardım ve sana daha iyi bir hayat sundum,' diye itiraz ediyorum. 'Ben olmasaydım şu an olduğun kişi olamazdın. Sana her şeyi verdim. Sana her şeyi ben öğrettim.

Bana doğru eğiliyor, sesi alçak ama sivri. "Nasıl bir anne oğluna nasıl öldürüleceğini öğretir?

Benden ne söylememi beklediğinden emin değilim. Ortak bir amaç için birlikte çalışmayı bıraktığımızda o bir gençti. Devam etmeme kararını onun verdiğini biliyorum ama bunu yüzüme vurması ve birlikte yaptığımız şeyin çok yanlış olduğunu öne sürmesi haksızlık.

"Gezilerinizde size katılmam için beni okuldan alırdınız," diye devam ediyor. 'Bana hangi çocukları seçeceğimi, onlara nasıl yaklaşacağımı, ne söyleyeceğimi, onları arabaya nasıl çekeceğimi öğrettin. Leicester'daki o kızı kaçırmama yardım ettiğimde sekiz yaşındaydım. Sekiz yaşındaydım. Nasıl bir anne çocuğunu böyle bir şey yapması için cesaretlendirir Debbie?

"Bana Debbie demeyi kes! Bağırıyorum ve yükselen sesim diğer hastaların dikkatini çekiyor. Bir gardiyan elini sallayarak sesimi alçaltmam için beni uyarıyor, ben de sahte bir şekilde sesimi hafifletiyorum.

ses tonu. 'Ben sana hiçbir şey yaptırmadım. Benimle son yolculuğuna çıktığında on dört yaşındaydın. Neredeyse bir yetişkindin, etkilenebilir bir çocuk değil.

'Yapmak zorunda olduğumu düşündüğüm için yaptım, çünkü seni annem sandım. O çocukları kurtardığımıza inanmam için beni manipüle ettin.

Finn'in neden beni kasten bu şekilde incitmek istediğini anlamıyorum. Diğer anneler gibi olmadığımı, zaman zaman zorba olduğumu biliyorum. Ama bu çocuğu tüm kalbimle sevdim.

'Seni yapmaya teşvik ettiğim şey bizi birbirimize daha da yakınlaştırdı. Dünyada sırlarımı bu kadar detaylı paylaştığım tek kişi sendin çünkü sana hayatımı emanet etmiştim. Belki de seni ben doğurmadığım için büyüdüğünde farklı insanlar olduğumuzu fark etmenden hep korkmuşumdur. Bu benim aramızdaki bağı sağlama yöntemimdi.

"Bunu bağ kurabilmemiz için mi yaptın? Gülüyor. 'Neden bana yüzmeyi öğretmedin? Bisiklete binmeyi? Çizim yapmayı, resim yapmayı, tenis oynamayı, bahçeyle uğraşmayı, birlikte Disney filmleri izlemeyi, sebze yetiştirmeyi, yemek pişirmeyi, masa oyunları oynamayı? Bu şekilde bağ kurarsınız, bana bir çocuğun vücudunu bavula nasıl katlayacağımı göstererek değil. Lorraine ve benim yaptığımız gibi birlikte zaman geçirmek, işte bu şekilde bağ kurarsınız.

"Onu ne sıklıkla görüyorsun?

"Oldukça düzenli olarak. Öldürdüğün dışında bir de kız kardeşim var. Gemma. Benden beş yaş küçük. Çok yakınız.'

"Ona gerçekte ne olduğunu söyleyecek kadar yakın mısınız?

Bunu görmezden geliyor. 'Onlar artık benim ailem. Ve Mia, tabii ki.

Onun adının anılması, tırnakların kara tahtada sürüklendiğini duymak gibi. 'Geçen ay o kahvaltı programında yaptığı röportajı gördüm, on beş dakikalık şöhretini mümkün olduğunca uzatmaya çalışıyordu. Hâlâ ilginin tadını çıkarıyor.

"Evliliğimiz bize yaşattıklarına dayanamazdı. Ancak, yakın zamanda bir eş bulduğumu bilmekten memnun olacaksın.

Birbirimizin hayatına tekrar girebilmemiz için bir yol.

Ekşi bir tat hızla boğazımdan yukarı yükseliyor ve ağzımda duruyor. Sertçe yutkunuyorum. "Sana onu bir daha görmeni istemediğimi söyledim.

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin.

"Sahi mi?" Devam etmeden önce yapabileceğimi, yaptığımı ve yapacağımı vurgulamak için kelimeleri bir an bekletiyorum. 'O kadının yanında zayıfsın Finn, hep öyleydin. Ve bahse girerim seni kışkırtmaktan, bana karşı kışkırtmaktan hoşlanıyordur.

"Ne?" Yine gülüyor. 'Oğlumuzu bizden aldın ve beni sana karşı kışkırttığı için hâlâ Mia'yı mı suçluyorsun? Ağzından çıkanı kulağın duysun. Burada başına gelen her şeyden sen sorumlusun. Dave fiziksel olarak kimseyi öldürmemiş olsa da, sana olanak sağladığı için o da en az senin kadar suçlu. Bana Mia'nın yanında zayıf diyorsun ama o senin yanında zavallıydı.

"Finn! Haykırıyorum. "Bunu nasıl söylersin?

Çünkü bu doğru. Karısının, çalıntı bir bebeği kendi bebekleri gibi büyütmek üzere eve getirmesi için onu manipüle etmesine izin verdi. O bavulların depodaki raflara dolduğunu gördüğünde neden bu konuda bir şey yapmadı? Neden beni seyahatlere nereye götürdüğünü hiç sorgulamadı ve neden onunla nerede olduğumuz ya da ne yaptığımız hakkında konuşmama izin verilmedi? Seni korumak istediği için kaç hayatı kurtarabilirdi, kaç ailenin parçalanmasını önleyebilirdi?

Bandajı yüzüme sabitleyen bant, çenem gerildikçe çekiliyor. "Peki ya sen? diye soruyorum. 'Çünkü hayatının büyük bölümünde ne yaptığımı biliyordun. Madem bu kadar üzgündün, neden bu konuda bir şey yapmadın?

"Verdim. Randevu günlüklerinizi polise verdim. 'Ama yaptığım şeyi onaylamadığınız için değil. Ne zaman Seçilmiş olduğunuzu öğrendiniz-'

'Çalındı, seçilmedi.

"İntikam için yaptın. "Ne bekliyordun ki?

"Senden ailene sadık olmanı beklerdim. Babanın adıyla tuttuğum günlükleri nereye sakladığımı biliyordun - yakalanırsam beni korumak için tutmamı kabul ettiği günlükler. Onun anısını onurlandırmalı ve onları oldukları yerde bırakmalıydın. Beni ihbar etmemeliydin.

"Onur mu? Bu ailede onur diye bir şey yok.'

'Hepimiz sevdiklerimizi korumak için yalan söyleriz ve sen de Mia'ya tam olarak bunu yaptın. Sana Emma ve Chloe'yi hatırlatmama gerek var mı? Ya da bavulları bulduktan sonra babamın sana o evle olan ilişkimi açıklamasına rağmen ona söylememeyi tercih etmeni?

"Yalan söyledim çünkü onu seviyordum. Sen yalan söylüyorsun çünkü daha iyisini bilmiyorsun. Ama artık buna katlanmak zorunda değilim.

"Başka seçeneğin yok. Bana ihtiyacın var.'

"Hayır, görmüyorum. Ve bugünden sonra seni bir daha görmeyeceğim. Arkasına yaslanıp kollarını kavuşturuyor, sanki söylediklerine inanıyormuş gibi.

"Oh, yapacaksın,

Finn."

"Yanılıyorsun.

'Eğer beni ziyarete gelmeye devam etmezsen, bir daha Sonny'nin yeni bir fotoğrafının eline geçmeyeceğinden emin olacağım.

BÖLÜM 70

GEORGE LEWIS, NORVEÇ, İKİ BUÇUK YIL ÖNCE

Kız kardeşim Debbie'yi televizyon ekranında ilk gördüğümde tanıyamamıştım.

Kimse bir ada değildir derler, ama ben benim adamım. Ve bu adada ne televizyonum, ne telefon hattım ne de internet bağlantım var. Dolayısıyla İngiltere'de kırk çocuğu öldürdüğü düşünülen bir adamın intiharı uluslararası bir haber haline geldiğinde haftalarca haberim olmadı.

Norveç anakarasındaki bir barda ikinci akvavitimin tadını çıkarıyordum - haftalık temel ihtiyaç alışverişimi bitirmenin ödülü olarak - o sırada duvardaki ekran gözüme çarptı. Bir polis karakolundan çıkan ve bekleyen bir arabaya bindirilen bastonlu bir kadının görüntüleri gösteriliyordu. Hikayeden çok kadının ince yapısı ve kamburu dikkatimi çekti. Yuvarlak omuzları ve çatık kaşlarıyla kameranın objektifine kısa bir süre bakması tüylerimi ürpertti ve bana anında annemi hatırlattı. Ancak ekranda Debbie Hunter ismi ve Leighton Buzzard'ın yeri görüldüğünde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Onun Hristiyan ismi ve benim İngiltere'de yaşadığım son yer, göz ardı edilemeyecek kadar büyük bir tesadüftü.

Hemen telefonumu çıkardım, basit bir alet ama bazı internet özellikleri var ve sabahın geri kalanını dünyanın geri kalanı hakkında bilgi edinerek geçirdim.

Çocukluğumun geçtiği evlerden birinde bulunan cesetler ve Debbie'nin kocasının korkunç suçları.

Hayatımın büyük bir bölümünde Debbie'yi ve ailemi zihnimin gerisine itmiştim. İlerlemenin tek yolu asla geriye bakmamaktı. Şimdi aniden karşımdaydı, çok sevdiğim ama kırk yıldır uzak kaldığım kız kardeşim, bir fırtınanın ortasında kalmıştı. Ve bir zamanlar paylaştığımız bağ, aramızdaki mesafeye rağmen her zaman olduğu kadar güçlü bir şekilde hızla yüzeye çıktı. Anında onu korumak istedim.

Kıyı şeridinin on dakika güneydoğusundaki adamıza dönmek için motorlu teknemi kullandım. Çantamı hazırladıktan sonra anakaraya döndüm, bir rıhtıma demir attım ve bir arkadaşımın balıkçı teknesine atlayıp İskoçya kıyılarına gittim. Oradan bir araba kiraladım ve kaçtığım kasabaya dokuz saatlik bir yolculuk yaptım.

Debbie'nin adresini bulmak kolaydı, ancak akşam erken saatlerde vardığımda, bir avuç gazeteci ve fotoğrafçı hala evinin önünde kamp kurmuştu. Hikayenin zirvesinde burada yaşamak onun için nasıl bir şey diye düşündüm. Hava karardıktan sonra çoğu dağılana kadar geri çekildim. Geride kalanların beni onun kapısını çalarken yakalamalarını ve bana sorular sormalarını istemedim, bu yüzden çitlere tırmandım ve onun evine ulaşana kadar komşuların bahçelerinden geçtim. Evin arka tarafındaki bir ağaçlıktan onu salonda, hakkında okuduğum oğlu olduğunu tahmin ettiğim biriyle gördüm. Ancak o ayrılıp da kadın dışarı çıktığında kalbim ağzımda, endişeyle yaklaştım. Mülkünde rastgele bir yabancı görür görmez bastonunu kaptı ve aceleyle uzaklaştı.

"Debbie! Bağırdım.

"Basına konuşmuyorum, o yüzden daha fazla yaklaşma," diye bağırdı arkasına bakmadan. "Beni rahat bırakın yoksa polis çağıracağım.

"Ben George," diye cevap verdim. Başını çevirdi ama yürümeye devam etti. "Kardeşin. Olduğu yerde durdu ve

Beni aşığı bir yukarı süzdü, hala uzaktan.

George'u nereden biliyorsunuz? Gazeteler onu bilmiyor. Sana ondan kim bahsetti?'

'Kimse yapmadı. Benim.'

"George öldü," dedi kesin bir ifadeyle.

'Annem ve babam sana böyle mi söyledi? Hayır, ben buradayım.' Şunu söylemeyi kes! Özel dedektifler denedi ve

Onu bul.'

'O zaman yanlış yerlere bakıyorlar Debbie. Yıllarca İskoçya'da çiftliklerde çalıştım, sonra İskandinavya'da balıkçı teknelerinde. Sonunda Norveç'te Store Brattholmen yakınlarında kendi evimi satın aldım ve yaklaşık yirmi yıldır orada yaşıyorum.

Tekrar konuşmadan önce ikimizin ne kadar süre çıkmazda kaldığından emin değilim. "Sesin George gibi gelmiyor," dedi tereddütle.

Sadece omuz silkebildim. 'Ben bir melezim,' dedim. 'Hayatımın çoğunu Kuzey Avrupa'da geçirdim, bu yüzden her türlü aksanı özümsem. Ama sana söz veriyorum, ben senin kardeşimim. Bana çocukluğumuzla ilgili her şeyi sorabilirsin.

Durakladı ve sonra sadece benim ya da onun cevaplayabileceği bir soru sordu: "Kaybolmadan önce eve getirdiğin son çocuk kimdi?

"Martin Hamilton," dedim düşünmeden. Onun ölümü, hiçbir zaman gerçek bir dost edinmememin, bana yaklaşan herkes için bir tehlike olduğuma sonsuza dek inanmamın nedenidir. Yüzü şimdi de her zamanki kadar net. "Ona yaptıkları için kendimi asla affetmeyeceğim.

"Ben de öyle," diye fısıldadı, doğruyu söylediğini biliyordu. Bacakları titremeye başladı ve ben ona ulaşmadan dizlerinin üzerine çöktü, elleriyle ağzını kapatarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Yerde ona katıldım ve kollarıma aldım ve uzun bir süre orada kaldık.

"Neden benim için geri gelmedin?" diye bağırdı.

'Yemin ederim çok istedim ama uzak durmaktan başka çarem yoktu,' diye cevap verdim. 'Babam bana, eğer seni öldürürsem

geri geldi. Eğer seni yüz yüze koruyamazsam, uzaktan korumak zorundaydım.

Sonunda içeri girdik ve ben de onun hayatından kaybolduğum gece olanları anlattım. Evin boş odasında uyandığımda babamla nasıl yalnız olduğumuzu hatırladım. Sessiz kalmaz ve yanındaki açık valize tırmanmazsam annemin bana yapabileceklerini kontrol edemeyeceği konusunda beni uyardı. 'Başa çıkamadığım bölümleri var,' diye itiraf etti. "Yani bu gece gitmen gerekiyor.

İtaat etmekten başka seçeneğim yoktu. Üzerimde sadece giysilerim vardı ve başka hiçbir eşyam da yoktu, beni çantanın içinden aşağıya ve arabanın arkasına sürüklediler. Sonra beni tren istasyonuna götürdü ve eski bir tanıdığının beni karşılayacağı Glasgow'a bir bilet aldı. Bana söyleneni yaptım ve oradan Debbie'ye babamın arkadaşının ailesiyle birlikte bir çiftlikte yaşamak çalışmak üzere Hebrides'e götürüldüğümü anlattım. "Aksanımlı çabucak öğrenmem ve polis de dahil olmak üzere herhangi birine kim olduğumu söylemem babamın beni bulup öldüreceği söylendi. On dört yaşındaydım ve ona inanmamak için hiçbir nedenim yoktu.

"Seni çok uzun süre aradım," diye açıkladı Debbie. "Lütfen, bana inanmalısın, senden asla vazgeçmek istemedim.

"Evet, sana inanıyorum.

Ona hayatımdan bahsettim, yirmili yaşlarımla başında çiftçiliği bir trolcünün hayatına nasıl değiştiğimi, sonunda İsveç'te, ardından Norveç'te bir ev bulduğumu anlattım. Yıllarca nasıl şehirden şehre taşındığımı, hiçbir yere yerleşmediğimi ve her zaman kendi şirketimi tercih ettiğimi hatırladım. Ve sonunda kendime ait bir ada satın alacak kadar nasıl para biriktirdiğimi. Hiç evlenmemiş ya da çocuk sahibi olmamıştım.

O da kendisinin de ailemin elinde öleceğine inandığını, bu yüzden kaçtığını ve ikimizin de tanımadığı büyükanne ve büyükbabasıyla yeni bir hayata başladığını anlattı. Annem ve babamın ölümlerini duyunca rahatlamaktan başka bir şey hissetmedim. Umarım her ikisi de uzun süreli ve acımasızdır.

Debbie kısa bir süre sonra Dave'le evlendikten sonra onun da karanlık ve acımasız bir yanı olduğunu , bunun kendi kötü yetiştirilme tarzının bir kalıntısı olduğunu itiraf etti. Sık sık sebepsiz yere ona şiddet uyguluyordu ama Debbie onu değiştirebileceğine inanıyordu. Bir aile kurmayı denediler ama gebe kalmayı başaramadılar ve sonunda uzmanlar kısır olduğunu söylediler. Adam içmeye başladı ve kadının hayatını cehenneme çevirdi. Ancak bir gün kapılarının önünde bir erkek bebekle belirdiğinde her şey değişti. "Bana onu nerede bulunduğunu söylemedi, sadece artık bizim olduğunu söyledi" diye hatırlıyor. "Dave'e onu geri vermesi için yalvardım, başımızın ne kadar belaya girebileceğini anlattım ama o reddetti. Bana çocuğun bizi düzgün bir aile yapacağını söyledi. Berbat bir koca olduğunu bildiğini ama daha iyi bir baba olabileceğini söyledi. Ama eğer çocuğun kalmasına izin vermezsem, onu geri vermek yerine ondan "kurtulmaktan" başka çaresi kalmayacaktı. Ve bunu yapacağına gerçekten inanıyordum. Bununla yaşayamazdım, bu yüzden ne kadar yanlış olduğunu bilmeme rağmen kabul ettim.

Ancak yıllar sonra, deponun içindekiler ortaya çıktığında Dave'in Finn'in kız kardeşini de öldürdüğünü fark etti. "O çocukların ölümünden Dave'in sorumlu olduğuna inanmak istemiyordum," diye ağlıyordu, "ama içten içe polisin bana söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum. Ve hepsi benim hatamdı.

"Nasıl olabilir? diye sordum.

"Ben onun karısıydım. Ne kadar zalim ve çıkarıcı olabileceğinin farkındaydım. Başka neler yapabileceğini de bilmem gerekirdi. Bunun yerine evliliğimi yürütmek ve Finn'e güvenli bir yuva sağlamak için kafamı kuma gömdüm. Keşke başvurabileceğim bir sen olsaydın. Keşke daha erken dönseydin, o zaman beni daha önce yaptığın gibi koruyabilirdin ve her şey benim için çok farklı olabilirdi. İkimiz için de.'

Daha önce hiç böyle bir suçluluk hissetmemiştim. Debbie bana böyle hissettirmek istememişti ama bu anlık ve ölçülemez bir şeydi. Ona daha sıkı sarıldım.

Korkmuş çocuklar, annelerinden saklanıyorlar ve onun kaynamasının azalmasını bekliyorlardı. Debbie şimdi de en az o zamanki kadar hassastı. Ve ben de dahil daha önce pek çok kişinin yaptığı gibi bu güzel ruhu bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağıma yemin ettim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 71

DEBBIE, 2022

Finn bana ters ters bakıyor ama yüzünde uzun süre oyalanmıyorum. Onun yerine ellerine dikkat kesiliyorum. Yumrukları genellikle aylık toplantılarımız boyunca sıkılı kalıyor, ön kolları gergin ve bakışları çelik gibi. Vücut dilinden öfke ve yaptığım şeylerden hoşlanmadığı anlaşılıyor.

Bugün hiçbiri yok. Bunun yerine, elleri avuç içleri aşağı bakacak şekilde bizi ayıran masanın üzerinde düz duruyor ve bir şeyler sakladığını gösteriyor. Şimdilik görmezden geliyorum.

Bir an için burada olmamam gerektiğini, çoktan ölmüş olmam gerektiğini hatırladım. Ama Mia'nın hayatıma son bir kez daha müdahale edeceğini hesaba katmamıştım. Mezarlığa giderken yardım için DS Goodwin'e mesaj atmış ve dünyam karardıktan kısa bir süre sonra ekibiyle birlikte ortaya çıkıp Finn'i üzerimden çekip almıştı. Beni kendi nefesiyle hayata döndüren Goodwin'di ve o zamandan beri her gün ona lanet okudum.

Daha sonra, sonunda hayatımın devamını kabul ettiğimde, oğlumu yakınımda tutmanın bir yolunu buldum. Aylık ziyaretleri karşılığında onu Sonny'nin yepyeni bir fotoğrafıyla ödüllendirdim. Bu fotoğraf her ay Finn'in ortaya çıkışından sonra çekilecek ve telefonuna mesaj olarak gönderilecekti. Bu, anlaşmamızdan polisi ya da Mia'yı haberdar etmemesi şartına bağlıydı. Oğlunun muhtemelen öldüğüne inanmak zorundaydı. Finn'den başka birinin onun hayatta olduğunu bildiğini düşünmek için bir nedenim olsaydı, bir arama

Sonny'nin onu bir daha görmeyeceğinden emindi. Finn'in kabul etmekten başka çaresi yoktu. Her şey bana karşı olsa bile oğlum üzerindeki kontrolümü sürdürmenin bir yolunu buldum. Bu şekilde, tüm hayatım boyunca benim olacaktı.

"Sağlığım iyi değil Finn," diye devam ediyorum. 'Her şeyim tutukluk yapıyor; o kadar çok ilaç kullanıyorum ki yürürken takırdıyorum. Gelecek yıl bu zamanlar nerede olacağımı Tanrı bilir.

"Sempatı mı arıyorsun?" diye soruyor. "Yanlış seyirci.

'Hayır. Ama ben öldüğümde, Sonny sana geri dönecek. Bir gün bile erken değil. O zamana kadar beni ziyaret etmeye devam etmelisin.

Finn başını sallıyor ve sonra kollarını kavuşturuyor. Yüzünde gözlerine yansımayan bir gülümseme beliriyor. Bu beni geriyor ve ağzımın kuruduğunun farkındayım. "Oğlumu tekrar görmek için senin ölmeni beklememe gerek yok," diyor.

"Sana bunu düşündüren ne?

Görülmediğimizden ya da duyulmadığımızdan emin olmak için odaya göz gezdiriyor. Sonra ceketinin kolunu yavaşça yukarı çekerek bileğinin büyük bir kısmını kaplayan büyük bir saat kadranını ortaya çıkarıyor. Sadece bir tane takmıyor. Kolunu hafifçe yukarı kaydırarak altında ikinci bir saat sakladığını ortaya çıkarıyor. Bu bir akıllı saat ve dijital ekranını sadece benim görebileceğim eğiyor. Sonra diğer elinin parmakları masanın üzerinden kayıyor ve ekrana dokunuyor.

Bulanık, pikseli bir görüntü . Yavaşça odaklanıyor. Figürü hemen tanıyorum ve dünyam başıma yıkılıyor.

BÖLÜM 72

GEORGE LEWIS, NORVEÇ, ÜÇ HAFTA ÖNCE

Bu sabah dalgalar dalgalı, tekne denizde ilerlerken yüzümüze ve köpeğin tüylerine sıçırıyor. Bunaltıcı rüzgârdan dolayı hissettiğim soğuk, kemiklerimi ısıtan kahkaha sesleri altında buharlaşıyor. Onun bulaşıcı kıkırdamasına eşlik etmemek çok zor. İki yıl boyunca o benim her şeyim oldu. Ve bu değerli hediye için kız kardeşime teşekkür etmeliyim.

Debbie'yle yeniden bir araya geldiğimiz ilk gecenin büyük bölümünde nasıl uyanık kalıp konuştuğumuzu hatırlıyorum. Şafak sökerken, geldiğim yoldan ayrıldım, komşularının bahçelerinden geçerek, yakında geri dönecek olan basından uzaklaştım. Buluşmalarımızı düzenli hale getirdik. Her akşam oğlu gece için kız arkadaşına döndükten sonra ben ortaya çıkıyordum. Finn annesinin bir erkek kardeşi olduğunu bilmiyordu ve Debbie de bunun böyle kalması için ısrar ediyordu. Tek yeğenimi tanımaktan ne kadar keyif alsam da, en azından şimdilik iki dünyasının çarpışmasını engelleme isteğine saygı duydum. Sonunda Norveç'teki adama döndüm, ama bir telefon direği diktirdikten sonra, birkaç günde bir konuşarak ve düzenli olarak birbirimize mesaj atarak yakın temas halinde kaldık. Boş olduğunu kabul etmek istemediğim bir parçamı dolduruyordu. O benim geçmişim, bugünüm ve şimdi de geleceğimdi.

Debbie'nin gelip evimi yaptığım yeri görmesini ve hak ettiği kalp huzurunu yaşamasını çok istiyordum. Ancak o zamana kadar, Motor Nöron Hastalığından kaynaklanan komplikasyonlar giderek artıyor ve seyahati zorlaştırıyordu. Ayrıca evinden uzun süre ayrılamayacak kadar gergindi. Mutsuz bir evliliğe ve psikopat bir kocaya rağmen, bu tuğlalar ve harç onu güvende hissettiren bir kale olarak kaldı.

Bu yüzden düzenli olarak onu ziyarete gidiyordum. Pasaportum yoktu ama trol teknesi içindeki birçok arkadaşım ve bağlantım İskoçya'ya sorgusuz sualsiz girip çıkmama yardımcı oldu.

Aylar geçtikçe Debbie ve ben yakınlaştık, belki de çocukluğumuzdan bile daha yakın olduk. Birbirimiz için yapamayacağımız şey yoktu. Ve sonra hayatımı bambaşka bir yöne sürükleyen telefon geldi.

"Seni görmem gerek," dedi ağlamaklı bir sesle.

"Sorun nedir? Hemen endişelenerek sordum.

"Sorun Finn.

"O iyi mi?

"Hayır, değil ve torunum için endişeleniyorum.

Fraserburgh'a giden ilk tekneye bindim ve sonra bir otelin otoparkında gizli bir buluşma için Milton Keynes'e gittim. Orada yıkıldı ve bana Finn hakkında öğrendiklerini anlattı - Dave'in onlarca yıldır sakladığı günlükleri ortaya çıkarmış ve Finn'in babasının işlediği cinayetleri başından beri bildiğini, hatta kaçırma ve öldürme olaylarında ona eşlik ettiğini ortaya çıkarmıştı.

"Kesinlikle emin misiniz? Şaşkınlıkla sordum.

"Eminim. Bunu hiçbir zaman kabul etmek istemedim ama içinde babasının gibi bir karanlık olduğunu hep biliyordum. Şiddet eğilimi var; Sonny'yi tokatladığına şahit oldum ve araya girdiğimde bana da vurdu. Ancak, bir dakika bile

Dave'in korkunç suçlarına ortak olabileceğini hiç düşünmemiştim. Hepsi benim hatam.'

"Tabii ki değil!

Öyle, George. Benden istediği gibi bir anne olamadım. Onunla bağ kurmak için elimden geleni yaptım ama Dave attığı her adımda aramıza mesafe koydu. Sanki onu sadece kendisi için istiyordu. Ve şimdi nedenini biliyorum. Ne yapacağım ben?'

'Çocukken ebeveynlerimize yapmamız gereken şeyi - polise söylemek. Onlara her şeyi anlatın.

Ama yapamam. Babası hapse girerse Sonny'ye kim bakacak? Mia'nın akıl sağlığı kötüye gidiyor. Annemin nasıl olduğunu hatırlıyor musun? Mia da aynı - ya depresyonda ya paranoyak ya da öfkeli, bu yüzden onu büyütmek için ona güvenilemez. Ve onu alabilecek yaşayan bir akrabası yok. Biliyorsun, isterdim ama şu halime bak. Bırakın yürümeye başlayan bir çocuğu, kendime bakmakta bile zorlanıyorum. Ayrıca Finn'in biyolojik ailesinden çalındığını bildiğim ve kocamı ihbar etmediğim için tutuklanır ve suçlanırdım. Hapishaneden asla sağ çıkamam, çok kırılanım.

'Belki de Finn'le yüzleşmeliyim? Mantıklı düşünmesini sağlamalıyım. 'Hayır, lütfen bunu yapma. Altmışına yaklaşıyorsun. O da yarı yaşında ve senden daha güçlü. Sana da zarar vermesini istemem.'

"O zaman yardım etmek için ne yapabilirim?

'Her şeyi çözene kadar yakınımnda kalabilir misin? Sensiz geçen onca yıldan sonra yakınımnda olduğunu bilmek çok yardımcı olur.

"Elbette," diye cevap verdim ve ona sıkıca sarıldım. Zavallı kız kardeşim için bir kez daha yüreğim kanadı.

Yakındaki bir otele yerleştim ve onun aramasını bekledim. Üç uzun günün ardından nihayet bana mesaj attı, bir saat içinde buluşmak istediğini söyledi ve bana bir harita gönderdi. Sonny ile birlikte mezarlıktaydı. Finn ve karısı arasında şiddete dönüşen büyük bir tartışma yaşanmıştı. Debbie

Çocuğu güvenli bir yere götürmüştü ve ben geldiğimde neredeyse histerik bir haldeydi.

'Başka kimi arayacağımı bilemedim,' dedi. 'Onu onlardan uzaklaştırmam gerekiyor. Bunu yapmazsam olacıklardan korkuyorum. Böyle korkunç bir ortamda büyümenin bizim için nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorsunuz. Ama polise haber veririm, sosyal hizmetleri arayacaklar ve Sonny'yi koruyucu ailede görmeye dayanmam.

Aklıma bir fikir geldi. 'Benimle Norveç'e gelin,' dedim. 'İkiniz de. Şimdi yola çıkarsak sabah ilk iş bir tekneye binebiliriz. Finn ve Mia'ya mesaj atıp ortalık sakinleşene kadar onu birkaç günlüğüne götürdüğünü söyle. Bunun onlara işleri yoluna koymaları için bir şans vereceğini söyle.

"Oh George, keşke , ama yeterince formda değilim.

"Ben sana bakarım. İkinize de bakarım.'

"Feribot yolculuğu bile beni sakat bırakır. Debbie duraksadı ve gözlerini sildi. "Ama onu benim için alabilirsin.

"Ben mi? Yalnız

mı?" "Evet. Başını

salladı.

"Ama yapamam. Onu kaçırmış olurum.'

'Sonny, kendisine bakacak ve güvenli bir ortam sunacak birine ihtiyacı olan harika, zeki küçük bir çocuk. Bana adanmış hakkında anlattığınız her şey kulağa cennet gibi geliyor.

"Küçük bir çocuğa bakmakla ilgili ilk şeyi bilmiyorum.

'Gitmeden önce bana göz kulak oldun. İlerledikçe öğreneceksin ve dediğin gibi sadece birkaç gün sürecek'.

"Debbie, bu çok fazla...

'Annemle o evde olmanın ne kadar kötü olduğunu hatırlıyor musun? Bunu sana söylemek istemezdim ama sen gittikten sonra daha da kötüleşti. Yüz kat daha kötü. Fiziksel şiddet tırmandı ve onlar ... Tanrım, bunu itiraf etmek benim için çok zor. Bana bir şeyler yaptılar George. Korkunç, anlatılamaz şeyler. Ve sen yanımda yokken, bunlarla yüzleşmek zorunda kaldım.

tek başıma. Hayatım boyunca senden hiçbir şey istemedim, ama o zaman olduğu gibi şimdi de sana ihtiyacım var. Yeğeninın sana ihtiyacı var. Onu buraya gelirken giydiği kıyafetlerden çıkardım ve bebek arabasının altında içinde birkaç günlük yiyecek, bebek bezi ve kıyafet bulunan bir çanta var. Eve varana kadar sana yeter.

Bunu neden yapamayacağıma dair nedenler bulmaya devam ettim. Ama Debbie onu yıllarca ihmal ettiğim için darbe üstüne darbe almıştı. Geçmişle yüzleşemeyecek kadar cesaretsiz, geri dönüp onu kurtaramayacak kadar zayıftım. Ona ve bu küçük yavruya tekrar sırtımı dönemezdim. Sonunda kabul ettim. Bana sarıldı, torununu öptü ve onu kollarıma bıraktı. 'Benimle temasa geçmeye çalışma,' diye ekledi. 'Geri dönmesi güvenli olduğunda seninle irtibata geçeceğim.

Yeni bir hayata başlamak için ülke dışına kaçırılmamdan on yıllar sonra tarih tekerrür ediyordu. Ama şimdi kaçakçı bendim.

Sonraki birkaç gün içinde, tek kişilik adam iki kişilik bir eve dönüştü - ben ve hakkında hiçbir şey bilmediğim bir çocuk. Giderek artan endişelerime rağmen Debbie beni aramadı ve ben de onun talimatı doğrultusunda onunla iletişime geçmedim. Orada durumun daha da kötüye gittiğini varsayabilirdim sadece. Bu arada Sonny ve ben, ben onu neyin harekete geçirdiğini yavaş yavaş anlayarak ve o da ben ona her yaklaştığımda çığlık atmamayı yavaş yavaş öğrenerek birlikte yolumuza devam ettik.

Bir zamanlar ayrı yaşadığım ailemin yeniden manşetlere çıktığını öğrendiğimde anakaraya yaptığım başka bir seyahatteydim. Bir gazetede Debbie'nin, polisin kocasının suçlu olduğuna inandığı kırk cinayete suçlandığını okuduğumda vücudum buz kesti. Hasta olmak istedim. Elbette böyle bir şey yapmış olamazdı! Oradaki yetkililerin nesi vardı? Neden onun yaptığını düşünsünler ki? Dikkatlice düşünene kadar mantıklı gelmiyordu. Benim güzel, tatlı, şefkatli kız kardeşim, çok sevdiği çalınmış oğlu uğruna kendini feda ediyordu. Tarafından

Suçunu kabul ederek, şüphe parmaklarının Finn'i asla işaret etmemesini sağlıyordu. Oğlunun da aynı şeyi yapmasını izlemektense acı çekmeyi tercih ederdi. Debbie ebeveyn olmanın gerçek tanıımıydı.

Bir ileri bir geri gidip ne yapacağımı düşündüm. İngiltere'ye dönüp polise bildiklerimi, kız kardeşimin katil değil kurban olduğunu anlatmayı ciddi ciddi düşündüm. Ama bu Sonny'nin yararına olur muydu? O zaman ona ne olacaktı? Vicdanım onu Mia'ya, yani bizim annemize rakip bir anneye geri vermeme izin vermezdi. Bu yüzden Sonny'nin ihtiyaçlarını ön planda tutmaya ve onu yanımda güvende tutmaya karar verdim.

Haftalar sonra Debbie, tutulduğu psikiyatri hastanesinde başka bir hastanın kaçak cep telefonundan arama yapabildi. Suçu neden üstlendiğini ve şüphelendiğim nedenlerden dolayı olduğunu açıkladı. Ve Sonny'yi asla eve getiremezdim, zalim hastalığı onu öldürdükten sonra bile.

O zaman bile Finn'in ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarından üstün tutmaya devam etti. Benden her ay Sonny'nin bir fotoğrafını ona mesaj atmamı, ardından da izimizin sürülememesi için her bir telefonu imha etmemi istedi. İstediğini yaptım ve anakara seyahatlerimde şüphe uyandırmamak için adını Andreas olarak değiştirdiğim Sonny ile birlikte evimizin çılgınlığından uzakta yeni hayatımıza devam ettik.

Debbie'yle uzun zamandır konuşmuyoruz ama hala onun için doğru olanı yapacağıma ve onu asla hayal kırıklığına uğratmayacağıma inanıyor.

Yarın benim doğum günüm ve Andreas'la birlikte bunu kasabadaki kafede pasta ve çayla kutlayacağız. Adamızda birlikte basit bir hayat yaşıyoruz, çiziyor, boyuyor, yelken yapıyor, avlanıyor, maceralara atılıyor ve ona aldığım köpek Oscar ile anakarayı keşfediyoruz. Andreas'a hiç sahip olmadığım ve hak ettiği babayı veriyorum.

Kendisi hem Norveççe hem de İngilizceyi akıcı bir şekilde konuşuyor ve yakın zamanda haftada üç kez evimizden merkeze gidip gelmeye başladık.

Sadece benimle değil, kendi yaşıtı çocuklarla da bir arada olması gerektiğinin bilincinde olduğum için anaokulu kreşine gidiyor. O mutlu, iyi yetişmiş üç yaşında bir çocuk ve amcası olduğumu bilmesine rağmen, sınıftaki diğer çocukların babalarına seslendiği gibi o da bana baba demeyi tercih ediyor. Bir gün nereden geldiğini öğrenmek isteyecek ve ben de ya duygularını incitmemek için ona yalan söyleyeceğim ya da gerçeği anlatacağım. Hangi yolu seçeceğime henüz karar vermedim.

Onunla ilgili küçük, günlük şeyler beni gururlandırıyor, örneğin şu anda bizi anakaraya götürmek için teknenin dümenini kontrol ettiğini düşünüyor. Uzun yıllar boyunca kendi aileme sahip olmanın içimde ebeveynlerimin genetik kalıntılarını açığa çıkaracağından korktum. Ama artık bir babayım ve onlara hiç benzemediğime eminim. Andreas da Debbie ve benim gibi ve biz iyi insanlarız. Eğilip başının arkasından öpüyorum.

"Bu ne için?" diye soruyor.

"Sadece sevildiğini hatırlatmak için," diyorum ve o da gülümsüyor.

Daha sonra, o kreşteyken, adamıza geri dönüyorum. Evimiz görünüyor ama iskeleye çoktan yanaşmış bir tekne var. Çok sık ziyaretçim olmuyor ve yaklaştıkça sanki Bjarne Johansen'in turistlere kiraladığı teknelerden biriyle buraya gibi görünüyor.

Beni kimin görmeye geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama içimde iyi bir his yok.

BÖLÜM 73

DEBBIE, 2022

Finn'in saatinde beliren ilk birkaç görüntü, nazik, kibar ağabeyimin kameranin ötesine bakarken, rüzgâr saçlarına takılmış. Çocukken sık sık olduğu gibi kaşları çatık, bu da onu rahatsız eden bir şeylerin habercisi. Şimdi baktığı bir şey onu rahatsız ediyor. Yavaş yavaş bunun nedeninin objektifin arkasındaki kişi olduğunu anlıyorum.

Ben Finn.

İki yılını aldı ama oğlum George'un izini buldu.

Finn'in parmakları ekrana tekrar dokunuyor ve şimdi George beyaz ve tahta bir şeyin üzerinde yatıyor, başı yana eğik, gözleri açık ve yüzünde kan çizgileri var. Elimi ağzıma götürüyorum ama bir çığlığı bastırmak için yeterince hızlı değil. Üçüncü ve son görüntü ise sadece birkaç saniye süren ama zaten kırılğan olan kalbimi parçalayan bir video klip.

"Nasıl ..." cümleyi bitirmem gerekmediğini fark etmeden önce söyleyebildiğim tek şey bu. Nedenleri ve niçinleri bilmeme gerek yok.

"O bizim gibi düşünmüyordu, değil mi? Finn öyle diyor. 'Senin ve benim kadar dikkatli değildi. Oğlumun fotoğraflarıyla benimle alay ettiği son iki yıl boyunca, arka planda orada burada hayatları hakkında bilgi parçaları bıraktı. Bir araba plakasının bir bölümü, kısmi bir dükkan tabelası, uzakta bir radyo vericisi, alışılmadık bir tepe-

... Twitter'da bir yabancının bulmacayı çözmesine yardım etmeye fazlasıyla istekli olan pek çok amatör masaüstü dedektifi var. Sonra tek yaptığım kasabaya gidip birkaç soru sormak oldu. Onu bulmak zor olmadı.

"Sonny şimdi nerede?"

"Bilmeniz gereken tek şey, ilk defa hayatımın kontrolünün tamamen bende olduğudur. Senin değil. Ve bugünden sonra beni bir daha asla görmeyecek ya da duymayacaksın.

Her şey etrafımda dağılıyor ve bunu durdurmak için ne yapacağımı bilmiyorum. Telaşlıyım, doğru düşünemiyorum ve o anın sıcaklığıyla saldırıya geçiyorum ve aklıma gelen ilk şeyi ağızımdan geçiriyorum. 'Polise o çocukları kaçırmama yardım ettiğini söyleyeceğim. Onlara bunu nasıl birlikte yaptığımızı anlatacağım. O zaman Sonny ve Chloe'yi bir daha asla göremezsin.

Bir kahkaha patlatır. "Gerçekten mi?" diye sorar. 'Kimin dinleyeceğini sanıyorsun? Delilik gerekçesiyle suçunu kabul etmeden önce duruşmanın bir hafta sonrasına kadar bekledin ve şimdi lanet olası bir tımarhaneye kapatıldın. Benim yerime sana kim inanır?'

"O zaman Mia ve Emma'ya yazıp onlara söyleyeceğim.

"Misafirim ol. İstersen sana bir defter ve kalem bile gönderirim. Nasıl yalan söylediğini ve dünyayı Dave'in bir katil olduğuna inandırdığını biliyorlar. Ve şimdi Sonny'yi geri aldım, intikam almak için yeni bir yol bulmaya çalıştığını düşünecekler.

Lanet olsun! Neden onu tehdit ettim ki? Tek yaptığım onu daha da kızdırmak ve yabancılaştırmak oldu. Oğlumu asla böyle köpeklerle atamazdım. Ama beni tehdit edercesine bir kenara atması canımı acıtıyor.

"Lütfen Finn, beni görmeye gelmeyi bırakma," diye yalvarıyorum. Elimde kalan tek şey sensin. Her ay ziyaret etmene bile gerek yok. Sadece yılda birkaç kez, kulağa nasıl geliyor? Ona dokunmak için uzandım ama geri çekildi.

Ayağa kalkıyor ve ben daha önce hiç yaşamadığım bir korkuyla doluyorum. Ve daha önce Finn'i çerçevelemek için hiç çağırılmadığımı fark ettim. Daha önce hiç

her zaman hayatımda olacağından şüpheliydim. Şimdi panik içindeki gözlerim onu tepeden tırnağa süzüyor, şimdi sevdiğim adamın ve özlemini çektiğim çocuğun her santimini hafızama kazımaya çalışıyorum. Bana bakıyor ama aramızda tanıştığımız ilk günkü gibi bir bağ yok.

Ona o kadar sert bakıyorum ki gözlerim sanki içinde kum varmış gibi yanıyor. Sadece zihinsel bir engel onu çerçevelememi engelliyor ve hastalığım hafızam dışında her şeyimi çalmadan önce o görüntüye umutsuzca ihtiyacım var. Ama Finn anlamıyor ve bana sırtını dönüyor.

"Dur! Çılgılık atıyorum. "Seni bir çerçeveye koymam lazım!

Ne demek istediğimi anlamıyor. "Güle güle Debbie," diyor ve bir yardım görevlisinin tıkırdayan toplama kutusunu görmezden gelen birinin rahatlığıyla bana sırtını dönüyor.

"Arkanı dön," diye yalvarıyorum, "sadece bir an için. Lütfen arkanı dön, Finn!"

"Artık William," diye ekliyor arkasını dönmeden. "Gerçek ailemin beni çağırdığı isim.

Girdiği kapıdan çıkıyor, tek görebildiğim kafasının arkası. Şu anda kilitlenmiş olan görüntü bu ve ben bunun olmasını istemiyorum. Dönüp dolaşıp geleceğim şey bu ve bunu istemiyorum çünkü çok korkunç. Sandalyem beni yutuyor, acı içinde iki büklüm olurken bedenim kendi üzerine katlanıyor.

Bana eşlik eden gardiyan bana doğru geliyor, kolumdan tutuyor ve ayağa kalkmaya çalışıyorum ama bacaklarım bükülüyor ve beni yakalayacak kadar hızlı değil. Yüzümün üzerine düşüyorum, yaralı yanağım yere çarpıyor. Dikişlerin patladığını hissediyorum ve kanım soğuk zeminde ılık bir his uyandırıyor. Sesler duyuyorum ama ne söylediklerine konsantre olamıyorum çünkü önemli olan tek şey Finn'i kaybetmiş olmam. O sonsuza dek gitti ve keşke ben de öyle olsaydım.

BÖLÜM 74

MIA, İKİ BUÇUK HAFTA ÖNCE

Finn beni Oslo Gaustad Hastanesi'ndeki bir uzmanlık biriminin kapısında bekliyor.

Hoşbeş için çok endişeliydim, ona bir sürü soru yönelttim. 'Sonny nerede? O iyi mi? Doktorlar ne dedi? O piç ona zarar verdi mi?'

"Zinde, sağlıklı, ona bakılıyor, sadece kafası çok karışık," diyor Finn. Benden başka bir şey saklayıp saklamadığını anlamak için yüzünün her santimetresine bakıyorum ama sakladığını sanmıyorum.

'Onu ne zaman görebilirim? Onu hemen görmek istiyorum.'

"Psikiyatristi öğleden sonra gidebileceğimizi söylüyor.

"Daha saatler ! İtiraz ediyorum. İlk uçağı yakaladım Böylece şimdi onunla birlikte olabilirdim. Ağlamaya başlıyorum ve Finn beni bedenine çekiyor. Tanıdık geliyor, güvende hissettiriyor. İyi hissettiriyor.

Dün gece beni arayıp haberi verdiğindeydi. Onun sesini duymayalı neredeyse bir yıl olmuştu. 'Norveç'teyim,' dedi. 'Sonny'yi buldum. Hemen buraya gelmen gerek.

Sarhoş olduğunu düşünmüştüm. Sonny'nin kayboluşundan sonra sarhoş olmadığı bir zamanı zar zor hatırlıyorum. Baba gibi oğul: her iki adam da aynı kadın tarafından aynı yola sürüklenmişti. "Finn, ne dediğini bilmiyorsun," dedim ona. "Ayıldığın zaman beni ara.

Mia, beni dinle. Onu buldum. Oslo'da polisin onu getirdiği bir hastanedeyim. Yaptıkları ilk şey, bize ait olduğunu doğrulayan bir DNA testi oldu.

Dondum kaldım, ne bir işlem yapabildim ne de tepki verebildim. Gözlerimi kocaman açarak anneme baktım, başımı sallayarak aynı şeyi tekrar tekrar söyledim. "Sonny ... o yaşıyor. Telefonu elimden aldı ve Finn'le konuştu. Ancak kontrolsüzce hıçkırmaya başladığında rüya görmediğimi kabul ettim.

Oğlum yaşıyor.

Dün gece uyku gündemde değildi. Bunun yerine, havaalanı açılana kadar Finn'i aramaya devam ettim. O zaman Finn, neredeyse iki yıldır Sonny'nin fotoğraflarını içeren isimsiz mesajlar aldığını ama oğlumuzun sonsuza dek ortadan kaybolma riskine karşı bana ya da polise söyleyecek gücü olmadığını itiraf etti. Bana yine yalan söylediğine inanamıyordum, üstelik bu kez bir ilişkiden çok daha önemli bir konuda. Ona bağırarak, çığlık atmak, küfretmek, ona her türlü ismi takmak istiyordum. Ben en kötüsünü hayal ederek aklımı kaçıırken, o en azından Sonny'nin hâlâ hayatta olduğunu bilerek biraz olsun rahatlıyordu. Ama kendimi tuttum. Şimdi onu azarlamanın zamanı değildi ve gerçekten, onun yerinde olsaydım ne yapardım?

Sonny'yi kaçıranın izini Norveç'e kadar sürdükten ve bir adadaki evini bulduktan sonra, adamın oğlumuzu almadan nasıl kaçtığını anlattı. Finn de onu polise ihbar etmek için anakaraya dönmüş. Küçük bir kasaba olduğu için adamın kim olduğunu, Sonny'nin tarifine uyan Andreas adında küçük bir oğlu olduğunu ve çocuğun yerel bir kreşe gittiğini biliyorlardı.

Finn'i sorguladılar ve iddialarını doğrulamak için İngiliz meslektaşlarıyla temasa geçtiler. Hızlandırılmış DNA testinin sonuçları geldiğinde, hem baba hem de oğul ayrı ayrı Oslo'ya götürüldü ve uzmanlar Finn'in kısa yaşamında başına gelenlerin bir kısmını öğrenmeye başladılar.

Şimdi, hastanenin dışında, Finn onu gördüğümüzde mucize beklemememiz gerektiği konusunda beni uyarıyor. Bizden çalındığında on dört aylıktı ve pek bir şey hatırlaması mümkün değil. Kaybettiğimiz aynı oğul olmayacak.

"Onunla bağ kurmam o kadar uzun sürdü ki, kim olduğumuzu bile hatırlamayacağını mı söylüyorsun? Ben soruyorum.

Bu bir olasılık. Çok dikkatli hareket etmeliyiz Mia. Kaybettiğimiz sevgi dolu küçük çocuğun kollarımıza koşup bize anne ve baba demesini bekleyerek oraya gidemeyiz. İki yıldır bizimkinden tamamen farklı bir hayat sürüyor. Bu yüzden psikiyatristlerin tavsiyelerine göre hareket etmeliyiz.

"Ya bizden nefret ediyorsa? Ben soruyorum. 'Ya o adam ona onu sevmediğimizi ve onu ele verdiğimizi söylediye? Ne düşündüğünü Tanrı bilir.

'O zaman bununla birlikte başa çıkacağız. Aylar, haftalar ya da yıllar sürse de ona ne kadar sevildiğini göstereceğiz. O hala küçük bir çocuk. Eninde sonunda kendine gelecektir.

Umarım Finn haklıdır. En kötüsünü düşünmek istemiyorum ama elimde değil, düşüncelerim karanlık tarafa doğru kayıyor: Ya Sonny fiziksel, cinsel ya da zihinsel istismara uğradıysa? O adada sadece bir yabancıyla birlikte olmak onun için ne kadar kötüydü? Bilmemek içimi parçalıyor. Finn endişemi hissediyor ve bana tekrar sarıldıktan sonra beni bir kafeteryaya götürüyor. Sade bir kahve sipariş ediyorum, midem yemek yiyemeyecek kadar dengesiz.

Buraya gelirken, kafamın arkasında Debbie'nin sesini kullanan kötü bir ses bana Sonny'nin hayatıma geri dönmesini hak edip etmediğimi sorup duruyor. Ebeveynlerin çocuklarını güvende tutmaları gerekir. Babası ve ben bu en temel ihtiyacı karşılamakta başarısız olduk. Ondan da önce, doğum sonrası depresyonum aramıza girdi, ardından Dave ve Debbie hakkındaki gerçeği bulma takıntım geldi. Daha sonra olanların ne kadarını üçümüzün başına ben getirdim?

"Onun birkaç fotoğrafını görmek ister misin? Finn çekingen bir tavırla soruyor. Başımı sallıyorum ve cebinden telefonunu çıkarıp bana son iki yılda kendisine gönderilen fotoğrafları gösteriyor. Sonny oltanın ucunda bir balıkla, bir motorlu teknede can yeleği giymiş, dik bir yamaçta kendinden emin bir şekilde yürürken, bir kafede dumanı tüten bir içkiyi yudumlarken. Oğlumun aylık taksitler halinde büyüdüğünü gördüğümde gözyaşlarına boğuluyorum, hatta mutlu görüldüğü için bir rahatlama dalgası hissediyorum.

'Sana onlardan bahsetmediğim için çok üzgünüm,' diyor Finn. 'Ama sen ve ben Debbie'nin neler yapabileceğini biliyoruz. Birine söylersem onunla tüm ilişkisini keseceğinden bir an bile şüphe etmedim. En azından bu şekilde bir şansımız vardı.

Hala onu affedip affedemeyeceğimi bilmiyorum çünkü her şey çok çığ, ama onun gerekçesini anlıyorum. Ve sonuç olarak yakında çocuğumla yeniden bir araya geleceğim.

"Yaşadıkları ada nasıl bir yerdi?

"Aslında güzel görünüyordu. Eski bir taş binada yaşıyorlardı. İçine baktığımda açık bir şöminesi, iki yatak odası, bir mutfak ve bir banyosu vardı. Temiz ve düzenliydi. Etrafa dağılmış bir sürü oyuncak vardı ve raflar yiyeceklerle doluydu. Dışarıda oltalar ve bir tekne vardı. Onun evinden alınan DNA ile Debbie'ninkini karşılaştırdılar ve dediğim gibi, akraba gibi görünüyorlar. Muhtemelen kardeşler. Debbie ondan hiç bahsetmedi.

"Peki evine gittiğinizde orada değil miydi?" "Hayır.

"Ama teknesi

öyleydi? "Evet.

"Peki adadan nasıl çıktı?

"Brattholmen Mağazası'na vardığımda, yerel halktan bazılarına Sonny'nin fotoğrafını gösterdim ve onu Andreas olarak teşhis ettiler ve bana onun ve babası olduğunu düşündükleri adamın nerede yaşadığını söylediler. Birinin onu sorduğu ve onunla birlikte gittiği konusunda uyarılmış olmalı.

Bu hatırlama, Finn'in buluşmamızda gözlerimin içine bakmadığı tek an. Bana tüm hikayeyi anlatıp anlatmadığını merak ediyorum. Ama ben daha fazla üstelemeden, boyunluk ve ceket giyen iki kadın bize yaklaşıyor ve kendilerini doktor ve Sonny'ye bakan bakım ekibinin bir parçası olarak tanıtıyorlar. Bizi onu görmeye götürmeyi teklif ediyorlar.

Brifing odasında otururken kalbim o kadar yüksek sesle atıyor ki sanırım etrafımızdaki herkes duyabiliyor. Doktorlar Finn'e bugün söyledikleri şeyi tekrarlıyorlar ve hiçbir beklentimiz olmadan girmemiz gerektiğini söylüyorlar. Ve kısa bir süre sonra, onları Sonny'nin bir oyun odasında oyuncak arabaları bir halının üzerinde iterken izlediğimiz bir izleme odasına kadar takip ediyoruz. Yanında küçük, uyuyan bir terrier yatıyor.

Finn'e gönderilen fotoğrafları görmüş olmama rağmen, bu küçük çocuğu kaybettiğim bebeğimle bağdaştırmam zaman aldı. Bizi bir bebek olarak bıraktı ve şimdi yürüyen, konuşan bir insan. Kendimi daha fazla tutamıyorum ve kaçırdığım her şey için tekrar ağlamaya başlıyorum.

"Andreas yeni koşullarına çok iyi tepki veriyor, ancak anlaşılabilir bir şekilde kafası oldukça karışık," diye açıklıyor akıcı İngilizce konuşan bir psikiyatrist. 'Babasını çok soruyor ama korkarım seni kastetmiyor, Finn. Kendisine bakan adamın gerçek babası olmadığını biliyor ama belli ki aralarında bir güven bağı vardı çünkü bize ona bu şekilde hitap etmeyi seçtiğini söyledi. Köpeğinin de kendisiyle birlikte gelmesinde ısrar etti ve hastane yönetmeliklerine aykırı olmasına rağmen, son derece düzensiz bir vaka için bir istisna yapıldı. Ancak genel olarak, sevilen ve beslenen çok yönlü bir çocuk gibi görünüyor.

Bu durum tüylerimi diken diken ediyor. Elbette istismar kurbanı olmadığı için rahatladım, ancak benim yapmam gereken şeyi başka birinin yaptığını öğrenmek canımı acıtıyor. Onu benden aldığı için o adamdan nefret ediyorum ama Sonny'ye sağ salım kavuştuğum için ne kadar şanslı olduğumu da biliyorum. İşim gereği yardım etmeye çalıştığım pek çok aile bizim kadar şanslı olamayacak.

'Şimdilik içeri girip merhaba diyeceksiniz. Kendinizi isminizle tanıtabilir ve eğer istediği buysa sizi onunla oynamaya davet etmesini bekleyebilirsiniz. İstemiyorsa, sadece oturun ve izleyin. Ona sarılmamanın ya da anne babası olduğunuzu söylememenin zor olacağını biliyorum, ancak şimdi küçük adımlar atarsak uzun vadede yardımcı olacaktır.

"Tamam," diyor Finn. "Bunu yapabiliriz.

"Hazır mısınız?" diye soruyor psikiyatrist ve başıma öyle hızlı bir kan hücumu geliyor ki bayılacağımdan korkuyorum. Ama güçlü olmak zorundayım. O çocuğu bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Finn ve ben birbirimize bakıp başımızı sallıyoruz. İkimiz de konuşmadan birbirimizin elini tutuyoruz. Oğlumuz bizi ilk gördüğünde tek bir cephe olmak istiyoruz. Bu hepimiz için yeni bir başlangıç olacak.

OceanofPDF.com

AALIYAH ANDERSON TARAFINDAN KALEME ALINAN TAVAN ARASINDAKİ BEBEKLER - İNGİLTERE'NİN EN KÖTÜ ŞÖHRETLİ ÇOCUK KATİLİNİN ARKASINDAKİ AİLE ADLI TAMAMLANMAMIŞ EL YAZMASINDAN ALINMIŞTIR

Deborah Hunter'ın (kızlık soyadı Lewis) geçmişi hakkında, 1980'lere kadar birkaç yıl boyunca 45 High Street'te yaşamış olması dışında çok az şey bilinmektedir. Bu evden kırk yıl boyunca uzak kalmasına rağmen, ancak tutuklandıktan sonra alınan parmak izleri, çocukken evde bıraktığı parmak izleriyle kimyasal yöntemlerle eşleştirilmiştir. Ancak tavan arasındaki bavullarda ya da depoda onun parmak izlerine rastlanmamıştır.

Hunter'ın doğum belgesinde ebeveynleri Samuel ve Alice Lewis'in isimleri yer almaktadır, ancak ikisinin de çalıştığına dair bir kayıt bulunmamaktadır. Ölüm belgeleri de hiç kaydedilmemiştir. Ancak polis tarafından öldükleri varsayılmaktadır.

Debbie ile birlikte George Lewis adında bir oğulları olduğuna inanılmaktadır; bu çocuk doğduğunda nüfusa kayıtlı değildir, bir okula gitmemiştir ve Ulusal Sigorta numarası yoktur.* Aileden ne zaman ayrıldığı ya da nereye gittiği bilinmemektedir, sadece yaklaşık yirmi yıl önce Norveç'te yeniden ortaya çıktığı bilinmektedir. Yeğeni Sonny'nin kaçırıldığı ortaya çıktığından beri o da ortadan kaybolmuştur.

Finn Hunter, kızlık soyadı William Brown, bu kitap için kendisiyle röportaj yapılması yönündeki tüm talepleri reddetti, ancak George Lewis'in aniden ortadan kaybolmasındaki rolüne ilişkin sorular gündeme geldi. Finn polise verdiği ifadede, adaya vardığında George Lewis'in evinin boş olduğunu, ancak George'un teknesinin rıhtımda durduğunu söyledi. Peki, şimdiye kadar kimse onu aldığını kabul etmediğine ve mesafe yüzmek için çok uzak olduğuna göre nasıl ayrıldı?

Finn'e güvenilebilir mi? *** Daha önce Mia'yla olan evliliğinde sadakatsizlik yaptığı, bir çocuğa babalık ettiği ve eski kız arkadaşıyla ilişkisi olduğu herkesin önünde ifşa edilmişti. **O gün adada gerçekte neler olduğu konusunda da dürüst olmaması düşünülemez mi? ***** Annesinin hapisane hastanesindeki ziyaretçi kayıtları, iki yıl boyunca yirmi üç kez onu görmeye gittiğini doğrulamaktadır. **Sonny'nin kaçırılması hakkında itiraf ettiğinden daha fazlasını biliyor olabilir ? **** Bu işin içinde miydi? ****** Ailesinin daha ne kadar sırrını saklıyor

* Nedenini tahmin edin

** İftira avukatı tarafından kontrol edilmesi gerekiyor.

OceanofPDF.com

EPİLOG

FINN, 2023

Aklım başka şeylerde olmalı ki haber bültenini anons eden trompetlerin sesini kaçırmışım. Genelde onları duyar duymaz radyoyu kapatırım.

"Yedi çocuğun cesedinin bulunduğu ev yarın yıkılacak," diye başlıyor haber spikeri. 'Bedfordshire, Stewkbury köyünde bulunan mülk, İngiltere'nin en üretken kadın seri katili Debbie Hunter'ın oğluna ait ve bir cep parkına dönüştürülecek ...'

Kapatıyorum. Daha fazlasını duymama gerek yok. Sonny'yi bulduğumdan beri ne haberleri dinliyorum ne de gazete okuyorum. Debbie'nin cezasından sonraki ilk birkaç hafta boyunca ve Sonny'yi eve getirdikten sonra da acımasızdı. Röportaj ve kitap anlaşmaları için gelen büyük miktarlardaki parayı geri çevirdik çünkü mahremiyet ve Sonny'nin yeniden normale dönmesini istiyorduk. Neyse ki ilgi azalıyor.

Mia dün gece bana fikrini değiştirdiğini ve evin buldozerle yıkılmasını izlemek istediğini söyledi. Onunla gidip gidemeyeceğimi sordu ama ben reddettim ve onun yerine Sonny'ye bakmayı teklif ettim. Şaşırmış görünmüyordu, sanki hayır dememi bekliyormuş gibi başını salladı. Bu onun için bir kapanış olabilir ama benim için hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Orası ne kadar çabuk bir moloz yığını haline gelirse o kadar iyi. Belediye bize arazi için teklifte bulunduğunda hiç tereddüt etmeden evet dedik. Hala

Burayı satın alırken ve tadilat işlerinde çok para kaybettik ama artık ikimizin de umurunda değil. Sadece ondan kurtulmak istiyoruz.

O bavulları tavan arasında ilk gördüğüm zamanı düşünüyorum. Debbie'nin o evle bir geçmişi olduğunu hemen anladım. Bu, evi almak için neden bu kadar istekli olduğunu ve onun yerine bizim teklif vermemize neden bu kadar isteksiz davrandığını açıklıyordu. Ama günler sonrasına kadar onunla ya da babamla bu konuda yüzleşemedim çünkü Mia'nın ve Sonny'nin iyiliği onun düşüşünden sonra benim için öncelikliydi.

Babam sonunda onun orada bir kız olarak yaşadığını ve bunu benden aylarca sakladıklarını doğruladığında çok sinirlenmiştim. Yıllar önce bana ailesinin yaptığı şeyleri anlatmıştı ama orada cesetler olduğunu bilmediğine yemin etmişti. Bununla birlikte, o yerin saklayacak bir şeyleri olduğundan şüphelenmiş olmalıydı, yoksa neden bir daha orayla ilgili bir şey yapmak istesin ki? Dolabında iskeletler olduğundan şüphelenmiş olabilirdi ama belki de tavan arasında değil. Anında, sanki gençken reddettiğim bir dünyaya geri gibiydim.

Ve bunu babama söylediğimde, tam olarak neyi kastettiğimi biliyordu. Bu, annemin beni neye bulaştırdığını bildiğinin itirafıydı. O anda ona olan tüm saygımı kaybettim. Eğer isteseydi beni ondan kurtarabilirdi. Bunun yerine, görmezden geldi.

Arabanın navigasyonu, Rightmove'da gördüğüm komşu Buckinghamshire'daki bir eve yaklaşık on sekiz mil uzaklıkta olduğumu söylüyor. Altmış yaşında ve tamamen yenilenmesi gerekiyor ama diğer ev kadar değil. Çoğunu kendim yapabilirim. Bahçe Sonny ve Chloe'nin ziyarete geldiklerinde oynayabilecekleri kadar büyük ve Sonny şimdiden kendi sebzelerini yetiştirebileceği bir bölüm olmasını sağladı. Mia ve benim aramızda tek bir yeşil parmak bile yok, bu yüzden onları Norveç'te yaşarken aldığını varsayıyorum. Eğer Mia'yı bunun

Bizim için mükemmel bir aile evi, o zaman belki sonunda yeni bir başlangıç yapma teklifimi kabul eder.

Telefonum çalıyor - şeytanın sesi, bu o. Mesajını sonra okuyacağım. Şu anda iyi bir yerdeyiz. Yıllardır olduğumuzdan çok daha iyi. Buraya gelmemiz uzun zaman aldı ve beni asla tamamen affetmeyeceği şeyler var, ilişkim ve Chloe gibi. Ama o bunlarla yaşamamanın bir yolunu buldu ve ben de onu geri kazanmaya ve işleri bir daha berbat etmemeye kararlıyım.

Ancak Sonny'nin hâlâ hayatta olduğunu bildiğimi ona söylememem her zaman aramızdaki en büyük ayrılık olacak. Bunu neden ondan saklamak zorunda kaldığımı anlıyor ama yine de iki yıl boyunca onun ölmüş olabileceğini düşünmesine izin verdim. Roller tersine dönseydi, ben de ona karşı aynı şeyleri hissedebilirdim. Polise söyleseydim onu daha erken bulabileceklerini savunuyor. Ama Debbie'yi tanıyorum. Sonny'den birine bahsettiğime dair en ufak bir fikri olsaydı, sözüne sadık kalırdı ve onu bir daha asla göremezdim. Mia bunu anladığında, eminim bize bir şans daha verecektir. Onun halkla ilişkiler terimlerinden birini kullanacak olursam, bundan sonra 'mutlak şeffaflık' sözü verdim. Mantıklı bir şeffaflık. Her şeyi görmesine izin veremem, değil mi?

Emma ve ben hala sadece avukatlar aracılığıyla konuşuyoruz ama en azından Chloe'yi her iki hafta sonunda bir görebiliyorum. Sonny'nin bayıldığı ve Mia'nın da sevdiği sevimli bir çocuk. Emma'yla yüz yüze görüşmek Mia'nın fikriydi. Mia'nın daha sonra itiraf ettiği gibi, kolay birkaç saat olmadı ve çok iyi arkadaş olarak ayrılmadılar ama en azından birbirlerine karşı kibarlar. Hatta Mia'yı Emma'ya Sonny'nin Chloe ile Whipsnade Hayvanat Bahçesi'nde çekilmiş bir fotoğrafını mesaj atarken yakaladım ki bu çok tatlıydı. Chloe'nin söylediğine göre Emma'nın artık yeni bir sevgilisi varmış. Finans sektöründe çalışıyor ve ona iyi davranıyor gibi görünüyor. Benden çok daha iyisini hak ediyor. İkisi de hak ediyor. Ama ikisinden birini incitirse, bunu sadece bir kez yapmasını sağlarım.

Sonny hâlâ terapide. Covid sonrası randevular tıkanı ama sonunda bir psikolog bulduk.

kaçırılmasıyla ve eve dönüşüyle iyi başa çıkıyor, muhtemelen Mia ve benden daha iyi. Hala onu hastane odasında ilk gördüğümüz anı ve içeri girer girmez nasıl gülümsediğini hayal ediyorum. Bizi hatırlıyor! diye düşündüm ve kollarımı ona sarıp kayıp iki yılı telafi etmek istedim. Ama bir hemşireye aynı şekilde sırtınca anladım. Yaptığı şey bu. O kibar bir çocuk. Bunun için herhangi bir övgü alamamaktan nefret ediyorum.

Uzmanların bize söylediği şeyi yaptık - ona baskı yapmadık, hazır olduğunda bize gelmesine izin verdik, onunla oynadık ve bizimle ayrılmaya hazır olana kadar on iki gün daha Norveç'te kalıp güvenini kazandık. İngiltere'ye dönmeden bir gün önce, onu iki yıldır evim dediği adaya götürüp götüremeyeceğimizi sordu. İsteksizce kabul ettik.

Polis eşliğinde yaptığımız tekne yolculuğunda ve orada geçirdiğimiz yaklaşık bir saat boyunca hepimiz çok sessizdik. Andreas, o zamanlar ona böyle seslenmemiz tavsiye ediliyordu, bize evini ve en sevdiği balık tutma noktalarını gezdirdi. Ancak 'babasını' bir daha asla göremeyeceğini düşününce üzüldü. Babası olarak başka birini düşünmesinden nefret ediyorum ve şimdi bile bu kelime beni geriyor.

Ama itiraf etmeliyim ki, o ada bir çocuk için çok güzel bir yerdi. Suyun karanlığını tararken, George Amcamın cesedinin ne kadar uzağa sürüklendiğini ya da kollarına ve bacaklarına iple bağladığım kayalar tarafından hala deniz dibinde ağırlaştırılıp ağırlaştırılmadığını merak ettim. Tekne gezintimiz sırasında bilinci yerine geldi ama ağzı tıkalı olduğu için yalvarışları anlaşılmıyordu. Bana ne söylemek istediği pek umurumda değildi, bu yüzden bir veda bile etmeden onu denize atıp mezarına götürdüm.

Biyolojik ailemi tanıdığım için Sonny'nin nasıl hissettiğini az çok tahmin edebiliyorum. Mia'nın böyle bir şeyden yararlanacak hiçbir şeyi yok, bu yüzden daha zor buluyor. Ayrıca tüm çeşitleriyle suçluluk duygusuyla doğum sonrası

depresyon günleri. Ama Sonny'nin önünde asla pes etmedi, bir kez bile. İkimizden daha güçlü olan oydu.

Aradan on dört ay geçti ve Sonny'nin George'la geçirdiği zamanlardan kalma birkaç akşamdan kalma hali var. Bazı kelimelerinde tuhaf bir Norveç tınısı duyuyorum. Bizden çok daha açık havacı ve onu yürüyüşe ya da dağ bisikletine götürmemiz için sürekli başımızın etini yiyor. Bir sonraki doğum gününde beş yaşına girecek ve enerjisinin sonu yok. Bazen ona ayak uydurmakta zorlanıyoruz. Ama Mia ve ben ona sahip olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzu asla .

Navigasyonun gösterdiği rotadan sapıp çift şeritli yoldan ayrılarak şehir dışındaki bir alışveriş merkezine doğru yol alıyorum. Yolda, dün aldığım bir sesli mesajı hatırlıyorum. Telefon her çaldığında ve gizli bir numaradan arandığında, Broadmoor Hastanesi çalışanlarının Debbie'nin öldüğünü söyleyeceğini varsayıyorum. Sözümü tuttum ve onunla ilgili hiçbir şey yapmayı reddettim. Geçenlerde ona ait olduğundan emin olduğum bir sesli mesaj vardı ama ne dediğini anlamak mümkün değildi. MND hastalığı artık o kadar ilerlemiş olmalı ki, konuştuğunda onu anlamak çok zor. Kendi içinde sıkışıp kalıyor ve bu cehennem hayatının her anını hak ediyor.

Mia bir keresinde bana o öldüğünde nasıl hissedeceğimi sormuştu. Rahatlamış mı? Evet. Üzgün mü? Hiç de değil. Onu özleyecek miyim? Hayır. Çocukken beni bulaştırdığı şeyler için onu affediyor muyum? Yine hayır. Beni biyolojik ailemden, çocukluğumdan ve normalliğimden mahrum bıraktı.

Yıllar boyunca bu konu hakkında çok düşündüm ve beni avlanmaya götürdüğü zamanki sınırlarını hala anlayamıyorum. Seçtiği çocukları takip ederken ona katılmam için ısrar ederdi ve bazen onları arabamıza geri çekmek bana düşerdi. Onları bavullara doldurmaya yardım etmem, bavulların yerleştirileceği yerleri düzenlemem beklenirdi ve sonra o sırlı, transa benzer duruma geçip onlara bakarken onu izlerdim.

Ama onların ölümünü izlememe asla izin verilmedi. Beni ön yolcu koltuğunda öne doğru yatırdı, gözlerim torpido gözüne sabitlenmişti, tek ses ayakkabıların onun mengene gibi kavrayışından kurtulmaya çalışırken deri koltuklara sürtünmesiydi.

Belki de ritüelini paylaşmak istemiyordu ya da kendi çarpık yöntemiyle, görevimizin sonuçlanmasına tanık olmama izin vermeyerek masumiyetimden geriye kalanları korumaya çalışıyor olabilirdi. Ya da belki de kendini kontrol edemediği için sessizce utanıyordu.

Nasıl bildiğimi size söyleyemem ama yaptığımız şeyin yanlış olduğunun her zaman farkındaydım. Onunla o gezilere gitmekten, onun beni götürmekten zevk aldığı kadar zevk almadım ama gittim çünkü aileniz sizden ne isterse onu yaparsınız. Onun gibi ben de kendimi o çocukların boktan çocukluklarından kaçmalarına yardım ederek iyi bir şey yaptığımıza inandırmıştım. Ama büyüdükçe, bunu kendisi için değil de onlar için yaptığını düşünerek kendini kandırdığını fark ettim. Ve artık bunun bir parçası olmak istemedim. Onu ele vermedim çünkü tüm bunlara rağmen o iyi bir anneydi. Beni ne kadar çok sevdiğini hatırlatmadığı bir gün bile geçmedi.

Yıllar geçtikçe, hala öldürüp öldürmediğini merak ettim ama bunu ona hiç sormadım. Sanırım bilmeme gerek yoktu. Babama da hiç sormadım. Onun gibi ben de kafamı kuma gömdüm. Ve sonra MND teşhisi konulduğunda artık fiziksel olarak bunu yapamayacağını düşündüm. Bırakın bir çocuğun boğazını, ellerini bir fincanın etrafına bile zor sarıyordu.

Biyolojik annem Lorraine ile vakit ne kadar farklı bir hayatım olabileceğini görebiliyorum. İlla ki harika bir hayat değil ama en azından normal bir hayat. Lorraine hiçbir şekilde mükemmel değil ve eğer herhangi bir ebeveyn seçebilseydim, listemde üst sıralarda yer almazdı. Ama onda yapmacıklık yok ve en önemlisi manipülasyon yok.

Birkaç ayda bir buluşuyoruz - Debbie'ye söylediğim kadar düzenli değil. Lorraine'in beni görmek isteyeceğini biliyorum.

Ama bu bana uymuyor ve anneleri ön planda tutmaktan bıktım. Çok yapışkan ama Mia ve ben de Sonny'ye öyleyiz, onu asla gözümüzün önünden ayırmak istemiyoruz ve sanırım Lorraine de beni geri aldığına göre aynı şeyi hissediyor. Küçük kız kardeşim Gemma ve benim, hikayesini ve fotoğraflarımızı bir gazeteye sattıktan sonra artık bir ilişkimiz yok.

Bir çıkmaz sokağa giriyorum ve 'Depolama ve Kilitleme - Rekabetçi Fiyatlar' yazan bir tabelanın önüne park ediyorum. Minibüsün arkasından bavulu alıyorum: ağırlığı çok az. İçinde kimin olduğunu biliyorum, bu yüzden Dave ona katılmadan önce onlarca yıldır gömülü olduğu mezarlıktan çıkardığımda içine bakmama gerek kalmadı. İçinde kardeşimin, orijinal bebek Finn'in cesedi var. Diğer elimde ise mükemmel bir şekilde korunmuş Babygro ve mavi şapkasını da içeren küçültülmüş kıyafetlerini taşıyorum. Debbie bunun öldüğü gece giydiği kıyafet olduğunu söyledi. Ölümün onun için şanslı bir kaçış olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Bana bir mektupla onu nerede bulabileceğimi söyledi. Mezarlık elli yıldır resmi olarak kullanılmıyordu ve itiraz edecek yaşayan bir akraba olmadığı için yeni bir konut sitesine dönüştürülecekti. Debbie onu taşımam için bana yalvardı ve sonunda onun işaretsiz bir mezardan ya da üzerine beton dökülmesinden daha iyisini hak ettiğini kabul ettim. Böylece birkaç gün önce bavulu, kıyafetleri ve Dave'in vazosunu çıkardım ve Debbie'nin etkisinden uzakta, bir arada kalabilecekleri buraya getirdim.

Arka yolcu kapısının camı aşağı iner. "Ben de gelebilir miyim baba?" diye sorar Sonny.

"Tamam ama fazla kalamayız," diyorum ve onu çocuk koltuğundan indirip kaldırıyorum. Çantayı taşımama yardım ediyor.

Mia ve ben yıllar önce Annexe'e taşınırken tüm eşyalarımızı saklamak için bu kilitli yerde bir konteyner kiralamıştık. Mia bunu bildirmediğimi bilmiyor. İçeride, kodumu bir güvenlik pedine yazıyorum ve kapı yerden yukarı doğru açılıyor. Floresan şerit ışıkları açıp kapıyı kapatıyorum.

yine arkamızda. Bir an için buraya yerleştirdiğim rafları gözden geçiriyorum. Üzerlerinde bir düzine kadar bavul var, Dave'in öldüğu depoda bulunan ve polisin sonunda bana iade ettiği boş bavullar. Mia'nın onlardan haberi yok.

Ya da zaten iki tane doldurduğumu.

George'un boğulmasından üç ay sonra, bizi rahat bırakmayan Aaliyah Anderson adında serbest çalışan bir gazeteci ve yazar, kendi topraklarımdaki ilk yalnız cinayetimi işledi. Onu birkaç yıl önceki sahte kombi çağrısından hatırlıyordum. İlk birkaç yaklaşımı kibardı, Debbie ve Dave hakkında yazmayı planladığı bir kitap için yardımımızı istiyordu. Mia ve ben onu geri çevirdik. Ama o ısrarcıydı ve hem Emma'nın hem de Mia'nın evlerinin kapısını çalmaya ve okul çıkışlarında onlara yaklaşmaya başladı, kendisiyle konuşmadıkları takdirde onları iyi bir şekilde göstermeyeceğine dair üstü kapalı tehditler savurdu. Avukatımızın yasaklama emri tehdidini içeren mektubuna kulak asmadı. Ve evime geldiğinde beni yalnız buldu. Bu sefer eşikten içeri davet edildi.

Bir hafta önce de Mia'nın arkadaşı Lorna Holmes ile ikinci bir dava açtım. Mia'nın ailesinin salonunda Sonny ile oynarken mutfakta konuştuklarına kulak misafiri oldum. Lorna kararsız Mia'yı bana bir şans daha vermekten vazgeçirmeye çalışıyor, onu tekrar aldatmamın, yalan söylememin ya da incitmemin an meselesi olduğunu hatırlatıyordu. O polisle, Goodwin'le daha iyi olacağını söyledi, bu beni şaşırttı, çünkü ona daha önce onu sorduğumda, Mia artık görüşmedikleri konusunda kararlıydı.

Kısa süre sonra fikrini değiştirmesi için Lorna'yla yüzleştim. Bunun yerine, yapacağı son şey olsa bile beni Mia'dan ayrı tutmaya çalışacağına yemin etti. Bunun olmasını istememiştim ama kendimi kaybettim ve bu onun yaptığı son şey oldu. Artık resmi olarak kayıp bir kişidir ve Mia'nın ve Lorna'nın ebeveynleri, özellikle de anoreksiya ve kendine zarar verme geçmişi nedeniyle onun güvenliği için endişelenmektedir. Artık zarar yok

bir bavulun içinde uzuvlarından ayrıldığı için ona gelebilir.

Doldurulmayı bekleyen bir üçüncüsü var ve onu kimin için sakladığıma dair bir fikrim var. Mia'nın telefonuna, gelen ve giden tüm mesajlarını kendi cihazımdan okumamı sağlayan 'görünmez' bir uygulama indirdim. Goodwin denen yılan hâlâ ve Mia'ya olan ilgisinin profesyonel olmadığını açıkça belli . Ona hayır demedi ama defolup gitmesini de söylemedi. Ondan etkilendiğini söyleyebilirim ve bu beni endişelendiriyor. Karımı geri kazanmak için çok uğraştım, onun yoluma çıkmasına izin veremem. Adresi bende var ve eğer ihtiyaç olursa onu ziyaret edeceğim.

"Onları açabilir misin baba?" diye soruyor Sonny, koridorun sonunda diğerlerinden ayrı duran üç kasayı işaret ederek.

"Zamanımız kısıtlı olduğu için sadece bir tane," diyorum ve şifreli kilidin varillerini çubuk açılana kadar kaydırıyorum. Yere koyuyorum ve o da bir Noel hediyesini açar gibi hevesle kapağı açıyor. İçinde Debbie'nin ailesinin taşındığı ve öldürdüğü birkaç evin sahiplerine ait dört insan kafatası var. Onu buraya her getirdiğimde ve bunları ona gösterdiğimde, sanki ilk kez görüyormuş gibi büyüleniyor.

"Ve bunlar insanların kafalarının içinde miydi?" diye soruyor şaşkınlıkla bininci kez. Bir tanesini kaldırır ve ışığa tutar.

"Evet.

"Bana onlara ne olduğunu tekrar anlatır mısın?

"Onlar korkunç şeyler yapan kötü insanlardı, bu yüzden büyük büyükannen ve büyükbaban bunu bir daha yapamayacaklarından emin oldular.

"İnsanlar Aslan Kral'daki Scar kadar kötü müydü?"

"Evet.

"Peki ya Karlar Ülkesi'ndeki Hans?

"Hans'tan bile daha kötüydüler.

"Vay canına. Gerçekten çok yaramazlardı."

"Peki yaramaz insanlara ne yaparız?"

"Onları cezalandırırız!" diyor coşkuyla.

Bu ve diğer bavuldaki on iki kafatasının farklı şekil, boyut ve dokularından büyülediğimde ondan sadece birkaç yaş büyüktüm. Onları tesadüfen ailemin garajındaki kutularda bulmuştum. Ama Debbie'ye ait olduklarını sorduğumda, Sonny'ye kötü insanlara ait olduklarını söyleyerek yalan söylediğim gibi bana yalan söylemedi. Bana doğruyu söyledi ama başka kimseye, arkadaşlarıma, öğretmenlerime ya da Dave'e söylememem konusunda beni uyardı.

Onlarla oynayarak, onları sıraya dizip onlarla konuşarak, onların bana cevap verdiğini hayal ederek, ben öğretmen onlar öğrenci gibi davranarak, üşümesinler diye güneş gözlüğü ve şapka takarak ya da atkılara sararak saatler geçirirdim. Babama onları bilip bilmediğini ya da daha kolay bir hayat için görmezden geldiği başka bir şey olup olmadıklarını hiç sormadım.

Saatime bakıyorum - gitme vakti. Sonny'nin kafataslarını paketlemesine yardım ediyorum ve ona yakında tekrar gelebileceğimizi söylüyorum, ama sadece kimseye, özellikle de annesine söylemeyeceğine dair tekrar söz verirse. Ona bunun bizim sırrımız olduğunu ve Mia öğrenirse Norveç'e geri gönderileceğini ve asla bir aile olarak birlikte yaşayamayacağımızı hatırlatıyorum. Bunun olmayacağı düşüncesinden nefret ediyor.

Kepengi indiriyorum, kilitliyorum ve minibüse geri dönüyoruz. Sonra potansiyel yeni evimizi görmek için uydu navigasyonunun yönlendirmelerini takip etmeye devam ediyorum. Birden Mia'nın önceki mesajını hatırlıyorum.

Aptalca olduğunu biliyorum ama tavan arasını kontrol etmeyi unutma. Eminim bir şey olmaz, diye cevap veriyorum.

Hemen cevap verdi: Finn, şaka yap.

Tabii ki. Seni seviyorum.

Bir gülen emoji ve bir X ile cevap veriyor. Bu tam olarak bir seni seviyorum değil, ama sonunda onu kazanacağım.

"Mesaj atıp araba kullanmamalısın," diyor Sonny.

"Üzgünüm," diye cevap verdim ve telefonu kapattım.
"Pekâlâ, gidip şu evi görelim, olur mu?"

"Evet!" diye cıvıldıyor.

"Ve annene burayı ne kadar sevdiğini ve hep birlikte orada yaşamak istediğini söylemeyi unutma, tamam mı?"

"Evet.

Ciddiyim, Sonny. Bu gerçekten önemli.'

"Eğer satın alırsak, başka bir köpek
alabilir miyiz?"

'Bu sana ve annenle ne kadar iyi anlaştığına bağlı.
Gerekirse biraz ağlamaktan korkmayın.

Aklıma bizimle birlikte İngiltere'ye geri getirdiğimiz Norveçli evcil hayvanı Oscar geldi. Sonny, köpeğin haftalar sonra büyükanne ve büyükbabasının bahçesinden kaçtığını düşündüğünde kalbi kırıldı ve umduğum gibi teselli için annesine ve bana döndü. Köpeği alıp buradan birkaç mil ötedeki ormanlık alanda bir ağaca bağlı olarak bıraktığımı kimse bilmiyor. Yerel bir Facebook grubunda birinin onu bulduğunu ve yanına aldığını gördüm. Bunun köpeğin hatası olmadığını biliyorum ama onu ona veren George'du, biz değil. Ve o hayvanı yürüyüşümde, beslediğimde ya da sevdiğimde, bana Sonny'nin annesi ve babası olmadan yaşadığı hayatı hatırlattı. Ve hepimizin onun kısa hayatının o dönemini mümkün olan en kısa sürede unutmamızı istiyorum.

Başını okşuyorum. "Baba!" diye yakınıyor ve eve geldiğinden beri bana ilk kez baba değil de baba demeye başladığını fark ettiğimde tereddüt ediyorum.

Bu çocuğu bu dünyada başka hiçbir şeyi sevmediğim kadar seviyorum, Chloe'yi bile. Belki de çok uzun süre ayrı kaldığımız için ondan bir gece bile ayrı kalmaya içerliyorum. Ya da belki Dave'le hiç sahip olmadığımız ilişkiye sahip olmak istiyorum.

Kesin olan bir şey var. Debbie'nin beni manipüle etmesine izin verdiğim gibi onu manipüle etmeyeceğim. Ona nasıl kendi kendisinin adamı olacağını, kendi yolunu nasıl takip edeceğini ve buna engel olabilecek her şeyden kendisini nasıl koruyacağını öğreteceğim. Sadece risk altındaysa devreye gireceğim ve

Her iyi ebeveyn gibi onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağım. Onu bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Artık onun oğlu olmasam da Debbie'ye hâlâ bağılıyım ve hep öyle kalacağım. Onun küçük parçasının en karanlık köşelerime yapıştığını ve kararlarımı şekillendirdiğini kimseye söylemiyorum. Ona teşekkür etmem gereken tek şey bana pişmanlık duymadan öldürmeyi öğretmesi. Bunu bir sebep için yaptığınızda, vicdan azabı duymadan yaparsınız. Bulmasına yardım ettiğim çocuklar için suçluluk duymuş olabilirim ama o zamandan beri aldığım canlar için değil. Onun verdiği dersler ve beni yetiştirmesi Sonny'yi korumama yardımcı olacak. Ama söz veriyorum, Debbie'nin bana yaptığı gibi onu yaptıklarına dahil etmeyeceğim.

Şu an olduğundan çok daha büyük olana kadar değil. Hazır olana kadar değil.

TEŞEKKÜRLER

Bu benim dokuzuncu romanım ve ana fikri bir rüyada aklıma gelen ilk romanım. (Bırakın geceleri ve karanlıkta olmayı, en iyi zamanlarda bile kafamın içinde olmak istemezsiniz...) Gece 1 gibi uyandığımı ve hatırlayabildiğim kadarını telefonuma dikte ettiğimi ve kocamı uyandırmamaya çalıştığımı hatırlıyorum. Tavan arasındaki bavullara ulaştığımızda bilinçaltım durdu, sonra gerisini bilinçli olarak çözmem gerekti.

Teşekkür yoklamam, ben yazarken ofisimi Elliot ve Oscar'sız tutmaya çalıştığı için John Russell ile başlıyor. Bazen başarısız oldu ve ben size arkamı dönmüş otururken siz üçünüzün Thomas the Tank Engine oyuncaklarıyla oynamanızla sonuçlandı, bavullara doldurmak için cesetleri kesmek hakkında yazıyordum.

Bu kitapta bana yardımcı olan pek çok kişi var. CSI ve yazar Kate Bendelow ile GL Law'dan Christopher Allen'a teşekkür etmek isterim. Ayrıca Benjamin P. Swift ve Dr. Katherine Brougham, Jo Richardson, Mark Williams, eski editörüm Jack Butler, RIP (ölmedi, sadece yayınevini değiştirdi), şu anki editörlerim Victoria Haslam ve David 'Interstitial' Downing, Sadie Mayne, Gemma Wain ve Nicole Wagner ve Eoin Purcell de dahil olmak üzere Thomas & Mercer ve Amazon'daki herkese minnettarım. Kitaplarımın her birine verdiğiniz sürekli destek için teşekkür ederim.

Annem Pamela Marrs'a, Haber Kraliçesi Kylie Pentelow'a, Darren'a sürekli desteğiniz için ayrıca teşekkürler

O'Sullivan, Louise Beech, Carole Watson, Wendy Clarke, Emma Louise Bunting, Mark Fearn, Bob Gadsby-Fowler, Rosemary 'Anne' Wallace, Denise Stevenson, Michael Bartowski, Kate Thurston, Caroline Mitchell ve Gabby Gibson. Ayrıca ismini ödünç almama izin verdiği için Mark 'Bay Ananas Kafa' Goodwin'e de teşekkürler. Mühür Mia'nın limanına ulaşamadığı için üzgünüm. Ve her zaman olduğu gibi, bugüne kadarki en iyi cameolarından biri için Tracy Fenton'a.

Chron'dan eski meslektaşım Richard Edmondson ve Sergio Di Rienzo'ya bana olay yerinde yol gösterdikleri için çok teşekkür ederim. Bu hikayede yapılan tüm polis prosedürü hataları bana aittir.

Bu karakterlerden bazılarını ve duygularını yazmaya yaklaşmak için Fred ve Rosemary West'in kızı Mae West'in Love as Always, Mum adlı kitabını okudum.

Her zaman olduğu gibi, kitaplarım hakkında konuşan kitap blogcularına, Tweetçilere, Instagramcılara, TikTokçulara, Facebookçulara ve Snapchatçilere teşekkür ederim.

Ve son olarak, sadık okuyucularıma. Siz karanlık, karanlık ruhlar on yıldır benimle kaldınız ve bunun için size soğuk, acımasız kalbimin derinliklerinden teşekkür ediyorum.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf© R. Gershinson

John Marrs, Northamptonshire, İngiltere'de yaşayan bir yazar ve eski bir gazetecidir. Kariyerini çok sayıda ulusal gazete ve dergi için televizyon, film ve müzik dünyasından ünlülerle röportaj yaparak geçirdikten sonra artık tam zamanlı bir yazar. Kendisini www.johnmarrsauthor.co.uk, Twitter'da [@johnmarrs1](https://twitter.com/johnmarrs1), Instagram'da [@johnmarrs.author](https://www.instagram.com/johnmarrs.author) ve Facebook'ta www.facebook.com/johnmarrsauthor adreslerinden takip edebilirsiniz.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.